INVOCATORUL

CARTEA aII-a

TARAN MATHARU

INCHIZIȚIA

STORIA BOOKS | FANTASY

Inchiziția, cartea a II-a din „Invocatorul”, o trilogie epică fantasy, prezintă aventurile palpitante ale unui băiat înzestrat – sau blestemat – cu o putere ieșită din comun și înfricoșătoare…

A trecut un an de la Turneu. Fletcher și Ignatius sunt întemnițați tocmai în Pelt, iar acum trebuie să treacă printr-un proces pus la cale de Inchiziție, o instituție puternică, controlată de persoane care s-ar bucura de prăbușirea lui Fletcher.

Procesul e bântuit de fantomele trecutului și aduce dezvăluiri șocante despre obârșia lui Fletcher, dar acesta nu are prea mult timp să se gândească la ele; absolvenții de la Vocans urmează să fie trimiși într-o misiune primejdioasă, în numele regelui și al consiliului acestuia. Dacă dau greș, trupele orcilor vor deveni mai puternice decât orice a văzut vreodată Imperiul.

Alături de prietenii lui credincioși, Othello și Sylva, Fletcher trebuie să își croiască drum înspre inima ținutului orcilor și să salveze Imperiul de la distrugere… sau să moară încercând.

O poveste familiară, cu un ritm alert și cu puternice ecouri din Tolkien, Pullman și Pokemon.

Kirkus

Demoni, magie și aventuri epice – astfel pot fi caracterizate cărțile din seria „Invocatorul”, incluse în lista New York Times a celor mai vândute cărți.

Fletcher nu este decât un biet ucenic fierar, dar întâmplarea face să descopere că este înzestrat cu darul de a invoca demoni de pe alt tărâm.

Obligat să-și părăsească satul din cauza unei crime pentru care nu e vinovat, pribegește împreună cu demonul lui și ajunge la Academia Vocans, locul în care sunt pregătiți cei înzestrați cu darul invocării demonilor.

Taran Matharu s-a născut la Londra, în 1990, și a fost pasionat de lectură încă din copilărie. Această pasiune l-a făcut să-și dorească să creeze propriile povești, astfel că, la doar 9 ani, a început să scrie prima carte. După ce a absolvit cu rezultate excepționale Administrarea Afacerilor, Taran Matharu a intrat în lumea editorială, făcând un stagiu în vânzări online la Penguin Random House, în perioada iunie-septembrie 2013. După aceea a

hotărât să dedice o perioadă de timp călătoriilor și a început să scrie seria „Invocatorul” în noiembrie 2013, la vârsta de 22 de ani, luând parte la Nanowrimo (National Novel Writing Month) 2013. Grație Wattpad.com și a actualizărilor zilnice, popularitatea lui a crescut uimitor, ajungând la peste trei milioane de cititori în numai șase luni.

Taran Matharu

Inchiziția

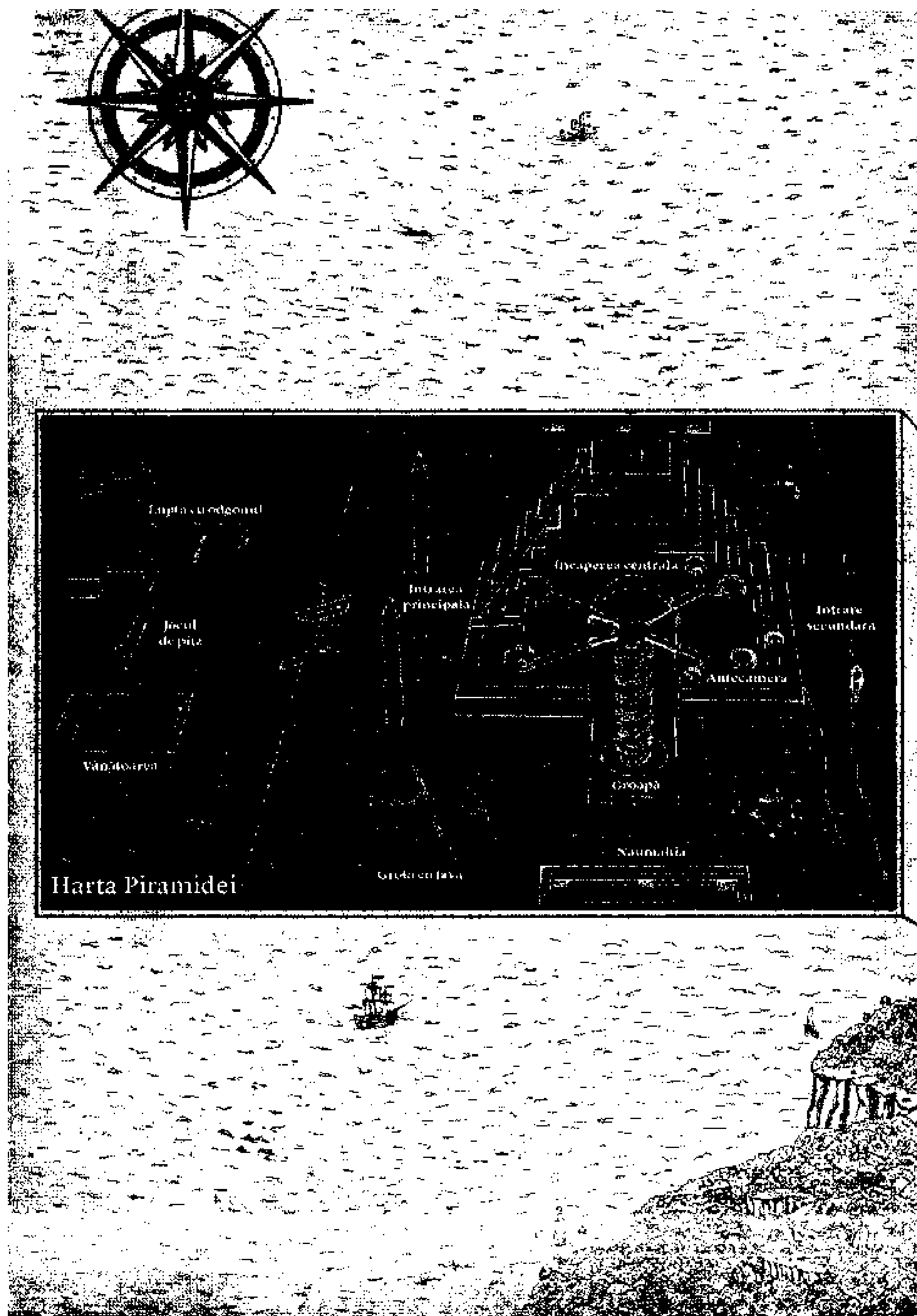
Invocatorul cartea a II-a

INVOCATORUL

CARTEA a II-a

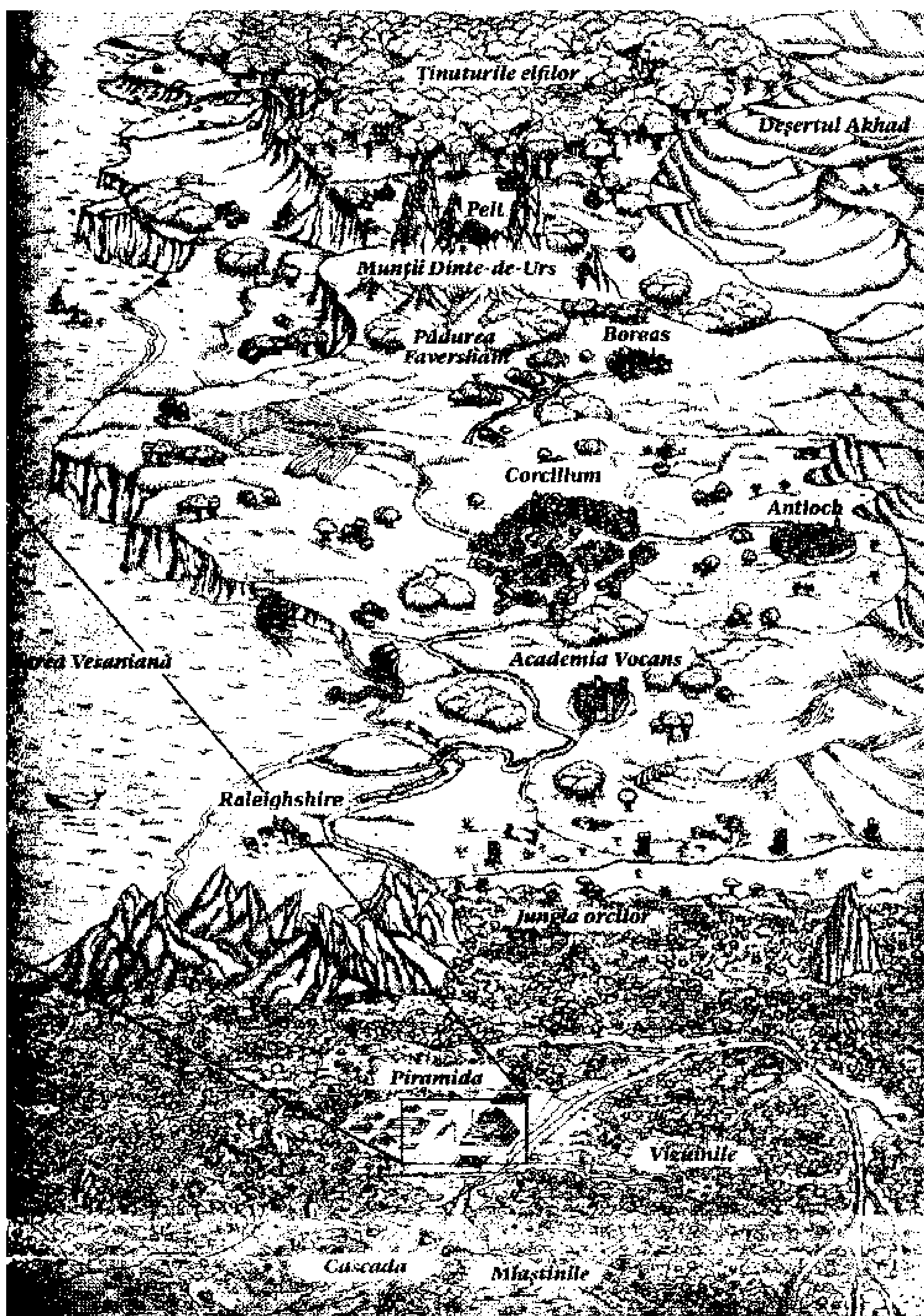
INCHIZIȚIA

Pentru Rob,
cel mai
curajos bărbat
din câți am
cunoscut

Capitolul 1

Fletcher a deschis ochii, dar totul era cufundat în întuneric. A gemut și l-a înghiontit pe Ignatius, care își ținea ghearele rășchirate pe bărbia lui. Demonul a protestat cu un miorlăit somnoros, înainte să se rostogolească pe piatra rece de dedesubt.

— Bună dimineața. Sau orice moment al zilei o fi, a mormăit Fletcher și a făcut să apară o flamă magică.

Aceasta a rămas suspendată în aer, ca un soare în miniatură, rotindu-se ușor.

O lumină rece, albăstruie, a inundat încăperea, dând la iveală o celulă îngustă, fără ferestre, pardosită cu lespezi netede. Într-un colț se afla o

latrină – nimic altceva decât o gaură în pardoseală, acoperită cu o bucată colțuroasă de ardezie. Privirea lui Fletcher a stăruit asupra ușii masive de fier, tăiată în peretele din fața lui.

Ca la un semn, s-a auzit un zăngănit și o clapă mică din partea de jos a ușii a fost dată la o parte, iar prin deschizătură a apărut o mână îmbrăcată în zale. Aceasta a dibuit după găleata goală așezată lângă ușă. S-a auzit un gâlgâit și găleata a fost pusă la loc, împroșcând stropi de apă. Fletcher a privit cu speranță înspre deschizătură, apoi a oftat la auzul pașilor care se îndepărtau.

— Nici de data asta nu primim mâncare, amice, a zis el, scărpinându-l sub bărbie pe Ignatius, care era foarte abătut.

Nu era nimic ieșit din comun. Câteodată, gardianul nici nu se mai deranja să aducă mâncare. Lui Fletcher au început să îi chiorăie mațele, dar el nu le-a băgat în seamă. A întins mâna după piatra pe care o ținea lângă pat și a mai scrijelit o crestătură în perete. Cu toate că nu era deloc ușor să țină socoteala timpului fără nicio geană de lumină naturală, a ajuns la concluzia că i se dădeau mâncare și apă – sau, uneori, cum se întâmplase și azi, doar apă – o dată pe zi. Nu mai avea nevoie să numere sutele de crestături de pe perete ca să știe de cât timp era în temniță – le știa deja numărul pe de rost.

— Un an, a oftat el, întinzându-se pe paie. Aniversare fericită!

A rămas așa, întins, cu gândul la motivul pentru care fusese întemnițat. Totul începuse în acea noapte, când dușmanul lui din copilărie, Didric, îl încolțise într-un cavou și încercase să îi facă de petrecanie, bucuros nevoie mare datorită planurilor pe care le avea taică-său de a transforma întreg satul Pelt într-o închisoare.

Iar apoi și-a făcut apariția Ignatius, din senin, și l-a pârjolit pe Didric pe când se apropia, astfel că Fletcher a avut timp să scape. Micul demon își riscase viața ca să i-o salveze pe a lui, încă din primele clipe ale legăturii care se stabilise între ei. Ca urmare, Fletcher a devenit un fugar, știind prea bine că familia lui Didric nu s-ar da în lături de la nicio minciună ca să îl învinuiască de tentativă de omor. Singura lui consolare era aceea că, dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat, nu ar fi reușit niciodată să ajungă la Academia Vocans.

Nu îi venea să creadă că trecuseră doi ani de când Ignatius intrase în viața lui, doi ani de când pusese prima dată piciorul în acel străvechi castel. Își amintea cât se poate de limpede ultimele momente petrecute acolo. Cel mai

bun prieten al lui, Othello, câștigase respectul generalilor și își convinsese tovarășii gnomi să nu se revolte împotriva Imperiului Hominum. Sylva consolidase pacea dintre semințiile lor și dovedise că ea și ceilalți elfi erau aliați de nădejde. Până și Seraph, primul dintre cei de rând ridicat la rang de nobil în mai bine de o mie de ani, făcuse o impresie puternică printre colegii de viță nobilă în timpul Turneului. Și, poate, lucrul cel mai îmbucurător, complotul pus la cale de alde Forsyth, cu scopul de a porni un nou război cu elfii și gnomii, în avantajul afacerii lor cu arme, fusese zădărnicit. Toate ieșiseră de minune.

Asta până când trecutul îl ajunsese din urmă pe Fletcher.

Ignatius a clipit ca o bufniță din ochii lui chihlimbarii, care îl fixau pe Fletcher, căci își simțea stăpânul părăsit de curaj. A împins cu vârful botului mâna băiatului. Fără tragere de inimă, acesta i-a dat un bobârnac, dar demonul a reușit să se ferească și l-a mușcat de vârful degetului.

— Bine, bine, i-a zis Fletcher pârdalnicului de demon, rânjind, căci durerea îl trezise din gândurile lui funeste. Hai să ne apucăm iar de antrenament. Oare ce magie ar trebui să exersăm azi?

A întins mâna sub maldărul de paie care îi servea drept pat și a scos de acolo cele două cărți datorită cărora reușise să nu-și piardă mințile în decursul ultimului an. Nu știa cine le ascunsese acolo pentru el, ci doar că își asumase un mare risc făcând asta. Fletcher îi era veșnic recunoscător acestui misterios binefăcător. Fără cele două cărți, s-ar fi țicnit de plictiseală. Nu erau prea multe jocuri cu care el și Ignatius se puteau îndeletnici în spațiul strâmt al celulei.

Prima carte era manualul obișnuit de magie, același pe care îl folosiseră cu toții la lecțiile lui Arcturus. Era subțire, întrucât cuprindea numai câteva sute de simboluri și tehnicile corespunzătoare pentru gravarea fiecăruia. Înainte, Fletcher nu avusese decât o vagă idee despre ele, atât cât să poată trece examenul – preferase să se axeze pe cele patru magii de bază pentru luptă. Acum, era capabil să își amintească imaginea fiecărui simbol și le putea grava și în somn.

Cea de a doua carte era groasă, atât de groasă încât cel care o pusese acolo fusese nevoit să înlăture coperta de piele ca să o facă mai ușor de ascuns sub paie. Era jurnalul lui James Baker, cartea care îl așezase pe Fletcher pe calea spre a deveni un războinic-mag bine pregătit. În paginile ei, Fletcher găsise o duzină de noi magii, copiate cu zel de răposatul

invocator de pe pereții unor străvechi ruine de-ale orcilor. Pe lângă asta, Baker studiase o grămadă de demoni ai orcilor, înfățișând în detaliu puterea specifică fiecăruia, abilități și statistici. Acum ajunsese și Fletcher expert. Aspectul, poate, cel mai fascinant era acela că Baker pusese la un loc, în jurnal, toate cunoștințele lui despre cultura orcilor, inclusiv strategiile lor de luptă și tipurile de arme. Era un adevărat tezaur de cunoștințe, pe care Fletcher îl devorase în câteva zile, și apoi o luase imediat de la capăt, în căutare de detalii care i-ar fi putut scăpa.

Aceste două cărți erau singurele care îi abăteau gândurile de la tăcerea asurzitoare a lumii de afară. În fiecare noapte se gândea la prietenii lui și se întreba pe unde or fi. Oare luptau pe linia frontului, în vreme ce el putrezea în măruntaiele pământului? Să fi fost uciși de o suliță a orcilor sau de un pumnal Forsyth?

Dar gândul care îl chinuia cel mai tare era să știe că tatăl lui adoptiv, Berdon, se afla atât de aproape, în satul de deasupra. Își amintea când fusese adus înapoi în Pelt ca să fie băgat în temniță, în puterea nopții. Încercase să privească prin crăpăturile din pereții blindați ai căruței, dorindu-și cu disperare să zărească măcar o secundă casa în care copilărise. Dar până să apuce el să vadă ceva, gardianul i-a tras pe cap un sac și l-a târât de acolo.

În timp ce Fletcher, abătut, s-a cufundat din nou în tăcere, Ignatius mârâia agitat, iar la un moment dat a slobozit o pală de foc ce a pârlit paiele de sub ei.

— Uau, ce nerăbdător suntem azi! a exclamat Fletcher, activându-și un deget tatuat printr-o descărcare de mana. Bine, tu ai vrut-o. Ia să vedem ce părere ai despre magia pentru mișcarea lucrurilor de la distanță.

A dat drumul prin vârful degetului unui flux subțire de mana, iar simbolul spiralei a emanat o strălucire violetă, până când deasupra lui, în aer, s-a format o undă pâlpâitoare. Ignatius a încercat să se retragă, dar Fletcher, cu o mișcare șfichiuitoare a mâinii, a înfășurat o bandă de energie în jurul burții pârdalnicului de demon și l-a azvârlit în sus. Acesta și-a răşchirat ghearele și le-a înfipt în tavan, împroșcându-l pe Fletcher cu o ploaie de praf. Până să apuce el să reacționeze, Ignatius s-a năpustit în jos, răsucindu-se în aer ca o pisică, cu ghearele și acul din vârful cozii îndreptate înspre fața băiatului. Fletcher a reușit să se ferească printr-o rostogolire în disperare de cauză, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a trezit în întuneric.

Ignatius lovise flama magică în momentul când îl atacase, stingând-o ca pe o lumânare.

— Așa alegi să joci, carevasăzică, a spus Fletcher, activându-și arătătorul, pe cel fără tatuaj.

De data asta, a trasat în aer unul dintre simbolurile cel mai puțin obișnuite pe care le învățase din jurnalul lui Baker. Și-a răsucit degetul în așa fel încât l-a îndreptat direct spre fața lui.

Simbolul ochiului de pisică arăta exact cum îi spunea numele, un oval îngust înscris într-un cerc. Tot experimentând, Fletcher învățase că magia nu avea niciun efect până când lumina nu îi era reflectată de retina ochilor lui.

Simbolul strălucitor a dat la iveală locul în care se afla, la fel și licărirea galbenă care a urmat imediat, dar Fletcher s-a rostogolit pe o parte, pentru ca întunericul să îl ascundă de Ignatius. Simțea cum i se modifică treptat ochii, cum i se îngustează pupilele, până când devin doar o linie, ca la pisică. Curând după aceea, lui Fletcher i s-a ascuțit vederea, astfel că putea să distingă silueta lui Ignatius, care se îndrepta tiptil înspre locul unde se aflase el mai înainte, ca un leu care pândește o gazelă. Cu toate că vederea nocturnă a demonului era mult mai bună decât a lui Fletcher, în celulă era întuneric beznă, așa că până și acestuia îi era greu să se orienteze.

— Te-am prins! a strigat Fletcher, traversând încăperea dintr-un salt și cuprinzându-l pe demon cu brațele.

S-au prăvălit pe paie, Fletcher râzând în hohote la lătrăturile indignate ale demonului.

În acel moment, ușa a fost dată de perete și în celulă a năvălit o lumină de-a dreptul orbitoare pentru ochii sensibili ai lui Fletcher. A căutat să ascundă cărțile sub paie, dar o lovitură de cizmă l-a izbit în tâmplă și l-a azvârlit în perete.

— Stai potolit, a răsunat o voce răgușită.

S-a auzit un țăcănit grăitor de flintă la care e trasă piedica și Fletcher a simțit metalul rece al țevii lipit de fruntea lui. În timp ce efectul magiei slăbea, a reușit să zărească o siluetă nedeslușită, cu gluga trasă pe cap, care se lăsase pe vine lângă el, cu un pistol elegant în mână.

— E de ajuns să te miști un pic și te trimit pe lumea cealaltă, a răsunat vocea dogită, ca a unui om mort de sete.

— Am înțeles, a zis Fletcher, ridicând încetișor mâna.

— A-a-a, a exclamat dezaprobator silueta, apăsându-i mai tare țeava flintei de tâmplă. Ești surd? Am auzit eu ce ești în stare să faci cu degetele alea tatuate. Ține-ți mâinile pe lângă corp.

Fletcher a ezitat, conștient că asta era pentru el, probabil, cea mai bună șansă de scăpare. Pistolarul a oftat din rărunchi, exasperat.

— Rubens, ia fă-l să simtă puțin ce poate acul ăla al tău.

Fletcher a auzit un fâlfâit care venea din gluga bărbatului, de unde a apărut zumzăind un demon Insectă de un roșu strălucitor, care i s-a așezat pe ceafă. A simțit o durere ascuțită, apoi o senzație de frig i s-a răspândit prin tot corpul.

— Acum știu că n-o să mai poți juca feste, a croncănit silueta și s-a ridicat în picioare, proiectându-și conturul pe fondul luminii de torță care pătrundea prin ușa deschisă. Că veni vorba, unde e Salamandra aia a ta?

Fletcher a încercat să întoarcă capul, dar părea că e țintuit în loc. La rostirea cuvântului Salamandră, l-a simțit pe Ignatius foindu-se sub el și și-a dat seama că demonul se pregătea de atac. I-a domolit pornirea printr-un imbold ferm transmis prin intermediul legăturii mentale dintre ei. Chiar dacă reușeau să-l dovedească pe acel bărbat, Fletcher nu ar fi fost capabil nici măcar să se târască prin ușa celulei, necum să evadeze.

— A, e acolo, în paie. Ei bine, fă-l să stea liniștit, dacă nu vrei să-ți zbor creierii. Ar fi mare păcat să trebuiască să te omor, după toate pregătirile pe care le-am făcut.

— Pr-pre-pregătiri? a izbutit Fletcher să îngaime, căci abia își mișca limba amorțită de la veninul Insectei.

— Pentru judecarea ta, a răspuns silueta, ridicând o mână pentru ca Rubens să se cațere pe ea. Am amânat procesul cât de mult am putut, dar, din câte se pare, prietenii tăi au stăruit mult cu cererea lor pe lângă rege. Păcat!

Silueta a ascuns din nou demonul în glugă, ca și cum nu ar fi suportat să stea despărțit de el. Pielea mâinilor lui era catifelată, aproape ca de femeie, și avea unghiile tăiate cu grijă. Purta cizme din piele de vițel, cusute de mână, și pantaloni eleganți, strânși pe picior. Până și tunica lui cu glugă era din piele neagră de cea mai bună calitate. Fletcher își dădea seama că necunoscutul trebuie să fi fost un tânăr cu stare, pesemne întâiul născut al vreunui nobil.

— Mai ai dreptul la o singură întrebare, apoi trebuie să te duc în sala de judecată. Nu te grăbi, ca să îți poată trece amorțeala. Nu am chef să fiu nevoit să te car până acolo.

Lui Fletcher i-au venit într-o clipită în minte prietenii lui, Berdon și starea de război. Dar nu avea cum să știe dacă necunoscutul deținea răspunsurile pe care le căuta el. Oare se cunoșteau? A trecut în revistă în minte toți invocatorii pe care îi cunoștea de la Vocans, dar niciunul nu avea vocea răgușită. Să fie oare Tarquin, care îi joacă o festă plină de cruzime? Un lucru era sigur: necunoscutul o să își păstreze un avantaj atâta vreme cât nu își dezvăluie identitatea.

— Tu. Cine. Ești? l-a întrebat Fletcher, scoțând cu greu fiecare cuvânt printre buzele amorțite.

Faptul că putea vorbi însemna că Rubens îl înțepase cu o doză mică de venin. Încă mai avea șansa să riposteze.

— Nu ți-ai dat încă seama? a cârâit necunoscutul. Asta chiar că e o dezamăgire. Credeam că ai ghicit până acum. Ce-i drept, arăt cu totul altfel decât atunci când am vorbit ultima dată, așa că nu prea ești de învinuit.

Silueta s-a lăsat din nou pe vine, aplecându-se în față până când Fletcher nu a mai văzut nimic altceva decât conturul întunecat al glugii lui. Încetișor, bărbatul și-a tras gluga de pe cap, dezvăluindu-și chipul.

— Acum mă recunoști, Fletcher? a șuierat Didric.

Capitolul 2

Didric îl țintuia cu o privire răutăcioasă, zâmbind strâmb și trăgându-se în spate, pentru ca lumina să cadă pe chipul lui. Obrazul drept îi era lucios și acoperit de pete roșii, iar marginea arsă a buzei dădea la iveală strălucirea albă a dinților. Nu mai avea sprâncene și gene, astfel încât părea că își ține ochii larg deschiși, de parcă ar fi fost într-o permanentă stare de alertă. Unele porțiuni ale scalpului erau aproape complet lipsite de păr și doar ici și colo câteva fire reușiseră să străbată prin carnea arsă de dedesubt.

— Frumos, nu-i așa? a zis Didric, mângâind pielea distrusă cu un deget lung și ascuțit. În noaptea în care mi-ai făcut asta, taică-meu o plătit o căruță de bani ca să fie adus un invocator care să facă magia pentru vindecare. Lordul Faversham, de fapt. Simpatic e că el habar nu avea că repară isprava lui fiu-său, nu crezi?

Fletcher era mut de uimire, cu toate că nu știa dacă e din pricina amorțelii ori a șocului. Cum de aflase Didric despre presupusa lui legătură cu alde Faversham? Multe se mai schimbaseră într-un an!

— La drept vorbind, probabil că ar trebui să îți mulțumesc, a zis Didric, netezindu-și părul lung de pe partea nearsă ca să acopere pielea distrusă. Tu ești motivul deopotrivă pentru cel mai bun și pentru cel mai rău lucru care mi s-au întâmplat în ultimul an.

— Cum așa? a întrebat Fletcher cu o voce gâtuită, cu ochii la Rubens, care se târa pe pieptul lui Didric.

Didric nu era un invocator… oare altcineva controla Insecta, ca să-l păcălească pe el?

— Toate astea ți se datorează, Fletcher, i-a zis Didric cu un zâmbet strâmb și a făcut să apară o flamă magică, astfel că încăperea s-a umplut de o lumină albastră. E un fenomen pe care istoria l-a mai consemnat o singură dată până acum, cu toate că legende despre așa ceva au circulat întotdeauna printre invocatori. Un atac prin magie care aduce victima în pragul morții poate uneori să îi transmită darul invocării. E ceva legat de felul în care mana demonilor interacționează cu corpul. Flăcările cu care m-a atacat Salamandra ta mi-or fi pârlit ele corzile vocale și mi-or fi distrus fața, dar mi-au și transmis un dar neprețuit. Pentru asta îți sunt recunoscător.

— Nu se poate.

Fletcher era descumpănit de ceea ce tocmai auzise.

— E adevărat, a declarat Didric, mângâindu-i carapacea lui Rubens. S-a întâmplat la fel și cu o altă familie de viță nobilă, cu secole în urmă, într-o ceartă între frați care a degenerat. Venin de Manticoră[1], direct în sângele fratelui mai mic. O doză letală, care ar fi trebuit să îl ucidă. În loc de asta, a primit darul invocării.

Didric a rânjit la vederea groazei întipărite pe fața lui Fletcher. Savura din plin situația.

— Haide, e timpul să înceapă procesul. Nu-ți face griji, o să te întorci destul de repede în hruba ta sordidă. De abia aștept să te încui din nou în celulă și să arunc cheia.

Fletcher s-a clătinat pe picioare, legănându-se ușor, căci mușchii îi tremurau și se crispau din cauza veninului. Un proces… i se va face în

sfârșit dreptate? A simțit un minuscul licăr de speranță, pentru prima dată în tot timpul ăsta, care îi păruse o veșnicie.

Și-a îndreptat degetul tatuat înspre grămada de paie unde stătea ascuns Ignatius. Pentagrama pe care o avea desenată pe piele a început să răspândească o lumină violacee, iar demonul s-a prefăcut în raze de lumină albă, care au fost absorbite de mâna lui. Era mai bine să îl țină infuzat, ca să nu îi poată despărți nimeni. Nici nu își putea imagina să stea întemnițat fără micul lui tovarăș.

— După tine, a zis Didric, făcându-i semn cu pistolul înspre ușa deschisă.

Fletcher a ieșit împleticindu-se din celulă. Pentru câteva clipe, s-a bucurat de noua lui libertate, delectându-se cu senzația oferită de faptul că putea face mai mult decât câțiva pași într-o singură direcție. Apoi a simțit cum țeava rece a pistolului i se lipește de ceafă.

— Încearcă să nu faci mișcări bruște. Nu aș vrea să îți zbor creierii înainte să înceapă distracția, a mârâit Didric, în timp ce străbăteau un coridor lung, săpat în piatră.

În pereți erau încastrate uși identice cu aceea de la celula lui Fletcher. Domnea o tăcere de mormânt, tulburată numai de ecoul pașilor lor.

Didric l-a oprit în fața unor scări construite, de asemenea, în perete. De o parte și de alta, coridorul se întindea pe o lungime de zeci de metri înainte să se piardă în beznă.

— Aici sunt ținuți prizonierii cei mai periculoși, indivizi ca tine – răzvrătiți, ucigași, violatori. Regele ne plătește sume frumoase ca să îi ținem închiși aici, în vreme ce noi nu cheltuim cu ei decât o găleată de apă și o masă zilnic. E o treabă excelentă.

Pe Fletcher l-a trecut un fior când și-a închipuit ce ar însemna să fie singur în celulă, fără Ignatius, fără cărți și fără magie, care să îl ajute să nu-și piardă mințile, și conștient că nu o să mai iasă niciodată de acolo. A simțit o urmă de milă pentru sufletele pierdute închise acolo, oricât de înspăimântătoare vor fi fost nelegiuirile săvârșite de aceștia. Apoi și-a dat seama că nu ar fi deloc exclus să li se alăture și el în curând, îngropat pe vecie în măruntaiele pământului. Și-a simțit inima strânsă în clești de gheață.

— Mișcă-te, i-a spus poruncitor Didric, îmboldindu-l să o ia în sus pe scări.

Acestea urcau în spirală, la fel ca unele dintr-o casă de gnomi, numai că, din loc în loc, erau uși cu zăbrele, pe care le deschidea un gardian. Au tot mers așa, până când pe Fletcher au început să îl doară genunchii de la efort. Își dăduse toată silința să facă exerciții în spațiul îngust al celulei, dar după atâtea luni în care nu umblase și nu se hrănise cum trebuie era slăbit și subnutrit. Nu știa dacă ar mai fi supraviețuit încă un an în asemenea condiții, necum tot restul vieții.

Didric l-a împins prin niște uși largi din capul scărilor, care dădeau într-o curte plină de lume. În jurul lor, gardienii s-au așezat pe rânduri și au executat exerciții demonstrative cu muschetele și baionetele. Aveau uniforme în negru și galben, ca niște viespi, care îmbinau zalele și pielea subțire. Erau destul de mulți încât să poată fi socotiți propria armată a lui Didric.

Fletcher a tras cu nesaț aerul proaspăt în piept. Se bucura din nou de lumina zilei, sub cerul liber, simțind pe obraz căldura blândă a soarelui. L-a luat amețeala din cauza întinderii nesfârșite a cerului, dar și-a deschis larg brațele și a lăsat vântul să-i adie pe piele. Era o adevărată încântare.

Didric l-a îmboldit pe Fletcher să o ia înainte și și-au continuat drumul, trecând prin niște porți largi de fier, apoi au pășit în stradă. Fletcher a constatat cu surprindere că știe unde se află. S-a întors și a cuprins cu privirea închisoarea din spatele lui, recunoscând câteva dintre elementele adăugate construcției. Era fostul conac al lui Didric.

— Îmi place ce-ai făcut din locul ăsta, a zis Fletcher pe un ton indiferent.

— Da, vechea casă. Era și timpul să fie făcute niște îmbunătățiri, dată fiind noua mea poziție. Cum ți se pare noul nostru cartier general?

Didric a arătat în sus. Satul Pelt era așezat la poalele celui mai mare vârf al Munților Dinte-de-Urs. Acesta umbrea așezarea la apus, ridicându-se asupra lui ca un uriaș bloc de piatră. Fletcher a urmărit cu privirea degetul lui Didric și a văzut că vârful masivului nu mai exista. În locul lui fusese ridicat un castel, cu o mulțime de creneluri, turnuri și deschizături pentru tras cu arcul. Pe ziduri erau aliniate tunuri, iar gurile întunecate ale țevilor lor erau îndreptate amenințător înspre sat, ca și cum în orice clipă ar fi putut deschide focul. Era mai curând o fortăreață decât o casă.

— Cel mai sigur loc din întreg Imperiul Hominum, aprovizionat cu destule provizii pentru a face față unui asediu de zece ani. Elfii ne-ar putea trăda, orcii ar putea să cotropească Imperiul – ba chiar s-ar putea ca cei

întemnițați să pună stăpânire pe sat, dar tot nu ar conta. Nici cea mai strașnică armată din lume nu ar putea să străpungă zidurile astea, chiar dacă ar reuși să se cațere pe stâncile abrupte de pe cealaltă parte.

— Vorbești ca un paranoic, Didric, i-a replicat Fletcher, cu toate că spusele lui îl luaseră pe nepregătite. Ca și cum ai avea ceva de ascuns.

— Nimic altceva decât averea noastră uriașă, Fletcher. Tata nu are încredere în bănci. Și știe el ce știe, că doar a fost bancher.

— Un cămătar necinstit nu e totuna cu un bancher, i-a trântit Fletcher.

Acesta s-a crispat, dar l-a îmboldit să meargă mai departe, fără să țină seama de insultă.

În timp ce străbăteau străzile pustii, Fletcher a băgat de seamă că peste tot domnea o sărăcie lucie.

Multe dintre case și prăvălii erau doar niște pereți goi, în vreme ce altele fuseseră transformate în temnițe. Chipuri aspre, acoperite de jeg, erau lipite de gratii și urmăreau în tăcere silueta arogantă a lui Didric, cu priviri încărcate de ură. Întregul loc emana sărăcie și disperare. Era o mare deosebire față de sătucul înstărit în care crescuse Fletcher.

Tatăl lui Didric, Caspar Cavell, ajunsese cel mai bogat om din sat împrumutându-le bani celor în nevoie și celor aflați în situații disperate, pe care îi păcălea să semneze contracte astfel întocmite încât să îi oblige să plătească mult mai mult decât suma împrumutată. Se părea că alde Cavell ridicaseră pretenții asupra tuturor bunurilor deținute, luându-le datornicilor toată agoniseala și izgonindu-i din casele lor, ca să le transforme în închisoare.

Scârbit, a încetinit pasul și și-a încordat degetele, încercând să reziste tentației de a-i trage lui Didric un pumn în figură.

— Mișcă! a mârâit Didric, plesnindu-l pe Fletcher peste ceafă cu mâna liberă.

Fletcher fierbea de furie, dar mâinile îi erau încă amorțite. Amorțeala pricinuită de venin îi încetinea reacțiile. Și chiar dacă ar fi fost în cea mai bună formă, tot se îndoia că ar fi avut vreo șansă împotriva armei care îi împungea șalele. Trebuia să mai aștepte.

Au ajuns la poarta principală, prin care se ieșea din sat, iar Fletcher a simțit că i se strânge stomacul. Coliba lui Berdon nu mai exista! Dar nu era singurul lucru straniu la vedere. Toate casele din preajma porții principale a satului fuseseră făcute una cu pământul și înlocuite cu stelaje pline de sulițe,

baionete și săbii. Lucru și mai ciudat, părea că un șir de bărbați se aliniase lângă poartă, în fața unei mese lungi și joase, acoperite cu vrafuri de uniforme roșii.

Nu. Nu erau oameni.

— Gnomi! a șoptit Fletcher.

Erau cu sutele, în număr și mai mare decât îi văzuse la consiliul de război. Erau îmbrăcați în portul lor tradițional – tunici din piele groasă și cămăși din pânză. Aveau o înfățișare mai grosolană decât gnomii pe care îi întâlnise Fletcher înainte, cu părul împletit în cozi neîngrijite, cu haine murdare de noroi, jeg și transpirație. Chipurile le erau întunecate și amenințătoare și vorbeau între ei cu o voce scăzută și mânioasă.

— Au mărșăluit peste munte ca să vină să își ia echipamentul cel nou, a zis Didric, zâmbind, după ce, vreme de doi ani, au apărat linia frontului din nord împotriva elfilor. A durat mult până când s-a sfârșit războiul cu elfii, deși eu mi-aș fi dorit să fi fost și mai lung. Tratativele de pace au stagnat când șefii clanurilor de elfi au văzut ce a pățit elfa aia în urma Turneului de la Vocans. Era prietena ta, nu-i așa?

Imaginea chipului plin de răni și de vânătăi al Sylvei i-a venit lui Fletcher în minte fără să vrea, dar și-a ținut gura. Știa prea bine că nu se poate încrede în nimic din ceea ce i-a spus Didric despre ea.

— Stăpâne! a strigat una dintre gărzi, trezindu-l pe Fletcher din gândurile lui. Ticălosul ăsta a încercat să te ucidă. Nu ești în siguranță. Lasă-ne pe noi să îl escortăm.

— Ți-am cerut eu cumva părerea, lingăule? i-a tăiat-o Didric, agitând pistolul. Să nu mai îndrăznești să mi te adresezi dacă nu ți-am cerut eu. Întoarce-te la treaba ta!

— Cum ți-e voia, stăpâne, a zis bărbatul, cu o plecăciune adâncă.

Didric i-a tras un picior care l-a trimis pe bărbat grămadă în noroi.

Fletcher era scârbit de felul în care se comporta inamicul său, de parcă ar fi fost mai presus decât toți ceilalți. A simțit cum se aprinde de mânie împotriva lui Didric pe măsură ce ultimele efecte ale amorțelii dispăreau.

— Gărzile îți spun stăpâne? a zis Fletcher, fără să-și ascundă disprețul din voce. Pun pariu că râd de tine pe la spate. Nu ești cu nimic mai mult decât un gardian plin de sine, idiot îngâmfat ce ești!

Didric s-a holbat la el câteva clipe, făcându-se roșu la față. Fletcher bănuia că nu îi mai vorbise nimeni în felul ăsta de o bună bucată de vreme.

Apoi, spre surprinderea lui, Didric a izbucnit în râs. Hohotele lui sparte au răsunat prin curte, făcând să se întoarcă toate privirile spre ei, în timp ce Didric se prăpădea de râs.

— Știi de ce mi se adresează așa, Fletchy? a întrebat el printre hohote, ștergându-și lacrimile de râs. Pentru că *sunt* stăpânul lor. Sunt Lord Cavell.

Capitolul 3

Fletcher l-a privit îngrozit pe Didric. Dintr-odată, i-au sărit în ochi mici amănunte pe care le scăpase din vedere. Inelul masiv cu sigiliu de pe degetul cel mic al acestuia. Uniformele gărzilor, în culori atât de particulare și înarmați până în dinți. Chiar *erau* armata personală a lui Didric – un privilegiu pe care regele îl îngăduia numai nobilimii.

Didric avea chiar cusut pe pieptul tunicii un blazon, care înfățișa niște gratii de închisoare și două săbii încrucișate în spatele lor, în aceleași culori, galben și negru, ca uniformele soldaților. O emblemă care se potrivea de minune.

Didric a dat din cap, savurând fără îndoială uluiala lui Fletcher. Acesta, la rândul lui, încerca să nu lase să i se citească nimic pe chip, cu toate că îi era aproape cu neputință. Era copleșit de silă.

— În vreme ce tu putrezeai în temniță, am mers la Vocans, unde am avut propriul apartament, unul luxos. Încăperile pentru cei de rând nu sunt de nasul meu, s-a grozăvit Didric, iar zâmbetul lui strâmb a devenit și mai larg. Lordul Forsyth a avut bunăvoința de a mi-l da pe Rubens, un demon care fusese în familia lui de generații. Desigur, nu e singurul meu demon, dar el m-a ajutat să fac primii pași. De altfel, probabil că te-ar interesa să afli că Turneul începe peste câteva zile. Chiar ar trebui să mă antrenez, dar nu aș pierde asta pentru nimic în lume.

— Hai să terminăm odată, a mârâit Fletcher, privind în jur în căutarea tribunalului. Vorbești prea mult.

— Prea bine. Sunt surprins că te grăbești atât de tare să te întorci în celulă. În locul tău, Fletcher, m-aș bucura în următoarele câteva ore de aerul curat și de lumina soarelui. O să fie pentru ultima dată, a zis Didric și i-a indicat încotro să o ia, apoi i-a apăsat din nou țeava pistolului în șale.

Tribunalul era amenajat în ceea ce odinioară fusese sala sfatului, o clădire de formă ovală, căreia i se adăugaseră o turlă și uși masive din lemn de

stejar. Pereții erau proaspăt zugrăviți în alb, iar deasupra ușii era gravat sigiliul Juzilor – un ciocănel negru cu suport, care a apărut ca o amenințare funestă în momentul în care Didric l-a condus prin ușa larg deschisă.

Interiorul încăperii îi evoca lui Fletcher o biserică, cu bănci lungi de o parte și de alta, pline de oameni. La capătul culoarului dintre șirurile de bănci, așteptau doi gardieni, înarmați cu lanțuri și cătușe. În spatele lor, un judecător cu o expresie sinistră pe chip, înveșmântat într-o robă neagră, magnifică, și purtând o perucă albă, pudrată, privea de la înălțimea podiumului lui.

— A fost o idee genială să transformăm locul ăsta în tribunal, i-a șoptit Didric printre dinți. În felul ăsta îl putem duce pe acuzat, imediat ce se dă sentință, direct la închisoare. Bineînțeles, de obicei nu e atât de multă lume. Ai strâns un public numeros!

Fletcher a încercat să nu bage în seamă fețele care se holbau la el de-o parte și de alta, zdrobitor de conștient de propria persoană în tăcerea solemnă care domnea în sală. Și-a dat seama că hainele care atârnau pe el nu erau altceva decât niște zdrențe împuțite, pentru că nu prea reușea să se spele cu puțina apă pe care o primea la închisoare. Lațe soioase de păr îi încadrau fața, iar barba și mustața lui de efeb creșteau în smocuri rare, neîngrijite. Se gândea că, dacă s-ar fi privit în oglindă, cu greu s-ar fi recunoscut.

Didric l-a condus de-a lungul culoarului ca și cum ar fi participat la un soi de nuntă sinistră, arătându-și cu mândrie prizonierul. Fletcher arunca pe furiș câte o privire în stânga și în dreapta, în speranța că o să-l zărească pe Berdon, dar, dacă o fi fost acolo, el nu a reușit să îl găsească. În cele din urmă au ajuns la podium.

— Încătușați-l! a poruncit judecătorul cu o voce ascuțită, stridentă.

Fletcher le-a permis gardienilor să îl priponească de podea, ca pe un urs hăituit în arenă. Curând, aveau să dea drumul la câini.

A stat în tăcere, așteptând ceea ce avea să urmeze. Nu avea niciun as în mânecă, nicio cale de scăpare. Singura lui șansă era să încerce să fugă după ce se dădea sentința. Ceea ce ar fi putut să nu fie deloc ușor, dacă Didric avea să îl ducă el însuși înapoi în celulă. Dar chiar și așa, Fletcher știa un lucru. Prefera să moară luptând, decât să fie lăsat să putrezească în celula aia.

— Să intre avocatul apărării, a rostit judecătorul, făcând un semn înspre ușa din stânga lui.

Un gardian a ciocănit de două ori, apoi a deschis ușa cu o plecăciune largă, ceremonioasă. A intrat un bărbat înalt, cu cicatrici dobândite în luptă, îmbrăcat în uniformă albastră de ofițer.

— Arcturus! a strigat Fletcher, uitând cu totul de buna-cuviință.

Acesta i-a zâmbit posomorât și a clătinat ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să îi spună să tacă din gură.

— Liniște! a poruncit judecătorul, îndreptând înspre Fletcher un deget lung, noduros. Încă o ieșire din asta și o să îți punem călUș.

— Îmi cer iertare, Onorată Instanță, a spus Fletcher, în timp ce Arcturus a venit lângă el. Nu am intenționat să fiu lipsit de respect față de această curte.

— Hmm, mă rog, a răspuns judecătorul, ridicându-și ochelarii și privindu-l peste nasul său lung, acvilin.

Părea surprins de politețea lui Fletcher. Pesemne că era obișnuit cu un comportament mai puțin manierat din partea celor judecați.

— În orice caz, în sala mea de judecată va domni ordinea. S-a înțeles?

— Da, Onorată Instanță, a spus Arcturus, tăindu-i vorba lui Fletcher înainte să apuce să mai spună ceva.

Mesajul era cât se poate de clar. Fletcher nu avea să mai vorbească.

— Cine este avocatul acuzării? a întrebat judecătorul, răsfoind prin hârtiile pe care le avea în față.

— Eu, Onorată Instanță, a declarat Didric, întorcându-se cu fața înspre cei prezenți în sală.

— Aha… Ăsta e un lucru cât se poate de… neortodox, a zis judecătorul, în timp ce Didric se îndrepta țanțoș înspre o masă cu scaun aflată în partea stângă a sălii. Dar nu iese din limitele legii. Îți amintesc însă că nu vei putea depune mărturie în favoarea acuzării, dacă alegi să te reprezinți singur. S-a înțeles?

— Cazul e cât se poate de limpede, Onorată Instanță. Declarațiile sub jurământ ale celor doi martori vor fi mai mult decât suficiente pentru condamnarea acestui nemernic, chiar dacă nu depun și eu mărturie, a răspuns Didric, zâmbind încrezător către asistență.

— Prea bine, a spus judecătorul, clătinând din cap a dezaprobare. Acuzarea și apărarea pot să se așeze. Gărzi, aduceți primul martor!

Arcturus și Didric s-au așezat fiecare la locul lui, iar Fletcher a rămas înlănțuit la podea, în fața judecătorului. Gardianul a așteptat ca toți să se așeze, apoi a deschis ușa laterală cu o plecăciune exagerată. Pentru o clipă, Fletcher nu a recunoscut-o pe tânăra care și-a făcut apariția în ușă. Dar apoi aceasta i-a aruncat o privire și a rânjit, iar el și-a dat seama cine era.

Calista se schimbase de când o văzuse el ultima dată, în acel cavou. Părul ei, care odinioară era o claie tăiată ca vai de lume, crescuse acum și dobândise un luciu elegant, care îl făcea să bată în negru. Alesese o rochie albastru deschis, tivită cu dantelă și cu volane, care îi dădea o înfățișare de păpușă. Fața îi era tot dură și uscățivă, cum fusese întotdeauna, dar ea – sau cineva priceput – se străduise din greu să o pudreze și să o machieze, îmblânzindu-i trăsăturile și netezindu-i pielea.

Până și felul în care pășea se schimbase, căci din umbletul ei crăcănat părea că nu mai rămăsese nicio urmă în timp ce se îndrepta înspre locul de pe podium, lângă judecător. Acum, că era complet expusă privirilor asistenței, și-a mușcat buzele și l-a evitat pe Fletcher, de parcă s-ar fi temut de el.

Fletcher și-a dat seama că avea o problemă serioasă. O transformaseră pe băiețoasa fată-străjer într-o candidă cu ochii mari de uimire. Cum să îl convingă el pe judecător că, de fapt, Calista, împreună cu Didric și cu Jakov, a fost cea care a încercat să îl omoare *pe el*? Cei din public deja începuseră să șușotească și să îi arunce lui Fletcher priviri acuzatoare.

— Trebuie să vă reamintesc tuturor că decizia finală îmi aparține, la fel ca în toate chestiunile de drept penal. Nu vor exista nici juriu, nici jurați aleși dintre semenii acuzatului – acestea sunt rezervate tribunalelor militare. Așa stând lucrurile, nu voi permite discuții și nici atitudini părtinitoare în rândul asistenței. Dacă intenționați să faceți asta, vă recomand să părăsiți sala de judecată.

Judecătorul le-a adresat tuturor o privire severă, apoi s-a întors înspre locul de lângă el, de pe podium.

— Așadar, drăguță, ești gata?

Calista a încuviințat din cap, în timp ce își frământa mâinile în poală. Didric s-a ridicat și s-a dus lângă ea, rezemându-se nonșalant de podium.

— Nu am intenția să complic lucrurile, așa că nu vreau să o rețin pe Calista mai mult decât e nevoie. Concentrează-te la mine, Calista, și nu băga în seamă pe nimeni altcineva. Nu ai de ce să te temi. Nu trebuie decât

să îi spui domnului judecător ce s-a întâmplat în noaptea în care am fost atacat și o să scapi de aici foarte repede.

Calista și-a plecat capul cu sfiiciune, ascunzându-și chipul de vederea celorlalți după o perdea de păr negru. Era o performanță măiestrită, care era cât *pe ce să* îl convingă și pe Fletcher, dacă fata nu i-ar fi aruncat un zâmbet sadic din spatele șuvițelor de păr.

— Didric, Jakov și cu mine eram de strajă la poarta de la intrarea în sat în noaptea aia, și-a început Calista mărturia cu o voce ușor tremurătoare. L-am văzut pe Fletcher plecând din colibă cu o cărțoaie grea în brațe. Un soldat avea de vânzare una exact la fel, în piață, cu o zi înainte, iar noi am presupus că Fletcher o fi furat-o și că merge să ascundă proba. Așa că l-am urmărit, ascunși în întuneric, și a luat-o tocmai către cimitir, dintre toate locurile unde ar fi putut să meargă. Când l-am întrebat, a susținut că a cumpărat cartea…

Didric a ridicat mâna ca să o oprească.

— Rog să se consemneze că, în noaptea incidentului, s-a descoperit în camera acuzatului o importantă sumă de bani, neatinși. Este puțin probabil să fi cumpărat cartea. Putem adăuga și furtul pe lista infracțiunilor pe care le-a comis.

— Un… cap… de acuzare… pentru furt, a mormăit judecătorul în timp ce mâzgălea la pupitrul lui cu o pană de lebădă. Chiar că avem de-a face cu un comportament deviant.

— Într-adevăr, Onorată Instanță. Banii au fost confiscați, desigur, a zis Didric, făcându-i lui Fletcher cu ochiul. Îmi cer iertare că te-am întrerupt, Calista. Continuă, te rog.

— Mulțumesc, Lord Cavell, a răspuns Calista, cu un tremur teatral în glas. Am fost atât de fraieri încât să credem povestea lui Fletcher. Acesta ne-a mai spus că avea să se folosească de carte ca să încerce să invoce un demon și ne-a întrebat dacă nu voiam să rămânem să privim. Ne-am gândit că o să fie amuzant, așa că am rămas…

Acum tremura de-a binelea și îi arunca lui Fletcher priviri furișe, pline de teamă. Era o bună actriță, trebuia să recunoască.

— Nu știu cum a făcut, dar a reușit. Era atât zgomot și atâta lumină, de parcă venise sfârșitul lumii! Și atunci s-a întâmplat totul.

O lacrimă stingheră i s-a prelins pe obraz. Judecătorul i-a întins o batistă de la locul lui de pe podium și a murmurat:

— Continuă. Spune-ne ce a făcut.

Calista a tras aer în piept și și-a încordat fălcile. A arătat înspre Fletcher cu un deget care tremura din pricina emoției.

— Ne-a atacat, a încercat să ne omoare! a strigat ea și a sărit în picioare. Ne ura, dădea vina pe noi pentru tot ghinionul de care avusese el parte. Parcă își ieșise din minți! Îmi amintesc cum râdea în timp ce ne obliga să intrăm în capelă, căci săbiile noastre erau neputincioase în fața flăcărilor slobozite de demonul lui. Și când am început să plâng, s-a luat de mine și m-a amenințat că o să fiu ucisă prima.

A coborât de pe podium și s-a îndreptat spre Fletcher, cu degetul întins amenințător, ca un pistol.

— *Doamnele au întâietate,* nu așa ai zis? a șuierat ea. Monstrule!

Apoi s-a întors și și-a îngropat fața în pieptul lui Didric. Acesta a bătut-o ușor pe spate, în vreme ce ea hohotea spasmodic, din ce în ce mai impresionant. Fletcher și-a dat ochii peste cap, dezgustat, ceea ce i-a atras o privire furioasă din partea judecătorului. Calista s-a desprins de Didric și a făcut o ultimă declarație înflăcărată:

— Numai atunci când Didric – viteazul de Didric – s-a așezat protector în fața mea, Fletcher m-a lăsat în pace. Didric a încercat să discute rațional cu el, dar în zadar. Pe neașteptate, demonul a aruncat flăcări înspre fața lui. Cu toate că părul îi luase foc, Didric a reușit să respingă atacul și l-a speriat pe Fletcher, care s-a refugiat în tunelul de sub capelă. Abia atunci Didric a leșinat și și-a spart capul. L-am cărat până acasă, la tatăl lui. Restul îl cunoașteți.

Judecătorul și-a împreunat degetele și a privit-o gânditor pe Calista. În ciuda hohotelor ei, obrajii nu îi erau deloc uzi de lacrimi, ci se umflaseră și se împurpuraseră de înfierbântare. Pentru o clipă, Fletcher a crezut că judecătorul și-a dat seama de înșelătorie, dar apoi bătrânul i-a zâmbit Calistei prietenos și i-a mulțumit pentru mărturia depusă. Aceasta a făcut o plecăciune adâncă înaintea lui Didric și apoi a părăsit sala de judecată fără să privească în urmă.

— Să fie adus următorul martor! a poruncit judecătorul.

Jakov crescuse în cei doi ani cât fusese plecat Fletcher, ultimele urme ale pubertății dispăruseră și devenise un uriaș, un adevărat Hercule. Mușchii enormi ai brațelor lui se unduiau precum coapsele unui cal, iar mersul îi era apăsat și clătinat, ca de gorilă. Strājerul purta acum uniforma negru cu galben a armatei lui Didric, iar datorită dungilor orizontale pieptul lui părea încă și mai lat și mai puternic.

— Te rog să te așezi, sergent Jakov, i s-a adresat Didric, trăgându-și scaunul ca să i-l ofere. Prima mea întrebare este următoarea: poți confirma că relatarea făcută de Calista este în întregime adevărată și exactă?

— Pot, milord. În timp ce o ascultam vorbind, mi s-a părut că retrăiesc acea noapte, din nou.

— Bun. Știu că ești un om ocupat, așa că nu îți cerem să povestești și tu cele întâmplate, cu propriile cuvinte. Te rog să ne explici ce s-a întâmplat după ce Fletcher a încercat să mă omoare.

— Că bine zici, milord, a spus Jakov, trăgându-se de zuluful care îi atârna pe frunte.

A tras adânc aer în piept și a început să vorbească:

— După ce l-am dus pe Didric la tatăl lui, am mers să îi trezesc pe ceilalți străjeri. Acasă la Fletcher am găsit ușa baricadată. După ce am dărâmat-o, am întâmpinat rezistență din partea tatălui adoptiv al lui Fletcher, Berdon. Al naibii, a fost cât pe ce să ne ucidă – vedeți dumneavoastră, e aproape la fel de masiv ca mine dar am reușit să îl dezarmez. Moment în care unii dintre băieți s-au… aprins un pic cam prea tare. E de ajuns să spun că, după noaptea aia, Berdon nu prea s-a mai putut ocupa de fierărie o vreme. Oaselor le ia ceva timp să se vindece.

— Animalule! a răcnit Fletcher, cu o ură mocnită, mușcătoare, fierbinte.

Știa că ei vor să îl facă să se înfurie, ca să se dea în spectacol în fața judecătorului. Dar vorbele i-au țâșnit din gură înainte să apuce să și le înghită.

— Un singur cuvânt dacă mai scoți, domnule Fletcher, a zis judecătorul, lovind cu ciocănelul în masă, ca să dea greutate spuselor, unul singur, și te întorci în celulă, unde poți aștepta verdictul.

Fletcher și-a mușcat buzele până ce a simțit gust de sânge, în încercarea de a-și opri strigătele de indignare față de o asemenea uriașă nedreptate. În minte i-a năvălit imaginea trupului lui Berdon zăcând fără cunoștință sub loviturile lor dezlănțuite și nu reușea cu niciun chip să o alunge.

— După asta, am confiscat toate bunurile găsite la fața locului, ca probe. În încăierare, nu știu cum, dar focul din forja lui Berdon a cuprins lucrurile din jur. Coliba lui a ars până în temelii în noaptea aia.

Fletcher a simțit cum i se scurg lacrimile pe obraji. S-a prăbușit în genunchi. Într-o singură noapte, omul pe care îl iubea cel mai mult pe lume a pierdut totul. Și asta doar din cauza lui.

— Onorată Instanță, nu înțeleg ce au toate astea de-a face cu acuzația adusă învinuitului. Am putea, vă rog, să trecem la ceea ce ne interesează? a răsunat vocea încordată și mânioasă a lui Arcturus.

— Sunt de acord. Mulțumesc, căpitane Arcturus, a spus judecătorul și a înclinat din cap. Lord Cavell, dacă nu mai ai alte probe de înfățișat, găsesc acest interogatoriu complet irelevant. Mai e și altceva?

— Nu, Onorată Instanță. Cred că Jakov a spus ce avea de spus, a răspuns Didric.

— Prea bine. Poți pleca, sergent Jakov.

— Mulțumesc, milord.

Muntele de om a părăsit podiumul și a pornit înspre ușa laterală. Chiar înainte să iasă și să se facă nevăzut, i-a adresat discret lui Fletcher un semn cu mâna, în batjocură. Fletcher a privit în altă parte, dar un nou val de furie a crescut înlăuntrul lui. A reușit să îl reprime, căci știa că mărturia lui Jakov nu urmărise decât să îl stârnească.

— Asta e tot, lord Cavell? a întrebat judecătorul, frunzărindu-și însemnările.

— Da, Onorată Instanță. Acuzarea se oprește. Cum am spus și mai devreme, cred că veți considera că este un caz cât se poate de limpede. Recomand închisoarea pe viață, iar asta ca pedeapsă minimă.

— Mulțumesc, lord Cavell, o să iau recomandarea în considerare, a spus judecătorul, dar a încruntat din sprâncene, semn că era agasat.

Un ușor murmur s-a răspândit în sală în momentul în care Arcturus s-a ridicat în picioare și și-a adunat notițele.

— Aș zice că toată pregătirea mea ca să devin judecător și-a spus cuvântul, nu-i așa, Fletcher? a cârâit Didric, în timp ce se îndrepta spre locul lui. Cu toate că e de ajuns să mă uit la expiratul ăsta ca să mă bucur că, până la urmă, am apucat-o pe altă cale.

— De parcă ar fi lăsat cineva un monstru ca tine să ajungă judecător, i-a răspuns Fletcher, iar cuvintele îi musteau de ură.

Umerii lui Didric s-au crispat și el s-a întors, cu toate că judecătorul a tușit ca să-l atenționeze.

— Nu uita, Fletcher, că e închisoarea *mea*, a șuierat el, cu o sclipire de nebunie în ochi. Dacă îți închipui că să te țin fără mâncare e cel mai mare rău pe care ți-l pot face, atunci imaginația ta e cumplit de săracă.

— Lord Cavell, mă văd nevoit să îți cer să te întorci la locul tău, a poruncit judecătorul.

— De fapt, Onorată Instanță, aș prefera ca Didric să depună mărturie, a răsunat vocea lui Arcturus, care a făcut câțiva pași înainte și l-a ridicat pe Fletcher în picioare.

Strânsoarea fermă în care i-au fost cuprinși umerii a potolit bătăile neregulate ale inimii lui Fletcher. A tras adânc aer în piept și a susținut privirea judecătorului.

— Prea bine. Lord Cavell, te rog să vii să depui mărturie, a spus judecătorul, făcându-i semn lui Didric să se întoarcă pe podium.

— Ar fi neregulamentar dacă aș cere să fie chemați înapoi și sergent Jakov, și soldat Calista? a propus Arcturus.

— Ar fi, dar nu depășește limitele legale. Mai întâi însă vreau să întreb: din câte am înțeles, nu ești un avocat cu patalama, căpitane Arcturus. Atunci de ce îl reprezinți pe băiat? a spus judecătorul.

— Îl apăr pentru că nimeni altcineva nu ar accepta, de teama unor represalii din partea Triumviratului. Sunt toți niște lași, a zis Arcturus cu amărăciune în glas și a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu îmi e cunoscut acest termen, *triumvirat*, a spus judecătorul, încruntând din sprâncene.

Fletcher era curios – nici lui nu îi suna cunoscut termenul.

— Între Lord Cavell, Lady Faversham și Lord Forsyth există strânse legături politice și de afaceri. Ăsta e motivul pentru care cele trei familii au ajuns să fie cunoscute sub această denumire, a răspuns Arcturus.

Carevasăzică, Didric era în cârdășie cu alde Faversham și alde Forsyth. Fletcher a zâmbit ca pentru sine. Cum se mai potrivesc lucrurile! Oamenii care îl urau cel mai mult în lumea asta lucrau împreună să îl distrugă. Ar fi trebuit să știe.

— Poate că nu ar accepta să îl reprezinte pentru că e cât se poate de limpede că e vinovat, a zis Didric cu voce puternică. Niciun avocat în toate mințile nu ar lua un caz ca ăsta.

— Liniște! s-a răstit la el Arcturus, privindu-l în față. Eu nu am vorbit cât timp ți-ai ținut tu pledoaria. Aș aprecia dacă mi-ai arăta aceeași bunăvoință.

Didric a dat ochii peste cap și și-a ridicat mâinile, ca într-un prefăcut gest de predare.

— Să fie aduși soldat Calista și sergent Jakov, a ordonat judecătorul. Și pregătiți-le și lor niște scaune.

Nu a durat mai mult de câteva secunde până când cei doi au fost aduși înapoi în sală. Ceea ce l-a făcut pe Fletcher să îi suspecteze că ascultau la ușă.

— Ei bine, să trecem la treabă, de acord? i-a îndemnat judecătorul.

A pufnit agasat în momentul în care gardianul a tras două scaune lângă podium, care au scârțâit tare pe podea.

— Pledați-vă cazul, iar eu o să dau verdictul.

Fletcher era cu ochii țintă la cei trei protagoniști, curios ce joc făcea Arcturus.

Nu îi spusese niciodată acestuia – și nimănui altcuiva – întreaga poveste despre cele petrecute în noaptea cu pricina. Copleșit de sentimente de vinovăție, Fletcher a fost cuprins de o și mai mare deznădejde în momentul în care Arcturus și-a început pledoaria.

— În primul rând, aș vrea să supun atenției onorabilului judecător faptul că nu există niciun fel de dovadă care să susțină cele afirmate de soldat Calista și de sergent Jakov, în afara mărturiei lor. Prin urmare, trebuie să concluzionăm că, în situația în care versiunea lor nu se va susține, judecătorul va trebui să îl achite pe Fletcher de toate acuzațiile. Este corect, domnule judecător?

— Păi, asta e o interpretare foarte simplistă a legii, a răspuns dezaprobator judecătorul. Dacă vei aduce suficiente motive de a pune la îndoială cele declarate de ei, atunci da, voi fi înclinat mai degrabă să îl declar pe Fletcher nevinovat. Va trebui însă să oferi o altă versiune a celor întâmplate, susținută de dovezi.

— Mulțum… a început Arcturus să spună.

— Nu uita însă că mărturiile concordante a trei persoane au o mare valoare, l-a întrerupt judecătorul. Trebuie să existe dubii serioase, căpitane Arcturus. Cât se poate de serioase.

— Prea bine, domnule judecător, a reluat Arcturus, înclinând respectuos capul. În acest caz, o să încep prin a propune o cu totul altă desfășurare a

evenimentelor din acea noapte.

Arcturus și-a împreunat mâinile la spate și s-a întors către cei trei martori.

— Într-o seară friguroasă, acum doi ani, Fletcher a legat prietenie cu un bătrân soldat. Din ceea ce am înțeles, numele acestuia e Rotherham, cunoscut și ca Rotter printre tovarășii lui de luptă. El este cel care s-a aflat inițial în posesia cărții invocatorului. Cei doi stăteau la un pahar în cârciuma din sat, moment în care au fost abordați de Didric, care era însoțit de Jakov și a pretins să i se dea cartea în schimbul unei sume derizorii, asupra căreia în primul rând că nu se căzuse la învoială. Negi că așa au decurs lucrurile, Didric?

— Cred că formula corectă de adresare este Lord Cavell, a spus Didric, încrucișându-și brațele și aruncându-i lui Arcturus o privire sfidătoare.

— Lord Cavell, spuse acesta, printre dinți. Negi acuzațiile? Am găsit câțiva martori dispuși să le susțină sub jurământ. Se pare că nu toată lumea din sat îți acceptă banii, nici chiar cei ruinați de tatăl tău.

Didric s-a împurpurat de furie, dar și-a păstrat controlul și a răspuns cu o voce cumpănită:

— Nu resping acuzațiile. E adevărat că ne-am întâlnit la cârciumă în seara aia, cu toate că e de discutat dacă vânzarea cărții fusese convenită sau nu.

— În orice caz, a zis Arcturus, întorcându-se cu fața către public și vorbind răspicat. S-a produs o altercație între cei patru domni, în urma căreia Didric a încercat să îl omoare pe Fletcher cu un pumnal ascuns. Te întreb încă o dată, *Lord* Cavell – negi că așa a fost?

— A fost legitimă apărare. Nebunul mă strângea de gât, a spus Didric, cu un gest din mână care dădea de înțeles că nici nu merită să pomenească despre așa ceva. De fapt, asta nu dovedește decât că avea deja intenția să mă omoare, ca să nu mai spun că avea un motiv și mai serios să o facă, dacă ne gândim la ceea ce urma să aflăm în noaptea aia.

— Mă bucur că ai invocat autoapărarea, a spus Arcturus, îndreptându-se cu pas domol spre partea cealaltă a sălii. Pentru că va avea o mare relevanță puțin mai târziu. Deocamdată, dat fiind că Rotherham și Fletcher erau prieteni și chiar se bătuseră umăr la umăr, de ce să fii surprins că, ulterior, cartea avea să se afle în posesia lui Fletcher?

— Nu eu am afirmat asta, ci Calista. Ea nu a luat parte la încăierare, așa că nu avea cum să știe. Bănuiesc că ăsta a fost motivul pentru care l-a

urmărit ea, dar nu a fost și motivul nostru, a răspuns Didric calm, iar pe jumătatea teafără a feței lui s-a conturat un zâmbet încrezător.

— Și atunci *voi* de ce l-ați urmărit? l-a întrebat Arcturus.

— Din curiozitate. Un băiat care se duce în cimitir în toiul nopții trezește bănuieli, nu credeți?

— Chiar nu a avut nimic de-a face cu dorința ta de a te răzbuna că te-a bătut în altercația din noaptea precedentă? a insistat Arcturus.

Fletcher a încercat să își stăpânească un râs amar, dar sunetul neclar pe care l-a scos i-a atras o căutătură severă din partea judecătorului.

— Nu, a răspuns Didric și, lăsându-se pe spate în scaun, și-a încrucișat din nou brațele.

— Bine atunci. Bănuiesc că trebuie să te credem pe cuvânt în privința asta. Ciudat mi se pare că tu și cu Jakov nu i-ați povestit Calistei despre încăierare, dacă ne gândim că, probabil, ați petrecut împreună câteva ore bune, dar o să îl las pe domnul judecător să analizeze acest aspect, a spus Arcturus.

Judecătorul a pufnit, apoi a ridicat din umeri și a mâzgălit ceva pe hârtiile din fața lui.

— Așadar, la cimitir, a zis Arcturus, lovindu-și ușor bărbia cu degetul. În ciuda faptului că aproape i-ai spintecat burta cu o seară înainte și că există o puternică dușmănie între voi, Fletcher te invită să asiști la încercarea lui de a invoca un demon? Nu s-a iscat nicio ceartă, nicio râcă, când ați dat peste el?

— Sunt o persoană iertătoare, căpitane. Nu l-am amenințat și nici el nu m-a amenințat pe mine – dat fiind că eram însoțit de doi străjeri înarmați. E limpede că plănuia să îl asmută pe demon împotriva noastră, așa că s-a purtat cât se poate de frumos până când a avut demonul sub control.

— A! Control. Mă bucur că ai adus vorba despre asta. Ai putea să îmi spui care e primul lucru învățat la lecțiile de invocare, după infuzare și prezentarea eterului? l-a întrebat Arcturus.

— Controlul demonilor… a recunoscut Didric, iar o urmă de îndoială i-a apărut pentru prima dată pe chip.

Fletcher nu și-a putut reține un zâmbet. Întrebările nu erau, lucru evident, cele la care se așteptase bruta.

— Și chiar crezi că, la câteva minute de când invocase demonul, un începător așa ca Fletcher ar fi reușit să îl asmută pe voi? Fără măcar să

existe o provocare? și-a continuat Arcturus întrebarea, făcând înspre Fletcher un semn cu mâna care dădea de înțeles că acesta nu ar fi în stare de așa ceva.

Pentru prima dată, Fletcher era bucuros de înfățișarea lui amărâtă. Cu siguranță nu îl făcea să arate ca un invocator cu experiență.

— Lucru pe care sunt convins că domnul judecător îl cunoaște, e aproape imposibil să ajungi să controlezi un demon, dacă ești la prima tentativă de invocare, mai ales dacă nu ai niciun fel de cunoștințe în privința acestei tehnici, a adăugat Arcturus, ridicând din sprâncene.

— Ce-i drept, așa e, a spus după câteva secunde judecătorul. Lucrul ăsta chiar că ar merita analizat.

— Poate că a găsit în cartea aia ceva care l-a învățat cum se procedează corect, a îndrăznit Didric, dar îi cam dispăruse culoarea din obraji.

— Prezint ca probă o copie a acestei cărți, a spus Arcturus și, înapoindu-se la pupitrul lui, a scos un teanc gros de hârtii dintr-o geantă pe care o adusese cu el.

A trântit teancul de hârtii pe masă cu o bufnitură scurtă, stârnind un nor de praf, apoi a continuat:

— Îl asigur pe domnul judecător că nu se găsesc în paginile cărții instrucțiuni în privința ținerii sub control a demonilor. Să luăm o pauză ca să o puteți citi cap-coadă, domnule judecător?

Acesta s-a uitat îngrozit la carte; i-ar fi luat câteva zile să o citească pe toată. Fletcher nu s-a putut abține să nu rânjească, văzând expresia de descurajare de pe fața lui Didric. Acesta picase în capcana propriei aroganțe neacceptând să fie reprezentat de un avocat adevărat. Numai un invocator cu experiența lui Arcturus s-ar fi gândit la o asemenea abordare.

— Te cred pe cuvânt, căpitane, a spus judecătorul, dregându-și vocea. Sunt de acord că acest aspect poate arunca o umbră de îndoială asupra versiunii prezentate de acuzare, dar s-ar putea afirma și că Fletcher este înzestrat de la natură pentru asta. O să țin însă cont de acest argument. Te rog să treci la următorul punct.

— Desigur, domnule judecător. Acum voi interoga fiecare martor pe rând. Cer, de asemenea, ca aceștia să nu vorbească până când nu le spun eu, a zis Arcturus, punându-și mâinile la spate și pășind în fața celor trei martori.

— Așadar, aș vrea să îmi dați cât mai multe detalii cu putință. Să începem cu tine, soldat Calista. Ai vrea să îmi spui ce s-a întâmplat în cimitir? Ce a folosit Fletcher ca să invoce demonul?

— Ăăă… nu prea îmi amintesc, a răspuns Calista, luată pe moment prin surprindere. Știți, au trecut doi ani de atunci.

— Știu. Așa cum și tu știi în detaliu ce și cum a spus Fletcher în noaptea aceea. Dar nu îți mai amintești ce obiecte a folosit? Ai asistat la invocarea unui demon, dar nu ți s-a părut un eveniment care să merite a fi ținut minte? a întrebat-o Arcturus.

Calista s-a uitat la Didric, în căutare de ajutor, dar acesta stătea cu ochii ațintiți înainte, fără să își ia privirea de la Fletcher.

— Cred că… doar a citit din carte.

Fletcher a încercat să nu lase să i se citească pe chip bucuria pe care o simțea. Era limpede că Didric nu le spusese cum procedează de obicei novicii atunci când invocă primul demon.

— Altceva? a întrebat Arcturus.

— Nu îmi amintesc… a spus Calista, cu voce tremurătoare.

Pe fața lui Didric nu răzbătea nicio emoție, dar Fletcher a observat că își încleștase fălcile.

.

— Foarte ciudat. Ai înfățișat tot restul în cele mai mici detalii. Nu vi se pare un lucru neobișnuit, Onorată Instanță? a întrebat Arcturus, cu cea mai inocentă expresie cu putință.

— Într-adevăr, așa este, a răspuns grav judecătorul, notându-și ceva pe hârtia pe care o avea în față.

— Poate că Jakov va aduce puțină lumină în toată povestea, a spus meditativ Arcturus, cu un deget pe buze.

Jakov stătea cu gura căscată, iar ochii i se roteau prin sală de parcă ar fi fost în căutare de indicii.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a izbucnit Didric. A folosit un sul de invocare și un pergament cu pentagramă, la fel ca orice alt invocator. De ce continuăm cu întrebările astea ridicole?

— Lord Cavell! i-a tăiat-o judecătorul, lovind cu ciocanul în masă. Liniște!

— Îmi cer iertare, Onorată Instanță, a spus Didric, ridicând mâinile într-un gest de renunțare. Eram doar nerăbdător să spun și versiunea mea.

— Să. Nu. Mai. Aud. Niciun. Cuvânt! a poruncit judecătorul, subliniind fiecare silabă printr-o amenințare cu degetul.

Fletcher a simțit o licărire de speranță, căci a înțeles, în sfârșit, ce încerca Arcturus să facă. Didric căzuse deja în capcană.

Arcturus i s-a adresat în continuare lui Jakov:

— Așa a fost? A citit dintr-un sul și a folosit un pergament ca să invoce demonul?

— E așa cum a spus Didric, a răspuns Jakov încet, căutând cu disperare privirea aprobatoare a lui Didric. Acum îmi amintesc.

— A, bun! Mă bucur că am lămurit această problemă, a spus Arcturus, dând din cap ca pentru sine.

A pornit din nou înspre podium, apoi s-a oprit, ca și cum și-ar fi amintit brusc ceva.

— Lord Cavell, de unde crezi că a luat aceste două obiecte? Credeam că primise doar o carte de la bătrânul soldat.

Didric l-a săgetat pe Arcturus cu privirea, iar Fletcher își putea da seama că mintea băiatului lucra cu repeziciune în căutarea unui răspuns. Didric nu se pregătise pentru așa ceva.

— Habar nu am, a răspuns Didric, cu privirea ațintită în tavan, ca și cum ar fi fost dus pe gânduri. Dacă ar fi să fac presupuneri, probabil că lui Fletcher i s-au dat și obiectele astea. Soldatul a furat ranița unui invocator, în care mai mult ca sigur că se afla și vreun pergament pentru invocare. La fel și cu sulul.

— Ai putea descrie sulul? i-a cerut Arcturus. Poate că ne spui și nouă ce culoare avea cerneala cu care era scris. Cât de mare era sulul? Cât de albă era hârtia?

— Nu pui la încercare validitatea versiunii mele, căpitane. Îmi testezi ținerea de minte, a spus Arcturus, apoi s-a așezat la loc pe scaun și a zâmbit ca și cum ar fi marcat un punct.

— Chiar și așa, fă-mi, rogu-te, pe plac, a spus Arcturus și i-a adresat lui Didric un zâmbet nevinovat.

— Sulul era, fără îndoială, al unui ore, scris în limba lor. Îmi aduc aminte cât se poate de clar.

Pentru o clipă, Fletcher s-a întrebat cum de știa Didric cine fusese primul deținător al sulului. Apoi și-a amintit că îi spusese inchizitorului Rook

despre originea orcă a sulului și asta de față cu întreaga clasă. Ar fi putut afla de la oricine… spera doar că Didric nu știa nimic mai mult.

— Cerneala era de culoare închisă, asta e tot ce îmi amintesc. Dimensiunile sunt, de asemenea, greu de apreciat, dat fiind că ambele capete erau răsucite. Lumina din cimitir era prea slabă ca să se poată distinge cât de albă era hârtia. Mulțumit de răspunsuri?

— Mulțumit. Când spui însă că cerneala era închisă la culoare – ca să poată fi citit, evident că orice text trebuie scris cu o culoare închisă. Ești absolut sigur că nu ne poți da mai multe detalii în ce privește culoarea cernelii?

— Chiar îți imaginezi că nevinovăția unui ucigaș poate fi dovedită pe baza faptului că nu îmi aduc eu aminte culoarea exactă a cernelii cu care fusese scris sulul? Ar trebui să te limitezi la treburile războiului, căpitane – ești jalnic ca avocat. Era o cerneală închisă la culoare și asta e tot ce o să afli de la mine.

— Ești absolut sigur? l-a întrebat Arcturus.

— Absolut, a răspuns Didric și și-a încrucișat brațele, sfidător.

— Și tu, Jakov, confirmi această versiune? a întrebat din nou Arcturus, apropiindu-se de el.

— Da, domnule, a bâiguit acesta.

— Calista, relatarea aceasta te-a ajutat să îți amintești câte ceva?

— Da, cred că au existat un sul și un pergament, a bolborosit Calista.

— Prin urmare, ca să rezumăm: Didric și Jakov susțin că Fletcher a folosit un sul de hârtie răsucit, de o mărime imposibil de precizat, scris cu cerneală închisă la culoare, ca să invoce un demon, precum și un pergament cu o pentagramă. Calista confirmă cele spuse de ei, a declarat Arcturus.

— Da, căpitane, e cât se poate de limpede, a spus judecătorul, citindu-și însemnările. Ai putea, rogu-te, să îmi spui ce urmărești cu asta?

— Desigur, a răspuns Arcturus.

S-a îndreptat către geanta lui, de unde a scos un obiect pe care l-a ridicat în mână, ca să îl vadă toată lumea.

— Vă prezint… sulul.

Cum trecuse un an întreg, Fletcher mai că uitase cât de oribil arăta de fapt sulul pentru invocare.

Acesta era făcut dintr-o singură bucată de piele îngălbenită. Literele orcilor erau grosolan imprimate, în așa fel încât conturul lor ieșea în relief și până și un orb putea să le citească prin simpla atingere. Baker scrisese traducerea dedesubt, cu creionul, iar urmele ei estompate abia dacă se mai distingeau cu ochiul liber.

— Sulul ăsta, dacă se poate numi așa, nu e nici pe departe obiectul descris de Didric. Nu se poate vorbi nici de cerneală, nici de margini răsucite și nici nu e făcut din hârtie ori din ceva asemănător cu hârtia, a declarat Arcturus, arătând acuzator cu degetul înspre Didric. E făcut, de fapt, din piele de om. Literele i-au fost imprimate victimei pe spate și, odată rana vindecată și cicatrizată, pielea a fost jupuită și uscată, pentru a deveni obiectul ăsta dezgustător.

Din rândul publicului s-au ridicat exclamații de oroare. Un bărbat a părăsit în fugă sala de judecată, acoperindu-și gura cu mâinile. În timp ce de afară se auzeau icnetele lui, alții l-au urmat, călcându-se în picioare în graba lor de a ieși la aer. Nu au reușit toți să iasă în timp util.

— Să fie adus cineva să curețe, le-a ordonat paznicilor judecătorul, care se cam înverzise și el la față. Facem o scurtă pauză, a adăugat și a coborât în grabă treptele podiumului, dispărând pe ușa laterală.

Didric se făcuse alb ca varul, dar nu a scos niciun cuvânt. În timp ce îl privea țintă pe Fletcher, culoarea i-a revenit în obraji, iar șocul s-a transformat în furie.

— Fletcher, i s-a adresat Arcturus, lăsându-se pe vine lângă el. Ești rănit? Ți-au făcut vreun rău?

— Nu am nimic. Mă… mă bucur să te văd.

Dintr-odată, Fletcher s-a simțit stingherit, rostind împleticit cuvintele. Nu era obișnuit cu amabilitatea… nu mai era. Corpul a început să îi tremure și a simțit lacrimi sărate cum i se scurg pe obraji. De abia acum își dădea seama cât de singur se simțise.

Arcturus l-a strâns de umăr.

— O să te scoatem de aici. Ți se simte foarte tare lipsa.

— Ceilalți ce fac? l-a întrebat Fletcher.

— Pe Sylva nu am mai văzut-o de la Turneu. A fost dusă înapoi la ea acasă de îndată ce Regele Harold a aflat despre rănile pe care le suferise. S-

a înfuriat, la fel și elfii, desigur.

Arcturus a tăcut și a tras adânc aer în piept.

— Berdon a fost aruncat în închisoare, pe baza unor acuzații scornite. Nu îl pot reține mai mult de câteva nopți, așa că nu te îngrijora. Didric nu a vrut să îl poți vedea. Ți-a refuzat până și această minimă alinare.

— Șarpe nenorocit! a mârâit Fletcher, apăsându-și încheieturile degetelor în podea. O să îl învăț eu minte, chiar de ar fi ultimul lucru pe care îl mai fac.

— Ai grijă, a zis Arcturus, privind în jur, să vadă dacă nu auzise cineva. Nu uita că suntem la un proces pentru crimă.

— Dar Othello? l-a întrebat Fletcher.

— Othello e la Vocans. Atilla și o altă tânără dintre gnomi, Cress, au venit anul acesta la Academie. De fapt, chiar acum se pregătesc pentru primul lor Turneu. Othello a rămas ca să se asigure că se acomodează fără probleme – pentru asta a renunțat la postul care i se încredințase. Asta presupune că o să comande recruții gnomi, așa că, într-un fel, e cât se poate de bine.

Arcturus a privit peste umăr în momentul în care judecătorul s-a întors la locul lui, iar tenta verzuie de pe față îi dispăruse.

— Lui Othello îi e teribil de dor de tine. Datorită familiei lui am reușit să obținem măcar organizarea acestui proces. Au înaintat o cerere regelui ca să se asigure că o să fii audiat și au reușit să îți obțină un judecător care nu a primit mită de la Triumvirat. Și, crede-mă, nu mai sunt prea mulți.

— Stai… în legătură cu Triumviratul… și-a început Fletcher întrebarea.

Judecătorul a lovit cu ciocanul în pupitru, iar în sală s-a făcut din nou liniște.

Arcturus i-a aruncat o privire și i-a spus:

— Vorbim mai târziu.

— Căpitane, e limpede că există unele discrepanțe în versiunea susținută de martori și de acuzare. Mai ai să ne prezinți și alte dovezi?

— Da, Onorată Instanță, a răspuns Arcturus, întorcându-se pe podiumul unde se aflau martorii. Dar, mai întâi, aș dori să le mai adresez câteva întrebări martorilor. Vă rog să răspundeți pe rând – întâi Jakov, apoi Calista și, la sfârșit, Lord Cavell. Ați vrea să schimbați ceva din cele declarate?

Jakov și-a îndreptat imediat privirea înspre Didric, care a clătinat aproape imperceptibil din cap.

— Nu, a spus Jakov.

— Nu îmi amintesc. Nu, a bâiguit Calista, privindu-și mâinile.

Didric s-a ridicat și a început să vorbească răspicat, sigur pe el:

— Aș vrea să spun că sulul acesta nu dovedește nimic. Memoria e un lucru capricios. Întrebările care mi-au fost puse m-au determinat să îl descriu în felul în care am făcut-o.

— Da, asta din cauză că nu ai mai văzut niciodată până acum sulul ăsta. Nu memoria ți-am dirijat-o, ci minciunile, i-a răspuns Arcturus, ridicând vocea pentru ca toată lumea să îl audă. Acum răspunde-mi, te rog, la întrebare.

— În mod clar, nu am văzut sulul atât de bine cum crezusem, a spus Didric cu agasare în glas. Dar versiunea mea rămâne valabilă. Nu poți invoca un demon fără o pentagramă făcută ori imprimată pe un material organic. Avea un pergament. L-am văzut.

Pa chipul lui Arcturus a apărut un zâmbet sarcastic. Și-a plesnit palmele, de parcă se pregătea să tragă o concluzie.

— Ai dreptate numai pe jumătate, Lord Cavell. Este, într-adevăr, nevoie de o pentagramă din material organic pentru a invoca un demon. Te poți gândi la un lucru pe care îl avea Fletcher asupra lui care să se potrivească descrierii?

— Stați un pic… s-a bâlbâit Didric, iar din privirea lui se vedea că înțelesese. Dar era prea târziu.

— Acest lucru era, de fapt, cartea însăși, a declamat Arcturus, în timp ce dădea la iveală din geantă, cu un gest teatral, învelitoarea cărții.

Era aceeași care fusese îndepărtată de pe jurnalul pe care îl lăsase Fletcher în celulă. Pielea era prăfuită și înfășurată pe ceea ce trebuie să fi fost o copie a originalului, dar a recunoscut pentagrama de deasupra.

— Încă o minciună, a continuat Arcturus, clătinând din cap. Pot aduce martori – pe doamna Fairhaven și chiar pe Lordul Scipio – care să confirme că Fletcher le-a spus că a folosit aceste două obiecte pentru a invoca demonul. Este nevoie, Onorată Instanță?

— Nu, căpitane, te cred. Te rog să ne faci o prezentare a evenimentelor așa cum crezi că s-au petrecut.

Arcturus s-a întors cu spatele la public, adresându-se de data aceasta judecătorului:

— În noaptea de dinaintea celei în discuție, Didric l-a atacat pe Fletcher și a suferit o înfrângere umilitoare din partea acestuia, fapt care i-a știrbit grav reputația printre tovarășii lui. În seara următoare, el sau unul dintre amicii lui l-au zărit pe Fletcher îndreptându-se înspre cimitir. Didric l-a urmărit, împreună cu complicii lui, dar au ajuns abia *după ce* Fletcher invocase demonul. Dorind să se răzbune, l-au atacat pe Fletcher, iar demonul a reacționat din instinct în apărarea stăpânului său. Mai degrabă victimă, decât agresor, Fletcher a fugit. Dacă într-adevăr ar fi vrut să îl omoare pe Didric și pe amicii acestuia, ar fi rămas pe loc să ducă treaba la bun sfârșit, de vreme ce era în avantaj.

Arcturus a făcut o pauză, ca și cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte, apoi a continuat.

— Nu a fost nimic altceva decât o repetare a celor petrecute cu o seară înainte. Didric îl atacă pe Fletcher, care se apără și îl înfrânge. Avem de-a face cu un tipar. Vă rog să țineți seama de asta când o să dați verdictul, domnule judecător.

Judecătorul l-a privit pe Arcturus și a clipit încet, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri. S-a lăsat pe spate în scaun și și-a lovit ușor capul cu ciocănelul. În sală domnea o liniște desăvârșită și toate privirile erau ațintite asupra bătrânului, care își ținea ochii închiși. Mai multe minute s-au scurs astfel, în tăcerea apăsătoare care cuprinsese sala. Pentru o clipă, lui Fletcher i s-a părut că judecătorul adormise, așa că a tresărit surprins când acesta a început brusc să vorbească, cu ochii în continuare închiși.

— Am ajuns la o hotărâre. Fletcher Wulf, ești acuzat de tentativă de omor asupra Lordului Didric. Te rog să te ridici în picioare, ca să primești verdictul.

Fletcher s-a ridicat cu greu în picioare, nevoit să stea îndoit de spate, într-o poziție incomodă, căci lanțul legat de cătușele lui era prea scurt și nu îi permitea să stea drept.

Totul se petrecea mult prea repede; abia începuse să își dea seama de ceea ce se întâmpla. Viitorul lui era pe muchie de cuțit, de o parte se căsca un hău de deznădejde, de cealaltă se deschidea un viitor necunoscut. Bătăile dezlănțuite ale inimii îi bubuiau în urechi atât de tare, încât de abia putea distinge cuvintele rostite de judecător:

— Îl declar pe inculpat… nevinovat de toate acuzațiile.

Fletcher s-a prăbușit în genunchi. Simțea cum îl bate pe spate Arcturus de bucurie, auzea vacarmul din sală, înapoia lui. I se părea că totul e ireal. Până acum nu-și dăduse seama, dar nu crezuse nicio clipă că va fi găsit nevinovat. Și totuși, cumva, cu ajutorul familiei lui Othello și al profesorilor lui de la Academia Vocans, fusese salvat de la închisoare pe viață și de la multe altele.

Și-a ridicat ochii înspre Didric, clipind ca să își limpezească privirea încețoșată de lacrimi. Lucru ciudat, dușmanul lui nu părea furios. Își încruntase doar sprâncenele, ca și cum ar fi fost ușor enervat de verdict.

— Liniște! Liniște! a răcnit judecătorul, printre strigătele care continuau să se ridice din rândul publicului.

Încet, s-a făcut din nou liniște, larma micșorându-se cu fiecare lovitură de ciocănel a judecătorului.

Un singur zgomot a persistat. Niște aplauze domoale, care veneau din spatele sălii. Acestea au continuat, tot mai puternice pe măsură ce răsunau mai aproape. Judecătorul nu a făcut nicio mișcare pentru a potoli zgomotul, ci doar a încruntat din sprâncene, privind curios.

— Excelentă treabă! Foarte amuzant! a răsunat o voce batjocoritoare.

În fața lor și-a făcut apariția inchizitorul Rook, cu un rânjet strâmb pe chip. Purta uniforma Inchiziției, o tunică neagră, lungă, ca un fel de sutană, cu fason militar. La vederea bărbatului, Fletcher a simțit cum i se strânge stomacul de silă. Rook era un rasist și un fanatic și îl mai și ura de moarte pe Fletcher.

— Trebuie să recunosc, te-ai întrecut pe tine însuți, Arcturus. O performanță de excepție. Pentru o clipă am crezut că ai pierdut, dar, măi să fie, până la urmă ai reușit să întorci situația.

Rook continua să aplaude încet, cu zâmbetul pe buze și înclinări ale capului înspre public.

— Hmm, inchizitor Rook. Te-aș ruga să iei loc, ca să îl pot pune în libertate pe băiat. Nu ai competență într-o instanță de drept comun. Acesta nu e un tribunal militar.

Vocea judecătorului era fermă, dar cu o notă de teamă care lui Fletcher nu-i plăcea deloc.

Rook a dat gânditor din cap ca pentru sine, apoi a trecut pe lângă podium și și-a trecut degetele de-a lungul acestuia.

— Înțeleg, domnule judecător. Îmi cer iertare că mă amestec, dar eu nu m-aș grăbi să îi scot cătușele. Am încă o învinuire împotriva domnului Wulf aici de față.

În timp ce vorbea, lui Rook îi sclipeau ochii amenințător, cu toate că fața lui era în continuare întruchiparea nevinovăției.

— Este absurd! a mârâit Arcturus, pășind în fața lui Rook. Ce altă învinuire îi mai poți aduce băiatului?

Rook a făcut câțiva pași în spate, în timp ce un grup de soldați a pătruns în sală, ducând cu ei un set de lanțuri groase.

— Cea mai gravă crimă, a mârâit el, apucându-l pe Fletcher de după ceafă. Înaltă trădare.

Capitolul 6

Fletcher a fost dus într-o celulă de detenție provizorie, mobilată cu o masă, scaune – ba chiar și o chiuvetă și săpun. I-au scos lanțurile, ținându-se de nas, și au ieșit imediat după aceea. Îndată ce ușa s-a închis în urma lor, Fletcher s-a apucat să-și frece fața și să își spele pletele slinoase. Era extraordinar să aibă la dispoziție mai mult decât o simplă găleată cu apă de băut.

După zece minute de frecat pielea capului, a trecut la restul corpului, aruncând câte o scurtă privire înspre ușă, în caz că ar intra cineva. În timp ce sărea pe loc ca să se usuce, și-a băgat la spălat în chiuvetă și jiletca, și pantalonii, ca să înlăture murdăria și jegul unui an întreg. Când a terminat, apa căpătase o culoare maronie, soioasă, dar el se simțea ca nou.

L-a invocat pe Ignatius și apoi l-a luat în brațe. Era jilav și i se făcuse pielea de găină, dar trupușorul cald al Salamandrei s-a lipit cât era de lung de pieptul lui și răsuflarea călâie a demonului îi încălzea fața.

— Încă nu am scăpat, Ignatius. Dar măcar tu trebuie să îmi împărtășești soarta. Dacă mor, o să dispari în eter, teafăr și nevătămat.

Ignatius a scos un scâncet patetic și și-a înfășurat coada în jurul pântecului dezgolit al lui Fletcher.

— Nu îți face griji, scăpăm noi cumva și din asta.

A încercat să îl tragă pe Ignatius, dar acesta s-a încăpățânat să rămână pe loc.

— Haide, micuțule, știu că îți place grozav să te plimbi gol pușcă cât e ziulica de lungă, dar mie nu. Dacă intră acum gardienii, o să aibă parte de un spectacol pe cinste.

Ignatius s-a dat jos fără tragere de inimă și s-a mulțumit să inspecteze interiorul noii lor celule, adulmecând neîncrezător scaunele, de parcă acestea ar fi putut în orice moment să pornească un atac.

Pe când Fletcher își trăgea pe el hainele ude leoarcă, s-a auzit un ciocănit în ușă și a intrat posomorât Arcturus, pe al cărui chip se citea îngrijorarea.

I-a zâmbit forțat lui Fletcher și i-a spus:

— Arăți ca o curcă plouată. Cine știe ce o să-și închipuie Berdon când o să te vadă așa.

— Vine aici? a întrebat Fletcher, nevenindu-i să creadă.

— Da. A avut înfățișarea imediat după tine. După mica reprezentație a lui Rook, judecătorul s-a arătat dispus să îi dea voie azi lui Berdon să te vadă, cu toate că o să trebuiască să își petreacă următoarele două nopți în închisoare. O rază de soare pe cerul înnorat, a spus Arcturus și, trăgându-și un scaun, s-a așezat în fața lui.

— Arcturus, îți mulțumesc, a spus Fletcher și a luat mâinile lui Arcturus într-ale lui. Pentru tot. Mi-ai redat viața.

Arcturus a schițat un zâmbet, dar imediat chipul i-a fost din nou adumbrit de o presimțire rea.

— Nu m-aș grăbi cu asta. E de rău, Fletcher. Ești acuzat că ai fi omorât soldații Lordului Forsyth ca să dai o mână de ajutor unei răzvrătiri a gnomilor care a dat greș. Au probe – martori care susțin că atât tu, cât și Othello ați fost la fața locului, ba chiar au probe că ai nutri sentimente antiregaliste. Mi s-a spus că Othello a fost arestat acum câteva nopți… Nici măcar nu am știut că era aici. Îmi pare rău, Fletcher, e numai vina mea. Ne-au abătut atenția cu procesul lui Didric, în timp ce ei îl pregăteau pe acesta.

Fletcher s-a prăbușit în scaun și și-a îngropat fața în palme. De abia acum realiza cu adevărat ce acuzație i se aduce. Ignatius îi înghiontea piciorul, mârâind îngrijorat.

— Din lac în puț, a murmurat Fletcher, cuprins de groază la gândul că avea să se întoarcă în celula lui. Îmi aduc aminte de noaptea aia. Am fost amândoi acolo, Arcturus.

— Nu asta e cel mai rău. Toate tribunalele militare se află sub autoritatea Inchiziției, iar tu, în calitate de ofițer cadet în armata regelui, întrunești

condițiile pentru un astfel de proces. Ca să nu mai zic că va fi un juriu și bănuiesc eu că toți membrii lui vor fi auzit de acuzația de crimă care ți s-a adus, dacă nu cumva au fost mituiți de Triumvirat…

— Ia stai așa, mai spune-mi despre Triumvirat, l-a întrerupt Fletcher.

— Cum am zis, e format din Lordul Forsyth, Lady Faversham și Didric, i-a răspuns Arcturus, posomorât. Didric i-a întâlnit atunci când Lordul Faversham a venit să îi tămăduiască arsurile și a descoperit că dețin contractul exclusiv pentru furnizare de arme pe hotarul de nord. Faversham a prezentat familia lui Didric clanului Forsyth – erau aliați de la bun început, înainte să pui tu piciorul la Vocans. Împreună, cele trei familii administrează în prezent majoritatea închisorilor și mare parte a fabricării de arme din Imperiu – așa se explică de ce sunt atât de porniți împotriva gnomilor. Sunt ferm hotărâți să facă orice ca să-i scoată din afacerea cu arme de foc. Din păcate, au la degetul mic Inchiziția și pinkertonii și se bucură și de prietenia fostului Rege Alfric.

— O alianță mai diabolică decât asta nici că se putea, a mormăit Fletcher.

— Așa e, și e una puternică. În plus, sunt mânați și de dorința să se răzbune pe tine. Ai reușit performanța să ofensezi toate cele trei familii, din cauza tărășeniei cu fața lui Didric, a faptului că ai zădărnicit anul trecut uneltirile puse la cale de alde Forsyth și pentru că ești fiul prezumtiv al Lordului Faversham.

— Și cum am putea să o scoatem la capăt? a întrebat Fletcher, trecându-și mâna prin părul ud.

— Singurul mod de a câștiga procesul e să dovedim fără urmă de îndoială că ești nevinovat, astfel încât juriului să îi fie cu neputință să te găsească vinovat. Ia spune-mi, ce au împotriva ta?

Dar Fletcher nu a mai apucat să răspundă. Ușa s-a deschis brusc și și-a făcut apariția silueta vânjoasă a lui Berdon. Băiatul abia a apucat să se ridice în picioare, că s-a și trezit prins într-o îmbrățișare de urs, învăluit de mirosul de piele și de cărbune al tatălui său adoptiv.

— Fiule… fiul meu… hohotea Berdon.

A făcut un pas în spate și a apucat în mâini capul lui Fletcher, cercetându-i chipul cu niște ochi scânteietori.

— Ești mai înalt. Aproape că îmi ajungi până la barbă, a zis el, râzând și plângând în același timp. Te-ai făcut bărbat de acum. Dar tot nu ți-a crescut o mustață cum trebuie.

Fletcher a râs și l-a îmbrățișat din nou, neștiind prea bine ce să spună. Nu găsea cuvintele potrivite pentru a spune cât de dor îi fusese de blajinul uriaș.

— Am atâtea lucruri să îți spun, a șoptit el.

— Prietenul tău Othello mi-a spus deja totul, i-a răspuns Berdon, ciufulindu-i părul. Un an nu e puțin timp și împreună cu familia lui am încercat să îți asigurăm un proces corect. Am auzit că ești un adevărat războinic.

Fletcher și-a târșâit picioarele și a scuturat din cap, stânjenit.

— Uhtred, tatăl lui Othello, e un fierar bunicel, a continuat Berdon, rupând tăcerea după o scurtă pauză. Te pricepi să citești oamenii, fiule.

— Sunt oameni de treabă, a zis Fletcher și a dat din cap, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Nu aș fi reușit să rezist la Vocans fără ajutorul lor.

Berdon s-a așezat lângă Fletcher și a început să îi descâlcească nodurile din păr cu un pieptăn pe care îl scosese din buzunar. Ignatius i-a amușinat neîncrezător picioarele, neștiind la ce să se aștepte de la uriașul ăsta. Berdon a privit în jos și i-a ciufulit lui Ignatius creștetul, ceea ce a făcut să apară pe fața demonului o expresie jignită. A scos un norișor de fum, iar Berdon a chicotit în timp ce Salamandra se îndepărta cu botul pe sus.

— Nu l-am mai văzut pe afurisitul ăsta mic de ceva vreme. Sper că ai avut grijă de el, a zis Berdon.

— Mai degrabă el a avut grijă de mine, a răspuns Fletcher, atenționându-l printr-un gând pe Ignatius să fie cuminte.

Arcturus, care până atunci stătuse stânjenit lângă ei, a tușit politicos.

— Îmi cer iertare că vă întrerup, dar procesul începe curând și nu am avut timp să pregătesc apărarea. Othello și tatăl lui o să ni se alăture la proces. Mi-au spus ce s-a întâmplat în noaptea în care a avut loc adunarea Sfatului gnomilor.

— Ar fi mai bine să te aranjez un pic în timp ce tu vorbești cu căpitanul Arcturus, a șoptit Berdon. Niciodată nu ai fost genul care se dichisește singur.

— Mulțam… tată.

Cuvântul a sunat ciudat rostit de el, dar zâmbetul uriaș ițit pe chipul lui Berdon i-a confirmat lui Fletcher că spusese ceea ce trebuie.

— Se poate? l-a întrebat Berdon pe Arcturus, arătând înspre un cuțit subțire pe care acesta îl avea prins la centură.

— Te rog! a răspuns Arcturus cu zâmbetul pe buze și i l-a întins.

Berdon a întors cuțitul pe toate părțile, apoi a ras mustața rară a lui Fletcher și barba, mânuind cu îndemânare lama. A cercetat câteva clipe părul lung al băiatului, apoi a ridicat din umeri și i-a înapoiat cuțitul lui Arcturus.

— O să ne ocupăm mai târziu de lungimea părului, a zis Berdon și a scos din nou pieptănul.

Arcturus și-a dres glasul și, pentru o clipă, lui Fletcher i s-a părut că zărește o lacrimă în ochiul bărbatului. Acesta s-a întors să bage cuțitul în teacă, iar Fletcher s-a întrebat dacă nu cumva i s-a părut, căci în momentul când s-a întors din nou cu fața, nu mai era nici urmă de lacrimă.

— Dă-mi voie să recapitulez, iar tu îmi poți spune orice le-a scăpat lui Othello și lui Uhtred, a spus Arcturus.

— Dă-i drumul, l-a îndemnat Fletcher.

— Tu și Sylva l-ați urmărit pe Othello când s-a furișat afară din Academie ca să ia parte la adunarea Sfatului gnomilor. Cineva a dezvăluit locul unde se desfășura aceasta și oamenii Lordului Forsyth s-au adunat afară, ca să îi atace prin surprindere, sub pretextul că împiedică o revoltă. Ați reușit să îi avertizați pe gnomi înainte să apuce soldații să îi atace, dar cinci bărbați au fost uciși în timp ce tu, Sylva, Othello și Atilla vă refugiați din acea zonă. Atilla a fost rănit, iar tu l-ai cărat până la Vocans, la infirmerie, îndrumat de căpitanul Lovett prin intermediul Insectei ei, Valens. Pe drum, ai fost acostat de un tânăr soldat, dar acesta a fost scos din joc grație Insectei. Așa au stat lucrurile?

— Cam așa ceva… a răspuns Fletcher, storcându-și creierul.

— Nu era ușor să gândească limpede în timp ce Berdon îi pieptăna părut. Și-a adus aminte cum făcuse Berdon același lucru în timp ce ședeau lângă vatra din vechea lor colibă, învăluiți de lumina și căldura pe care le răspândea, și ascultau trosnetele flăcărilor.

Simțind dispoziția în care se afla Fletcher, Ignatius s-a întors și i-a lins, reticent, lui Berdon încheieturile degetelor. Apoi a pufnit și a scuipat, frecându-și limba cu ghearele.

— Praf de cărbune, i-a zis Berdon micului demon, rânjind. Te face să simți că mănânci jăratic.

Ignatius și-a băgat capul în chiuvetă ca să își spele gura, apoi s-a rostogolit pe spate și a icnit din cauza gustului lichidului maroniu, tulbure.

Fletcher a izbucnit în râs la pozna demonului, dar expresia serioasă a lui Arcturus l-a readus la realitate.

— Îți mai vine și altceva în minte? Orice? l-a întrebat Arcturus.

— Grindle și patru dintre oamenii lui ar putea depune mărturie, a spus Fletcher, cu gândul la bruta de uriaș care încercase să o omoare pe Sylva și, mai târziu, atacase adunarea Sfatului gnomilor.

— Mă îndoiesc însă că o să se folosească de ei, sunt o bandă de răufăcători. Nu-mi vine în minte nici o altă probă – o să aflăm când începe procesul.

Arcturus a clătinat din cap și și-a frecat ochii, timp în care încerca să analizeze situația.

— Nu am avut timp să pregătesc apărarea. O să vă execute pe tine și pe Othello pentru asta, Fletcher. E singura pedeapsă pentru trădare – spânzurarea sau decapitarea.

Lui Fletcher i s-a strâns stomacul când i s-a amintit cum stau lucrurile. S-a trezit că își freacă gâtul și s-a forțat să își lase mâna înapoi în poală. Pe spate au prins să-i curgă picături de sudoare rece și, dintr-odată, a simțit o gheară în piept.

— Vor să vă pună la pământ pe tine și pe gnomi dintr-o singură lovitură, atâta lucru știu și eu, a continuat Arcturus. Chiar și numai un zvon de revoltă e suficient pentru ca Sfatul gnomilor să fie arestat și toate armele și forjele gnomilor să fie confiscate. Afacerea cu arme a Triumviratului o să scape de o concurență serioasă, întrucât Seraph și familia lui rămân singurii rivali. O să își pună la bătaie toate resursele în scopul ăsta. Avem nevoie de timp ca să întocmim un plan.

În timp ce spunea asta, unul dintre gardieni a ciocănit în ușă.

— Fletcher Wulf. Sunt gata, te așteaptă.

Capitolul *7*

Sala de judecată era și mai plină de oameni decât fusese înainte, dar, cu toate astea, era liniște. Fusese adăugat încă un rând de bănci, dublu, lângă podiumul judecătorului, pe care erau așezate mai multe persoane, bărbați și femei, înveșmântați toți în splendide robe roșii. Îl priveau pe Fletcher cu ostilitate, ca și cum s-ar fi așteptat să îi atace în orice clipă.

În spatele lui Fletcher, în rândurile din față, ședeau generali și nobili, îmbrăcați în uniforme militare de gală. Un nor de fum stăruia în aer, pe deasupra capetelor, căci mulți dintre aceștia pufăiau din niște trabucuri lungi, șoptindu-și unul altuia la ureche de parcă erau la teatru.

Lordul Faversham și soția sa erau așezați în primul rând și aproape de ei ședea Lordul Forsyth, al cărui trup masiv, impozant, ocupa două locuri. Alături de el stătea o doamnă blondă, elegantă, care, după cum bănuia Fletcher, trebuie să fi fost soția lui. Didric și tatăl acestuia se aflau cel mai aproape de Fletcher, îmbrăcați în costume de catifea, cu degetele împodobite cu inele mari de aur.

Toți i-au urmărit pe Fletcher și pe Arcturus cu priviri încărcate de ură, în timp ce gardienii îl legau din nou pe băiat de podea. A reușit să își stăpânească imboldul de a tremura și și-a ridicat bărbia. Nu avea de gând să le dea satisfacția de a observa că e înspăimântat. Arcturus le-a susținut privirile, dar Fletcher putea vedea că îi tremură mâna.

— Ridicați-vă, intră inchizitorii Damian Rook și Charles Faversham! a anunțat un aprod.

Rook a intrat grăbit în sală, urmat de un bărbat cu nas coroiat, ochi închiși la culoare și un păr negru ca pana corbului. Pe cât de galbenă era pielea lui Rook, pe atât o avea el de albicioasă și era de o slăbiciune înspăimântătoare, aproape un schelet. Cei doi inchizitori și-au ocupat locurile pe podium și au îndreptat înspre sală o privire maiestuoasă.

— Nu m-am mai aflat în aceeași încăpere cu taică-meu și cu fratele meu vitreg de când aveam cincisprezece ani, a șoptit Arcturus, făcând un semn din cap înspre inchizitorul cu părul negru.

Fletcher și-a ațintit privirea asupra lui Charles, încercând să compare chipul bărbatului cu propriul chip. Dacă teoria lui Arcturus era corectă, însemna că Fletcher e fiul ilegitim al Lordului Faversham, la fel ca Arcturus, așa că Charles le era frate vitreg. Nu a remarcat cine știe ce asemănare între chipurile lor, cu toate că părul lui Charles era la fel de des și de negru ca al lui.

— Să fie adus complicele! s-a răstit Charles cu o voce ascuțită, subțire.

Ușile au fost date în lături și în sală a intrat Jakov, care îl trăgea pe Othello după el. Gnomul avea picioarele legate în lanțuri atât de strâns, încât abia dacă reușea să le târșâie câțiva centimetri când pășea. Era legat la

gură cu o cârpă murdară, iar un ochi îi era de un vinețiu urât, ca o prună putredă, și atât de umflat, că nici nu putea să îl deschidă.

Uhtred pășea în urma lor, negru la față de furie. Își ținea pumnii încleștați și pășea apăsat, ca un om gata de luptă.

— Ce i-ați făcut? a întrebat Arcturus, în timp ce Jakov l-a legat pe Othello lângă Fletcher.

— A fost îndărătnic, așa că l-am „mângâiat” puțin și i-am pus căluș, ca să tacă din gură. Numai așa te poți înțelege cu jumătate-oamenii ăștia.

— Lasă-l, căpitane, a mârâit încet Uhtred, trăgându-l pe Arcturus deoparte. Nu are rost să încerci să te înțelegi omenește cu brutele astea. Lasă să vadă juriul, poate că o să îi trezească o oarecare simpatie.

— Mă îndoiesc, a șoptit Arcturus, în timp ce Jakov l-a salutat din cap pe unul dintre membrii juriului și a părăsit nonșalant sala.

— Numai unul dintre noi poate vorbi în apărarea băiatului. Cred că tu ești cel mai potrivit pentru asta, judecând după reușita de la procesul de dinainte, a zis Uhtred, sărutându-l apăsat în creștet pe Othello. Eu nu o să asist. Nu cred că o să îmi pot ține cumpătul. A fost mare lucru că m-am abținut să-l fac bucăți pe animalul ăla. Succes… Ne vedem când o să se termine.

Înainte să apuce Arcturus să răspundă, Rook și-a dres vocea; în locul ușoarei rumori, în sală s-a așternut liniștea. Fletcher l-a văzut o ultimă dată pe Uhtred, care se îndrepta înspre ușa laterală, apoi aceasta a fost închisă.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru participare, a afirmat Rook, cu un gest teatral din mână. Nu se întâmplă prea des ca noi, inchizitorii, să avem ocazia să prezidăm un proces de trădare. Până la urmă, asta e cea mai odioasă crimă, care se pedepsește cu moartea.

De data asta, amenințarea cu moartea, în mod ciudat, l-a lăsat indiferent pe Fletcher. Într-un fel, părea o soartă de preferat, decât să stea întemnițat în celula aia, pentru tot restul vieții.

— Azi îmi doresc un proces rapid; știu că avem cu toții și altele de făcut, a spus Rook, plin de mărinimie. Noi, Inchiziția, o să îndeplinim rolul de procurori și de judecători la acest proces. Juriul va fi cel care va decide vinovăția acuzatului. Dacă nu aveți nimic împotrivă, o să trecem direct la subiect. Inchizitor Faversham, te rog să prezinți faptele.

Charles l-a privit de sus pe Fletcher și și-a răsfoit notițele.

— În timpul unui antrenament de noapte, cinci dintre oamenii Lordului Faversham au fost uciși. Unul are arsuri pe față, dat fiind că a fost atacat de o Salamandră, un demon rar întâlnit, pe care îl deține doar Fletcher. Avem motive să credem că acesta a fost însoțit de Othello Thorsager, care l-a ajutat să săvârșească masacrul.

Charles a arătat înspre gnomul înlănțuit, care nu a putut decât să îl ațintească la rândul lui cu privirea, drept singur răspuns.

— Atacul a fost organizat cu intenția de a-l detrona pe Regele Harold, ca prim pas al unei revolte a gnomilor. Dacă Fletcher nu ar fi fost arestat pentru tentativa de omor asupra Lordului Cavell, poate că acum ne-am fi aflat în plin război civil.

— O arestare nejustificată, a ripostat Arcturus. Fletcher a fost achitat de toate acuzațiile. Lordul Cavell are noroc că nu a fost acuzat chiar el de tentativă de crimă.

— Aha, în sfârșit, Arcturus, ai grăit, a zis batjocoritor Charles, ridicând o mână pentru a-l opri pe Rook, care se pregătea să îl admonesteze pe căpitan. Fii amabil și ține-ți gura până ce ne prezentăm noi toate probele.

— Prezintă-le atunci, în loc să vorbești despre acuzații dovedite ca neîntemeiate.

Fără să îl bage în seamă, Charles a coborât de pe podium.

— Avem trei probe. Prima, arma folosită de Othello Thorsager în atac. A doua dovedește că Fletcher s-a aliat cu gnomii răzvrătiți. Cea de a treia și ultima probă este depoziția martorilor. Cred că aceste trei probe le vor dovedi vinovăția, urmând ca imediat după aceasta răufăcătorii să fie decapitați. Cu toate că știu că inchizitorul Rook tinde să propună o moarte ceva mai… tradițională, prin spânzurare, eviscerare și rupere în patru. Poate că, din fericire pentru acuzat, modul de executare va fi decis de juriu.

Fletcher l-a văzut pe Othello că își încleștează pumnii și îl privește cu ochi mari. Era o moarte cumplită, una la care era de nesuportat să te gândești. Fletcher s-a răzgândit. Întemnițarea nu mai părea o perspectivă chiar atât de rea.

— Căpitane Arcturus, ai dovezi sau martori de prezentat? l-a întrebat Charles cu un aer nevinovat, în timp ce ochii îi scăpărau cu răutate.

— Dat fiind că acuzațiile împotriva lui Fletcher au fost formulate cu numai o oră înainte și că nu știam de arestarea lui Othello, nu cred că e

surprinzător faptul că nu sunt pregătit, a răspuns Arcturus, pe un ton sarcastic.

— Dacă îmi amintesc eu corect, i-ai înaintat chiar tu Regelui Harold cererea ca Fletcher să aibă un proces rapid. Credeam că o să fii mulțumit! a zis Charles, la fel de sarcastic.

— E o mare diferență între un an și o oră, după cum bine știi, Charles. Din fericire, martori și prieteni sunt pe drum încoace, nu prea departe, i-a întors-o Arcturus, săgetându-l cu privirea. Măcar unul dintre ei tot o să vorbească pentru Fletcher și Othello, dacă au primit la timp mesajul meu.

— Excelent! a zis Charles, plesnindu-și palmele. Atunci nu te superi dacă acuzarea o să își prezinte prima dovezile. Înainte să începem, aș vrea să prezint omagiile mele Regelui Harold.

S-au auzit câteva aplauze răzlețe, iar Fletcher a ciulit urechile. Charles a zâmbit și a continuat:

— Și, de bună seamă, nu îl pot uita pe ilustrul lui tată, fondatorul Inchiziției, comandantul pinkertonilor și conducătorul judecătorilor – fostul Rege Alfric.

Fletcher s-a întors și a văzut în public doi bărbați așezați lângă membrii Triumviratului. Abia dacă îi băgase în seamă mai înainte, căci erau îmbrăcați cam la fel ca toți ceilalți nobili aflați de față, dar abia acum a înțeles semnificația coronițelor de pe creștetele lor.

— Mai ușor cu fostul, a atenționat Alfric cu vocea lui hodorogită, ceea ce a provocat chicote favorabile în rândul asistenței.

Fiul lui Alfric, Regele Harold, arăta cam la 30 de ani, la fel ca Arcturus. Coronița de aur pe care o purta era susținută de părul lui blond, ondulat, care încadra un chip frumos, cu ochi cenușii, pătrunzători. Spre deosebire de el, fostul Rege Alfric purta o coroniță de argint peste o coamă de păr coliliu și avea un nas acvilin. Și-a plimbat impasibil privirea iscoditoare prin sală, dar ochii i s-au îngustat când a dat cu ei de Fletcher.

— Iar acum, o să le cer sergenților Murphy și Turner, anchetatorii principali, să aducă prima probă, a declarat Charles, iar cuvintele lui au fost însoțite de un ordin răcnit de Rook.

Othello a gemut prin căluș în momentul în care în sală au intrat doi pinkertoni, care purtau la vedere un obiect înfășurat într-o pânză albă. I l-au înmânat lui Charles, adresându-le lui Fletcher și lui Othello un zâmbet

răutăcios. Nu au zăbovit prea mult, ci și-au scos caschetele în fața juriului și apoi au ieșit pe ușa laterală.

Charles a așteptat ca aceștia să părăsească sala, apoi a apucat pânza albă cu două degete.

— Prima noastră probă, a strigat el și a dat pânza la o parte cu un gest teatral. Un tomahawk care îi aparține lui Othello Thorsager!

Capitolul 8

Sala a fost cuprinsă de murmur de voci, iar cei din primul rând s-au aplecat în față, ca să vadă mai bine. Othello răcnea prin căluș, pe care încerca să-l sfâșie cu dinții, ceea ce făcea să-i tremure barba și mustața.

— E o minciună! a strigat Fletcher în locul lui, în ciuda încercărilor lui Arcturus de a-l face să tacă. Ne-a fost furat cu săptămâni înainte, când brutele astea două i-au rupt lui Othello coastele.

— Cu săptămâni înainte de ce? a întrebat Rook, ridicând mâna pentru a face liniște.

Rumoarea s-a stins aproape instantaneu, iar Fletcher s-a trezit cu privirile tuturor celor din sală ațintite asupra lui.

— Săptămâni. Înainte. De ce? a repetat Charles întrebarea.

— Înainte să… se întâmple atacul, a răspuns Fletcher, a cărui minte lucra rapid.

Ce prostie făcuse?

— Prin urmare, știi când a avut loc atacul? Recunoști că ai fost de față? l-a întrebat Charles, simțindu-i punctul slab.

— Nu am zis asta, a răspuns cu voce slabă Fletcher.

Arcturus i-a pus o mână pe umăr lui Fletcher și l-a strâns atât de tare, încât acesta abia și-a stăpânit o grimasă.

— Eu i-am spus lui Fletcher unde și când s-a petrecut presupusul incident. E un răspuns satisfăcător? a spus Arcturus și și-a pironit privirea asupra lui Charles.

Au stat așa o vreme, precum doi lupi care își dispută supremația. Charles a fost primul care și-a întors privirea, cu toate că el dezlănțuise atât de repede atacul.

— Arma crimei poartă emblema familiei Thorsager, așa că nu poate aparține decât unui bărbat care face parte din ea, a spus Charles. Atât tatăl

lui Othello, Uhtred, cât și fratele lui, Atilla, au avut alibiuri pentru noaptea cu pricina, dovedind că se aflau în altă parte. Cu toate că Othello este învățăcel la Vocans, personalul de acolo nu a putut face același lucru pentru el. Prin urmare, e cât se poate de limpede că Othello i-a măcelărit pe soldați.

Juriul a studiat cu mult interes obiectul, iar unii dintre membri au șușotit între ei. Fletcher știa că nu poate fi un semn bun.

— Mulțumesc, inchizitor Faversham, foarte convingător. Te rog să prezinți a doua probă, a spus Rook, mâzgălind ceva pe hârtia din fața lui.

De data aceasta, Charles nu a mai chemat pe nimeni. A scos din buzunarul uniformei un simplu cartonaș și a ridicat mâna în care îl ținea, ca să îl poată vedea toată lumea.

— Acest cartonaș atestă calitatea de membru al Nicovalelor. A fost găsit printre lucrurile lui Fletcher după ce a fost arestat. Am avut noroc că l-am găsit – camera lui a fost scotocită de un binefăcător misterios, a spus Charles, ridicând din sprânceană către Arcturus. Acum, că am asistat la procesul de dinainte și am văzut pergamentul aflat în posesia apărării, cred că putem afirma fără grijă că știm cine a făcut-o.

Fletcher s-a simțit cuprins de nedumerire. Cartonașul îi fusese dat cu multă vreme în urmă, în prima lui zi în Corcillum. Nu știa prea multe despre Nicovale, cu excepția faptului că erau un grup de oameni care simpatizau cu gnomii și militau pentru drepturile acestora.

— Și ce legătură are asta? Am primit cartonașul acum doi ani, a zis Fletcher, cu toate că Arcturus a sâsâit, iritat.

— Domnilor inchizitori, îmi acordați, rogu-vă, o scurtă pauză, să stau de vorbă cu cei pe care îi apăr? a întrebat Arcturus, dar fără a mai strânge între degete umărul lui Fletcher.

— Da, de ce nu? a spus Rook, cu o voce veselă. Poate că tânărul Fletcher o să învețe să-și țină gura. Nu că asta ar mai conta, căci o să-i fie închisă pe vecie până la sfârșitul săptămânii.

Arcturus a schițat o plecăciune țeapănă și s-a lăsat pe vine lângă Othello și Fletcher, așteptând ca murmurul discuțiilor să cuprindă sala, și abia apoi a început să vorbească.

— Fletcher, în anul cât ai stat tu întemnițat, au fost explozii și atacuri asupra pinkertonilor și a civililor. De fiecare dată, dovezile i-au indicat pe membrii Nicovalelor.

Othello a mormăit tare și și-a smucit capul.

— Iartă-mă, Othello. O să ți-l scot, dar trebuie să îmi promiteți amândoi că nu o să mai aveți ieșiri de felul ăsta. Veți avea ocazia să vă apărați după ce Inchiziția își prezintă probele.

Othello a bolborosit în timp ce i se tăia căușul.

— Avea gust de izmene de gremlin, a zis el în timp ce își recăpăta suflul și a azvârlit cât colo călușul.

— Nu ai vrea să îmi explici ce înseamnă cartonașul cu însemnul Nicovalelor? l-a îndemnat Arcturus și i-a întins o butelcă pe care și-a desprins-o de la centură.

Othello a tras câteva înghițituri sănătoase, apoi s-a întors către Fletcher.

— Mă bucur că pot să te văd la chip, Fletcher. Mi-aș fi dorit însă ca revederea să se fi petrecut în alte împrejurări.

L-a apucat pe Fletcher de braț și l-a tras mai aproape de el.

— S-au întâmplat multe de când ești tu… plecat. Tensiunile dintre oameni și gnomi nu au fost nicicând așa de mari și totul din cauza acestor așa-zise atacuri ale Nicovalelor. A devenit ilegal să fii membru al organizației și mulți dintre conducătorii lor s-au dat la fund.

— De ce fac Nicovalele așa ceva? a întrebat Fletcher. Asta nu face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile.

— Bănuim că s-a infiltrat un trădător în rândurile lor, aceeași persoană care i-a anunțat pe alde Forsyth despre adunarea Sfatului gnomilor și ne-a băgat în încurcătura asta, a șoptit Othello.

Rook și-a dres glasul.

— Credeam că ai zis o pauză „scurtă”, căpitane, a spus el, bătând cu degetul în încheietura mâinii.

— Ascultați bine ce vă spun, acum, că sunteți amândoi, le-a șoptit Arcturus, fără să țină seama de privirea insistentă a lui Rook. Nu avem nici timp, nici motiv să însăilăm o poveste. Nu știți nimic despre cele întâmplate și nu mai deschideți deloc gura. S-a înțeles?

— Gata, căpitane, a poruncit Rook, făcând semn gărzilor.

Arcturus a făcut câțiva pași înapoi, cu mâinile ridicate în semn că se supune.

— Vezi? Nu a fost așa de greu, a izbucnit Rook în râs și le-a cerut gărzilor să se retragă. Cred că acel cartonaș vorbește de la sine, nu sunteți de acord?

Fletcher a încercat să nu îi bage în seamă pe membrii juriului, care dădeau din cap. Oare el și Othello erau deja vinovați în ochii acestora sau mai aveau o șansă?

— Să fie adus martorul. După depoziția acestuia, o să interoghez acuzatul, a poruncit Rook și apoi s-a întors înspre Arcturus.

— Poți să îți prezinți pledoaria mâine, căpitane, dar dacă vrei să chemi vreun martor, respectiva persoană trebuie să depună mărturie azi. O să scăpăm de toate interogatoriile, ca să putem da repede verdictul mâine dimineață.

Arcturus a încleștat din fălci, dar nu a zis nimic. Fletcher se întreba cine ar putea fi martorul chemat de Arcturus. Seraph, poate?

Jakov a introdus în sală un soldat îmbrăcat în uniforma gri închis a familiei Forsyth. Fletcher nu l-a recunoscut, dar s-a gândit că nu poate fi unul dintre soldații lui Grindle. Aceștia erau toți niște bărbați vânjoși și duri, pe când cel de față era tânăr și slăbănog, doar puțin mai mare decât Fletcher. S-a așezat în boxa martorilor.

— Spune-ți numele în fața juriului, i-a cerut Charles.

— Sunt soldatul John Butcher și fac parte din Furiile Forsyth, a declarat acesta cu siguranță în glas.

Avea privirea ațintită înainte, fără să îi bage în seamă pe Fletcher și pe Othello.

— Spune-mi, John, ce ai văzut în noaptea cu pricina?

— Ne aflam în timpul unui antrenament de noapte, când am auzit focuri de armă. Când a ajuns plutonul meu, cinci oameni zăceau morți, așa că am pornit în căutarea atacatorilor. În întuneric, m-am despărțit de detașamentul meu și atunci i-am văzut.

John și-a îndreptat în sfârșit privirea către Fletcher și Othello, arătându-l pe fiecare cu un deget ferm.

— I-am luat în cătarea muschetei, sperând că o să sosească la timp întăriri. Acela a fost momentul în care am fost paralizat de înțepătura unei Insecte, iar ei au scăpat. Asta e tot ce am mai văzut. Camarazii mei m-au găsit după câteva ore.

— Mulțumesc, John. Asta e tot, a spus Rook.

John s-a ridicat și a salutat, apoi a ieșit din sală. Fletcher i-a privit cu inimă grea spinarea țeapănă. Îl recunoștea pe băiat. Și, partea cea mai proastă, totul era adevărat.

— Cu asta, acuzarea a încheiat prezentarea probelor, a continuat Rook și, luându-și însemnările în mână, a citit cu voce tare: Pe scurt. Avem motivul – calitatea de membru al Nicovalelor în ce-l privește pe Fletcher, cât despre Othello…

S-a oprit și a luat o altă foaie de hârtie.

— Ei bine, în ce-l privește, Othello are un cazier lung cât brațul meu. Atacarea unui pinkerton, împotrivire la arestare, răspândire de mesaje de propagandă împotriva oamenilor. Un huligan bine-cunoscut.

— E o dovadă circumstanțială! a spus Arcturus răspicat, cu privirea îndreptată către juriu.

— Cu toate acestea, e un motiv! s-a răstit Rook, provocându-l pe Arcturus să îl contrazică.

Fletcher s-a posomorât și mai tare când Rook a înmânat foaia de hârtie juriului, ca să treacă pe la toți membrii acestuia. Othello nu era vinovat de niciuna dintre acuzații. El doar luase asupra lui vina și încasase bătăile în locul fratelui său geamăn, Atilla.

— Știm care sunt armele cu care s-au săvârșit crimele, de la arsurile de pe corpuri provocate de Salamandra lui Fletcher și până la descoperirea tomahawkului Thorsager, a continuat Rook, făcând un semn din cap înspre arma de pe masă. În sfârșit, avem un martor de încredere care le plasează la locul faptei. Acum o să trecem la interogarea acuzatului. Gărzi, aduceți-l pe gnom în boxa martorilor!

Othello s-a chinuit să se ridice în picioare în timp ce îi erau desfăcute lanțurile, apoi și-a târât picioarele înspre podium. L-a săgetat pe Rook cu privirea și mustața i s-a zbârlit când a strâmbat din buze, dezgustat.

— Unde te aflai în noaptea în care a avut loc atacul? l-a întrebat Rook și și-a împreunat degetele de la mâini.

Othello l-a privit sfidător. Și-a încrucișat brațele cu un zăngănit de lanțuri.

— De ce i-ai atacat pe acei oameni? a insistat Rook, aplecându-se înainte. Ai plănuit să îi ucizi sau a fost un impuls de moment?

Privirea lui Othello era complet neclintită. Gnomul era asemenea unei statui, fără să clipească, nemișcat. Doar pieptul îi urca și îi cobora ritmic.

— Se pare că a avut efect călușul tău, Jakov, a zis Rook și a început să râdă zgomotos. A amuțit complet! a adăugat el.

Din spate s-a auzit un chicotit înfundat și, când s-a întors, Fletcher a văzut că fostul Rege Alfric zâmbea.

— Totuși, mă privește cu o vădită impertinență, nu ți se pare și ție, Charles? a zis Rook, iar în tonul lui nu mai era nicio urmă de glumă.

— Într-adevăr. Incredibil de impertinent. Și mai are și o înfățișare neîngrijită. Barba nearanjată, părul vâlvoi, a răspuns Charles, frecându-și bărbia. Felul în care arată nu vădește respectul cuvenit acestei instanțe.

Acum jucau teatru, și-a dat seama Fletcher. Avea impresia că urmărește o reprezentație jalnică de pantomimă și a simțit că îl cuprinde groaza – totul era plănuit dinainte.

— Jakov, ce ar fi să vii să îl tunzi? a zis Charles, făcându-i semn cu degetul gardianului masiv.

Othello s-a făcut palid la față. A încercat să se ridice în picioare, dar Charles și-a apăsat mâinile pe umerii lui și l-a împins înapoi pe scaun. În mod normal, vânjosul gnom nu ar fi avut nicio problemă să scape din strânsoarea lui Charles, dar lanțurile îl încurcau, făcându-l să se clatine înainte și înapoi.

— Nu puteți face asta! a strigat Fletcher, smucindu-și cătușele. E un sacrilegiu să tai părut unui gnom!

A tras de cătușe până când metalul i-a tăiat pielea și sângele a început să i se prelingă pe degete în mici șiroaie.

Arcturus s-a întors înspre Regele Harold, dar monarhul ședea fără să rostească o vorbă, cu brațele încrucișate. Lordul Forsyth, Didric și Lady Faversham rânjeau sălbatic, iar fostul Rege Alfric îi șoptea, entuziasmat, lui Didric ceva la ureche.

— Asta îi încalcă drepturile civile, a spus Arcturus, adresându-se juriului. E împotriva legii!

— Gnomii nu au drepturi, a izbucnit în râs Rook, în timp ce Jakov se îndrepta spre podium. Trebuie să îl facem să arate prezentabil în instanță. O tunsoare nu a ucis niciodată pe nimeni.

— Nu o să faceți așa ceva! a tunat Arcturus, iar degetele lui au răspândit o strălucire albastră când a ridicat mâna.

Țăcănitul muschetelor l-a făcut să se mai gândească, iar gărzile au înaintat încet, cu armele îndreptate înspre pieptul lui. S-a lăsat în genunchi lângă Fletcher, iar Jakov a scos o lamă curbată și s-a dus lângă Charles și Othello.

— Nu te uita, i-a șoptit Arcturus lui Fletcher și l-a apucat de încheietura mâinii, ca să îl împiedice să mai tragă de cătușele tăioase din metal. Asta își și doresc, să te vadă suferind.

Fletcher se uita cum se zbate Othello, care se smucea din toate puterile și scrâșnea amenințător din dinți. Arăta ca o fiară, iar membrii juriului clătinau din cap, cuprinși de dezgust.

— Am depășit suferința, i-a răspuns în cele din urmă Fletcher, fără să verse nicio lacrimă.

Nu mai simțea decât că se aprinde de furie. Abia reușea să se stăpânească, să nu facă bucăți cătușele și să se repeadă înspre podium. Dar știa că ar fi un gest sinucigaș și exact asta și-ar fi dorit dușmanii lui.

Jakov îl ținea pe Othello în loc cu mâna lui solidă și ridicase lama.

— Stai locului! s-a răstit el, apucând barba gnomului. Doar nu vrei să iasă freza aiurea, nu?

Othello și-a lăsat capul în piept și dorința lui de a lupta a dispărut odată cu prima șuviță tăiată, iar hârșâitul lamei care îi reteza părut răsuna ascuțit în liniștea din sală. I-a susținut lui Fletcher privirea în timp ce un smoc de păr plutea domol înspre podea.

O lacrimă s-a prelins ușor pe obrazul lui Othello, dar el nu a scos niciun sunet. Lama reteza iar și iar și de fiecare dată lui Fletcher i se părea că i se înfige lui în piept. A fost cea din urmă lacrimă. Othello a îndurat restul supliciului într-o liniște stoică, iar Fletcher își dorea să aibă tăria și curajul lui.

— E suficient, inchizitorilor? a întrebat Jakov și s-a dat câțiva pași în spate, ca să-și admire opera.

Barba era acum tăiată și aproape la fel de scurtă ca a lui Rook.

— Hmmm. Coada o să o păstrez ca amintire, a zis Charles și a apucat-o în mână.

Othello a închis ochii când cuțitul a hârșâit din nou.

— Poate că ar trebui să-mi fac din ea un pămătuf, a râs Charles, în timp ce o flutura într-o parte și-n alta, ca pe o coadă de cal.

— E prea jegoasă pentru așa ceva, i-a răspuns Rook, strâmbând scârbit din nas. Acum mustața. Pe toată – întotdeauna m-am întrebat cum arată un gnom fără…

Dar nu și-a mai terminat fraza. Ușa din spatele sălii s-a dat de perete, lăsând să intre o pală de vânt șuierător amestecat cu ploaie. Din întuneric a

apărut un Grifon, care a scos un țipăt și a pășit înăuntru. Purta în spate un călăreț în uniformă, o femeie cu păr negru, care îi cădea pe obrajii pali. Și-a scos ochelarii de protecție, dând la iveală niște ochi cenușii, care au măsurat sala cu o furie rece.

— Căpitan Lovett, a șoptit Fletcher și mai că nu-i venea să-și creadă ochilor.

Ultima oară când o văzuse zăcea în comă și nu era capabilă să comunice decât prin intermediul Insectei ei, Valens.

Lovett a coborât în mijlocul sălii, șiroind de apă, fără să bage în seamă privirile înspăimântate ale publicului din bănci. Încă în spinarea maiestuoasei creaturi, s-a oprit lângă Jakov și i-a smuls cuțitul din mână. Rămas pe moment fără cuvinte, lui Rook i-a revenit brusc graiul.

— Căpitan Lovett! Cum îndrăznești să intri călare într-o sală de tribunal? Descalecă imediat, dacă nu, o să fii acuzată de sfidare!

Lovett a lăsat cuțitul să cadă pe podea, cu o expresie de nețărmurită scârbă pe chip.

— Nu pot, a răspuns ea.

— Nu poți sau nu vrei? a mârâit Rook și s-a ridicat în picioare, pe podium.

— Nu pot, a răspuns Lovett, scuturându-și părul. Sunt paralizată de la brâu în jos.

Capitolul 9

În timp ce Rook bâiguia ceva, neștiind ce să răspundă, Lovett și-a întors privirea către Fletcher. A înclinat ușor din cap înspre el, apoi și-a strunit Grifonul, pe Lysander, să se îndrepte spre juriu.

— Mă aflu aici ca să vă spun că Fletcher și Othello nu au fost complici la crimă. Se apărau, întrucât fuseseră atacați de zece oameni, și abia au scăpat cu viață. Gnomul a fost împușcat, iar Fletcher l-a dus într-un loc sigur. Insecta mea, Valens, a împuns un soldat care îi capturase, ceea ce le-a permis să scape.

— I-ai ajutat să scape?! a răcnit Rook și a izbit cu pumnul în masă. După ce au ucis cinci soldați?

— I-am salvat să nu fie măcelăriți cu sânge rece, după ce abia au reușit să se apere de o trupă de soldați care vânau gnomi ca să se distreze.

Vocea îi era limpede și sigură și Lovett își muta, calmă, privirea de la un membru la altul al juriului.

Charles a ridicat mâna și a fluturat arătătorul, zâmbind și clătinând din cap.

— Nu te grăbi, căpitan Lovett. Știu din surse sigure că ai fost în stare de șoc, după incidentul din eter, până acum câteva luni… de unde te-ai ales, din nefericire, cu paralizia. Cum ai fi putut asista la întâmplările din acea noapte?

— Prin intermediul lui Valens, demonul meu. Am reușit să învăț să văd prin ochii lui cu ajutorul unui cristal magic, la fel ca alții înaintea mea, a răspuns Lovett și, ridicându-și bărbia, i-a întors privirea, sfidătoare.

— E absurd. Numai invocatorii cei mai iscusiți sunt capabili să stăpânească această tehnică, a zis Charles și a dat din mână cu dispreț.

— Așa e, s-a mulțumit să spună Lovett.

Charles și-a țuguiat buzele, dar nu a fost în stare să răspundă.

— Păi, dacă e adevărat ce spui, ce ar fi să facem chiar acum un test? a întrebat Rook, râzând.

— Chiar te rog, i-a răspuns Lovett.

Rook nu a zis nimic câteva secunde, cu privirea ațintită la chipul lui Lovett, pe deasupra palmelor împreunate. Aceasta i-a susținut privirea, provocându-l să o pună la încercare.

— Să presupunem că ești capabilă să practici străvederea fără să ai un cristal de Corundum la îndemână, a zis Rook, studiindu-și unghiile. Mărturia ta nu are nicio valoare, indiferent de capacitatea asta a ta. Sau ar trebui să spun: tocmai din cauza asta.

— Și de ce, mă rog? a întrebat Arcturus. În alte cazuri, au fost prezentate probe pe baza celor văzute prin străvedere.

— Așa e, dar asta pentru că lucrurile au fost văzute cu propriii ochi, în cristal. Lovett pretinde că a văzut totul în mintea ei, să zicem așa. Nu există niciun precedent în acest sens, drept pentru care decid că o asemenea mărturie nu poate fi admisă în instanță. Căpitan Lovett, te poți retrage.

— E ridicol! a strigat Arcturus și a pășit pe podium.

— Este *lege*, căpitane. Eu o fac, tu o respecți, a zis Rook și nu s-a putut abține să nu zâmbească la vederea chipului roșu de furie al lui Arcturus.

— Rog juriul să nu ia în considerare declarația căpitanului Lovett, a spus Charles, în timp ce îl împingea pe Arcturus înapoi înspre masa lui. Iar tu,

Arcturus, dacă mai vorbești în felul ăsta, te acuzăm de sfidarea instanței, și acuzații o să fie nevoiți să se apere singuri.

Arcturus stătea într-o poziție țeapănă, cu brațul îndoit, de parcă abia se abținea să nu-l pună pe Charles la pământ.

Cu vădit efort, s-a întors și l-a apucat pe Othello de umăr, ca să îl conducă înapoi, lângă Fletcher. Gnomul stătea tăcut, cu privirea pironită în pământ, și evita să își privească prietenul. Părea că se micșorase cumva, se împuținase. Gnomul neclintit, care răbdase atâtea, fusese frânt.

Fletcher fierbea de furie împotriva persecutorilor. Aceștia aveau toată puterea, iar el nu avea deloc. Procesul ăsta era o farsă, cu un verdict dinainte cunoscut. Cu toată furia lui, își dăduse seama de un lucru înfricoșător, pe care nu și-l putea alunga din minte: avea să moară și nimeni nu putea face absolut nimic în privința asta. Berdon… Sylva… nu o să-i mai vadă niciodată.

— Nu o să permit așa ceva, a declarat Lovett și și-a încrucișat brațele.

— Mda… văd, a spus Rook.

A rânjit la propria-i obrăznicie și Fletcher l-a auzit pe Lordul Forsyth izbucnind în râs.

Fără să țină seama de el, căpitanul Lovett s-a întors înspre juriu.

— Ascultați-vă conștiința, nu plecați urechea la șarlatanii ăștia, a spus ea și a îndreptat un deget către cei doi inchizitori. Acești băieți sunt doar victime ale împrejurărilor, nimic mai mult.

— Ajunge, căpitan Lovett, s-a răstit Rook. Răbdarea mea are o limită. Un cuvânt dacă mai spui…

A făcut un semn din cap înspre gardianul aflat cel mai aproape și acesta și-a ridicat pușca, a cărei țeavă a șovăit puțin sub privirea de oțel a grifonului.

— Carevasăzică, mai sunt alți martori de chemat sau putem încheia pe ziua de azi? a întrebat Charles.

Lovett s-a întors spre Arcturus, iar Fletcher a auzit-o șoptind.

— Sir Caulder a fost reținut afară de gărzi.

Arcturus nu a zis nimic câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

— Nu… asta e tot, a declarat el.

S-a întors apoi către Lovett și i-a spus încet:

— Oricum nu o să conteze absolut deloc, orice ar avea de spus.

Rook a rânjit la auzul spuselor lui Arcturus și a ridicat ciocănelul.

— Ei bine, mă bucur să văd că în privința asta suntem de acord. Ședința se suspendă până mâine dimineață, când vom asculta pledoaria apărării. Până după-amiază o să știm verdictul, iar până seara, condamnații vor fi morți.

Nu i-au îngăduit lui Fletcher să stea cu Othello, cu toate că, atunci când l-au aruncat din nou în celulă, și-a putut da seama că gnomul se afla undeva pe aproape – auzea prin pereți răcnetele furioase ale lui Uhtred. Cuvintele erau înăbușite, dar apoi s-au auzit trosnete de mobilier sfărâmat și strigătele gardienilor. Câteva clipe mai târziu, Jakov a năvălit pe ușă și l-a azvârlit pe Uhtred pe podea, la picioarele lui Fletcher.

— Aici te poți potoli, a mârâit Jakov și și-a șters un firicel de sânge de pe față.

Avea buza tăiată, iar la colțul fălcii de jos îi apăruse o vânătaie roșiatică.

— Mai ridică tu o dată mâna la gărzi și o să-ți aplic același tratament de înfrumusețare ca lui fiu-tău.

Fletcher a înaintat înspre el, timp în care a făcut să apară strălucirea unei flame magice.

— Ieși! a mârâit el. Că dacă nu, o să îți aplic *eu ție* tratamentul de frumusețe pe care i l-am aplicat și lui Didric.

Ușa s-a închis înainte să apuce Fletcher să-și termine fraza. Flama magică s-a rotit în vârful degetului lui și, pentru o clipă, a fost ispitit să facă ușa țăndări. Spre deosebire de ușa de oțel de la celula subterană, aceasta era din lemn.

— Mulțumesc, Fletcher, a oftat Uhtred, aruncându-se cu greu într-un scaun.

S-a apucat cu mâinile de coaste și s-a strâmbat de durere.

— E un monstru, și pe dinăuntru, și pe dinafară, a mormăit Fletcher și a absorbit prin degete mana flamei magice. O să aibă nevoie de toată mana pe care o poate aduna ca să aibă vreo șansă de scăpare, dar acum nu era momentul.

— Vino mai aproape. Trebuie să îți spun ceva.

Uhtred vorbea sacadat – pesemne că era vătămat mai rău decât crezuse Fletcher: din cauza bărbii, nu puteai să îți dai seama cu ce răni se alesese de pe urma încăierării cu Jakov. Fletcher a tras un scaun și s-a așezat lângă el.

— Nu o să îngădui ca vreunul dintre băieții mei să fie ucis. Am un plan, a reușit să rostească Uhtred. O să te salvăm.

Lui Fletcher nu i-a venit niciun răspuns în minte, dar a simțit cum îl cuprinde deznădejdea. De aici nu avea cum să iasă ceva bun.

— Recruții gnomi nu sunt prea departe. O să îi chem și luăm cu asalt satul.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, a șuierat încet Fletcher, aruncând priviri temătoare înspre ușă. Urmările ar fi catastrofale. O să pierdeți toată bunăvoința pe care ați câștigat-o din partea Regelui Harold. S-a zis cu pacea dintre gnomi și oameni. O să aruncați țara în război civil și o să fiți învinși.

— Ba nu, Fletcher. Acum avem soldați bine înarmați și pregătiți. Și îl avem aici pe Othello, să captureze demoni pentru invocatorul nostru…

— Și ce dacă? i-a tăiat vorba Fletcher. Uiți că v-am ascultat discuțiile de la întrunirea Sfatului. Nimic nu s-a schimbat între timp.

— Ba s-a schimbat, Fletcher. O să cucerim castelul lui Didric. Are destule provizii pentru zece ani, iar regele nu o să își pună în primejdie trupele ca să ne asedieze. Cu ajutorul tunurilor, n-o să fie nicio problemă să zădărnicim un atac din partea războinicilor-magi zburători, Diviziile Celeste, și putem folosi banii pe care o să îi găsim acolo ca să facem negoț cu elfii. O să ne facem propriul regat.

Privirea lui Uhtred era confuză, dar spusele lui l-au șocat profund pe Fletcher. La fel ca Othello, gnomul fusese adeptul păcii, dar acum ceva se frânsese în el. Fletcher nu putea decât să spere că o să poată repara stricăciunile.

— Și cum rămâne cu Thaissa și cu Briss și cu toți gnomii rămași în Corcillum? Te-ai gândit ce o să se întâmple cu ei?

Uhtred nu a zis nimic, stătea și își frământa în poală mâinile bătătorite. Fletcher a continuat:

— Arcturus și Lovett sunt aici. Îți închipui cumva că o să stea cu mâinile în sân în timp ce voi vă răzvrătiți pe față? Sau o să îi ucideți și pe ei? Regele și tatăl lui se află și ei aici, ca să nu mai zic de zecile de nobili, iar toți sunt invocatori care de care mai puternici. Cât privește castelul, e apărat strașnic zi și noapte, din cauză că sunt închiși acolo o mulțime de condamnați. Dacă spui că Diviziile Celeste nu pot face față tunurilor, ce șanse au gnomii tăi? Soldații voștri vor muri vitejește, dar mâine pământul o să fie îmbibat doar cu sânge de gnom.

Uhtred a clipit, cu lacrimile scăldându-i obrajii. Mânia dezlănțuită care îl stăpânise l-a părăsit, lăsând în urmă doar suferință.

— Mi-am dezamăgit oamenii, a reușit el să rostească printre lacrimi, iar umerii largi i se scuturau de plâns. Mi-am dezamăgit băiatul.

Fletcher l-a cuprins pe gnom pe după umerii vânjoși. Era furios să îi vadă pe cei doi Thorsager ajunși într-un asemenea hal, dar și-a înăbușit sentimentul. Acum era nevoie să arate compasiune.

— Nu le permite lepădăturilor ălora să pună în pericol, prin ceea ce i-au făcut lui Othello, tot ceea ce ați realizat voi doi. Asta și vor. Nu uita, regele…

— Regele ne-a abandonat! a tunat Uhtred și a izbit cu pumnul în masă. A stat și s-a uitat. S-a uitat când i-au făcut ce i-au făcut băiatului meu. Băiatul meu viteaz și inimos!

Dinspre ușă, din spatele lor, cineva a tușit politicos. Fletcher a înghețat și i s-a ridicat părul pe ceafă. Dacă era un gardian, ceea ce vorbiseră ei era de ajuns pentru ca Uhtred să fie executat pentru trădare, împreună cu ei. A rămas cu spatele la ușă, dar și-a încărcat degetul cu energie cinetică. O singură descărcare ar fi suficient de rapidă și de puternică pentru a scoate din joc pe oricine.

— Stai cuminte, Fletcher. Dacă mă ataci acum, chiar că o să comiți un act de trădare. Din păcate pentru tine, un tânăr războinic-mag nu are nicio șansă în fața unui rege.

Fletcher s-a răsucit și a dat cu ochii de Regele Harold, care stătea sprijinit de ușă. A ridicat surprins din sprâncene, dar în ochi avea o sclipire care îl nedumerea pe Fletcher.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo. Dacă aș fi putut împiedica asta, aș fi făcut-o. Dă-mi voie să îți explic și o să înțelegi, a spus Harold.

— Vă rog, a răspuns Fletcher, străduindu-se să păstreze un ton civilizat.

Autoritatea monarhului nu prea merita respectul dacă îngăduia să se petreacă nestânjenite, ca să nu mai spunem că nepedepsite, asemenea fapte.

— Nu poate exista o explicație pentru indiferența dumneavoastră, a spus Uhtred, s-a ridicat în picioare și a trecut șchiopătând pe lângă rege.

— Uhtred… a început Harold.

— Puteți vorbi cu mine mâine, după ce se încheie procesul. Să vă aud atunci explicația, când o să îi aveți pe băieții ăștia nevinovați pe conștiință, a mugit Uhtred și a trântit ușa în urma lui.

În încăpere s-a așternut o liniște stânjenitoare, în timp ce regele a rămas cu privirea ațintită în urma gnomului. În cele din urmă, Harold a oftat adânc

și și-a tras un scaun lângă Fletcher. Și-a dat jos coronița de pe creștetul acoperit de bucle aurii și a așezat-o pe masă, iar apoi și-a frecat tâmplele.

— O să-ți spun o poveste, Fletcher. O poveste din care poate că ai auzit câte ceva, dar pe care nu o cunoști în întregime, a spus el, cu ochii închiși.

Vorbea pe un ton coborât, de parcă ar fi avut grijă să nu fie surprins de cineva.

— Pe când eram doar un băiat, Imperiul era în dificultate. Tatăl meu crescuse atât de mult taxele, încât cei săraci abia dacă mai aveau ce să mănânce și chiar și cei înstăriți erau nevoiți să strângă punga. A cheltuit banii pe lucruri frivole – ospețe fastuoase, statui, tablouri –, a construit chiar și un palat somptuos, în mijlocul orașului Corcillum. Oamenii erau nemulțumiți, nobilii chiar și mai nemulțumiți. Izbucnirea unei revolte era iminentă. Așa că a abdicat în favoarea mea, imediat ce am absolvit Academia Vocans. Taxele au fost reduse, poporul avea un nou rege și s-a instaurat din nou pacea.

Fletcher știa câte ceva, dar nu reușea să înțeleagă ce legătură putea avea asta cu procesul.

— Vezi tu, eu sunt rege doar cu numele. Tatăl meu deține toată puterea. El manipulează legea prin intermediul judecătorilor și controlează armata și pe nobili prin Inchiziție. Poate anihila pe oricine îi face probleme cu ajutorul pinkertonilor. Când mi-a cedat tronul, și-a închipuit că o să fac ce mi se spune și, în caz că nu, dispune oricum de cele trei pârghii ale puterii. A fost doar o manevră publicitară, nimic mai mult.

Fletcher era uluit. În acea clipă, regele era cumva împuținat. Prezența lui în încăpere era mai puțin copleșitoare.

Harold a deschis ochii și l-a privit calm pe Fletcher.

— Tatăl meu e un fanatic rasist și sadic. Eu însă… am crescut înconjurat de meditatori și de dascăli și am fost crescut de doicile mele, care erau din neamul gnomilor.

Fletcher auzise povestea despre Regele Alfric și legile împotriva gnomilor în vigoare în timpul domniei lui. Dar era șocant să îl audă pe fiul acestuia vorbind astfel despre tatăl lui… fostul rege trebuie să fi fost un adevărat monstru.

În timp ce Harold își frământa mâinile, Fletcher nu reușea deloc să se simtă în largul lui. De ce îi spunea regele toate astea? Nu avea nici cea mai mică dorință să fie o marionetă în jocul altora.

— Ba chiar am petrecut o groază de timp împreună cu elfii, în misiuni diplomatice, pe vremea când eram în relații pașnice, a continuat regele. Nu semăn deloc cu bărbatul ăla, cu toate că avem același sânge. Uneori, mă întreb dacă nu cumva moartea mamei mele l-a făcut să devină atât de odios…

Cuvintele lui Harold s-au stins treptat și o vreme au stat în tăcere.

— Vă compătimesc sincer. Dar mi se pare greu de crezut. Cum rămâne cu înțelegerea cu orcii și cu pacea cu elfii? Și cu războiul? Se spune că ați luat toate aceste măsuri, nu s-a putut abține Fletcher să dea glas nedumeririlor.

— Consiliul Regelui. A fost metoda mea de a recâștiga puțină putere. L-am păcălit pe tata să îl înființeze spunându-i că o să fie de ajutor în ce privește plictisitoarele sarcini administrative pe care le presupune conducerea Imperiului.

Harold a chicotit în sinea lui și a ciocănit cu nodurile degetelor în masă.

— S-a introdus și un sistem de vot, unul pe care tatăl meu, Alfric, credea că o să-l poată controla, dată fiind prietenia care îl lega de cei mai mulți dintre membrii consiliului. Dar aveam și eu aliații mei. Pe măsură ce părinții lor au murit din pricina vârstei înaintate și ca să își apere hotarele, prietenii mei mai tineri le-au moștenit pozițiile. Prin intermediul lor, am reușit să trec aceste legi noi. Din acest motiv a fost atât de important Turneul de anul trecut – a fost ideea tatălui meu să ofere ca premiu un loc în consiliu. Dacă ar fi câștigat una dintre odraslele lui Zacharias Forsyth, balanța puterii s-ar fi înclinat în favoarea tatălui meu, dat fiind că familiile Faversham și Forsyth rămân de partea lui. Îți sunt îndatorat pentru că ai împiedicat să se întâmple așa ceva.

— Ce are asta de-a face cu Othello și cu procesul nostru? a întrebat Fletcher.

— Tatăl meu crede și acum că sunt la fel de odios ca el și ca prietenii lui și că legile pe care le-am introdus au la bază motive practice, nu morale, chiar dacă nu e de acord cu ele. Dacă ar ști cât de pornit sunt împotriva lui… ar începe un război civil, ca să preia din nou puterea. Încerc să împiedic dezintegrarea Imperiului, iar siguranța locuitorilor lui e într-un echilibru precar. Abia reușim să le mai ținem piept orcilor. Dacă s-ar declanșa un război civil între mine și tatăl meu sau dacă gnomii s-ar răzvrăti

ori dacă elfii ar decide să ne invadeze, armatele noastre ar fi copleșite, iar orcii și-ar face de cap prin tot Imperiul, făcând măcel în calea lor.

— Prin urmare, nu vă puteți amesteca în procesul nostru, pentru că asta i-ar da de bănuit tatălui vostru. Nu ne puteți grația?

— Nu pot grația decât membri ai nobilimii, dar da, chiar dacă *ar fi* posibil, nu aș putea, în lipsa unui motiv temeinic, i-a răspuns Harold. Dar nu mă aflu aici doar pentru a-mi justifica acțiunile. Trebuie să îți explic ce se va întâmpla dacă Othello o să fie executat mâine. Generalilor, nobilimii și soldaților de rând li se va spune că un ofițer gnom a fost găsit vinovat de uciderea a cinci oameni și de trădare. Recruții gnomi o să afle că un gnom nevinovat, însuși fiul marelui Uhtred Thorsager, a fost executat pentru că s-a apărat împotriva unui grup de soldați rasiști. Îți imaginezi ce ar urma?

— Ar… ar fi revolte… oamenii și gnomii s-ar omorî între ei, a reușit să îngaime Fletcher, îngrozit.

Fusese atât de preocupat de soarta lui și a lui Othello, încât nu își dăduse seama ce implicații largi are procesul.

— Gnomii ar fi masacrați, dar nu fără să opună rezistență, ceea ce ne-ar decima armata, a spus Harold, sumbru. Elfii ar putea să pună capăt alianței cu noi, odată ce vor vedea ce le-am făcut gnomilor. Și, în tot acest timp, orcul albinos o să își strângă tot mai multe trupe, pregătit să își trimită hoardele împotriva armatei noastre împresurate și confuze. Și toate astea din pricina morții unui gnom. În plus, Triumviratul se poate gândi la afurisita de afacere cu arme și la o modalitate de a se răzbuna împotriva ta. Tatălui meu nu îi pasă decât de cum să îi pună pe gnomi și pe elfi cu botul pe labe. Nu am nicio scăpare nici dacă te ajut, nici dacă nu te ajut. O să fie ori război civil cu tatăl meu, ori o revoltă a gnomilor.

— Chiar nu puteți face nimic? l-a întrebat Fletcher, disperat, apucându-l de mână.

Regele l-a privit trist și l-a înșfăcat de parcă ar fi fost pe cale să se înece.

— Nu pot face nimic. Dar *tu poți* face ceva.

L-a privit cu speranță pe Fletcher în ochi.

— Sunt gata să fac orice. Oricum sunt un om mort, a spus el.

Se simțea bine să aibă un scop, un plan de orice fel. Și-a îngăduit pentru o clipă să întrevadă o rază de speranță.

Harold a tras adânc aer în piept.

— Mărturisește-ți mâine trădarea. O să am grijă să ai o moarte rapidă.

Fletcher nu a mai primit nicio vizită în acea seară. Cum nu reușea să adoarmă, l-a invocat pe Ignatius și s-au jucat împreună, un joc prostesc de-a leapșa în jurul mesei, în urma căruia Fletcher s-a ales cu niște vânătăi pe fluierele picioarelor, dar măcar nu s-a mai gândit la ce avea să urmeze.

Dar până la urmă Fletcher nu a avut ce face decât să aștepte în tăcere, veghind somnul demonului, bucuros că acesta nu simțea disperarea care pusese stăpânire pe el.

Jakov și gardienii lui și-au făcut apariția în zori, făcând mare zarvă când au intrat în celulă. Se așteptau să fie nevoiți să îl târască din pat pe întemnițatul îngrozit, dar Fletcher stătea singur lângă ușă, pregătit pentru orice avea să se întâmple în acea dimineață.

Chiar dacă era foarte devreme, sala de judecată era plină de oameni. În public erau mai mulți nobili și generali, ba chiar și câțiva soldați. Lucru care nu prea a avut darul de a-i calma lui Fletcher emoțiile, dar și-a întărit hotărârea la gândul consecințelor pe care le-ar avea lipsa oricărei acțiuni.

Ceea ce era el pe punctul să facă avea să îl absolve pe Othello de toate învinuirile. O să îi sufle Triumviratului victoria de sub nas și o să împiedice un război care ar sfâșia Imperiul.

Totul, doar cu prețul vieții lui.

Arcturus arăta tras la față când s-a așezat la masa apărării, cu un teanc de însemnări și de hârtii în brațe. Nici căpitanul Lovett nu arăta mai bine, cum stătea așezată în spatele lui, pe banca din față, într-o poziție incomodă, înghesuită între Zacharias Forsyth și fostul rege Alfric, cu un scaun cu rotile șubred alături.

În timp ce Rook și Charles așteptau ca publicul să se așeze, Othello a fost târât în sală și înlănțuit alături de Fletcher. De data asta însă, a stat drept, mândru, cu capul sus, iar în ochi avea o strălucire sfidătoare.

Fletcher se întreba cu îngrijorare dacă Uhtred i-o fi destăinuit lui Othello care îi erau planurile. Dacă tot o avea de gând să le pună în aplicare. Faptul că viața fiului său era amenințată pusese o mare presiune asupra inimosului gnom… era cel mai bine ca Fletcher să acționeze imediat, pentru orice eventualitate.

— Othello, vreau să îmi promiți ceva, i-a șoptit Fletcher cât a putut de încet. Regele a venit să mă vadă aseară. E de partea noastră și are un plan. Nu am timp să îți povestesc cum stă treaba, dar, orice s-ar întâmpla, trebuie să fii de acord.

Othello a ridicat din sprâncene și i-a zâmbit încrezător lui Fletcher. Era ciudat că putea să vadă atât de mult din chipul gnomului. Avea fălci puternice și pătrate pe sub barba ce-i mai rămăsese, asemenea muchiei unei nicovale.

— Mă bucur că are cineva un plan, i-a răspuns Othello în șoaptă. După… *ieșirea* lui taică-meu de aseară, ne-au pedepsit interzicându-le lui Arcturus și Lovett să ne vadă – i-am auzit certându-se cu gardienii în fața celulei mele. Tata nu are voie nici măcar să asiste la proces.

Buzele lui Othello s-au strâmbat de furie și gnomul i-a aruncat o privire plină de ură lui Jakov. Apoi a șoptit din colțul buzelor:

— Ești sigur că putem avea încredere în rege?

— Nu avem de ales, i-a răspuns Fletcher. Mă îndoiesc că Arcturus ori Lovett ar putea spune ceva care chiar să conteze.

Othello a aruncat o privire înspre masa apărării și a clătinat din cap.

— Arată de parcă n-au închis ochii toată noaptea. Sunt dispus să risc.

Fletcher i-a zâmbit trist lui Othello, întrebându-se dacă o să aibă vreo șansă să se explice înainte de execuție. A tras adânc aer în piept.

— Am ceva de declarat! a strigat el, răsucindu-și trupul într-o poziție incomodă din pricina lanțurilor, ca să poată sta cu fața la public.

— Fletcher, taci din gură, s-a răstit Arcturus, iar ochii obosiți i s-au făcut mari de uimire.

Rook a lovit cu ciocănelul, în timp ce sala a fost cuprinsă de rumoare, iar unii dintre cei din public s-au ridicat chiar în picioare, ca să vadă care dintre prizonieri vorbise.

— Îmi pare rău să o spun, dar sunt de acord cu căpitanul Arcturus, a rânjit Rook batjocoritor. Nu avem timp pentru cuvântări înflăcărate și pentru cuvinte de adio pompoase. Ține-ți gura, altfel Jakov o să îți pună și ție căluș, cum a făcut cu gnomul.

— Vreau să mărturisesc, a spus Fletcher, întorcându-se către el.

— Nu face asta! a strigat Arcturus. Putem să câștigăm, putem încă să…

Vocea i s-a stins în momentul în care a fost îmbrâncit cu putere și trântit la podea. Silueta mătăhăloasă a lui Jakov s-a apăsat pe pieptul lui și o mână

cărnoasă i-a acoperit gura.

Un alt gardian a pășit cu intenții clare înspre Lovett, dar nu era nevoie. Fletcher l-a observat pe Zacharias Forsyth șoptindu-i acesteia ceva la ureche, precum și reflexul metalic al unui obiect ascuțit care îi împungea coastele. Hotărârea lui a devenit și mai puternică. Îi ura pe oamenii ăștia lipsiți de inimă și nepăsători – nu erau decât niște hârburi deșarte, sclavi ai propriilor dorințe.

— Repetă ce-ai spus, i-a cerut Charles, cu răsuflarea tăiată de entuziasm. Spune ca să audă întreaga sală.

Zarva s-a întețit din nou, iar Fletcher a simțit ațintite asupra lui privirile celor mai influente persoane – bărbați și femei – din întregul Hominum. Nu s-a pierdut cu firea – trebuia să fie convingător.

— Mărturisesc că am ucis cinci oameni, a strigat Fletcher, iar publicul, luat prin surprindere, a făcut liniște. Da, e adevărat, eu am făcut-o. Eu și nimeni altcineva. Am furat tomahawkul lui Othello în acea noapte și am ieșit să caut scandal. Nu știam că Othello mă văzuse când i-am luat toporul și că a pornit după mine.

S-a bâlbâit, cuvintele pe care le repetase cu multă atenție îi ardeau gura ca niște tăciuni aprinși. Fiecare silabă rostită îl ducea mai aproape de moarte.

— Du… după ce m-a urmărit timp de aproape o oră, soldații l-au văzut în timp ce patrulau și și-au zis că un gnom e numai bun ca să exerseze tragerea la țintă. Am auzit foc de armă și am mers să văd ce se întâmplă. Când am ajuns, am văzut că îl împușcaseră pe Othello în picior.

A tras aer în piept, conștient că ceea ce urma să spună avea să-i atragă condamnarea. Cu toate acestea, în actul final, i-a revenit curajul și a vorbit din nou cu convingere.

— I-am omorât pe toți, în timp ce el zăcea la pământ, aproape fără cunoștință. Am făcut-o cu sânge rece – nici măcar nu m-au văzut apropiindu-mă. Othello nu are niciun amestec. Eu sunt singurul vinovat.

Cuvintele au reverberat în tăcerea din sală.

Rook mâzgălea ceva nervos și aproape că nu-și ridica privirea din hârtii. Dar, când a înțeles ce se întâmplă, lui Charles i s-a șters expresia de satisfacție de pe chip.

— Gno… gnomul. Și el… s-a bâlbâit Charles.

Din spate a răsunat o înjurătură, iar Fletcher și-a îngăduit un zâmbet sumbru. Era vocea guturală a lui Didric.

— Trebuie să ne consultăm, a spus Charles, luând ciocănelul de pe masă și izbindu-l de marginea acesteia.

A urcat în grabă treptele și între cei doi inchizitori a început o discuție în șoaptă, dar Fletcher nu reușea să distingă ce spuneau din pricina murmurului celor din public. A observat că aruncau întruna priviri înspre Triumvirat și înspre fostul rege Alfric, ceea ce îi confirma bănuielile. Othello era adevărata țintă a procesului. Cât despre el, moartea lui nu era decât cireașa de pe tort, iar acum nu îi mai satisfăcea deloc.

Dintr-odată, o voce nouă a răzbătut din mulțime:

— Am ajuns la un verdict.

Era unul dintre membrii juriului, o doamnă înaltă, cu un aer autoritar, părul cenușiu prins la spate și ochelari din carapace de țestoasă. A ridicat mâna în care ținea un teanc de hârtii mototolite, iar lui Fletcher i-a sărit inima la vederea lor. Juriul votase în timp ce inchizitorii erau atenți în altă parte.

— Un moment, dacă binevoiți, a zis Charles, cu un deget ridicat.

— Nu binevoim, i-a tăiat-o doamna din juriu. Ați face bine să vă amintiți că e rândul apărării să ia cuvântul, iar Fletcher a renunțat cât se poate de clar să fie reprezentat și a pledat vinovat. În acest tribunal, decizia ne aparține nouă, așa că putem delibera cum vrem noi. Vreau doar să știu dacă gnomul are ceva de spus, înainte să dau citire verdictului.

Othello a stat în cumpănă, privind cercetător chipul lui Fletcher. Câteva clipe mai târziu, și-a abătut privirea și a încruntat din sprâncene, nehotărât. Timp de zece secunde, soarta Imperiului s-a aflat în mâinile unui singur gnom. Apoi a clătinat din cap, incapabil să o spună cu voce tare.

— În cazul acesta, prima noastră decizie e următoarea: îl declarăm pe Othello Thorsager… nevinovat. Este victima împrejurărilor, nimic mai mult.

Fără să reacționeze vizibil, Othello l-a prins pe Fletcher de încheietura mâinii și l-a tras înspre el.

— Care-i planul? l-a întrebat el în șoaptă. Ceea ce se întâmplă nu are niciun sens.

Brusc, l-a privit pe Fletcher drept în ochi. De data asta, privirea băiatului spunea adevărul căruia gura lui nu putea să îi dea glas.

— Nu… a zis Othello și l-a strâns și mai tare pe Fletcher de mână, în timp ce acestuia i s-au umezit ochii.

Nu mai era nevoie să își țină firea. Othello era acum în siguranță.

— Ai spus că există un plan, a zis Othello cu voce gâtuită și s-a agățat de hainele lui Fletcher ca un om gata să se înece. Regele urma să te salveze.

— Ăsta era planul, a răspuns Fletcher cu ochii împăienjeniți de lacrimi și i-a zâmbit amar gnomului. O să înțelegi cândva. E ceva ce ne depășește pe noi.

Verdictul juriului i-a răsunat în urechi și a resimțit fiecare cuvânt ca pe o lovitură de baros în piept.

— Fletcher Wulf este găsit vinovat de toate acuzațiile și condamnat la moarte prin spânzurare.

Capitolul 11

Verdictul a reverberat în înălțimea sălii ca un clopot de înmormântare, iar Fletcher și-a zis că asta și era. Domnea o liniște apăsătoare. Unii erau șocați, alții așteptau reacția lui.

Apoi, din spatele sălii, a izbucnit un șuvoi de înjurături. Fletcher s-a întors și a dat cu ochii de bine-cunoscuta siluetă strâmbă a lui Sir Caulder, care înainta greoi pe culoarul din mijlocul sălii. Piciorul lui de lemn bocănea pe pardoseala de piatră în timp ce traversa sala, fără să se oprească din înjurat.

— Ce mama dracului crezi că faci? i-a strigat Rook, lovind cu ciocănelul. Gărzi, scoateți-l imediat din sală!

— Pe naiba, am ceva de spus și o să rup picioarele oricărui gardian care se apropie de mine, a tunat Sir Caulder și a scos o sabie scurtă din teaca de la brâu.

Purta uniforma lui veche – armura din zale de oțel și mantia în culorile albastru și argintiu ale familiei nobiliare căreia îi slujise cândva. Gărzile au șovăit să se apropie și și-au ridicat muschetele.

Zacharias Forsyth a clătinat din cap, dezgustat, apoi a sărit în picioare și s-a întors să se adreseze publicului.

— Oare o să îi oferiți nebunului ăsta bătrân și spurcat la gură o tribună de la care să își debiteze aiurelile? Procesul s-a încheiat – haideți să-l lăsăm în pace, cu gândurile lui smintite cu tot.

Dar e limpede că Zacharias judecase greșit publicul. Dornici de și mai mult amuzament, oamenii nu l-au băgat în seamă, iar unii chiar i-au strigat să stea jos. Regele Harold s-a ridicat și și-a plimbat insistent privirea peste cei din public, până când s-a așternut din nou liniștea.

— Sunt înclinat să fiu de acord cu Zacharias, a declarat el.

Pe Fletcher l-a cuprins deznădejdea. De ce ar fi Harold de partea lui Zacharias? Să fi fost totul doar o stratagemă pentru a-l face pe el să mărturisească?

— Dar… a continuat regele, chiar eu l-am făcut cavaler pe Sir Caulder și l-am numit maestru de arme la Academia Vocans. E un om de treabă și cu scaun la cap. Din respect pentru un cavaler al imperiului, o să ascultăm ce are de spus.

S-a așezat, dând de înțeles că orice discuție s-a încheiat, iar Zacharias a fost obligat să facă la fel, căci nu putea să își contrazică public regele. Fletcher a oftat ușurat și și-a întors din nou privirea către bătrânul maestru de arme.

— Vă mulțumesc, sire, a spus Sir Caulder, înclinând capul.

Și-a dres glasul, apoi a început să vorbească cu o voce puternică și limpede.

— Acum douăzeci și unu de ani, am intrat în serviciul familiei Raleigh, pentru a le apăra domeniul pe care îl stăpâneau din moși strămoși, în Raleighshire. Moșia lor se afla la marginea unui sat care se învecina cu hățișurile orcilor, care îl atacau adesea, dar era ușor de apărat. Exista o singură cale pe unde orcii puteau pătrunde pe teritoriul nostru – o trecătoare prin munți, unde, la nevoie, cei cincizeci de oameni ai mei puteau ține piept unei armate de orci. Timp de patru ani am apărat trecătoarea aia, și nu au fost decât câteva încăierări.

Glasul i s-a poticnit și s-a oprit din vorbit câteva secunde, ca pentru a-și regăsi stăpânirea de sine. Fletcher nu înțelegea. Sir Caulder încerca să câștige timp, dar el nu știa în ce scop. Trăgea oare de timp pentru ca Uhtred să își poată pregăti gnomii? Fletcher a aruncat o privire înspre intrare, nutrind o mică speranță că aceștia nu duseseră la împlinire un plan atât de nebunesc.

— Era o noapte ca oricare alta. Santinelele erau treze, torțele de pază erau aprinse. Nu se simțea nicio mișcare dinspre marginea pădurii. Nu am știut ce se întâmplă decât în momentul în care, cu ultimele puteri, un slujitor a

apărut împleticindu-se la intrarea din spate a taberei noastre de munte, cu o suliță înfiptă în burtă. Ne-a spus că orcii apăruseră din senin și că făcuseră măcel în întreg ținutul. Când am ajuns noi, era prea târziu. Familia și sătenii erau morți ori pe moarte și o sută de orci s-au năpustit asupra noastră. Am fost singurul supraviețuitor al atacului.

Sir Caulder și-a ridicat în aer cârligul ce-i ținea loc de mână, ca să-l vadă toți.

— Mi-am pierdut o mână și un picior, dar asta e o nimica toată pe lângă pierderile de vieți omenești din noaptea aia. Toți sătenii – bărbați, femei și copii – au fost decapitați, iar țestele lor au fost făcute morman în piața satului. Cei din familia Raleigh și servitorii lor au fost trași în țeapă și lăsați să putrezească la marginea hățișurilor, drept avertisment pentru Imperiu să nu pătrundă pe teritoriul orcilor. Erau aproape de nerecunoscut când au fost dați jos ca să fie îngropați.

Inchizitorul Rook a oftat din rărunchi și și-a ridicat, exasperat, privirea în tavan.

— Cu toții am mai auzit povestea asta, Sir Caulder, este întâmplarea din pricina căreia s-a declanșat războiul, după o dușmănie de opt ani. Nu am răbdare să ascult un bătrân care își rememorează eșecurile din trecut. Hai să ne vedem de treabă!

Sir Caulder și-a ațintit privirea la fața palidă a inchizitorului, apoi, cu un efort vizibil, s-a întors înspre sală.

— Acea trecătoare din munți era singura cale cunoscută de a pătrunde în Raleighshire. Dar mai exista o cale. Un tunel secret pe sub munte, despre care știau doar familia Raleigh și prietenii lor. Au fost trădați. Cei care au făcut-o se află, probabil, chiar acum în această sală.

Tonul lui era unul liniștit, deloc acuzator, dar spusele lui au stârnit rumoare în sală.

Zacharias a sărit în picioare, cu degetul întins înspre Sir Caulder, de parcă se pregătea să tragă în el cu un pistol.

— Îndrăznești să pătezi memoria lui Edmund și a familiei lui cu minciunile tale? a rostit el printre dinți, în timp ce vârful degetului i se albăstrea. Ai merita să te omor pe loc!

Regele Harold și-a pus o mână pe umărul lordului mânios și l-a apăsat ușor, ca să se așeze.

— Te rog, Zacharias. Lasă-l să termine ce are de spus – a fost singurul martor al morții bunului nostru prieten.

Apoi s-a întors către public:

— Ceea ce spune Sir Caulder este adevărat. Mulți copii de nobili s-au jucat în acel tunel secret. Îmi amintesc cum ne provocam între noi, să vedem cine are curajul să se aventureze cel mai departe în hățișuri, înainte să se întoarcă în goană la intrarea ascunsă, în siguranță. Edmund ajungea întotdeauna cel mai departe.

La evocarea acestor amintiri, un zâmbet i-a apărut pe chip, iar Fletcher a observat că unii dintre nobili dădeau din cap aprobator. Pentru ei nu părea a fi un secret.

— A fost vina mea că nu am lăsat destui bărbați să păzească acea trecere, a dat glas Sir Caulder regretului care îl măcina și s-a frecat la ochi ca pentru a-și împiedica lacrimile să curgă. Blestemată să fie, ar fi trebuit să o fi închis cu mulți ani înainte. A fost vina mea. Din pricina asta nu am negat niciodată învinuirile care mi s-au adus, că mi-am neglijat îndatoririle.

S-a făcut auzit un murmur de compasiune pentru bătrân, iar lui Fletcher i s-a făcut milă de el. Oricine poate greși în felul ăsta.

— Mă bucur că ți-ai putut ușura cugetul – sper din suflet că o să te ajute să ți se pară mai suportabilă viața jalnică pe care o duci, a zis Rook, desfăcându-și larg brațele. Dar asta nu are nicio legătură cu procesul. Pleacă, până nu îmi pun Minotaurul să te târască afară de păr.

— O, dar are *foarte multe* de-a face cu Fletcher. Procesul ăsta a fost o farsă de la bun început, a spus Sir Caulder, pășind cu pas greoi în boxa martorilor. Inchiziția nu are nicio autoritate asupra băiatului. Un juriu nu poate aduce o acuzație împotriva unei persoane de viță nobilă. Regele e singurul care îi poate judeca pe nobili.

Și-a reluat locul și l-a privit pe Charles, nerăbdător să îi vadă reacția. Inchizitorul s-a îndreptat înspre bătrânul uscățiv și a început să vorbească:

— Dacă nu mă înșel, te referi la faptul că Fletcher pretinde că este fiul nelegitim al tatălui meu și fra…

— Eu nu pretind așa ceva! a strigat Fletcher.

— Fratele meu vitreg. E absurdă o asemenea afirmație pentru că, chiar dacă ar fi adevărată, nu ar însemna că Fletcher e de viță nobilă, ci doar că e un bastard.

Sir Caulder a clătinat din cap și a râs, apoi l-a lovit pe Charles cu latul sabiei, ceea ce l-a făcut pe inchizitor să se împiedice în încercarea de a se feri.

— Oricât de mult mi-aș dori să dau la iveală escapadele amoroase ale tatălui tău, Fletcher *nu* e unul dintre bastarzii Lordului Faversham – iertat să-mi fie termenul, căpitane Arcturus.

Arcturus, care reușise în cele din urmă să scape din ghearele lui Jakov, s-a mulțumit să clatine din cap, palid la față.

— Nu. Trebuie să recunosc că, o vreme, și eu am crezut că Fletcher ar putea fi fratele tău vitreg, inchizitorule. Dar abia după ce am vorbit cu tatăl lui adoptiv, Berdon, i-am descoperit adevărata ascendență, a spus Sir Caulder, ridicând vocea pentru ca toți cei din sală să audă.

— Mi s-a spus aseară că Fletcher a fost găsit în zăpadă, gol, chiar lângă satul acesta. Nu era niciun bilet, nicio pătură sau coș. Ce părinte și-ar lăsa așa copilul, să moară înghețat? De ce lângă un sat atât de izolat precum Pelt, aflat atât de departe, chiar la hotarele elfilor? Ceea ce o să vă spun lămurește toate lucrurile astea, ba chiar mai mult.

Pentru prima dată, Sir Caulder s-a uitat la Fletcher. În privirea lui se citea mâhnire și o umbră de regret.

— În timp ce zăceam în noroi, cu oasele sfărâmate, lângă casa familiei Raleigh, un demon a ieșit în zbor pe fereastra dormitorului lor. Era demonul Lordului Raleigh, o Grifobuhă, care ținea strâns ceva în gheare.

L-a privit pe Fletcher, așteptându-i reacția, dar acesta nu a fost în stare decât să clatine buimac din cap.

— Și ce avea în gheare? O scrisoare? Bani? O Grifobuhă abia dacă e mai mare decât pasărea de la care i se trage numele, n-ar prea putea căra altceva, a zis batjocoritor Charles.

— Un băiețel nou-născut. Nu avea mai mult de o săptămână și era exact așa cum venise pe lume.

Capitolul 12

În gălăgia care s-a iscat în jur, lui Fletcher îi era greu să își audă propriile gânduri, căci erau acoperite de strigătele mânioase ale bărbaților și femeilor din sală. S-a prăbușit în genunchi și și-a acoperit urechile, încercând să priceapă sensul poveștii lui Sir Caulder. Cu inima bubuindu-i în piept, a

întors fiecare informație pe toate părțile, fără să bage în seamă loviturile ciocănelului și răcnetele lui Zacharias.

Știa că nu e vorba decât de o ultimă încercare de a-l salva, dar nu s-a putut abține să cocheteze puțin cu ideea. Dacă *era* fiul Lordului Raleigh, asta ar fi explicat capacitatea lui de a invoca – atât de rar întâlnită la cei de rând care nu aveau nicio legătură de rudenie cu nobilimea. Perioada se potrivea oarecum. Dar asta era tot. La fel ca în cazul teoriei lui Arcturus cum că ar fi fratele lui vitreg, erau și aici mari goluri, care trebuiau explicate… așa cum ardea de nerăbdare Rook să sublinieze.

— E absurd, a zis acesta, după ce larma s-a stins treptat, sub privirea de gheață a Regelui Harold, care se ridicase din nou în picioare, ca să potolească publicul. Chiar dacă te-am crede – și avem motive să bănuim că ai fi gata să minți ca să-l protejezi pe Fletcher –, de ce ar fi ajuns acel nou-născut tocmai la hotarul de nord, câtă vreme Raleighshire e cel mai sudic punct al Imperiului? Ce motiv ar fi putut avea Edmund Raleigh să își trimită copilul acolo?

— Pentru că nu știa în cine poate avea încredere! a răspuns Sir Caulder pe un ton răstit și a lovit cu pumnul în pupitrul din fața lui. Cineva voia să îi vadă familia moartă, vreun aliat ori un om al acestuia i-a condus pe orci direct la ușa lor. Lordul Raleigh știa că fiul lui nu ar fi în siguranță nicăieri în imperiu, așa că l-a trimis în singurul loc unde nici măcar regele nu s-ar fi putut atinge de el. La elfi.

— Și după aceea? Demonul l-a lăsat în Pelt pentru că s-a rătăcit? a comentat batjocoritor Charles.

— Lordul Raleigh a murit. Grifobuha a dispărut în eter, așa cum se întâmplă cu toți demonii ai căror stăpâni mor, căci nu îi mai leagă nimic de lumea noastră. Nu avea să reușească să ajungă până la hotarul elfilor; a fost un noroc, sunt convins, că a putut veni până la Munții Dinte-de-Urs, și-a spus Sir Caulder sincer părerea, iar Fletcher a văzut că unii dintre nobili dădeau aprobator din cap. Așa că – a continuat el – a lăsat băiatul cât a putut de aproape de graniță, într-un loc în care să fie găsit – chiar lângă poarta satului Pelt. Gol și singur, dar plângând destul de tare încât să îl găsească un fierar din partea locului.

Lucrurile se legau, și-a dat seama Fletcher, dacă ești dispus să le crezi. Dar băiatul ar fi putut fi lăsat oriunde – într-un orfelinat sau în casa unui prieten. Oare chiar și-ar fi trimis Lordul Raleigh băiatul la elfi? Și asta dacă

Sir Caulder spune adevărul. Fletcher a clătinat sceptic din cap. Nu era suficient, chiar dacă el spera în adâncul inimii că era adevărat.

— De ce? nu s-a putut abține Charles. De ce nu ai spus nimănui despre asta? Despre nou-născut și despre intrarea secretă, despre toate astea?

Sir Caulder a oftat și umerii i-au căzut, iar el și-a ferit privirea de Fletcher. Și-a lăsat capul în jos, căci îl părăsise curajul.

— Mi-a fost frică. Mi-a fost frică să nu mă ucidă trădătorul dacă aș fi spus cuiva, ca să înlăture bănuielile. M-am temut că, dacă s-ar afla că băiatul a scăpat cu viață, ar începe să îl caute. De asta am și acceptat postul la Vocans, în speranța că va reuși cumva să ajungă la Academie. Și a reușit.

Au răsunat strigăte alarmate în momentul în care Zacharias s-a ridicat brusc în picioare și, fără să țină seama că Regele Harold încerca să îl oprească, s-a repezit înspre Sir Caulder.

— Nu cred o iotă! Ai născocit povestea asta ca să-i scapi pielea prietenului tău, pe socoteala memoriei prietenului meu, care nu mai e în viață! Ultimele cuvinte i le-a răcnit lui Sir Caulder în față și și-a așezat cu putere mâinile de o parte și de alta a podiumului. Fără ca măcar să clipească, Sir Caulder și-a șters, calm, câțiva stropi de salivă de pe față.

— Decizia asta îi aparține regelui. Fie crede că Fletcher e de neam nobil și îl iartă de acuzația asta născocită, de dragul părinților lui, fie poate hotărî să nu facă nimic și să îl lase să moară, a spus Sir Caulder.

I-a susținut privirea lui Zacharias până când nobilul și-a întors-o, scârbit.

— Tu crezi așa ceva, Harold? l-a întrebat Zacharias, sceptic. În mod clar, omul nu e în toate mințile. Edmund și Alice nu merită să le pătezi memoria numai pentru ca ticnitul ăsta bătrân să poată salva viața unui ucigaș.

Fletcher a observat speranță în privirea Regelui Harold când acesta s-a ridicat și, oftând adânc, i s-a alăturat lui Zacharias în fața podiumului. Băiatul a simțit cum acea speranță se răsfrânge în inima lui.

Înainte ca Harold să apuce să spună ceva, Sir Caulder a făcut o ultimă încercare, iar vocea îi tremura de emoție.

— Regele meu. I-am iubit pe cei din familia Raleigh ca și cum ar fi fost sânge din sângele meu. Le sunt dator cu viața și mai mult decât atât, pentru că am dat greș și nu am reușit să îi protejez. Fac asta pentru ei, ca să rămână în viață copilul lor, nu din loialitate pentru un student.

Harold a ridicat mâna, pentru ca bătrânul să tacă.

— E o poveste trasă de păr, pe care mi-aș fi dorit să o fi auzit cu mulți ani în urmă, l-a dojenit el. S-a pornit un război din pricina întâmplărilor din acea noapte. A spune o versiune incompletă a acelei povești se apropie de trădare.

— Așa, așa, a zis Zacharias și a dat aprobator din cap.

— Dar… Nu pot curma viața băiatului și să am conștiința împăcată, chiar dacă nu i se poate dovedi originea nobilă. Mai ales tu, Zacharias, ar trebui să înțelegi asta. O să consider că e de viță nobilă și o să îl grațiez de toate acuzațiile, în memoria lui Edmund și Alice Raleigh.

Se terminase. Șiretlicul lui Sir Caulder își atinsese scopul. Fletcher s-a simțit cuprins de ușurare, în timp ce Othello îl bătea cu mâna pe spate. Primul lui gând s-a îndreptat către Berdon. Avea atâtea să îi spună. Nu mai putea de fericire. Reușise cumva să iasă învingător.

Dar, în acel moment, a răsunat o voce glacială, tremurândă:

— *Există* un mod de a o dovedi.

Era fostul rege. Fletcher s-a întors și a văzut că Lady Faversham îl ajuta să se ridice. Acum, că putea să o vadă bine, Fletcher și-a dat seama că fusese foarte atrăgătoare în tinerețe, cu pomeții ei delicați și cu părul bogat, argintiu, care i se unduia până la talie. Ochii ei însă arătau că era doar o frumusețe de suprafață, căci în ei se citea o ură nestăpânită.

— Familia Raleigh a avut un demon unic, care a fost transmis din generație în generație, până când a fost ucis, acum câteva sute de ani. Acesta e motivul pentru care pe blazonul de pe uniforma lui Sir Caulder apare imaginea unei Manticore, nu-i așa, fiule? a continuat Regele Alfric și, luând un baston lung, așezat la îndemână, s-a îndreptat șontâcăind să se alăture celorlalți.

Ăsta era omul de care se temea atât de tare Regele Harold? Bătrânul stafidit din fața lor nu părea un adversar atât de redutabil.

— Îți amintești vechea poveste despre un al doilea fiu care a fost înțepat de Manticore fratelui său și i s-a transmis darul invocării prin veninul acesteia? La fel ca în cazul prietenului nostru, Lordul Cavell, care a devenit invocator după ce a fost pârlit de flăcările Salamandrei inculpatului, a zis Regele Alfric, arătând înspre Didric cu un semn din cap.

— Rege Alfric, vă implor… a început Arcturus, dar a fost redus la tăcere de lovitura în coaste aplicată de Jakov.

— În cele din urmă, fratele mai mare a murit în prima rebeliune a gnomilor, astfel că al doilea fiu a devenit moștenitor, a continuat Alfric, fără să țină seama de Arcturus. Începând de atunci, toți primii născuți ai urmașilor lui, din neamul Raleigh, au devenit imuni la veninul de Manticoră.

— Asta e o legendă, o poveste, a zis Harold și i-a zâmbit amabil tatălui său. Nici chiar Edmund nu o credea. Un degetar cu venin de Manticoră e destul ca să omoare zece bărbați. Numai un stăpân de Manticoră poate supraviețui acestei împunsături și chiar și, în acest caz, doar dacă veninul provine de la propria Manticoră, la fel cum un proprietar de Insectă ori de Arahnid este imun la veninul propriului demon.

Fletcher a înțeles că Harold vorbește pentru public, însă el știa deja toate acestea de la cursul de demonologie. La acea vreme, socotise că e o informație inutilă. Cât de tare se înșelase!

— Nu îmi da mie lecții ca unui copil neștiutor, s-a răstit Alfric la el și s-a apropiat șontâc-șontâc de Fletcher, ca să îi studieze chipul.

Privirea îi era rece și cercetătoare și i se citea în ea o pornire sadică.

— În mod normal, băiatul ăsta ar trebui executat – o pedeapsă potrivită pentru o crimă atât de odioasă. Nu am de gând să îți tolerez închipuirile. E absurd să crezi că prostănacul ăsta îi are ca părinți pe marele Edmund și pe Alice Raleigh. Numai felul în care duhnește e o dovadă suficientă pentru mine.

Alfric a chicotit ca pentru sine și s-a întors lângă fiul lui.

Zâmbetul de pe chipul Regelui Harold a pălit, iar el i-a aruncat lui Fletcher o privire îngrijorată.

Inima lui Fletcher a fost încă o dată cuprinsă de deznădejde într-o strânsoare ca de menghină, care creștea cu fiecare secundă. S-a clătinat pe picioare, și doar mâna fermă a lui Othello l-a împiedicat să se prăbușească.

— Am o propunere, a spus Alfric, lovindu-și ușor bărbia cu degetul, cu privirea ridicată în tavan. Haideți să administrăm veninul. Dacă băiatul moare, ei bine, înseamnă că nu e fiul lui Raleigh și merită moartea decisă de juriu. Dacă supraviețuiește… îți dau permisiunea să îl achiți.

Harold s-a făcut roșu la față auzind cum îi vorbește tatăl său. La urma urmei, el era regele și, în plus, era bărbat în toată firea. Nu avea nevoie de permisiunea bătrânului dacă ar fi vrut să facă ceva. Câteva clipe, Fletcher l-a văzut luptându-se să ia o hotărâre, apoi și-a plecat umerii și i-a adresat

fostului rege o scurtă înclinare din cap. Nu era capabil să-și înfrunte pe față tatăl, cel puțin nu în public. Nu încă.

— Mă văd obligată să obiectez, a spus căpitanul Lovett, care ședea în continuare pe bancă. Împunsătura de Manticoră provoacă o moarte cumplită. Poate dura ore întregi și în tot acest timp agonia e îngrozitoare.

— Atunci o să îi administrăm doza maximă! a mormăit Alfric. Ar trebui să îl omoare destul de repede.

— Nu asta am vrut să spun… a început Lovett să spună, dar mâna ridicată a lui Alfric i-a tăiat vorba.

— Din fericire, avem în sală un invocator care deține o Manticore. Nu-i așa, Charles? a spus Alfric, arătând înspre inchizitorul cu părul negru.

— Un dar din partea mamei mele, când am intrat în Inchiziție, a răspuns Charles Faversham, înclinând din cap. Mi se pare însă că domnia voastră i-ați dat ei demonul.

— Într-adevăr, i l-am dat verișoarei mele, a spus fostul rege Alfric. Nu pot nega că mi-e dor de Xerxes, a fost preferatul meu câțiva ani buni. De ce nu îl invoci? Sunt sigur că nu a avut ocazia să înțepe nimic de ceva vreme.

— Am înțeles, Sire, a răspuns Charles și a pus un genunchi în pământ.

A pocnit din degete înspre una dintre gărzi, care a mers în spatele podiumului, de unde i-a adus un tub lung. Cu multă îndemânare, Charles a scos dinăuntru un sul de piele și l-a desfășurat pe podea.

Și-a pus mâna pe pentagrama imprimată pe piele și a închis ochii, încruntând din sprâncene din pricina concentrării. Pentagrama a început să vibreze și a răspândit o strălucire albăstruie, puternică, în ciuda luminii puternice din sală. Au apărut niște raze de lumină albă, care s-au îmbinat și s-au unit, dând naștere unei mase diforme, care treptat a prins contur. În câteva clipe, și-a făcut apariția o creatură uriașă, iar lui Fletcher i s-a oprit răsuflarea.

Xerxes era un armăsar pursânge masiv, care stătea aplecat peste Fletcher. Membrele și trupul lui aveau musculatura unui leu și erau acoperite cu un strat gros de blană întunecată, de culoarea mov. Avea coama neagră, stufoasă, iar între firele ei de păr erau presărați niște țepi ascuțiți, care zăngăneau când creatura scutura din capul ei de leu. Avea botul scurt, o gură imensă, dar ochii aduceau cu cei de om, cu irisul albastru deschis, și îi aținteau pe ai lui Fletcher cu o curiozitate insațiabilă.

Dar toate astea erau neînsemnate în comparație cu coada neagră, de scorpion, care pornea de la baza șirei spinării și se unduia hipnotic, asemenea unui șarpe pe cale să atace. În vârful acului lucios se ivise o picătură galbenă ca puroiul și de două ori mai vâscoasă.

— A, uite-l și pe micul ștrengar, a zis Alfric și s-a apropiat cu mersul lui greoi, ca să mângâie coada Manticorei. E un exemplar superb. Mă bucur că l-ai îngrijit atât de bine.

— *Micul ștrengar,* a rostit Othello. E un monstru!

Alfric și-a ațintit privirea asupra lui.

— Gărzi, luați-l pe gnom de aici și să îl țină cineva pe jupânul Wulf. Vreau niște muschete îndreptate înspre căpitanii Arcturus și Lovett. Sentimentele lor pentru băiat i-ar putea face să comită niște fapte de care s-ar putea să le pară rău după aceea.

Fletcher a auzit țăcănitul produs când cremenea a fost trasă, în momentul în care gărzile și-au ridicat armele. Othello a scăpat o sudalmă când Jakov l-a apucat de păr și l-a târât de acolo, cu lanțurile hârșâind podeaua. Dar Fletcher nu vedea nimic altceva decât acei ochi stranii, hipnotici, în momentul în care Manticore a făcut un pas în spate.

— Vă sfătuiesc pe toți să priviți cu atenție, a spus Charles pe un ton jovial. Nu aveți des ocazia să vedeți veninul de Manticore în acțiune și cu atât mai puțin în doză maximă. Cu toate că aceia dintre voi cu un stomac mai sensibil s-ar putea să își dorească să părăsească sala.

Acul s-a unduit înapoi, îndoindu-se precum coarda unui arc înainte de a slobozi săgeata. Apoi a rămas complet nemișcat, căci Xerxes aștepta instrucțiuni de la stăpânul lui. Charles a ridicat mâna, gata să dea ordinul.

Manticore torcea cu înfrigurare, apoi cineva l-a apucat pe Fletcher de braț și băiatul a auzit glasul lui Didric croncănindu-i la ureche:

— Nu te mișca. Nu vrem să rateze tocmai acum, nu-i așa?

O altă mână, mai mare, s-a întins peste umărul lui și a tras de jiletcă să o descheie, sfâșiind stofa jerpelită, ca să îi dezvelească pieptul.

— Sacrificiul tău nu are niciun rost, Fletcher, a șuierat Zacharias, iar Fletcher i-a simțit în ceafă răsuflarea fierbinte. Nu ai făcut decât să amâni inevitabilul. Gnomii o să primească o lecție binemeritată, într-un fel sau altul. Păcat că nu o să poți vedea și tu.

Cei doi nobili i-au întins lui Fletcher brațele în lături, până când a simțit că umerii o să-i sară din articulații. A îngenuncheat, iar Manticore a făcut un

ultim pas, bine cumpănit, în față.

— Prizonierul este pregătit, Sire! a strigat Charles, cu vocea pițigăiată din pricina entuziasmului. Să începem *testul*?

— Dă-i drumul! s-a mărginit să răspundă Alfric.

Mâna lui Charles a coborât brusc, moment în care acul a țâșnit înainte, șuierând prin aer. S-a auzit un pocnet cumplit în clipa în care vârful a pătruns prin pielea lui Fletcher chiar sub stern, iar băiatul a urlat, căci simțise ca și cum pieptul i-ar fi fost străpuns de o sabie. Apoi acul umflat a început să pulseze în timp ce pompa veninul.

Fletcher s-a lăsat la podea, în timp ce lichidul i se răspândea clocotind prin corp, precum un drog în sânge. Apoi a început durerea, ca și cum un foc dinlăuntrul lui i-ar fi topit carnea de pe oase. Simțea că nervii îi urlă de durere, iar mușchii i-au fost cuprinși de spasme, ceea ce l-a făcut să se zvârcolească în convulsii pe podeaua rece a sălii de tribunal.

Simțea că în curând o să îl învăluie întunericul și aștepta momentul ca pe o izbăvire. Orice era de preferat acestei suferințe atroce. Până și moartea.

Chiar în clipa în care – binecuvântată ușurare – își pierdea cunoștința, a mai auzit croncănitul lui Didric răsunând parcă de undeva, de foarte departe:

— Adio, Fletcher Wulf!

Aproape că nu mai simțea durere, nimic mai mult decât o zvâcnire surdă în întuneric. Ar fi atât de ușor să nu se mai împotrivească. Să devină infinit și neant deopotrivă. Să fie liber.

Dar ceva îl chema, în acea întunecime nemărginită. Un alt suflet, pierdut, cum era și el. Ignatius.

Simțea iubire. Aceasta l-a împiedicat pe Fletcher să se prăbușească, deși era aplecat peste marginea abisului. Ignatius îl striga. A simțit legătura dintre ei destrămându-se, tot mai slabă. Dar Ignatius nu avea de gând să cedeze. Ultimul fir a rezistat, așa că l-a tras înapoi de pe buza prăpastiei. Fletcher a deschis ochii.

Pereții și tavanul încăperii erau făcuți din lemn brut, neted, străbătut de fibre spiralate. Nu exista o ușă propriu-zisă, ci doar o deschizătură care dădea într-un coridor întunecos. Lucrul cel mai ciudat, încăperea era luminată de vase cu globulețe strălucitoare de lumină gălbuie, care se mișcau haotic, ca niște flame magice.

Era culcat pe un soi de pat. Asemenea unui prunc înfășat, era înfășurat în piei groase de căprioară, ca într-o crisalidă de căldură.

— Te-ai trezit, a răsunat o voce blândă, melodioasă.

Deasupra lui a apărut un chip cu niște ochi albaștri, strălucitori, și a descoperit astfel că stătea cu capul în poala cuiva. Bărbia i-a fost gâdilată de șuvițe de păr de culoarea aurului alb, astfel că și-a dat seama că se uită la Sylva, de jos în sus.

— Sylva! a rostit Fletcher și s-a ridicat, tresărind de durere.

Corpul îl durea atât de tare, de parcă tocmai s-ar fi trezit după o încăierare din care ieșise cotonogit. Cotonogit zdravăn.

— Stai cuminte, a zis Sylva și l-a împins ușurel să se întindă la loc. Ai primit o doză maximă de venin de Manticoră. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Fletcher s-a culcat confortabil în poala ei, relaxându-se pe dată. I-a simțit degetele dându-i la o parte părul răvășit de pe față, apoi un burete moale ștergându-i fruntea.

— Ai noroc că erai aproape de hotarele noastre. Am folosit leacuri elfice ca să scoatem veninul din corp. Nici măcar magia pentru vindecare pe care Imperiul se bazează atât de mult nu ar fi avut niciun efect în cazul ăsta.

Fletcher i-a zâmbit și, de data asta, ea i-a îngăduit să se ridice ușor în șezut și să își treacă picioarele peste marginea patului. Se afla pe un fel de poliță ciudată, care părea a ieși direct din perete. Era acoperită de un strat gros de mușchi verde, pe post de saltea.

S-a înroșit pentru o clipă când și-a dat seama că era îmbrăcat doar într-o tunică simplă, albastră, și în izmene, iar în picioare avea niște papuci moi, de pâslă. S-a întrebat absent cine l-o fi îmbrăcat, sperând să nu fi fost Sylva.

— Îmi pare bine să te văd, a spus el în cele din urmă, cuprinzând-o în brațe.

Sylva l-a îmbrățișat și ea și au rămas așa o vreme, bucurându-se de revedere.

Fletcher a cercetat-o cu privirea pe vechea lui prietenă. Sylva purta o tunică verde de catifea, tivită cu blană și brodată cu cerbi înfățișați în plin salt, la fel de detaliat și de elaborat ca într-un tablou desăvârșit.

Nu era sigur dacă era din pricină că nu mai văzuse o fată de vârsta lui de mai bine de un an, dar Sylva i se părea lui Fletcher mai frumoasă decât oricând, mai ales așa, înveșmântată în straie elfice. Ea i-a evitat privirea prea directă și, sărind de pe pat, a fluierat ascuțit din degete.

Sariel a năvălit pe ușă. Canidul cu blană aurie era mai mare decât ultima dată când o văzuse el și îi amușina cu entuziasm picioarele. Fletcher a rezistat pornirii de a o mângâia, căci știa ce urmări ar fi avut un asemenea gest la adresa demonului altcuiva. A întins în schimb mâna, ca să i-o miroasă, iar Sariel i-a atins prietenoasă degetele cu botul ei umed.

Acest scurt contact cu demonul i-a reamintit să îl invoce pe Ignatius, care și-a făcut apariția ciripind vesel. Fletcher l-a luat în brațe și și-a lipit corpul cald al demonului de piept.

— Așadar… leacul vostru m-a salvat. Până la urmă, nu sunt nobil, a zis el, punând capăt tăcerii stânjenitoare.

A simțit o ușoară dezamăgire. Pentru câteva clipe, crezuse că știe cine îi sunt adevărații părinți.

— Nu chiar. Știu că sunt multe de înțeles. Regele Harold te așteaptă, o să-ți explice el tot. Crezi că ești în stare să mergi? l-a întrebat Sylva.

— O să încerc.

S-a ridicat cu greu, clătinându-se pe picioare, așa că Sariel și-a strecurat botul sub brațul lui și l-a împins ușor, pentru ca mâna lui Fletcher să se sprijine de spinarea ei, iar Ignatius a luat poziția lui obișnuită în jurul

gâtului stăpânului său. Acesta s-a sprijinit de Sylva și au ieșit șontâc din încăpere.

Sylva, care deschidea calea, a luat unul dintre vasele de pe perete și l-a scuturat. Înăuntru au început să zburătăcească licurici micuți, dar câțiva au rămas pe fundul recipientului și se hrăneau cu un lichid vâscos.

— Nectar, i-a explicat Sylva, văzându-l pe Fletcher că se holbează la vas. Îl folosim ca să îi prindem înainte de apus, iar dimineața le dăm drumul. Noi nu folosim torțe care scot fum.

Dar Fletcher abia dacă o asculta, căci ieșiseră la lumină. S-a clătinat din nou, dar de data asta nu din pricină că era slăbit.

Se aflau la sute de metri deasupra pământului, pe o ramură groasă cât un trunchi de copac foarte mare.

Pretutindeni în jur, se întindea o rețea de structuri asemănătoare, cu frunze ca de stejar, destul de mari încât să poată servi drept acoperiș unei case. S-a întors și a văzut că ieșiseră dinlăuntrul unui copac uriaș, al cărui trunchi era mai mare decât cea mai înaltă clădire din Corcillum. Împrejur, erau alți copaci la fel de mari precum cel pe care stăteau ei, ale căror vârfuri păreau că ajung până la cer. Întreg decorul era scăldat în lumina portocalie a amurgului, căci soarele se pregătea să apună.

— Pădurea întinsă. Căminul nostru, a spus Sylva cu mândrie, conducându-l pe cărarea lată.

Pe crengile acoperite de mușchi de deasupra și de sub ei, Fletcher a văzut alți elfi, care mergeau liniștiți de colo-colo. Câțiva s-au oprit să se uite mirați la el, unii făceau cu mâna, alții clătinau din cap. Oare când or fi văzut ultima dată un om? Cât despre el, nu văzuse nici un alt elf în afară de Sylva și i s-a părut fascinant că aveau toți osatura ei delicată și părul pal.

— Atenție la picioare, l-a îndemnat Sylva, arătându-i un pod care lega o creangă de o alta.

Era făcut din niște rădăcini ciudate, asemenea viței-de-vie, care se încolăceau și se îmbinau pentru a putea fi trecut cu piciorul, cu balustrade de o parte și de alta. Când a pășit pe el, Fletcher l-a simțit trainic, de parcă ar fi fost tăiat în piatră.

Au mers în tăcere o vreme, în lumina aurie a apusului, care se strecura printre frunze. Drumul i-a adus mai aproape de pământ, deși Fletcher și-ar fi dorit să ajungă tocmai în vârf, ca să poată privi peste Pădurea întinsă și să zărească Munții Dinte-de-Urs.

În cele din urmă s-au oprit, iar Sylva a chemat un elf aflat în apropiere, când au ajuns pe următoarea creangă, și i-a vorbit într-o limbă melodioasă. Elful a înclinat respectuos din cap, apoi a sărit pe creanga de dedesubt, sprinten ca o veveriță.

— Iartă-mă că am vorbit în limba elfă, a zis Sylva și s-a înroșit. Eu am fost dată să învăț multe limbi, chiar și runele orcilor, dar ceilalți elfi de rang înalt nu au fost la fel de norocoși. L-am trimis după Regele tău.

— Nicio problemă, i-a răspuns Fletcher și a zâmbit. Mi-a plăcut.

Se aflau pe o ramură netedă, plată, la numai câțiva zeci de metri deasupra pământului. Sylva l-a condus înspre marginea acesteia, unde s-au așezat unul lângă altul și au privit jos, în pădure.

— Voiam să vezi asta, i-a spus Sylva și a arătat cu mâna înspre întinderea de sub ei.

Cirezi de căprioare se mișcau agale acolo, jos, un șir fără sfârșit de copite care loveau cu zgomot surd pământul. Pe margini, cerbi uriași își zăngăneau coamele în timp ce se aplecau și săreau într-o parte, întrecându-se să câștige atenția ciutelor care pășteau în apropiere.

Erau un amalgam de nuanțe de cenușiu și de maroniu și de pete albe. Unele căprioare erau mici, altele mai mari, iar elanii uriași, cu coarne mari, se mișcau pe lângă ele cu pași greoi.

Pământul era acoperit cu un strat gros de mușchi verde, lucios, la fel ca acela din care era făcută salteaua patului în care zăcuse el. Căprioarele păreau că-l savurează, căci rupeau partea de deasupra și o rumegau încet, transformând-o într-o pastă moale, care forma pete verzui pe marginile gurii lor.

— Acestea sunt bogăția poporului nostru. Marile Cirezi ale pădurii. La noi cresc toate speciile de căprioare de pe pământ, i-a explicat Sylva, cu mâna întinsă înspre ciutele de jos.

Fletcher s-a întors să privească în spate și a văzut un cârd nesfârșit de căprioare dispărând în adâncul pădurii. Pesemne că erau cu miile – de diferite mărimi și soiuri, de la cerbii mici, lătrători, muntiacii, cu dinții de sus lungi ca niște colți, până la cerbii roșii, care se luptau sărind de colo-colo și încleștându-și ramurile bogate ale coamelor.

— Ia te uită la puii ăia, sunt pe puțin o sută, a zis Fletcher arătând înspre un cârd de căprioare de la marginea turmei.

Erau micuțe, cu puțin mai mari decât un iepure sălbatic.

— Unde sunt mamele lor? a întrebat el.
— Nu sunt pui, sunt cerbi pudu, a spus Sylva izbucnind în râs. Vezi cele două țepușe din creștetul lor? Acelea sunt cornițele masculilor.
— O, a zis Fletcher, minunându-se de creaturile acelea atât de mici. Chiar că aveți toate speciile.
— Cirezile ne dau toate lucrurile de care avem nevoie: blănuri și piei pentru îmbrăcăminte și pentru pături, carne și lapte pentru hrană, oasele și coamele pentru cioplit, tendoanele și pielea netăbăcită pentru corzile de arc și pentru cusut. Ba chiar topim și grăsimea ca să facem untură, săpun, lumânări și lipici.
A arătat înspre marginea îndepărtată a cirezii, unde Fletcher a putut vedea elfi călare pe elani de felul celor pe care îi văzuse în amintirile lui Ignatius, la fel de mari ca niște armăsari, dar cu niște coarne ample, pe care le mișcau amenințător unul spre altul, împungându-se cu ele. Ignatius i-a recunoscut și a scos un strigăt ascuțit, care i-a alarmat pe călăreții de jos.
Elfii aveau arcuri pe spate și niște bețe lungi și flexibile cu un lasou în vârf, pe care le mișcau ușor, ca să aducă ciutele rătăcite înapoi în cireadă. Părul lung li se revărsa pe umeri în valuri, în nuanțe brune, roșcate și castanii, fiind diferit de al elfilor pe care Fletcher îi văzuse în copaci. Purtau mantii din blană de lup, iar falca superioară a animalului le venea deasupra sprâncenelor, ca un coif.
— Elfii noștri de pădure le păzesc, le vindecă rănile și le ajută să fete, le mână pe poteci sigure și le apără de prădătorii din codru.
În timp ce Fletcher privea, o pasăre uriașă a coborât vijelios de undeva de deasupra și s-a așezat pe încheietura unui elf. Și-a înfipt ghearele într-o apărătoare pentru încheietură din piele groasă, iar elful i-a dat o bucată de carne crudă drept recompensă.
— Țineți vulturi ca animale de companie? a întrebat Fletcher. De ce?
O clipă, s-a temut că pune prea multe întrebări, dar Sylva i-a răspuns destul de repede. Părea încântată că el era atât de interesat de cultura poporului ei.
— Ținem și vulpi, așa cum voi aveți câini. Dar vulturii sunt destul de puternici să înhațe în gheare chiar și un lup la nevoie, plus că păzesc cireada de hoardele care se țin întotdeauna pe urmele ei. Nu reușim însă niciodată să ținem în siguranță toate căprioarele, e pur și simplu prea multă hrană într-un singur loc.

Fletcher a urmărit cum un elf de pădure din apropiere a șfichiuit din băț și a prins în lasou picioarele unui pui care se îndepărtase, trăgându-l înapoi în cireadă, la loc sigur, ca pe un pui de găină legat fedeleș.

Fletcher avea de gând să continue cu întrebările, dar cineva și-a dres glasul în spatele lui.

— Îți mulțumesc că l-ai adus, Sylva, a răsunat glasul Regelui Harold, care s-a așezat lângă ei. Ne vedem la întrunirea consiliului.

— Întrunirea consiliului? a întrebat Fletcher, dar Sylva s-a mulțumit să îi zâmbească și l-a strâns de umăr în timp ce se ridica să plece.

Apoi s-a făcut nevăzută, lăsându-l pe Fletcher singur cu regele.

Capitolul 14

— Așadar, încă ești cu noi, Fletcher, a spus Harold.

Ședeau și priveau cirezile de căprioare de dedesubt. Lumina soarelui la apus arunca pete de umbră pe solul în mare forfotă al pădurii, iar Fletcher a auzit în depărtare urletul sumbru al unui lup.

— Așa se pare, a răspuns el, ferindu-și privirea de a regelui.

— Lucrurile au fost foarte nesigure o vreme. Nu am crezut că o să reziști. Te-ai zvârcolit de durere aproape toată noaptea.

— Le sunt foarte îndatorat elfilor. Și majestății voastre, se pare. Nu îmi pot imagina cum ați reușit să îi convingeți pe toți să mă trimită la elfi, ca să mă vindece, odată ce ați aflat că nu sunt imun la venin, a bâiguit Fletcher.

— O, nu. Ești în mod sigur imun. Dar dacă introduci în corpul cuiva destul lichid acid, toxic, nu o să se prea mai poată țină pe picioare, fie că e imun ori ba. La doza aia ar fi trebuit să mori în câteva minute, dar după ce a trecut o oră în care te-ai zvârcolit pe podea, am știut cu toții. Elfii nu au făcut decât să îți scoată veninul din organism.

Fletcher era uluit. Deci chiar era imun. Chiar era un Raleigh. Părea ireal. Cu neputință.

— Te-am grațiat, dar ar trebui să mai știi că încă se discută despre vinovăția ta printre nobili, așa că s-ar putea să ai parte de ceva dușmănie în viitor, a continuat Harold. Cei mai mulți sunt de acord că nu ai făcut altceva decât să îți aperi prietenul gnom. Cred că știi de ce parte sunt verii tăi, nu?

— Veri? a întrebat Fletcher, încă buimac.

— Alde Forsyth. Răposata ta mamă și mama lui Tarquin și a Isadorei erau gemene identice, Alice și Josephine Queensouth – se pare că gemenii sunt ceva obișnuit în familie. Tatăl tău, Edmund, s-a însurat cu Alice, iar Zacharias, cu Josephine. Eram cu toții prieteni din copilărie, pe vremea aia; toată lumea știa că aveau să se căsătorească… Dar nu despre asta am venit să vorbesc cu tine. Vreau să vorbim despre moștenirea ta sau, mai degrabă, despre lipsa ei.

Fletcher nu a zis nimic, căci era deopotrivă încântat, și întristat de ceea ce aflase. Părinții lui îl doriseră. Nu fusese abandonat ca să moară… ci ca să trăiască. Cu toate astea, nu avea să-i întâlnească niciodată, nici să le audă glasurile.

— Nu-mi pasă de moștenire, a mormăit el. Îmi era bine cum eram înainte.

— Oricum ar fi, ai dreptul să afli ce s-a întâmplat cu averea familiei tale. Fiind rudele cele mai apropiate, familia Forsyth a moștenit toți banii părinților tăi, pământurile și proprietățile.

Harold s-a oprit, stânjenit, și și-a dres vocea. Apoi a continuat:

— Dată fiind presupusa ta crimă, au spus că nu ar trebui să mai fii în viață și că, prin urmare, nu meriți să primești nimic înapoi. Eu am fost de altă părere. Așa că am ajuns la o înțelegere. Ei urmează să păstreze toți banii și pământurile mănoase din centrul Imperiului. În schimb, îți înapoiază locul tău de baștină. Raleighshire.

Fletcher a făcut ochii mari.

— Ce înseamnă asta?

Știa foarte puțin despre pământurile din Imperiu, iar despre cele ale familiei Raleigh, și mai puțin.

— După ce părinții tăi și oamenii lor au murit, clădirile au căzut în paragină, iar satele mărginașe au fost părăsite, a spus Harold și a clătinat mâhnit din cap. În afară de soldații care păzesc trecătoarea din munți și intrarea nu-chiar-secretă, nu mai e niciun suflet în jur, pe o rază de sute de kilometri. E cu adevărat un ținut pustiu. Dar îți aparține, poți face ce vrei cu el. Măcar atât să fac și eu, ținând seama de sacrificiul pe care l-ai făcut tu pentru mine. Nu o să-l uit prea curând.

Fletcher a înclinat din cap. I se părea că totul e ireal. Era o întindere de pământ – care fusese acolo dinainte și avea să rămână tot acolo mult după

moartea lui. Ce importanță avea cine era proprietarul? Nici măcar nu mai era locuit.

— Mai am ceva pentru tine. Cum să îți explic? a continuat Harold, frecându-se la ochi. Te-ai întrebat vreodată cum au trecut demonii din generație în generație în familiile nobile, chiar și atunci când părinții își află moartea departe de casă? Demonul ar trebui să dispară înapoi în eter după moartea stăpânului, corect?

Fletcher a încuviințat din cap.

— Noi, invocatorii, știm ce risc ne asumăm luptând tot timpul în câte un război. Așa se face că un invocator își va lăsa întotdeauna pergamentele pentru invocarea demonilor lui unui prieten de încredere, astfel încât, în eventualitatea unei morți premature, copilul lui să primească pergamentul și să invoce demonul, aducându-l înapoi din eter. În cazul tatălui tău, eu am fost acel prieten de încredere.

Harold s-a ridicat în picioare și Fletcher a făcut la fel, nesigur de el. Regele a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un rulou de pergament, legat strâns cu un șnur roșu. Din celălalt buzunar, a scos un sul de invocare, care avea în centru o pentagramă cu cod gravată în relief. A pus-o cu grijă jos, la o oarecare distanță de ei, în mijlocul crengii.

— Canidul lui Edmund a murit în acel atac, ca și Vulpidul mamei tale. Dar Grifobuha care te-a dus la Pelt, acel demon s-ar putea să fie încă viu, pe undeva prin eter. Ăsta e pergamentul. Sulul de invocare are o pentagramă cu cod; așa cum știi, e necesară la invocarea unui demon din eter.

Lui Fletcher îi tremurau mâinile când a desfăcut șnurul, cu grijă să nu rupă materialul prăfuit când l-a desfăcut. Cerneala era ștearsă, aproape un maroniu închis, dar cuvintele puteau fi citite fără probleme.

— Eu aș infuza mai întâi Salamandra, l-a sfătuit Harold, înainte să apuce Fletcher să citească. Nu e un lucru nemaiîntâlnit ca un demon tocmai invocat să atace un alt demon pe care nu îl cunoaște, înainte să ajungă sub deplinul control al stăpânului lui.

Fletcher a încuviințat din cap, amintindu-și felul în care Ignatius îl atacase pe Didric fără să i se ceară asta. Cam fără chef, l-a infuzat pe Ignatius într-o rază de lumină violetă.

— Poți începe, a spus Harold, întărindu-și îndemnul printr-un gest din cap.

— *Doh rah go si mai lo go.*

Cu fiecare cuvânt, vocea lui Fletcher devenea tot mai sigură, răsunând din ce în ce mai tare, până când căprioarele aflate chiar sub ei s-au împrăștiat care încotro, derutate.

— *Fai lo go di ai lo go.*

Pentagrama a început să pâlpâie cu o licărire purpurie, iar vederea lui Fletcher percepea culoarea la intensitate maximă, la fel cum se întâmplase cu ani în urmă, în cimitirul din Pelt. Un glob violet a apărut deasupra stelei și *a* crescut până când a ajuns de mărimea unei roți de trăsură, rotindu-se încetișor. A răsunat un soi de muget, iar Fletcher a auzit strigătele elfilor de pădure luați prin surprindere, iar întreaga cireadă de ciute a luat-o la goană peste întinderea de pământ, speriate de lumina strălucitoare și de zgomot.

— *Lei go si mai doh roh*!

În momentul în care sau fost rostite ultimele cuvinte, globul a dispărut, iar în locul lui a rămas o creatură care fâlfâia din aripi.

— Scuzele mele, a zis regele și a izbucnit în râs când, de jos, elfii de pădure au început să le strige ceea ce nu puteau fi decât blesteme elfice.

Dar Fletcher nu băga nimic din toate astea în seamă, căci noua conștiință din mintea lui nu se asemăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până atunci. În vreme ce spiritul lui Ignatius era un amestec domol de emoții și intenții, mintea acestei creaturi era pe cât de ascuțită, pe atât de rapidă, trecând de la un gând la altul cu o totală limpezime.

Demonul semăna la înfățișare cu o bufniță, cu fața în formă de inimă, având corpul acoperit cu un prim strat de pene mai mici și, peste ele, niște pene mari, maroniu-roșcat. Dar, spre deosebire de o bufniță, avea patru picioare de felină, precum și coadă, urechi și gheare de pisică, iar penajul pufos se îmbina cu blană. Și, lucrul cel mai înduioșător, avea niște ochi rotunzi, expresivi, la fel de albaștri ca ai Sylvei, pe care îi ațintise, plini de curiozitate, asupra lui Fletcher.

— Grifobuha este un demon extrem de rar, așa că s-ar putea să nu fi auzit de el până acum, a zis Harold, îndepărtându-se ușor de demon, care a scos un țipăt nemulțumit. Așa cum, probabil, ți-ai dat deja seama, e un soi de hibrid între o bufniță și o pisică, de nivel patru. Tatăl tău îi pusese numele Athena.

— E superbă, a șoptit Fletcher, în timp ce își stabilea controlul asupra demonului, cum învățase la Vocans.

Odată stabilită conexiunea cu Athena, i-a transmis intențiile lui, îngăduindu-i să i le citească, așa cum și el le putea citi pe ale ei.

Grifobuha și-a aplecat apoi capul într-o parte și, dând o dată din aripi, s-a așezat pe umărul lui Fletcher. Avea grijă să nu îl apuce prea tare cu labele, căci acestea aveau un vârf extrem de ascuțit, ceva între gheare de pisică și gheare de pasăre. Când a simțit spasmul de durere al lui Fletcher, și le-a retras în teci cu un ușor șuierat.

— Cred că ar trebui să o infuzezi, să nu o vadă cineva, l-a îndemnat regele, privind prudent în jur. Elfii au cerut ca toți demonii străini să fie permanent infuzați. Aș fi așteptat, dar voiam să îți dăruiesc demonul înainte ca Zacharias să revendice pergamentul. Îți urez să te bucuri de ea.

Fletcher era dezamăgit, căci și-ar fi dorit să ajungă să cunoască demonul mai bine, dar și-a dus totuși mâna deasupra umărului. Pentagrama a început să pâlpâie cu o licărire violetă, până când i-a simțit conturul fierbinte pe piele. A perceput o zvâcnire în minte și Athena s-a desfăcut în raze de lumină albă, care i-au pătruns lui Fletcher în palmă. S-a clătinat sub efectul euforiei puternice produse de prima infuzie, în momentul în care conștiința lui și cea a demonului au fuzionat, asemenea întâlnirii dintre două cursuri de apă.

A simțit cum rezerva de mana dinlăuntrul lui se dublează, iar firele care îl legau pe stăpân de demoni păreau că se împletesc. S-a simțit mai puternic, iar energia electrică pulsa de-a lungul conexiunii asemenea bătăilor inimii.

Cât despre spiritele celor doi demoni, acestea au rămas separate unul de altul, incapabile să perceapă gândurile celuilalt. *El* însă putea să le sesizeze intențiile, căci aceștia priveau lumea prin ochii lui.

Mintea îi era foarte confuză, căci era atrasă în toate direcțiile de conștiințele combinate ale celor doi demoni. Și-a amintit că Seraph le vorbise la un moment dat despre un invocator care avea zeci de Insecte. Nici nu își putea imagina cât de deconcertant trebuie să fie.

— Perfect! a zis Harold și a înșfăcat sulul de invocare, apoi l-a îmboldit pe Fletcher să pornească de-a lungul crengii, înainte ca acesta să apuce să-și recapete suflul.

Soarele dispăruse aproape cu totul după linia orizontului, iar regele a proiectat în aer un glob strălucitor, care le-a luminat drumul în timp ce înaintau de-a lungul crengii.

Amețit încă după infuzie, Fletcher a văzut cum, pe crengile din jur, răsar alte luminițe, dându-i la iveală pe elfii care cutreierau pe deasupra. Dar acestea nu erau flame magice.

Niște ciuperci fosforescente, care înainte fuseseră doar niște banale cute maronii crescute de-a lungul crăpăturilor din scoarța acoperită de mușchi, răspândeau o lumină verzuie, intensă. Deasupra, de sub crengi strălucea o lumină albăstrie – erau licurici cu fire incandescente de mătase care atârnau asemenea unei pânze albastre de păianjen. Chiar pe când se minuna el, licuricii s-au ridicat de pe podeaua de lemn de dedesubt, un nor plutitor de scântei portocalii care se învârteau împrejurul lor. Era un caleidoscop de culori, care scălda întreaga rețea de crengi într-o lumină straniu de schimbătoare.

— Uimitor, nu-i așa? a spus regele. Edmund mi-a scris despre toate astea, cu ani în urmă. Pe atunci venea des în Pădurea întinsă, ca să negocieze un acord comercial cu clanurile elfilor. Arcuri, piele, blănuri și leacuri – toate acestea erau mărfuri de foarte mare trebuință în Hominum. Visa la o societate în care elfii și oamenii să poată circula unii prin teritoriile celorlalți, cu comerț liber și cu libertate de mișcare pentru toți. Totul s-a năruit, bineînțeles, odată cu moartea lui.

Fletcher a ascultat cu atenție, sorbind până și cea mai măruntă informație despre părinții săi. Și-ar fi dorit să știe cum arătau. Și-a dat seama, cu strângere de inimă, că știa deja, oarecum. Nu o văzuse pe soția lui Zacharias în public, în timpul Turneului și la proces? Amintirile îi erau destul de vagi, dar îi apărea în minte imaginea unei doamne blonde, așezate chiar lângă Lordul Faversham. A presupus că trebuie să fi moștenit părul negru de la tatăl lui.

— Ai putea să îmi spui mai multe… despre părinții mei? a întrebat Fletcher cu sfială.

Harold a oftat din rărunchi și l-a condus pe Fletcher către un pod care ducea la o altă creangă.

— Edmund a fost cel mai bun prieten al meu, iar Alice… ei bine… dacă lucrurile ar fi mers altfel, ar fi putut să fie soția *mea*. Dar cu niciun chip nu aș fi putut să stau în calea fericirii lor. Tu ești ceea ce mi-a rămas de la cei doi oameni pe care i-am iubit cel mai mult pe lume.

Fletcher a privit chipul regelui și a văzut că pe el se citea mâhnirea. Era, poate, o tristețe pe care o ținuse multă vreme ascunsă, chiar și față de nobilii

pe care îi socotea prieteni. Nu e demn de un rege să își arate emoțiile.

Fletcher își închipuise întotdeauna că regele e o fire calculată, de neînfrânt. A descoperit însă că e un om bun la suflet, cu un profund simț moral, dar care era complet singur și lipsit de puterea de a face schimbările pe care le visa.

— Aș vrea să vă pot ajuta, a spus Fletcher. Aș putea să mă lupt cu ei pe față, în vreme ce majestatea voastră poate să acționeze împotriva lor din umbră. Dar eu nu sunt decât un băiat. Nu pot face cine știe ce.

— Acum ești un Raleigh – poți face o mulțime de lucruri, l-a contrazis Harold, iar creanga pe care mergeau s-a sfârșit într-o scorbură mare, aflată în mijlocul unui trunchi de copac, de o grosime cu totul ieșită din comun. În primul rând, să îți exerciți votul în Consiliu, drept pe care l-ai dobândit când ai câștigat Turneul. Șefii de clan ai elfilor și bătrânii gnomilor vor participa și ei. Este pentru prima dată când se întâmplă așa ceva în istoria semințiilor noastre. A sosit momentul să consolidăm alianța dintre oameni, gnomi și elfi, odată pentru totdeauna.

Fletcher a tras aer în piept când au pășit prin intrarea umbrită din trunchi.

— Când o să fie asta? a întrebat el.

— Chiar acum.

Capitolul 15

Chiar la intrare, doi elfi stăteau lângă pereți și blocau trecerea cu săbiile lor lungi cât o suliță.

Datorită timpului petrecut în fierărie, Fletcher le-a recunoscut ca fiind săbii falx, cu un mâner neobișnuit de lung, care putea fi apucat cu ambele mâini, și o lamă încă și mai lungă și curbată, în formă de capăt de arc.

Marginea curbată le făcea să aibă un tăiș ca de topor, iar mânerul lung conferea sabiei un surplus de forță pentru a lovi și a para. Erau niște săbii de temut și, dacă își amintea el bine, erau armele preferate ale seminției elfilor.

— E în regulă, lăsați-i să treacă, a răsunat vocea Sylvei, din întunecimea de dincolo de intrare.

A apărut din penumbră. Fletcher a văzut cu surprindere că avea propriul falx, agățat la spate, precum și un arc mlădios și o tolbă plină cu săgeți. Părul ei, pe care îl purta de obicei desfăcut pe spate, era acum prins într-o

coadă dată cu ulei, care îi cădea peste umeri, ajungându-i până la brâu, cu o piatră de jad la capăt, ca să o tragă în jos.

Dar ceea ce i-a atras în primul rând lui Fletcher privirea nu au fost armele, ci armura lamelară pe care o purta. Era făcută din sute de bucăți dreptunghiulare din piele, perforată fiecare în cele patru colțuri și legată de cele din jurul ei. Această armură îi venea strâns pe trup, îndoindu-se și mlădiindu-se la fiecare pas pe care elfa îl făcea înspre el. Membrele îi erau protejate de apărători pentru coapse, tibie, umeri și încheieturi, iar întreaga armură fusese lăcuită, astfel că era de un verde închis, strălucitor.

— Ei bine, ne-am adunat aici pentru consiliul de război, a zis Sylva și a roșit, iar pe buze i-a apărut un zâmbet trist le vederea admirației cu care o privea Fletcher.

Harold a salutat-o respectuos din cap și a înaintat pe coridorul întunecat, pentru a intra într-o încăpere luminată de licărul torțelor. Sylva a pornit în urma lui, fără să arunce nicio privire în spate.

Încăperea era la fel de mare ca sala de mese de la Vocans, cu un plafon ca o cupolă și pereți complet goi, cu excepția intrării pe unde pătrunseseră ei și a câtorva zeci de torțe. În mijloc, se afla o masă mare, rotundă, din lemn șlefuit, în centrul căreia trona un obiect ciudat, cât un stat de om, acoperit cu o pânză. În jurul mesei erau așezate niște scaune cu spătar înalt și fiecare avea un stindard fixat deasupra. Cele mai multe erau ocupate – câteva dintre ele de bărbați și femei, altele de elfi și, la mică distanță de Fletcher, de gnomi. Toți se întorseseră să îi privească pe nou-veniți. Fletcher s-a făcut mic simțindu-le privirile ațintite asupra lui.

— Fletcher, ăsta e scaunul tău, a șoptit o voce cunoscută.

Chipul lui Othello s-a ițit de după unul dintre scaune, arătând bizar, cu barba rasă, pe lângă șirul de gnomi cărunți din dreapta lui. Pe față i-a apărut un zâmbet larg când Fletcher a schițat un surâs, dar și-a dus degetul la buze.

Fletcher s-a uitat la scaunul de lângă Othello și a descoperit însemnele în albastru și argintiu ale familiei Raleigh pe stindardul de deasupra. Era cât se poate de ciudat să aibă dintr-odată un trecut, ba chiar și un blazon de familie. Știa că nu avea să se obișnuiască niciodată cu el – asta și pentru că avea o Manticoră în mijloc. S-a așezat șovăielnic, în timp ce atât Sylva, cât și Regele Harold dădeau ocol mesei, să își găsească locul.

Harold s-a așezat în stânga lui Fletcher, între Alfric, Zacharias și Lady Faversham, care aveau mare grijă să nu își încrucișeze privirea cu a lui

Fletcher. Se aflau acolo, așezați chiar lângă elfi, și patru generali cu favoriți lungi și stufoși și mustăți groase. Stăteau țepeni, cu privirea ațintită în față.

O membră a nobilimii cu un chip vulturesc, pe care Fletcher nu a recunoscut-o, l-a salutat din cap. Își etala părut roșcat, des și înspicat. Lângă ea, un nobil cu pielea întunecată completa contingentul oamenilor, deși îl ațintea cu privirea pe Fletcher pe sub marginea glugii. Lui Fletcher îi era greu să creadă că era și el de viță nobilă precum ceilalți și că era privit ca egalul lor.

Și când se gândea că, cu numai câteva ceasuri mai devreme, fusese considerat un ucigaș de rând, condamnat la o moarte violentă. A simțit cum îl străbate un fior de groază și, înlăuntrul lui, conștiința lui Ignatius s-a foit simțindu-i disconfortul.

Athena nu a reacționat deloc. Poate că tatăl lui o antrenase să nu îngăduie propriilor emoții să le umbrească pe ale lui.

În dreapta lui, Othello, Uhtred și cinci gnomi cu părul alb stăteau într-o tăcere împietrită, așteptând să înceapă întâlnirea. Părea că tatăl și fiul fuseseră primiți în rândul bătrânilor în anul ce trecuse, poate ca răsplată pentru contribuția lor la alianța cu Imperiul ori datorită bunei reputații de care se bucurau printre semenii lor.

Erau de față zece elfi, printre care și Sylva. Aceasta pesemne că își reprezenta tatăl, care era căpetenie de clan. Toți erau elfi nobili și toți, cu excepția a trei, erau femei. Toți purtau aceeași armură masivă ca Sylva, însă culoarea era diferită, în funcție de stindardul de deasupra scaunului fiecăruia.

— Ei bine, acum nu mai lipsește nimeni, așa că haideți să începem, a rostit Regele Harold cu voce tare și răspicată, lovind cu pumnul în masă ca să îi facă atenți.

Fletcher era uluit de schimbarea pe care o suferise bărbatul. Vocea îi devenise mai tăioasă, iar autoritatea lui părea că apasă dintr-odată asupra încăperii.

— Avem trei chestiuni de rezolvat azi. Prima și cea mai presantă este problema morală – între gnomi, oameni și elfi deopotrivă.

A arătat înspre Sylva și tonul i s-a înmuiat.

— Voi, elfii, ați întârziat încheierea alianței dintre noi cu aproape un an, pentru că erați supărați din cauza rănilor suferite de Sylva la Turneul nostru de sfârșit de an, și încă de mâna fiului unui membru al consiliului.

Ostilitatea persistă, în rândul elfilor nobili și în al elfilor de pădure. Spun un neadevăr? a întrebat el.

— Nu, aveți mare dreptate, a răspuns Sylva, ridicându-se în picioare și privindu-le pe celelalte căpetenii de clan. Cu toate că am făcut tot posibilul să explic că *toți* studenții erau expuși aceluiași risc.

— Întocmai, a spus Harold, făcându-i semn cu mâna să se așeze pe scaun.

Sylva și-a îngustat ochii în timp ce Zacharias și Alfric schimbau între ei priviri amuzate, dar și-a reluat locul. Harold era un actor excelent.

— În ceea ce-i privește pe gnomi, atacurile teroriste ale Nicovalelor au pricinuit o mare dușmănie între popoarele noastre. Am încercat să potolesc furia gnomilor prin abrogarea legilor privitoare la populație și la proprietate, dar fără cine știe ce efect, a continuat regele.

— La ce bun că ni se permite să avem pământul nostru, dacă nobilii voștri refuză să ne vândă nouă? a întrebat unul dintre bătrânii gnomilor, cu o voce tremurătoare.

— Dacă ei dețin pământul, nu eu hotărăsc cui să-l vândă ori să-l închirieze, a răspuns Harold. Cei mai mulți nobili sunt reticenți în a renunța la pământul lor chiar și în cele mai favorabile împrejurări. Nu sunt un tiran, pot face cum vor ei.

— Legile privitoare la populație nu sunt de prea mare folos când bărbații noștri sunt plecați la instrucție, a adăugat Uhtred. Anul ăsta s-au născut mai puțini copii gnomi decât oricând.

Harold a oftat adânc, apoi a continuat, fără să-l bage în seamă:

— Oamenii au motivele lor să-i urască pe elfi, după ce ne-ați târât într-un război atât de costisitor. Și dacă lucrurile se înrăutățesc și mai mult, se va isca discordie între soldații noștri. Gnomi, elfi și oameni, care sar unii la gâtul altora. O nenorocire care ar duce la pierderea definitivă a războiului. Sunteți de acord că e o problemă serioasă?

Cei din jurul mesei au încuviințat din cap.

— Mă bucur că putem cădea de acord într-o privință, a spus Harold, așezându-se ușurat în scaunul lui. Următoarele două chestiuni pot fi înfățișate mai bine de altcineva. Lord Forsyth, fii amabil!

Zacharias s-a ridicat și s-a întors înspre ușă.

— Să intre băiatul! a strigat el.

S-a auzit zgomotul produs de lamele care s-au atins între ele când săbiile au fost date la o parte și apoi un tânăr cu părul negru a intrat cu un mers poticnit în încăpere. Era slab ca o scândură, astfel că hainele atârnau pe el asemenea pânzelor unei corăbii într-o zi fără vânt. Avea ochii înfundați în cap și pielea atât de bronzată, încât era de un maroniu închis, ca și cum toată viața ar fi muncit în soare.

— Proaspăt scăpat dintr-un lagăr al orcilor, a zis Zacharias, trăgându-l pe băiat în lumina torțelor. Avea paisprezece ani când s-a înrolat, cincisprezece când a fost luat prizonier, iar acum are șaisprezece. Vreme de doi ani a fost unul dintre sclavii lor, le-a cărat lemne de foc, le-a prins pește, le-a construit monumentele, le-a meșterit armele.

Băiatul evita privirile celor de față, stând cu ochii pironiți în pământ.

— Ca un fel de gremlin, numai că unul mai mare, nu-i așa? s-a răstit la el Zacharias, ceea ce l-a făcut pe băiat să tresară, speriat. Haide, vorbește!

Băiatul a deschis gura, dar nu a reușit să scoată decât niște bâlbâieli fără sens. Zacharias i-a tras una după ceafă, iar el s-a încovoiat.

— Și când te gândești că ai făcut parte cândva din Furiile Forsyth! Smiorcăit nenorocit! Vorbește sau te bat până spui tot!

A ridicat mâna, amenințător, iar băiatul a început să vorbească, iar limba i se împleticea în graba lui de a rosti cuvintele. Vorbea cu cel mai puternic și mai comun accent pe care îi fusese dat lui Fletcher să îl audă.

— Eram zece cu totu' și făceam trebile grele de nu se descurcau cu ele gremlinii, domnule. Eu și încă nouă băieți. Da' mai erea cineva. O femeie. De viță nobilă, am bănuit io. Era și mai mare de ani. N-a fost chip să mă uit mai ca lumea la ea – orcii ne țineau mai tot timpul departe de cușca ei. Mai că erea moartă de foame. N-a zis vreodată o vorbuliță, nici când i-am strecurat ceva d-ale gurii. A lovit-o damblaua de cât a stat singură. Da' de haine vreau să zic. Uniformă de ofițer, din vremile vechi. Așa am știut că-i d-a voastă.

Nobilii au început să șușotească între ei, apoi femeia cu părul roșcat s-a ridicat în picioare și a început să vorbească pe un ton blând, melodios:

— Elizabeth Cavendish. Ea trebuie să fie. Ea și demonul ei, un Peryton[2], au trecut dincolo de liniile inamice, acum doisprezece ani. Ophelia, se poate să fie așa?

Lady Faversham a ridicat privirea, căci fusese adâncită în gânduri.

— Ai dreptate, Boudica. Nu am văzut-o pe Elizabeth moartă; Perytonul a fost cel lovit de suliță. Ar putea fi în viață, cu toate că a căzut de la mare înălțime. Mi-aș fi dorit să fi putut zbura ca să îi vin în ajutor, dar călăreții de Dragoni erau pe urmele ei. Poate că au ținut-o captivă. Au torturat-o. Ca să ne afle secretele.

— Mama lui Rufus, i-a șoptit Othello.

Fletcher și-l amintea pe băiatul micuț, cu păr șaten, de la Vocans, care se ținea peste tot după Tarquin Forsyth, ca un cățel de pripas. Mama lui, de viță nobilă, se credea că murise, iar tatăl lui era un om de rând.

— Nu putem îngădui să rămână în mâinile orcilor. Nu se cade să lăsăm acolo pe unul de-ai noștri. A fost îndrăgită atât printre nobili, cât și printre cei de rând, datorită căsătoriei cu un slujitor cu origini modeste.

Cuvintele Opheliei Faversham musteau de dispreț și a strâmbat din buze.

— Ar face bine la moral, precum și celor doi fii ai ei, dacă am reuși să o salvăm.

— Întocmai! a încuviințat Harold. Bine spus, Ophelia.

O elfă s-a ridicat în picioare. Era bine făcută, cu fălci puternice și părul împletit cu atâta măiestrie, încât șuvițele răsucite îi încadrau de minune chipul.

— Soarta acelei femei nobile nu ne privește pe noi. Păstrați problema asta pentru întrunirea consiliului vostru.

Vocea ei avea un accent pronunțat, dar era destul de limpede.

— Vă rog, căpetenie Cerva, a implorat-o Harold. O victorie a Imperiului este o victorie a tuturor. Nu suntem cu toții în aceeași tabără?

Cerva i-a întors privirea, deloc impresionată.

— Nu o să primejduim viețile elfilor într-o misiune de salvare nechibzuită, dacă asta vreți să ne cereți, a spus ea simplu.

— Nu e vorba de așa ceva, te încredințez. Te rog, îngăduie-ne să ne prezentăm planul, iar dacă vei fi în continuare nemulțumită, o să îți lămurim îndoielile.

Cerva s-a întors la locul ei, dar tot cu mâinile încrucișate.

Harold a așteptat puțin, ca să se aștearnă liniștea în încăpere.

— Următoarea chestiune e, poate, și cea mai șocantă. E ceva nou. Ceva ce ne-ar putea pecetlui soarta tuturor, aliați ori ba. Lord Raleigh, fii atât de bun și dă la o parte pânza de pe acel recipient.

Lui Fletcher i-au trebuit câteva clipe să își dea seama că Harold vorbește cu el. Lord Raleigh. Oare o să se obișnuiască vreodată cu asta? A rămas o secundă cu privirea ațintită la acel obiect, apoi, înțelegând că nu are de ales, s-a cățărat pe masă.

Lemnul a scârțâit sub picioarele lui, iar dinspre unul dintre elfi s-a auzit un mormăit de nemulțumire, dar până la urmă Fletcher a ajuns la cilindrul acoperit cu pânză. A apucat materialul și l-a dat la o parte, moment în care a auzit un plescăit de apă, iar cilindrul s-a legănat pe suportul lui. Nu știa ce se aștepta să vadă, dar strigătele de oroare din încăpere l-au repetat pe al lui.

O creatură zăcea înăuntru.

Capitolul 16

Creatura plutea într-un lichid verzui, care se mișca plescăind. Fusese pusă în saramură pentru a conserva carnea, iar în mijlocul pieptului costeliv se putea vedea o gaură cu margini crestate.

— Ce e asta? a întrebat Cerva, iar în glas i se deslușea un amestec de groază și curiozitate. Vreun fel de demon?

— Nu, a răspuns Harold pe un ton grav. Nu e un demon. E o aberație, o monstruozitate. O îmbinare ciudată între ore și gremlin, zămislită printr-un meșteșug întunecat, necunoscut nouă.

Fletcher studia creatura. Semăna întrucâtva cu un gremlin, căci avea aceleași urechi clăpăuge, ascuțite, nasul prelung și ochii bulbucați. Avea degete lungi și subțiri, de gremlin și ele, și o cocoașă asemănătoare cu a unui gremlin, cu toate că mai puțin pronunțată. Purta până și același fel de izmene.

Era însă mult mai mare, cu o înălțime undeva între cea a unui gnom și cea a unui om. În gură avea o mulțime de dinți galbeni, ascuțiți, iar din falca de jos se ițeau niște canini groși, care îi aminteau lui Fletcher de colții unui ore tânăr. Avea un corp mai curând uscățiv, dar mușchii care i se distingeau clar pe membre nu lăsau loc de îndoială în privința agilității lui în luptă. Pielea stârvului, cenușie precum cea de ore ori de gremlin, se zbârcise puțin din pricina lichidului.

— Le spunem goblini și sunt produși cu mi… a început regele, dar a fost întrerupt de Uhtred.

— Cu miile? a strigat gnomul. De abia reușim să le ținem piept orcilor. Efectivele erau singurul nostru avantaj!

— Ce fel de arme folosesc goblinii ăștia? a întrebat Sylva și a sărit pe masă, ca să poată studia creatura mai de aproape.

— La fel ca orcii, din câte știm, a răspuns Regele Harold pe același ton grav. Ghioage țintuite cu sticlă vulcanică, sulițe, scuturi din piele netăbăcită, lănci cu vârf de piatră, chestii de genul ăsta. Așa cum a spus Uhtred, efectivele lor sunt cele care ne îngrijorează. Chiar dacă ni se alătură trupele de gnomi și de elfi, s-ar putea ca deja să ne depășească numeric.

— Cum ați aflat despre ei? a întrebat Fletcher, roșindu-se la față.

Harold însă i-a răspuns destul de repede.

— De la băiat. Băiete, cum te cheamă? l-a întrebat Harold, pocnind din degete.

Pentru o clipă, Fletcher a fost luat prin surprindere de grosolănia lui Harold, dar apoi și-a dat seama că acesta încă își joacă rolul.

— Mason, sire, a bâiguit băiatul.

— Mason ne-a adus corpul. A luat unul cu el când a evadat. Ești băiat isteț, nu-i așa, Mason?

— Dacă spune Majestatea Voastră, a spus Mason, plecându-și capul, plin de respect.

— Mason spune că i-a văzut ieșind din ouă, ce să vezi, în adâncul grotelor din hățișuri ale orcilor. Cel pe care îl vedeți e adult, unul dintre primele exemplare. Nu are niciun fel de organe genitale pe sub izmenele alea.

— Câte astfel de prime exemplare există? a întrebat Uhtred, adresându-i întrebarea lui Mason.

— Nu pot prea bine spune, rogu-vă să mă iertați. Să tot fie vo’ câteva sute, a zis Mason, după câteva clipe de gândire. Stau mai mult pitiți pă sub pământ, au grijă dă ouă și lucruri d’astea. Ouăle alea stau la căldură vreme multă, pen’că goblinii ies direct mari – io n-am văzut goblini mititei fugind p-acolo. Unele ouă au, să vede treaba, mai mulți ani, după praful și noroiul dă pă ele. După ce iese tur’asta, să poate să nu mai fie alta o vreme.

— Ei bine, tot e ceva, a zis Uhtred.

— Într-adevăr, a consimțit grav Harold, dând din cap. Și așa ajungem la cea de a doua parte a întrunirii. Ouăle trebuie distruse. Lady Cavendish

trebuie salvată. Oamenii noștri trebuie să fie uniți și cu un moral mai bun. Întrebarea e: cum facem asta?

— Lăsând la o parte problema morală, nu putem organiza un atac total împotriva orcilor, a zis Cerva, în timp ce Sylva cobora de pe masă.

Fletcher a urmat exemplul elfei, bucuros să se îndepărteze de stârvul conservat. Fără să aștepte ca Fletcher să se așeze, Cerva a continuat să vorbească:

— E nevoie să luptați în câmp deschis pentru ca soldații voștri să își poată folosi muschetele, iar orcii o să lupte pe terenul lor. Ar fi un măcel.

— De acord, a spus unul dintre generali. Lady Faversham, nu ar putea invocatorii voștri zburători să organizeze un atac?

Ophelia s-a întors înspre general și i-a aruncat o privire nimicitoare.

— Mason ne spune că a fost ținut în adâncul hățișurilor. A reușit să evadeze doar când a fost luat de apele unui râu, folosind cadavrul goblinului ca să poată pluti. Așa e, băiete?

Acesta abia a apucat să confirme din cap, că ea a și continuat:

— Dacă înaintează atât de mult, Diviziile Celeste ar putea fi reperate înainte să facem noi jumătate din drum, iar șamanii ar zbura pe Dragoni să ne iasă înainte. Forțele lor zburătoare sunt mai puternice decât ale noastre, cu toate că noi suntem mai rapizi. Chiar dacă reușim să atingem ținta, nu am putea decât să coborâm la locul respectiv câteva minute și apoi ar trebui să ne luăm zborul, înainte ca șamanii orci să își mobilizeze Dragonii și să ne ajungă din urmă. Dar nu am avea destul timp să răscolim grotele, să distrugem câteva mii de ouă de goblini și să eliberăm prizoniera, mai ales cu jumătate din forțele orcilor alertate de prezența noastră.

Când a pomenit despre călăreții de Dragoni, lui Fletcher i-a venit în minte una dintre lungile și plicticoasele lecții de demonologie cu maiorul Goodwin, unde aflase despre ei pentru prima dată. Erau niște creaturi uriașe, cu corpul acoperit de solzi, care aveau două picioare puternice, aripi ca de liliac, o coadă lungă, cu țepi, și un cap comut, asemănător cu al unui crocodil. De nivel cincisprezece, erau socotiți cei mai puternici demoni din arsenalul orcilor, o excepție de la părerea că șamanii orci posedau demoni în general mai slabi decât cei ai Imperiului. Nu erau decât vreo zece, dar nici măcar Alicornii, Hipogrifii, Perytonii și Grifonii pe care îi avea Imperiul nu puteau să le țină piept acestor fiare înspăimântătoare.

Pentru prima dată, a vorbit și fostul Rege Alfric. Fletcher s-a ținut tare și s-a abținut să-l săgeteze cu privirea pe cel care încercase să-l omoare.

— Scumpa mea verișoară are dreptate, a spus el, dând din cap înspre Ophelia. Dacă am pierde Diviziile Celeste, ne-am pierde singura apărare aeriană. Atunci călăreții de Dragoni ar putea năvăli în voie, căci nu i-ar mai sâcâi nicio trupă inamică, dacă se hotărăsc să atace Imperiul.

— Așadar, nu putem lua în calcul varianta asta, a zis Harold, deși tonul lui sugera că știa deja asta. Dar am o soluție. E un plan riscant, pentru care vom avea nevoie de o hotărâre în unanimitate. Propun să trimitem acolo patru echipe de absolvenți de la Vocans – să treacă dincolo de liniile inamice, să o salveze pe Lady Cavendish și să distrugă ouăle de goblini. Ca războinici-magi, sunt destul de puternici să se apere eficient și, în același timp, sunt suficient de puțini pentru a străbate neobservați hățișurile. Nu îi putem expune riscului pe ofițerii cu experiență – soldații de pe linia frontului au nevoie de comandanții lor.

Harold s-a oprit pentru a vedea reacția celor din consiliu, dar de data asta tăcerea era pricinuită mai mult de surpriză decât de dezinteres. Mintea lui Fletcher analiza cu viteză planul. S-ar putea să meargă, ce-i drept – dar era extrem de periculos.

Avea deja o idee în privința celor care ar urma să fie trimiși în această misiune fatidică – iar un ghiont primit pe sub masă de la Othello i-a dat de înțeles că nu era singurul. A întâlnit privirea Sylvei, aflată în cealaltă parte a sălii. Era impasibilă, dar a observat că își ținea fălcile încleștate.

— Fiecăruia i se va da o călăuză care să îi ghideze, a continuat vesel Harold, iar odată ce își vor fi îndeplinit misiunea și vor fi părăsit grotele, Diviziile Celeste îi vor prelua și îi vor scoate de acolo.

Liniște, din nou. Discursul cu grijă repetat al lui Harold nu avea efectul dorit.

— Dar asta nu e tot, a mai spus regele. Putem uni cele trei seminții într-un țel comun. Lord Forsyth. Fii bun și explică.

Zacharias s-a ridicat în picioare și a scos ceva din buzunar. A ridicat obiectul în lumina tremurătoare a torțelor, pentru ca toți să îl poată vedea. Era un cristal purpuriu, șlefuit cu grijă și tăiat sub forma unei geme netede și rotunde.

— Corindon. Cristalele magice, măsurătoarele nivelului de împlinire, pietrele de încărcare sunt făcute din acest tip de cristal. Până acum câteva

săptămâni, era unul dintre cele mai rare și mai scumpe resurse din Imperiu. Nu mai e cazul.

Zacharias a aruncat cristalul pe masă, de parcă nu avea nicio valoare.

— Triumviratul a investit în exploatări miniere, pentru a suplimenta rezervele limitate de sulf ale Imperiului, ingredientul-cheie din praful de pușcă. Am dat în schimb peste un depozit masiv de corindon. Destul cât să plasezi câte un cristal magic în fiecare colibă, cârciumă și primărie de sat de pe cuprinsul țării. Și tot ne mai rămâne.

Dacă se așteptase la o reacție din partea celor de la masă, pesemne că era dezamăgit, căci nu a primit decât priviri goale.

— Felicitări! a zis Sylva, cu o ușoară notă de sarcasm.

— Nu înțelegeți ce înseamnă asta? a zis Ophelia, surprinsă de lipsa lor de interes. Fiece om din Imperiu poate folosi un cristal magic să vadă ce se întâmplă pe linia frontului. Ar putea însemna enorm pentru creșterea moralului.

— Da, din perspectiva câte unui singur demon pentru fiecare cristal, a zis Othello. Și nu ar putea să audă nicio iotă – numai stăpânul demonului poate face asta.

— Dar ar vedea trupele de elfi, de gnomi și de oameni luptând cot la cot, a sărit Uhtred, entuziasmat de idee.

— Dar asta e de folos doar pe termen lung, a intervenit Cerva. Trupele elfilor și cele ale gnomilor o să ajungă pe linia frontului de abia peste câteva săptămâni. Trebuie să rezolvăm aceste tensiuni rasiale înainte de asta. Dacă nu o facem, o să apară conflicte între soldații noștri, ascultați ce vă spun. O gâlceavă la cârciumă ar putea provoca un război rasial în toată puterea cuvântului.

— Ei bine, asta e cea de a doua parte a planului meu, a spus Harold, sărind în picioare și adresându-se tuturor celor de față. Misiunea are loc înainte să ajungă trupele și o să poată fi urmărită de oameni, elfi și gnomi deopotrivă, cu ajutorul cristalelor magice ale Triumviratului, furnizate cu generozitate de Lordul Forsyth aici de față. Și lucrul cel mai important, întrucât vor fi și absolvenți elfi și gnomi, oamenii noștri o să vadă că acționăm împreună și că orcii sunt adevărații dușmani.

Harold s-a oprit din nou, pentru a le da timp să îi aprofundeze spusele.

Fletcher a reflectat la planul regelui Chiar *era* riscant și putea face mai mult rău decât bine. Nu existau garanții că seminții diferite vor colabora

bine în timpul misiunii – gândul i s-a întors la toate rivalitățile rasiale care se petrecuseră la Vocans. Era de ajuns o singură greșeală și s-ar fi iscat revolte în stradă.

— Cele trei seminții ale noastre sunt ramuri ale aceluiași copac, a reluat Harold, iar privirea lui s-a oprit deschis asupra fiecăruia dintre cei ce ședeau în jurul mesei Ar putea fi începutul unei noi ere, în care oameni, gnomi și elfi pot trăi în pace, unii lângă alții. Niciodată până acum nu am mai avut o șansă ca asta. Haideți să profităm de ea, împreună!

— Am o întrebare, a spus Sylva, ridicând mâna. Cine sunt absolvenții despre care vorbiți? Singurul invocator dintre elfi… sunt eu.

— Da, păi… ăsta e în parte motivul pentru care v-am adunat pe toți aici.

Harold și-a dres glasul, iar cutezanța lui a fost brusc înlocuită de stinghereală și masca i-a căzut într-o clipită.

— Suntem abia la începutul procesului de diversificare de la Vocans. Deocamdată, ești singura dintre elfi care a absolvit, iar Othello, singurul gnom.

— Înțeleg, a răspuns Sylva, iar în glas i se citea îngândurarea, în timp ce îl privea cu atenție pe rege.

— Avem nevoie ca amândoi să luați parte la misiune, a continuat Harold. Lordul Raleigh va fi un alt candidat; rădăcinile lui simple și moștenirea nobilă îi vor mișca pe locuitorii Imperiului. De asemenea, așa ar fi corect – câte unul din fiecare dintre consiliile noastre. Vom îngădui și câte unui voluntar din primul an să se alăture fiecărei echipe. Nutresc speranța că Atilla și Cress, cei doi gnomi din primul an, vor face asta.

O tăcere grea s-a așternut peste încăpere. Apoi au început șoaptele, căci gnomii s-au strâns laolaltă ca să discute propunerea. S-a putut vedea cum clatină din cap. De peste masă, Fletcher a auzit bombănelile mânioase ale Cervei:

— Dacă misiunea dă greș, o să facă un rău imens, a mormăit ea, apucând-o pe Sylva de braț. E o misiune cât se poate de riscantă. Tatăl tău nu ne-ar ierta-o niciodată dacă și-ar pierde singura fiică.

Fletcher l-a privit pe Harold. Sudoarea i se prelingea regelui pe tâmple, iar șuvițele lui aurii, ude leoarcă, i se lipiseră de frunte. Ochii lui l-au fixat scurt pe Fletcher și i-a făcut un semn discret din cap.

Sosise momentul să se ridice și să ia cuvântul. Dar era oare o mișcare bună? Tot ce știa era că alianța se destrăma, iar ura dintre semințiile lor era

pe punctul să dea în clocot. Mai devreme sau mai târziu, avea să nu mai poată fi ținută sub control. Un singur atac al Nicovalelor, o singură sfadă terminată rău, ba chiar o simplă remarcă rasistă ar putea arunca totul în aer. Uneori însă, a nu face nimic e mai riscant decât orice.

— Am s-o fac, a răsunat o voce, ridicându-se peste discuțiile șușotite.

Lui Fletcher i-a luat câteva clipe până să își dea seama că era a lui. A înghițit în sec, sub privirile întoarse din nou către el.

— Nu mi-e frică, a continuat el și s-a ridicat, cu pumnul strâns așezat pe masă. Imperiul nu dă înapoi din fața niciunei lupte.

De fapt, îi era frică, dar a știut că spusese ceea ce trebuie de îndată ce cuvintele i-au ieșit din gură. Învinuirea nerostită a făcut-o pe Cerva să se zbârlească.

— Nici elfilor nu le e frică, a spus ea, cu bărbia ridicată. Sylva e cea mai bună dintre noi. Nu pot vorbi în numele ei, dar clanurile o vor susține, orice ar hotărî.

Sylva s-a ridicat ca să îl înfrunte pe Fletcher și îl privea cu o expresie rece, stăpânită, care arăta limpede că nu avea de gând să ia o hotărâre lăsându-se influențată de prietenia lor. Fletcher i-a susținut privirea, încercând să afișeze o siguranță de sine pe care nu o avea.

— Gnomii n-o să vă dezamăgească!

Fletcher a răsuflat ușurat când l-a auzit, în dreapta lui, pe Othello rostind răspicat aceste cuvinte.

— Dacă locuitorii Imperiului vor să vadă un gnom înfruntându-i pe orci, o să le arăt bucuros.

Uhtred a încercat să își tragă fiul de mânecă, dar era prea târziu, cuvintele fuseseră rostite. Othello a înclinat cu hotărâre din cap către Fletcher, care l-a apucat de încheietură, plin de recunoștință.

— Ne-am înțeles, a zis unul dintre gnomii cu barbă albă, după ce le aruncase o scurtă privire celorlalți.

Sylva părea neclintită, iar ochii ei se mutau de la Zacharias Forsyth la Ophelia Faversham și la fostul Rege Alfric. În inima lui Fletcher s-a strecurat o umbră de îndoială. Cui îi aparținea de fapt planul? Ceva nu se lega. De ce ar fi dat gratis Lordul Forsyth toate cristalele alea valoroase, când pe el nu îl interesa decât profitul? Puțin îi păsa lui de alianța dintre seminții: gnomii erau principalii lui concurenți în fabricarea armelor, iar un

război cu elfii ar fi însemnat o cerere continuă de arme pentru frontul din nord.

Lucru și mai ciudat, Ophelia părea să susțină decizia, cu toate că era la fel de implicată în fabricarea armelor ca Zacharias. Poate că înțeleseseră, în sfârșit, cât de periculos ar fi fost un război rasial pentru siguranța Imperiului.

În timp ce Fletcher își bătea capul să le înțeleagă purtarea ciudată, Sylva a vorbit, în sfârșit:

— Fie, atunci!

Capitolul 17

— Nu vreau s-o fac, a zis Fletcher, în timp ce căpitanul Lovett s-a aplecat în scaun și l-a tras în spatele ei.

— Prea târziu, a spus ea râzând și l-a apucat pe Fletcher de mână, obligându-l să o ia de mijloc.

Era în dimineața următoare și se aflau pe o creangă lată, iar Lysander bătea cu laba în scoarța de sub ghearele lui, gata să își ia zborul. Până acum, Fletcher nu se prea sinchisise din pricina înălțimii, dar știind că urma să zboare pe deasupra, pământul i se părea la mare distanță.

Ceilalți călăreți, printre care și Arcturus, erau undeva dedesubt, pregătiți pentru lungul zbor către Vocans, ca să poată asista la Turneu. A zărit-o pe Sylva printre ei, singura elfă într-o mare de oameni și de gnomi vârstnici. Îl neliniștea ceea ce se întâmplase între ei doi la întrunirea consiliului, dar nu mai vorbise cu ea de atunci, căci fusese condus înapoi în camera lui de un slujitor elf și, după o noapte de somn chinuit, fusese trezit dimineața de Lovett.

Sylva și-ar pune întotdeauna seminția înaintea prieteniei lor, iar amintirea alianței pe care aceasta încercase să o încheie cu gemenii Forsyth la Vocans i-a venit dintr-odată în minte. Nu prea putea să o învinuiască pentru ceea ce simțea, dar când și-a adus aminte de prioritățile elfei de la întrunirea consiliului, i s-a strâns inima.

— Sigur e în regulă dacă mă duci mai întâi pe mine înapoi la Pelt? a întrebat Fletcher, încercând să nu privească în jos.

— Bineînțeles. Între noi fie vorba, nu îmi face plăcere să îmi petrec timpul cu Diviziile Celeste, cu toate că fac încă parte din ele, i-a răspuns

Lovett peste umăr. De asta m-am oferit să predau la Vocans. Ophelia Faversham e la fel de nesuferită ca oricare alt caporal sub care am servit – cu toate că preferă titlul de Lady, pentru că rangul i se pare prea masculin. Eu însă rămân la căpitan Lovett, așa că să nu-ți vină vreo idee.

— Și eu sunt tot căpitan, nu uitați, a mormăit Fletcher, încercând să se concentreze asupra spinării lui Lovett. Am câștigat Turneul, la urma urmei.

— Uitasem de asta! a exclamat Lovett și a râs.

Fletcher a zâmbit, căci nu o mai văzuse niciodată râzând. Vocea ei, de obicei atât de rece și fermă, devenise caldă și ademenitoare.

— Mă gândesc…

Dar Fletcher nu a mai apucat să îi spună la ce se gândea, pentru că Lysander își luase zborul de pe creangă, iar lumea s-a transformat într-un amestec indistinct, verde-maroniu. Grifonul plonja și se strecura printre crengi, iar Fletcher a simțit mai întâi cum stomacul îi coboară, iar apoi se ridică brusc. Lovett și-a dat frâu liber bucuriei cu un chiuit, îmboldindu-l pe Lysander să mărească viteza.

Grifonul a mai dat de câteva ori din aripile lui mari, apoi a țâșnit printre ramurile înfrunzite din vârf, iar frunzele dese și lucioase i-au lovit peste față. Și iată-i zburând prin aerul din zori, iar Fletcher a simțit pe piele razele pale, dar călduțe ale soarelui dimineții.

Munții Dinte-de-Urs s-au ivit în depărtare, iar vârfurile lor zimțate se înălțau în văzduh asemenea unor colți, de unde le venea și numele. Cu toate că se ridicaseră vertiginos în aer, Fletcher s-a simțit dintr-odată cuprins de liniște. Sub ei se întindea o mare de verde; vârfurile copacilor se legănau în adierea vântului, care făcea ca ramurile să foșnească ușor. Ți se tăia răsuflarea.

— Nu mă satur niciodată să zbor, a exclamat Lovett, masând gâtul lui Lysander. Ești bine?

Fletcher privea uluit panorama. Nici măcar atunci când se uitase afară prin fereastra camerei lui de la Vocans nu se aflase la o asemenea înălțime și nu văzuse atât de mult din lumea în care trăia.

— Nici eu nu m-aș sătura niciodată de asta, a zis el, lăsându-se pe spate în șa.

Frica îi dispăruse, înlocuită de o dorință bruscă de a se mișca, de a sări, de a simți ceva, orice. Era viu și liber și era, în sfârșit, propriul stăpân.

Își dorea să îl invoce pe Ignatius, ca să poată împărtăși cu el acea clipă. Era însă riscant, căci nu mai era loc în șa. Cu toate astea, mai era cineva care i se putea alătura în primul lui zbor. A întins mâna în aer, iar palma i-a fost străbătută de o durere scurtă în momentul în care pentagrama a început să emită o lucire violetă, apoi Athena s-a materializat, torcând cu însuflețire, și a început să vâjâie pe lângă Lovett și Fletcher, ca o licărire alb-maronie. Când Lysander a întors capul ca să o privească pe nou-venită, aceasta s-a potolit și, așezându-se pe umărul stăpânului ei, l-a privit liniștită. Fletcher a întins mâna ca să o mângâie și a simțit un acces de gelozie din partea lui Ignatius. Sentimentul a dispărut la fel de repede cum apăruse, dar el și-a lăsat mâna jos.

— Îmi aduc bine aminte de Athena, a spus Lovett, iar vocea i-a devenit dintr-odată gravă. Am fost la Vocans împreună cu părinții tăi, Fletcher. Bineînțeles, ei erau mult mai mari decât mine. Trebuie să știi că au fost niște oameni buni. Edmund și Alice s-au purtat întotdeauna frumos cu mine, au avut mereu grijă de mine, dat fiind că eram cea mai mică de la Academie. Și Arcturus a făcut la fel, desigur.

— Arcturus i-a cunoscut pe părinții mei? a întrebat-o Fletcher.

— Da. El a fost primul dintre cei de rând care au ajuns la Vocans. Edmund, Alice și cu mine am fost singurii care l-am acceptat cu adevărat.

— Probabil că e dezamăgit, acum, că a aflat că nu sunt fratele lui vitreg, a spus Fletcher, iar buna dispoziție i-a fost umbrită.

Știuse întotdeauna că se poate bizui pe Arcturus să îi vină în ajutor, ca orice frate mai mare. Oare avea să îi mai pese de el, acum, că știa adevărul?

— Cred că o să te iubească și mai mult acum, a căutat Lovett să îl liniștească, privindu-l peste umăr. Părinții tăi au murit la numai doi ani de la absolvire, iar Arcturus a fost foarte afectat din pricina asta. S-a ales cu cicatricea aia pe când îi căuta pe orcii vinovați.

— N-am știut asta, a zis Fletcher, cu privirea în jos, la mâinile lui.

A simțit o ciupitură afectuoasă de ureche, căci Athena încerca să îl înveselească. A simțit apoi pene care îi mângâiau ceafa, în timp ce demonul se lipea de el. Era o mângâiere pentru el gândul că aceasta a făcut la fel și pentru tatăl lui, cu multă vreme în urmă. Ea era singura legătură pe care o avea cu trecutul lui.

Hotărârea i s-a întărit și s-a întors la ceea ce avea de făcut. Sir Caulder și Berdon și-ar dori să știe că el e bine.

— Du-ne la Pelt, căpitane, a zis Fletcher, ținându-se strâns de șa și arătând înspre vârful cel mai înalt al munților Dinte-de-Urs. Să vedem cât de repede e în stare să zboare Grifonul ăsta.

*

În timp ce coborau domol în spirală, Fletcher a văzut cu uimire noile construcții din afara porților așezării. Niște colibe dărăpănate erau risipite peste tot, asemenea unor pietre împrăștiate, niște improvizații din pământ, paie și câteva crengi. În mijloc era un luminiș, în care se adunase o mulțime de bărbați și de femei, iar Fletcher a remarcat silueta impozantă a lui Berdon stând în fruntea lor, cu Sir Caulder alături. În fața lor se afla un șir de gărzi ale lui Didric, iar uniformele lor în galben și negru contrastau puternic cu pământul noroios.

— Coboară acolo, a strigat Fletcher, arătând cu degetul locul dintre cele două grupe de oameni.

Pe când se apropiau de mulțime, Fletcher putea auzi strigăte mânioase; a văzut furci, cărămizi și cazmale în mâinile ridicate ale oamenilor. Necazurile erau pe cale să izbucnească, iar ei aveau să ajungă chiar în toiul lor.

Lysander s-a lăsat pe pământ, împroșcând cu noroi gărzile aflate mai aproape de ei, Fletcher a sărit din șa, iar Lovett s-a ridicat din nou în aer, învârtindu-se în cerc pe deasupra lor, cu o privire de oțel care nu lăsă niciun dubiu în privința taberei pe care o susținea. Athena a pornit în urma ei, gata să se năpustească la primul semn de primejdie.

— Lord Raleigh, a strigat unul dintre soldați, vă cer respectuos să stați deoparte. Suntem aici la ordinul Lordului Cavell. Oamenii ăștia îi ocupă ilegal pământurile și trebuie să plece de îndată.

Fără să îl bage în seamă, Fletcher s-a apropiat de Berdon și de Sir Caulder. A ridicat mâna, iar Ignatius a apărut lângă el și, în semn de avertizare, a scos câteva flăcări în momentul în care gărzile, agasate, au început să își ridice muschetele.

— Ce se întâmplă? a întrebat Fletcher și își dorea să fi avut khopeshul cu el.

— Încearcă să ne alunge, a zis Berdon. E terenul nostru.

— Și nu avem de gând să plecăm, a strigat o femeie din mulțime. Nu o să ne lăsați încă o dată pe drumuri.

Au răsunat strigăte de încuviințare, iar mulțimea a înaintat tumultuoasă și s-a oprit la mică distanță de Berdon. Fletcher a recunoscut-o pe Janet, pielăreasa care îi făcuse tunica.

— Cei mai mulți oameni din Pelt au locuit în așezarea asta după ce Didric și taică-su le-au cerut să își plătească datoriile ca să construiască închisoarea, i-a explicat Berdon, în timp ce priveau de pe margine. Dar Didric a primit pământul ăsta împreună cu titlul nobiliar și de atunci tot încearcă să ne alunge de aici.

— Habar nu aveam, a murmurat Fletcher, scuturând scârbit din cap.

— O să se termine urât, a mormăit Sir Caulder și și-a scos sabia din teacă, îndreptând-o înspre cel mai apropiat dintre sătenii furioși. Soldații ăștia o să înceapă să tragă din clipă în clipă. Berdon îmi spune că e pentru prima dată când au venit cu muschetele la ei.

— Așa e, fiule, cred că asta e drept răzbunare pentru victoria ta la proces, a confirmat Berdon, apoi a aruncat o privire peste umăr. Nu mai pot să îi țin prea mult în frâu.

Fletcher s-a uitat la soldații care se apropiau. El era de vină pentru asta; trebuia să găsească o soluție. Dar cum?

Casele dimprejur nu erau decât niște cocioabe mizere, căci sătenii lipsiți de bani nu își permiteau materiale de construcție de calitate. Nu era niciun puț de apă, nici ziduri care să țină la distanță lupii și tâlharii. Sătenii erau rufoși, iar fețele lor nespălate erau mânjite de funingine. Chiar și Berdon avea haine sărăcăcioase, iar Fletcher a observat că pierduse în greutate – trupul lui, odinioară masiv, era acum numai mușchi pronunțați, viguroși.

La asta îi redusese Didric – transformase niște vânători și meșteri odată mândri în vagabonzi care trăiau în cocioabe. Iar acum, că nu mai rămăseseră decât cu acoperișul de deasupra capului, Didric voia să li-l ia și pe ăsta.

— O să plătească pentru asta, a șoptit Fletcher, moment în care o piatră i-a trecut pe deasupra capului.

Aceasta a căzut la vreun metru de soldați, iar aceștia au ridicat imediat muschetele și și-au încleștat degetele pe trăgaci.

— Nu pot să ne omoare pe toți, băieți, a răsunat din nou glasul lui Janet. Casele sunt tot ce ne-a mai rămas.

— Nu merită să muriți pentru asta! le-a strigat Fletcher.

Strigătele mulțimii s-au transformat într-un murmur, iar oamenii și-au întors privirea către el.

— Nu mai avem altceva, i-a răspuns Janet și, țuguindu-și buzele, a scuipat cu dispreț. Dacă rămânem fără „casele” astea, o să ajungem să cerșim pe străzile din Boreas pentru mâncare, asta dacă nu ne alungă înainte pinkertonii din oraș. Jumătate dintre noi o să moară înghețați până la sfârșitul anului.

Cuvintele ei l-au marcat puternic pe Fletcher. Era ușor să îți închipui că ar putea să își refacă viața, să găsească de lucru în altă parte. Dar își amintea încă acea noapte funestă din urmă cu doi ani, când chiar el fusese obligat să plece din Pelt. Frica, îndoiala. Chiar și așa, el avusese bani, haine, arme. Oamenii ăștia nu aveau nimic. Își dorea să îi poată ajuta, dar nu prea avea ce să le dea.

— Ți-a mâncat pisica limba, *Lordule* Raleigh? a râs de el Janet. Da, da, știm toți de moștenirea ta. Nu te mai grozăvi atâta și vezi-ți de treaba ta. Aici e locul nostru. Nu în altă parte.

Dar putea fi. Ideea i-a venit în minte precum razele soarelui care străbat printre nori. Ar însemna multă muncă, iar el nu ar putea fi de față să dea o mână de ajutor. Dar le era dator acestor săteni. Îi era dator lui Berdon.

— Ia stați! Există un loc unde ați putea merge! a strigat Fletcher.

Ignatius a mârâit când gărzile au făcut un pas înainte.

— Raleighshire. Puteți să vă mutați acolo.

S-a așternut liniștea, întreruptă numai de clinchetul metalic al uniformelor soldaților.

— Acolo sunt sate părăsite. Pământ pentru vânătoare, râuri pentru pescuit. E cald acolo, la marginea hățișurilor. Puteți să reconstruiți așezările. Puteți să o luați de la zero.

Fletcher vorbea precipitat, căci Ignatius mârâise din nou în momentul în care soldații au mai înaintat puțin.

— Și crezi că o să fim în siguranță, așa aproape de hățișuri? Orcii pot trece în fiecare zi hotarul, să ne jefuiască și să ne măcelărească. Mai bine îmi încerc norocul aici, acum, i-a șuierat Janet.

— Mă cunoașteți cu toții, s-a adresat Fletcher mulțimii. Eu voi fi seniorul pământurilor pe care o să trăiți. Vă făgăduiesc că o să fac tot ce îmi stă în putință să fiți în siguranță, odată ce o să mă întorc acolo.

Ignatius i s-a cățărat pe picior și apoi pe umăr, iar Fletcher i-a luat pe Berdon și pe Sir Caulder de braț. Era timpul să schimbe tactica.

— Puteți să vă încăpățânați și să muriți prostește aici, le-a spus Fletcher, îndreptându-se înspre mulțime. Sau puteți veni cu noi, către o nouă viață. E alegerea voastră.

Fletcher și-a croit drum printre oameni, îndepărtându-se de soldați. Le simțea ochii ațintiți asupra lui când trecea printre ei și nu putea decât să spere că aceștia nu o să observe cât de roșie îi era ceafa din pricina fricii. Oare funcționase?

Berdon a început să vorbească răspicat, cu vocea lui baritonală, în timp ce străbăteau mulțimea de oameni:

— Cei care vor să vină cu noi, strângeți-vă lucrurile și ne întâlnim la marginea taberei. Nu luați decât ce puteți căra, pentru că avem drum lung de făcut. Cât despre restul, o să ne vedem în viața de apoi.

Fletcher, Berdon și Sir Caulder au mers mai departe, fără să privească în urmă. Puteau auzi lipăit de pași în spatele lor, dar Fletcher nu își dădea seama cât de mulți erau.

— Câți vin după noi? a întrebat din colțul buzelor, cu voce joasă Sir Caulder, gâfâind din pricina efortului cu care își trăgea după el, prin noroi, piciorul de lemn.

— Habar nu am, i-a răspuns Berdon în șoaptă. Nu te uita. Lasă-i câteva minute.

Și-au văzut de drum, trecând de ultimele colibe, și au ajuns lângă poteca de munte care ducea în afara satului. Nu s-au auzit focuri de muschetă, dar au continuat să privească înainte, înspre valea de dedesubt. Soarele se ridica pe cer, în depărtare, scăldând vârfurile copacilor într-o lumină aurie.

— Dacă nu au nimic împotrivă, aș vrea să mă întorc împreună cu Berdon în Raleighshire, a zis abia șoptit Sir Caulder, cu șovăială în glas. Acolo e locul meu și nu cred că aș fi în siguranță la Vocans, după ceea ce am spus la proces.

— Ești bine-venit, bineînțeles. Nu am apucat să îți mulțumesc, știi. Ți-ai asumat un mare risc spunând povestea aia, i-a spus Fletcher lui Sir Caulder.

— Pentru puțin, băiete dragă. Era de datoria mea. Sunt bucuros că am putut să te salvez, cu toate că nu am fost în stare să îi salvez pe părinții tăi, cu atâția ani în urmă. Mă poți ierta?

Vocea îi tremura, iar Fletcher și-a amintit că Sir Caulder, un războinic redutabil, era totuși un om în vârstă, care se apropia de sfârșitul vieții. Își închipuia cât de cumplit trebuie să îl fi chinuit vina ținută ascunsă atât amar de timp.

— Nu am ce să iert. Ce a fost a fost, i-a răspuns Fletcher. O să mă dedic familiei și prietenilor care mi-au mai rămas, printre care te numeri și dumneata.

S-a oprit și s-a întors către Berdon, care privea răsăritul, ferindu-se să îi întâlnească privirea.

— Știi că tot tu rămâi tatăl meu, nu?

Berdon a închis ochii și a zâmbit, iar umerii i s-au relaxat.

— Am câteva lucruri de făcut cât mai curând, a continuat Fletcher, punându-și brațul pe după umerii lați ai lui Berdon. Și asta o să mă țină departe de voi. Dar vă promit că o să vin acasă. O să găsim împreună noua așezare, departe de iadul de aici.

— O să am eu grijă de asta, fiule, a zis Berdon și l-a strâns pe Fletcher într-o îmbrățișare de urs, de i-au pârâit coastele.

Din spatele lor a răsunat o tuse stânjenită, iar Fletcher s-a uitat peste umărul lui Berdon și a văzut o mulțime de oameni, ale căror bunuri erau stivuite într-un cărucior și într-o singură căruță șubredă. Janet a făcut un pas în față, iar pe chipul ei a trecut repede o umbră când Lysander a zburat pe lângă ea.

— Păi, ne-ai convins. Acum termină cu porcăriile astea sentimentale și spune-ne cum să ajungem acolo.

Capitolul 18

Demonii lui Fletcher nu s-au băgat în seamă unul pe altul în timpul zborului către Vocans, cu toate că erau despărțiți de doar câțiva centimetri – Athena stătea pe umărul lui, iar Ignatius, înfășurat în jurul gâtului. Și asta nu din pricină că nu se agreau unul pe altul. Fletcher își putea da seama că era vorba de un sentiment ciudat de nesiguranță, combinat cu competitivitate.

Fletcher și Lovett călătoreau în liniște, schimbând doar din când în când câte o vorbă. Și oricum ar fi fost greu să vorbească, căci vântul lua cu el și puținele vorbe pe care încercau să le rostească. Încerca să nu stăruie cu

gândul asupra celor întâmplate în ultimele zile, pentru că îl tulburau profund și făceau să fie bântuit de îndoieli. Până și gândul la Berdon era dulce-amărui, căci regăsirea lor fusese de scurtă durată, iar despărțirea, la fel de dureroasă precum prima lui plecare.

Astfel că, pentru a-și abate gândurile, Fletcher privea întinderea de pământ de jos, care se desfășura în zare asemenea unei pături din petice galbene, maronii și verzi, întretăiate de linii albastre și cenușii, râurile și drumurile care își croiau drum prin câmpii.

Era aproape noapte când a văzut în depărtare silueta întunecoasă a castelului Vocans și, în timp ce coborau în spirală în curtea Academiei, și-a dat seama cât de mult dusese dorul vechiului castel dărăpănat.

— Ai face bine să te grăbești dacă vrei să prinzi finalul Turneului, l-a îndemnat Lovett, când au pus piciorul pe pământ, și l-a împins către intrare. Eu o să dau jos șaua de pe Lysander, tu ia-o înainte.

— Mulțumesc că m-ai adus. Ne vedem înăuntru, a zis Fletcher. Îmi pare rău că nu am fost deloc o companie plăcută.

Lovett a țâțâit și i-a făcut semn să plece.

— Nu-ți face probleme.

A intrat în grabă prin ușa dublă în vestibul, în care domnea o liniște de mormânt, iar ecoul pașilor lui răsuna în spațiul gol. Se simțea ciudat să se întoarcă aici. Lipsise un an, cel mai lung an din viața lui, dar i se părea că mai ieri pășea prin aceste coridoare. Într-un fel, se simțea acasă la Vocans, mai mult decât se simțise la întoarcerea în Pelt.

Lucru destul amuzant, nu îl stânjenea mai deloc să îi ducă și pe Ignatius, și pe Athena pe umeri, cu toate că Athena a profitat de ocazie să își întindă aripile și să le fâlfâie prin aer, zburând pe deasupra, cu ochii în patru la potențiale pericole. Ignatius a căscat înspre ea, apoi s-a înfășurat mai strâns în jurul gâtului lui Fletcher, vrând parcă să îi dea de înțeles că își pierde timpul de pomană.

Fletcher cobora deja scările și a străbătut coridorul cu celule. Putea deja auzi strigătele mulțimii, amplificate de pereții reci de piatră, când mai puternice, când mai slabe, după mersul luptei pentru supremație care se dădea pe nisipul din arenă. Când s-a apropiat de intrare, și-a dat seama că trebuia să se fi ajuns, pesemne, la runda finală, întrucât celulele erau goale, toți concurenții, mai puțin cei doi din arenă, fiind deja eliminați din Turneu.

Spectatorii nu l-au observat când a intrat, așa erau de absorbiți de ceea ce se întâmpla în arenă. Nobili, generali și servitori deopotrivă și-au unit vocile în cor, dar Fletcher putea acum distinge numele scandat.

— Didric! Didric!

În căldura înăbușitoare din arenă, două siluete se învârteau una în jurul alteia pe nisip, lovind și parând loviturile adversarului, în căutarea momentului prielnic pentru lovitura de grație. Se părea că nu e niciun demon de față, regulile rundei finale prevăzând un duel, așa cum fusese și cazul celei de a doua runde din Turneu a lui Fletcher, în care îl înfruntase pe Malik.

Didric era înarmat cu o floretă cu lamă lungă și subțire și mâner cu apărătoare, potrivită mai curând pentru scrimă decât pentru căsăpit orci. Din pricina căldurii înăbușitoare, sudoarea îi lipise de frunte șuvițele blonde, iar pe buze și pe bărbie avea o șuviță de sânge închegat, urme ale unei sângerări care se oprise de curând.

Pe fața lui brăzdată de cicatrici apăruse un rictus sălbatic adresat adversarului, iar corpul lui, odată puhav, acum subțire și viguros, executa mișcări de atac și de retragere cu ușurința exersată a unui spadasin bine pregătit.

Celălalt combatant era în mod limpede un gnom, cu păr lung, vălurit, care biciuia aerul la mișcările lui de eschivă și de ripostă, ținând strâns într-o mână o rozetă cu țepi, folosită drept armă pentru a lovi și a para, în timp ce cu cealaltă mânuia o sabie cu lamă scurtă, în formă de pană, cu mâner cioplit în os, pe care Fletcher a recunoscut-o ca fiind un seax.

Gnomul s-a dat câțiva pași în spate din fața unei bruște rafale de lovituri ale lui Didric, apoi a lovit cu piciorul în nisip, ca să i-l arunce adversarului în față. Când Didric s-a răsucit, ducându-și mâinile la ochi, gnomul a profitat de ocazie pentru a se feri într-o parte, în spațiu deschis, căci fuseseră înghesuiți în peretele arenei.

Fletcher a fost surprins să vadă obrazul lipsit de barbă al unei femei gnom, cu ochi verzi precum ai lui Othello și cu niște pistrui răspândiți pe podul nasului ei cârn. Nu purta văl, precum celelalte femei din neamul ei, dar Fletcher a recunoscut rozeta cu țepi pe care o avea în mână – era un torq, echivalentul pentru femei al toporului bărbaților gnomi.

— Fletcher, vino aici, a strigat Othello, iar Fletcher l-a văzut făcându-i semn cu mâna, la câțiva pași mai jos.

Și-a croit drum înspre locul unde se afla Othello și s-a așezat, fără să își desprindă privirea de la cei doi luptători, în timp ce Didric s-a apropiat din nou, dând drumul în șoaptă unui șuvoi de cuvinte. Fletcher nu putea să le distingă, dar și-a dat seama, după ochii mari pe care i-a făcut fata, că erau jigniri.

— Cum ziceai că o cheamă? a întrebat el, pe când fata a parat o nouă lovitură cu torqul și și-a repezit seaxul în direcția picioarelor lui Didric, obligându-l să sară cu greu peste lama sabiei.

— O cheamă Cress. Ar fi trebuit să câștige lupta până acum – Didric nu a fost antrenat să se dueleze cu un luptător care mânuiește două arme. Îi vezi nasul? L-a pălit în față cu torqul, dar Rook a considerat că nu e o lovitură mortală. Tipic.

Othello a arătat înspre judecătorul îmbrăcat în negru din colț, cu ochii scăpărând de furie în momentul în care seaxul lui Cress a sfâșiat pânza uniformei lui Didric la gât, a cărui piele a rămas nevătămată datorită magiei pentru bariera de protecție.

— Haide, zău așa! a răcnit Othello, dar vocea i-a fost acoperită de huiduielile publicului la adresa slabei apărări a lui Didric. O lovitură la gât e letală!

Rook a clătinat din cap, țuguindu-și buzele. În ciuda susținerii aproape unanime de care se bucura Didric din partea oamenilor din public, câțiva i-au huiduit decizia. Observând lipsa gnomilor din public, Fletcher l-a înghiontit pe Othello.

— Unde e Atilla? La infirmerie?

— Nu, i-a răspuns Othello. El și Cress… mă rog, nu se înțeleg prea bine. După ce a fost învins de Didric, a plecat valvârtej.

Jos în arenă, Cress a lovit înspre stomacul lui Didric, obligându-l să se încovoaie pentru a se feri. În acest moment, torqul a zburat zbârnâind prin aer, făcându-i pe față crestături ascuțite, și s-a auzit un trosnet răsunător, pe care Fletcher l-a perceput în ciuda strigătelor mulțimii. Chiar și așa, lui Rook i-au trebuit nu mai puțin de zece secunde până să încline, în sfârșit, din cap, încuviințând aplauzele slabe ale celor din jurul lui.

— Cress câștigă turneul! a declarat el și a bătut de două ori din palme, apoi și-a lăsat brațele să cadă pe lângă corp.

A sărit în arenă, în timp ce Didric, amețit, își recăpăta cunoștința, și l-a ajutat să se ridice în picioare. Cress stătea, mândră, în picioare și își ștergea

fața, după toate aparențele, nepăsătoare față de lipsa entuziasmului pentru victoria ei.

În mod limpede, atacurile Nicovalelor își făcuseră efectul. Resentimentele la adresa gnomilor păreau mai puternice decât în momentul în care ajunsese Fletcher prima dată la Vocans. Aproape toți cei din public părăseau deja sala, dezamăgiți că favoritul lor pierduse lupta. Othello a clătinat din cap când a văzut că încăperea începea să se golească. Era un mod complet nepotrivit de a saluta o victorie binemeritată.

— Atenție – au apărut gemenii, i-a șoptit Othello.

Tarquin și Isadora urcau scările din fața lor, însoțind un Didric asudat. Cei trei s-au oprit la câțiva pași de ei, holbându-se de sus la Fletcher și la Othello.

— Ce reuniune de familie emoționantă, i-a luat Didric în zeflemea, alegându-se cu un pumn în braț din partea lui Tarquin.

A surprins căutătura încărcată de ură pe care i-a adresat-o Fletcher și s-au pironit cu privirea unul pe altul. Fletcher făcea eforturi să se stăpânească să îl împingă pe Didric pe scări, dar Othello l-a apucat de încheietură, să îl oprească.

Isadora și-a dat ochii peste cap și a pocnit din degete, să atragă atenția lui Fletcher.

— *Scumpul meu* verișor, a trecut atâta vreme.

A zâmbit cât mai plăcut și i-a făcut lui Fletcher o reverență exagerată.

— Cât să fi trecut, mai bine de un an, nu-i așa? Ce ai făcut atât amar de vreme?

— Nu vă consider rude cu mine, i-a tăiat-o Fletcher, căci amintirea îndelungatei perioade petrecute în temniță și a celor care se aflau în spatele ei nu i se ștersese deloc din minte.

— Sunt total de acord, i-a răspuns Tarquin, cu un rânjet răutăcios pe față. Om de rând ai fost, om de rând rămâi. Atâta vreme cât moștenirea mătușii Alice e a noastră, puțin îmi pasă cum îți spui tu.

— Puteți să vă păstrați nenorociții de bani, a zis Fletcher. Numai lăsați-mă naibii în pace!

— Bucuroși! a zis Isadora, de pe fața căreia se ștersese zâmbetul drăguț.

Cu nasul pe sus, a pufnit demonstrativ.

— Haideți. Oricum aici pute a gnom, a rânjit ea și s-a îndepărtat.

Othello s-a înroșit de furie, iar Fletcher a tresărit simțind cum gnomul își încleștează mâna în jurul încheieturii lui, pentru a se stăpâni să se repeadă la ei.

— Apropo, îmi place tunsoarea ta, i-a strigat Tarquin peste umăr. Trebuie să îmi spui unde ți-ai făcut-o.

— E prea mult! a mârâit Othello și a sărit în picioare.

Fletcher a făcut la fel, dar cei trei se făcuseră nevăzuți și, în locul lor, s-au trezit față în față cu Rory și Geneviève, muți de uimire.

— Salut! li s-a adresat Fletcher, nesigur pe sine.

Ei trei nu se despărțiseră în relații prea bune – aproape că ucisese Insecta lui Rory la Turneu, la urma urmei.

— Salut! Înțeleg că ai ieșit, a zis Rory, stânjenit.

— Așa e, i-a răspuns Fletcher, scărpinându-se la ceafă.

— Foarte bine… foarte bine… a zis Rory, ferindu-se să îi întâlnească privirea. Mă bucur.

Au rămas așa, într-o tăcere stânjenitoare, până când Geneviève a făcut un pas în față, străduindu-se să zâmbească.

— Bine ai revenit! a zis ea și l-a îmbrățișat strâns pe Fletcher. Haide să povestim mai târziu.

L-a apucat pe Rory de braț și au luat-o repede din loc.

— Păi… n-a fost chiar așa rău, a zis Othello.

— Avem doar nevoie de puțin timp, i-a spus Fletcher. N-o să mă ierte așa, una-două.

— Așa-i, a adeverit Othello. Cu toate că, s-ar zice, un an nu e tocmai puțin timp.

Dar Fletcher nu i-a mai răspuns, căci Cress ieșise din arenă și se îndrepta către ei, scuturându-și nisipul de pe uniforma de cadet.

Câteva secunde mai târziu, s-a oprit în fața lor, cu mâinile în șold și cu ochi strălucitori.

— Tu ești marele Fletcher, carevasăzică, a spus ea și i-a zâmbit larg. Credeam că ești mai înalt.

— Nici tu nu ești prea înaltă, a zis Fletcher, dar nu s-a putut abține să nu îi zâmbească la rândul lui. Buna ei dispoziție era contagioasă.

— Și Cress, și Atilla au făcut figură bună anul ăsta, a zis Othello, zâmbind și el. Învingerea fanfaronului ăla de Didric a fost încununarea unei munci și a unei pregătiri susținute. Nu pot să-ți spun cât de neplăcut a fost

să îl am coleg. El și Atlas s-au împrietenit la cataramă de când s-au cunoscut.

— Poți fi sigur de asta, a întărit Cress.

A făcut un semn din cap înspre cealaltă parte a sălii, iar Fletcher l-a văzut pe Didric așezat în partea opusă a arenei, lângă Tarquin, Isadora și Atlas. În vreme ce Didric purta aceeași uniformă în culorile negru și galben pe care o mai văzuse și înainte, Fletcher a remarcat că Atlas și gemenii erau îmbrăcați în uniforma Furiilor Forsyth – veșminte negre, cu nasturi și epoleți argintii.

— De ce poartă uniformă? Că doar abia ce au absolvit, s-a arătat nedumerit Fletcher.

— Tarquin și Isadora au fost promovați la gradul de locotenent după Turneul de anul trecut, la fel și Seraph, l-a lămurit Othello, urmărindu-i privirea. Așa că gemenii au servit în tot acest timp în regimentul tatălui lor. Bănuiesc că i-au adus și lui Atlas o uniformă, acum, că a absolvit și el.

Cu un an de luptă pe linia frontului, pesemne că gemenii sunt mai de temut decât oricând, a gândit Fletcher cu groază.

— Am aflat despre misiune, că veni vorba, a șoptit Cress, strecurându-se pe locul de lângă el. Rook ne-a spus despre ea înainte să înceapă Turneul. Vreau să fac parte din echipa ta, dacă ești de acord. Cred că am arătat că sunt o luptătoare redutabilă.

— Echipă? a întrebat Fletcher.

Dar, înainte să apuce ea să răspundă, Sylva s-a vârât între ei și s-a așezat, purtând aceeași armură verde ca în ziua precedentă.

— Ce-am ratat? l-a întrebat ea pe Fletcher. A învins Didric? Aș fi rămas, dar am plecat să te caut.

— A, nici vorbă, Cress l-a învins, i-a răspuns Fletcher, aplecându-se stânjenit înainte și arătând înspre tânăra din spița gnomilor.

— Felicitări! a zis Sylva și i-a întins mâna. Cress i-a strâns-o încruntându-se ușor, nemulțumită că fusese întreruptă atât de nepoliticos.

Fletcher se simțea ciudat să stea atât de aproape de Sylva, căci nu mai vorbiseră de la întrunirea consiliului. Pentru el, era greu să treacă atât de repede de la prietenie la diplomație, mai cu seamă după ce ea stătuse în cumpănă dacă să îl susțină.

— Deci, cum spuneam… a început Cress, dar s-a oprit când l-a văzut pe Atilla coborând cu pas apăsat treptele de lângă ei.

Acesta i-a evitat ostentativ privirea, apoi i-a salutat din cap pe Fletcher și pe Sylva.

— Mă bucur să vă văd, Fletcher, Sylva, a bâiguit el, ferindu-se să întâlnească privirea insistentă a lui Cress. Nu ne-am mai întâlnit de multă vreme.

— Pe mine nu te bucuri că mă vezi? a zis veselă Cress, iar în voce i se simțea o ușoară ironie.

Atilla s-a înroșit la față și a întors capul în altă parte, apoi a mormăit printre dinți:

— E și așa destul de rău printre învățăcei, dar de față cu oamenii ăștia? E… dezgustător.

Fletcher a încruntat din sprâncene, nedumerit. Despre ce vorbea Atilla?

— Chiar așa de rău arăt? a zis Cress și, acoperindu-și obrajii cu mâinile, a fluturat din gene înspre el.

— Acoperă-te, a zis Atilla și s-a întunecat și mai mult la față.

— Trebuie să înțelegi un lucru, Atilla, i-a spus Cress, iar vocea ei plăcută a căpătat o nuanță amenințătoare. Femeile din neamul nostru poartă văl pentru că așa vor ele. O fac pentru ele, nu pentru voi. Dacă am ales să îmi dezvălui chipul, înseamnă că asta e alegerea *mea*. Tu nu ai nimic de spus în problema asta.

— Asta e trufie, a zis Attila, privind tot în altă parte. Îți etalezi corpul ca să te vadă toată lumea.

— Dar în cazul meu cum e, Atilla? a intervenit Sylva. Vorbea pe un ton calm, dar Fletcher a observat că vârfurile urechilor i se înroșiseră, semn clar că era furioasă.

— Nu înțeleg, a zis Atilla, nedumerit.

— Sunt trufașă? Îmi etalez corpul?

Atilla a bâiguit ceva, dar în minte nu îi venea niciun răspuns.

— Și cu tine cum e, Atilla? a întrebat Cress, grăbindu-se să profite de ocazie. Ești chipeș, ai o mustață făloasă. Ei bine, te-am văzut la antrenamente cu pieptul gol. Tu își etalezi corpul în fața tuturor și în fața *mea*. Ești *trufaș* din cale-afară.

Mânios, Atilla a lovit cu piciorul în pământ.

— Nu am de gând să mă cert cu niște necugetați. Cress știe că nu e bine ce face, chiar dacă voi, care nu sunteți gnomi, nu înțelegeți. Dar tu, frate, nu ar trebui să fii atât de îngăduitor. Ea ar trebui să fie un exemplu pentru

gnomi, și dacă o să ia parte la misiune, toți locuitorii Imperiului Hominum o să îi poată vedea chipul. Ce ar fi dacă celelalte fete s-ar lua după ea?

Othello a privit-o pe Cress și a schițat un zâmbet.

— Nu văd niciun motiv de nemulțumire, a zis el.

Atilla a pufnit și s-a îndepărtat cu pas apăsat, ocolind arena în direcția lui Seraph, care tocmai îi observase și le făcea bucuros semne cu mâna. Purta o uniformă grosolană, chihlimbarie, cu o eșarfă stacojie, și era înarmat cu un iatagan și cu un pistol pus în toc.

În timp ce Fletcher și prietenii lui îi răspundeau la semne, Rook a pășit în mijlocul arenei trasând în aer un simbol magic. Când a terminat de gravat simbolul, în sală a răsunat un zgomot teribil, atât de puternic încât i-a zgâriat lui Fletcher timpanele, lăsându-l cu un țiuit persistent în cap.

— Acuma, dacă ați tăcut cu toții, putem începe selecția. Fletcher, Isadora, Malik și Seraph, poftiți lângă mine în arenă.

Capitolul 19

Sudoarea i se prelingea lui Fletcher pe spate când a pășit în arenă. I-a infuzat pe Ignatius și pe Athena cu o scăpărare din palmă, căci erau singurii demoni din încăpere. Încă îi simțea pe amândoi în minte și, lucru și mai straniu, o a treia conexiune, care se stabilea încet-încet între cei doi. Poate că Athena și Ignatius începeau să aibă încredere unul în altul.

Când a pătruns în cercul de lumină pâlpâitoare aruncată de torțe, i-a revenit în minte ceea ce se întâmplase ultima dată când pășise pe acel nisip. Pericolele pe care la avusese atunci de înfruntat erau floare la ureche în comparație cu ceea ce avea să urmeze.

— Vi s-a spus tuturor de ce vă aflați aici, și-a început Rook cuvântarea, pășind încolo și-ncoace prin arenă. Misiunea voastră urmărește două obiective. Primul, distrugerea a câteva mii de ouă de goblin, înainte să eclozeze. Cel de al doilea, salvarea lui Lady Cavendish, mama lui Rufus.

În tribună, Rufus s-a îndreptat un pic de spate în momentul în care toți ceilalți s-au întors să îl privească, iar Fletcher a observat că articulațiile degetelor i s-au albit când și le-a încleștat pe mânerul sabiei. Tânărul nobil nu îi făcuse cine știe ce impresie cu un an în urmă, căci băiatul se dădea pe lângă gemenii Forsyth. Spera că Rufus nu avea să se dovedească un punct

slab în această misiune, mai cu seamă că salvarea mamei lui aducea o presiune în plus.

O licărire albăstrie l-a făcut pe Fletcher să fie atent din nou la Rook. Acesta produsese o flamă magică, iar sfera luminoasă se mișca de colo-colo prin aer. Pe măsură ce se deplasa, lăsa în urmă o dâră de lumină azurie, trasând o formă asemănătoare cu un simbol magic.

Curând, a apărut o piramidă uriașă, cu patru laturi, care a rămas suspendată în aer, iar o rețea ciudată de tuburi înconjura încăperea centrală de sub aceasta. Se rotea ușor, umplând sala de o strălucire albastră, stranie.

— Serviciile noastre secrete ne dau de înțeles că ouăle de goblin s-ar afla înăuntrul rețelei de grote vulcanice de sub această străveche piramidă, în adâncul hățișurilor orcilor, le-a explicat Rook și a împuns cu degetul rețeaua de tuneluri de sub piramidă. Lady Cavendish este ținută tot pe acolo pe undeva. Și pe bună dreptate – este locul cel mai sigur din întreg ținutul orcilor. Piramida e cel mai sacru loc al lor.

Toate astea erau noi pentru Fletcher și simțea că inima îi sparge pieptul, pe măsură ce pulsul îi devenea tot mai iute. Își închipuise că vor ataca un sat izolat al orcilor, nu că o să trebuiască să se piardă prin măruntaiele pământului.

— Diviziile Celeste vă vor lăsa cât mai aproape cu putință, apoi o să vă continuați drumul pe jos. Trebuie – și vreau să fie foarte clar –, trebuie *neapărat* să vă întâlniți la miezul nopții, la intrarea din spate a piramidei, la trei zile după ce v-au depus la sol Diviziile Celeste. Din acel moment, veți avea opt ore pentru a vă îndeplini misiunea – atât pot sta pe loc să vă aștepte Diviziile Celeste, fără să mai patruleze spațiul aerian al Imperiului. Nu uitați, puneți în pericol soarta locuitorilor din Hominum cu fiecare oră petrecută acolo, căci, dacă orcii observă lipsa patrulelor aeriene, își vor trimite Dragonii să atace orașele fără apărare.

Fletcher a tras adânc aer în piept când și-a imaginat dezastrul pe care l-ar putea face chiar și un singur asemenea Dragon într-o așezare lipsită de apărare. Își asumau un risc uriaș.

— Diviziile Celeste vă vor urmări cu ajutorul cristalelor magice și vor încerca să ajungă de îndată ce v-ați îndeplinit misiunea. Dacă vreuna dintre echipe nu ajunge odată cu celelalte la punctul de întâlnire, va fi obligată să se descurce cum poate pentru a se întoarce acasă.

Rook s-a oprit din nou, pentru a da răgaz tuturor să înțeleagă gravitatea celor spuse.

Fletcher era conștient că încercarea de a se întoarce acasă pe cont propriu însemna moarte sigură. Împrejurul lui, fețele celorlalți erau posomorâte. Până și Tarquin și Isadora păreau a fi îngrijorați, căci le pierise culoarea din obraji. Luptaseră mai bine de un an pe linia frontului – așa că știau mai bine decât oricine cu ce urmează să se confrunte echipele.

— După cum știți cu toții, cristalele magice vor fi împărțite pe tot cuprinsul Imperiului, a adăugat Rook. În curând, în fiece cârciumă, primărie de sat ori piață publică, se vor găsi câte patru astfel de cristale, unul pentru fiecare echipă, cu ajutorul cărora populația poate urmări desfășurarea misiunii. Vouă nu vi se vor da cristale, pentru că, dacă o echipă este capturată, orcii le-ar putea folosi ca să dea de urma celorlalte.

Rook a pocnit din degete și piramida a dispărut, iar încăperea a fost din nou scăldată de lumina portocalie a torțelor.

— Pentru a vă putea concentra pe deplin asupra misiunii, fiecare echipă va avea nevoie ca un demon să acționeze drept canal pentru aceste cristale, a continuat Rook. Prin urmare, le-am cerut unor protectori să își ofere voluntar propriii demoni Acești protectori vor asigura echipelor câte o călăuză experimentată, care să vă ajute să înaintați prin hățișuri. Nu mai e mult până veți afla cine vă sunt protectorii și călăuzele.

A bătut din palme și și-a frecat mâinile, încântat de această perspectivă.

— Acum, haideți să vedem fiecare grup. Vor fi patru echipe a câte patru membri, alcătuite din trei învățăcei din anul doi și un voluntar din primul an. În ce vă privește, cei care vă oferiți voluntar, odată ce pășiți pe nisipul arenei, nu mai e cale de întoarcere…

A lăsat ca vocea să i se stingă treptat, în timp ce privea micul grup de învățăcei din primul an străbătând arena.

— Căpitanii au fost deja aleși, a spus Rook, desfășurând un pergament lung. Se află chiar acum în fața voastră.

Fletcher s-a simțit cuprins de mândrie și de emoții, iar cele două sentimente i-au provocat o senzație neplăcută în capul pieptului Stătuse atâta vreme pe tușă, fără să schimbe o vorbă cu cineva, în afară de Ignatius, timp de un an… și ăla era un monolog de toată frumusețea. Oare chiar era pregătit să conducă o echipă într-o misiune care îi putea costa viața?

Rook și-a dres vocea, iar Fletcher s-a întors cu răsuflarea tăiată, ca să afle care îi vor fi colegii de echipă.

— În urma unei analize atente din partea consiliului regelui și a profesorilor de la Academie, echipele sunt următoarele. Vă rog să veniți să vă alăturați căpitanilor aleși când vă auziți strigat numele.

Și-a dres vocea.

— În echipa Isadorei, îi avem pe Tarquin și pe Atlas. În echipa lui Seraph, pe Rory și pe Geneviève. În echipa lui Malik, Penelope și Rufus. Iar din echipa lui Fletcher fac parte Othello și Sylva.

Fletcher a răsuflat ușurat, în timp ce învățăceii au coborât în arenă și li s-au alăturat colegilor lor. Sylva i-a adresat un zâmbet scurt când a venit lângă el, iar Othello i-a tras în joacă un pumn în braț.

— Eram sigur că o să pună un om la comandă, a șoptit Othello, dar i-a făcut cu ochiul ca să arate că nu îl deranjează. Se pare că ne-au grupat în funcție de prietenii.

— Așa e, a zis Fletcher, bucuros. Isadora pare mulțumită. Pun prinsoare că, în momentul când Tarquin a pierdut în fața mea la Turneu, ea a fost socotită ca fiind cea mai puternică dintre ei doi.

În timp ce și ceilalți învățăcei se alăturau echipelor lor, Fletcher a observat că patru învățăcei rămăseseră în tribune – Atilla, Cress și Didric, împreună cu o fată cu părul negru, pe care Fletcher nu o cunoștea. Rook a făcut un gest larg cu mâna împrejurul arenei, arătând înspre fiecare dintre ei.

— Acum aveți avea posibilitatea să îl alegeți pe cel de-al patrulea membru al echipei, dintre învățăceii din primul an care s-au oferit voluntar să participe la misiune. Isadora, la tragerea la sorți te-a desemnat pe tine să alegi prima.

— Da, vezi să nu, i-a murmurat Sylva la ureche lui Fletcher și, brusc, acesta a simțit cât se poate de concret că mâna elfei îi atinge ușor mijlocul. Nu că ar conta, a continuat ea. Știm amândoi pe cine o să aleagă.

— Îl aleg pe bravul Didric Cavell, a zis Isadora și, cu un gest plin de mărinimie, i-a făcut semn lui Didric să vină lângă ea. Pentru prestația lui strălucită de la Turneu, căci numai un ghinion îngrozitor i-a răpit victoria.

— Ghinionul nu are niciun amestec în asta, a strigat Cress, fără să țină seama de sâsâitul dezaprobator al lui Rook văzând-o că vorbește când nu trebuie.

Didric a sărit în arenă, cu un mers încă ușor nesigur din pricina amețelii pricinuite, pesemne, de o ușoară contuzie. Tarquin a clătinat din cap, în timp ce Atlas și Isadora îl băteau prietenește pe spate.

— Fletcher, e rândul tău, a zis Rook, cu privirea ațintită la Cress, doar-doar o îndrăzni să mai spună ceva.

Fletcher a pălit. Nu știa sigur de ce, dar se așteptase să fie lăsat la urmă.

A ezitat, ceea ce l-a făcut pe Atilla să îl săgeteze cu privirea. Era limpede din ce echipă își dorea gnomul să facă parte. Și totuși… Cress tocmai ce câștigase Turneul și îi ceruse, cât se poate de respectuos, să facă parte din echipa lui. Apoi mai era și recenta izbucnire a lui Atilla împotriva felului de a se îmbrăca al lui Cress. Fletcher își dorea ca echipa lui să ofere lumii un exemplu strălucit – de solidaritate, prietenie și toleranță.

Atilla avea inimă bună și era un războinic redutabil, dar Fletcher nu l-ar alege, nu pentru misiunea asta. Acum, îi trebuia un motiv care să îl facă pe Atilla să înțeleagă.

— O aleg pe Cress, a zis el și a ridicat mâna când Atilla a început să protesteze. Părinții lui Othello și ai lui Atilla nu mi-ar ierta-o niciodată dacă amândoi fiii lor ar face parte din aceeași echipă, iar aceasta ar eșua și și-ar găsi amândoi sfârșitul printr-o singură lovitură a sorții. E mai bine ca riscul să fie împărțit. În armata Regelui, fraților nu li se permite să servească în același regiment exact din acest motiv.

Atilla și-a lăsat privirea în pământ, apoi a consimțit sec, printr-o scurtă înclinare a capului.

— Și am mai și câștigat Turneul, Fletcher, în caz că ai uitat, a zis Cress răspicat, străbătând deja arena. Și, apropo, mă cheamă Cress Freyja.

— Nu am uitat, i-a șoptit Fletcher când a ajuns lângă el. Ăsta e celălalt motiv. Mă bucur să te avem la bord, Cress *Freyja*.

— Seraph, e rândul tău, a răsunat vocea lui Rook, iar acesta le-a întors spatele.

Seraph a privit-o pieziș pe fata cu părul negru, dar nu mai mult de o clipă.

— Atilla Thorsager, normal. Vino aici, țâfnosule, a zis Seraph și a zâmbit cu gura până la urechi, făcându-i semn gnomului să se apropie.

Atilla și-a dat ochii peste cap în timp ce cobora treptele, cu un zâmbet discret în colțul gurii. Cei doi trebuie să se fi împrietenit cât timp lipsise Fletcher.

— Și, în sfârșit, Malik, a spus Rook.

— Sunt cât se poate de bucuros să o aleg pe Verity Faversham, a zis Malik, zâmbind, în timp ce fata cu părul negru a pășit în lumina torțelor. Mă mir că nu a fost prima aleasă.

Când fata s-a alăturat echipei ei, Fletcher nu și-a putut lua privirea de la părut ei brun, care s-a revărsat când ea și-a scuturat capul. Era frumoasă, poate mai frumoasă decât oricare altă fată pe care o văzuse, cu o față în formă de inimă și ochi mari, expresivi, care păreau că stăruie asupra lui în timp ce se îndrepta către echipa ei. Pentru câteva clipe, numele ei nu a avut niciun efect asupra lui și numai bombănitul dezgustat al lui Othello l-a făcut să își dea seama.

— E leită bunică-sa, Ophelia, nu-i așa, Fletcher?

Fletcher a văzut asemănarea, dar tot i s-a părut greu să facă legătura între ea și femeia cu privire aspră care conducea Triumviratul împreună cu Zacharias și Didric. Până și tatăl ei, Charles, inchizitorul, părea foarte diferit de ea, cu toate că aveau amândoi același ten palid. Verity l-a salutat pe Malik cu un zâmbet cald și i-a îmbrățișat cu brațele deschise pe Penelope și pe Rufus.

Sylva i-a dat un cot în coaste, iar Fletcher și-a dat seama că se holba la Verity. A scuturat din cap, încercând să nu uite că alde Faversham îi erau dușmani.

— E în primul an? a întrebat el.

— Da, a confirmat Othello. Cu toate că nu am prea văzut-o pe aici.

Retrasă, își petrecea cea mai mare parte a timpului în camera ei, învățând, sau în Corcillum.

Fletcher a privit în timp ce se aliniau echipele, așteptând următorul anunț al lui Rook.

— După cum bine știți, cristalele magice care au făcut posibilă misiunea au fost oferite cu generozitate de tatăl lui Tarquin și al Isadorei, de bunica lui Verity și de Didric însuși, a spus Rook, arătând cu capul către respectivii învățăcei. Cred că ar trebui cu toții să ne facem răgaz să mulțumim familiilor Forsyth, Faversham și Cavell pentru generozitate.

I-a țintuit cu privirea pe ceilalți învățăcei, nerăbdător. Gemenii Forsyth și Didric au rânjit când Fletcher și echipa lui au bâiguit un mulțumesc lipsit de entuziasm, însă Verity doar s-a înroșit și și-a plecat privirea în pământ.

— Prea bine, a continuat Rook. Acum, am de făcut un anunț pentru toți. Există un premiu pentru îndeplinirea misiunii, ca să menținem viu interesul,

atât pe cel al participanților, cât și pe al celor ce o vor urmări, peste tot în Imperiu. Echipa care va reuși să o salveze pe Lady Cavendish va primi o mie de ludovici, care vor fi împărțiți în mod egal între membrii echipei. Va mai fi încă un premiu de cinci sute de ludovici, pentru echipa care va lua parte la distrugerea ouălor de goblin. La urma urmei, nimic nu se compară cu o întrecere sănătoasă.

Le-a zâmbit larg învățăceilor, iar sala s-a umplut de șoapte schimbate pe furiș. Era o răscumpărare regească, îndeajuns să echipezi o mică armată. Recompensa nu l-a surprins pe Fletcher, chiar dacă nu conta prea mult pentru el. Dacă, în adâncul hățișurilor, una dintre echipe își pierdea curajul, recompensa avea să fie o motivație puternică să își facă datoria.

— Vă rog să vă întoarceți, le-a cerut Rook, arătând înspre ușa din spatele lor, iar Fletcher s-a răsucit în acea direcție.

În ușă stăteau patru demoni, dintre care pe trei i-a recunoscut imediat.

— Echipe, faceți cunoștință cu noii voștri demoni, le-a spus Rook.

Lysander, Grifonul lui Lovett, a coborât țanțoș scările și a bătut de câteva ori din aripi, ca să arunce niște nisip înspre echipa Isadorei. Era limpede cărei echipe îi fusese desemnat, căci s-a îndreptat direct către Fletcher și s-a oprit lângă el, frământând nisipul cu labele.

— Nu poate face asta, a șoptit Fletcher, căci inima i s-a strâns când s-a gândit la Lovett obligată să se limiteze la scaunul cu rotile, singură. El îi ține loc de picioare, de aripi. E cel mai bun prieten al ei. Nu i-a mai rămas decât Valens.

— Vrea să ne protejeze, Fletcher. Ăsta e modul ei de a o face, a murmurat Sylva. O să i-l aducem pe Lysander înapoi, teafăr și nevătămat. Și, în felul ăsta, e ca și cum ar fi și ea cu noi. Poate să străvadă folosindu-și mintea, practic poate să îi locuiască corpul, așa cum a făcut și cu Valens. Nu m-ar mira să o facă exact în momentul ăsta.

Lysander l-a înghiontit pe Fletcher cu ciocul, de parcă voia să îi atragă atenția asupra următorului demon care cobora țopăind scările. Era un gest neobișnuit de omenesc și, când Fletcher a privit în jos, a văzut că Lysander îi face cu ochiul. Lovett era înăuntrul lui, în mod sigur, iar Fletcher i-a răspuns printr-un zâmbet larg.

Canidul cu aspect de lup al lui Arcturus, Sacharissa, a trecut în goană pe lângă ei, oprindu-se doar cât să îl înghiontească în joacă pe Lysander.

Grifonul a dat cu gheara, dar nu a reușit decât să atingă vârful cozii negre și stufoase a Canidului cu patru ochi.

— Se pare că și Arcturus a gândit în același sens, a zis Fletcher în timp ce Seraph o primea pe Sacharissa cu o felie subțire de păstramă, care a apărut ca prin minune dintr-un buzunar al tunicii lui.

Cu toate că Grifonii erau mai puternici și puteau face mai multe decât un Canid, Fletcher și-ar fi dorit să îi poată avea pe amândoi în echipa lui. Cu demonii lui Arcturus și Lovett alături, s-ar simți mult mai în siguranță în întunecimea din hățișurile orcilor.

— Ce naiba e chestia aia? a întrebat Cress și a arătat cu degetul către o creatură uriașă, scheletică, cu o siluetă oarecum umanoidă, coborând pe furiș treptele.

Avea niște coarne groase, rămuroase, care ieșeau din laturile capului asemenea unor ghimpi încâlciți. Capul, fără niciun fir de blană, era un soi de amestec între cerb și lup, cu ochi negri, flămânzi, care priveau roată prin sală. Niște brațe lungi, care se bălăngăneau, târșâiau prin nisipul din fața creaturii, iar mâinile se terminau cu gheare ascuțite. Pielea îi era cenușie și pătată ca a unui cadavru și puțea pe măsură. În ciuda scheletului agil, mușchii se unduiau pe sub pielea întinsă în timp ce se mișca, asemenea unor frânghii împletite, întinse la maximum.

— Un Windigo, i-a răspuns Othello, în a cărui voce se distingea o urmă de uimire și de groază. De nivel treisprezece și rar pe deasupra. E demonul principal al lui Zacharias Forsyth. Aproape tot ce știm despre Windigo am aflat studiind chiar această creatură – nu sunt aproape niciodată văzuți în eter.

— Nu-i niciun mister în privința echipei în care o să ajungă chestia asta, a zis Fletcher, în timp ce creatura s-a oprit lângă echipa Isadorei.

A rânjit atunci când Tarquin, aflat cel mai aproape de Windigo, a strâmbat din nas din cauza mirosului.

— Caliban al meu o să se alăture echipei lui Malik, a anunțat Rook, făcând semn ultimului demon – al lui – să se apropie.

Era Minotaurul lui Rook, o fiară mătăhăloasă, acoperită cu piele neagră, lățoasă. Era bine clădit, numai mușchi și fibră, în timp ce Windigo era numai tendoane și oase. Capul de taur fornăia prin nările groase, ca de porc, în timp ce cobora tropăind treptele cu copitele lui despicate, iar fiecare răsuflare suna precum mugetul foalelor din vechea fierărie a lui Berdon.

— Vă mulțumesc pentru că ne sunteți protector, Inchizitorule, a zis Malik, cu o plecăciune adâncă.

— Nu-i putem lăsă fără nicio protecție pe singurii moștenitori ai familiilor Saldin și Faversham, a spus Rook, lăsându-i intenționat deoparte pe Penelope și pe Rufus, ale căror familii, cu toate că de viță nobilă, nu erau la fel de avute precum celelalte.

Rufus părea oricum că nici nu a observat, căci a apucat mâna lui Rook și i-a scuturat-o cu emfază.

— Nu veți regreta, Inchizitorule, l-a asigurat el. Fratele meu mai mare vă va răsplăti înzecit când o vom salva pe mama, vă garantez!

— O să vă cunoașteți călăuzele, care au fost alese de protectorii voștri, în seara aceasta, a spus Rook, extrăgându-și mâna din strânsoare cu o grimasă. Echipa lui Malik, rămâneți aici cu mine. Restul, mergeți după demonii voștri.

Capitolul 20

Lysander i-a condus afară din arenă, în vestibul, iar Sacharissa mergea tiptil pe lângă ei. Fletcher se aștepta să iasă și ei pe intrarea principală, așa cum făcuse Caliban, însă cei doi demoni și-au continuat drumul, luând-o pe scările din aripa de apus.

Au urcat și au tot urcat, iar Fletcher s-a amuzat urmărindu-l pe Lysander, care, obișnuit să zboare, acum aluneca întruna în timp ce se cățăra pe trepte, nefiind deprins cu urcatul scărilor, mai ales unele înguste și în spirală precum acestea. Sacharissa aștepta răbdătoare din loc în loc, iar ochii ei albaștri, strălucitori, supravegheau cu grijă eforturile Grifonului.

— Poate că ar fi fost mai bine să zbori și ne întâlneam cu toții în vârf, a râs de el Fletcher, ceea ce l-a făcut pe Lysander să îi arunce o căutătură severă, care nu putea veni decât din partea lui Lovett.

Fletcher pătrunsese numai de câteva ori în această parte a clădirii în timpul primului an la Vocans, căci aici se aflau în principal camerele profesorilor, încăperile în care erau găzduiți servitorii, o spălătorie mare și câteva spații de depozitare. Nu a fost, prin urmare, surprins că nu s-au oprit până la ultimul etaj, unde au luat-o pe coridorul principal, către turnul dinspre nord-vest.

În timp ce mergeau în urma celor doi demoni, Fletcher nu s-a putut abține să nu admire tablourile și tapiseriile așezate de-a lungul pereților coridorului aflat cel mai aproape de vârf, care înfățișau bătălii străvechi, purtate fără arme de foc. Când a trecut prin fața unui tablou mai vechi, ale cărui culori păliseră și se descojeau de pe pânză, s-a oprit.

Acesta nu înfățișa orci învinși în luptă, ci gnomi. În planul îndepărtat, erau femei ale gnomilor cu vălurile smulse, iar în planul apropiat, războinici gnomi îngenuncheați, așezați în șir, cărora bărbați cu înfățișare eroică, îmbrăcați în armuri strălucitoare, le tăiau bărbile. Împrejur zăceau împrăștiate leșurile gnomilor căzuți în luptă, iar de deasupra priveau scena invocatori zburători, ținând în mână lănci pline de sânge.

Cei trei gnomi, Seraph și Sylva s-au oprit lângă el, în timp ce Rory și Geneviève au mers mai departe, trecând în grabă cu privirea peste tablou, de parcă nu s-ar fi deosebit prin nimic de celelalte.

— Ăsta e lucrul împotriva căruia luptăm, a zis Othello, cu glasul abia șoptit, în timp ce urmărea cu vârful degetului siluetele căzute pe câmpul de luptă. Oricând s-ar putea întâmpla din nou. Am studiat scrierile noastre istorice și am învățat că ura poate prinde rădăcini foarte ușor, de ambele părți. Gnomii s-au răzvrătit de patru ori și au dat greș. De patru ori a fost seminția noastră pedepsită și a ajuns de nimic în ochii oamenilor. Trebuie să întrerupem acest ciclu. Numai uniți putem fi cu adevărat liberi.

Atilla a luat-o din loc, cuprins de dezgust, iar Fletcher nu îl putea condamna. Scena era dezgustătoare, deloc potrivită să fie glorificată pe pereții coridoarelor de la Vocans. Seraph a alergat în urma lui și și-a pus brațul pe după umerii tânărului gnom, dar acesta i l-a dat la o parte.

— Haideți, a murmurat Fletcher.

Când s-a întors să plece mai departe, s-a auzit o pârâitură. A privit peste umăr și a văzut că suprafața tabloului fusese carbonizată și că un simbol magic pentru foc plutea în aer, în fața acestuia.

— Au! a zis Cress și a ridicat din umeri, apoi a trecut pe lângă Fletcher și l-a bătut prietenește pe spate. Mi-a alunecat mâna, a adăugat ea.

Au grăbit pasul ca să îi prindă din urmă pe Rory și pe Geneviève, care aproape că ajunseseră în vârful turnului. Treptele scării erau acoperite în întregime cu un strat gros de praf, înlăturat numai pe lățimea unei cărărui, ca și cum pe acolo nu trecuse niciodată mai mult de o singură persoană.

În cele din urmă, cele două echipe s-au îmbulzit înaintea unei uși zăbrelite, încastrată temeinic în perete, cu încuietoare de fier, pentru deplină siguranță. Lysander a ridicat gheara din față și a bătut în ușă, un amestec ciudat de zgrepțănături și ciocănituri care alcătuiau un soi de cod. După o pauză, încuietoarea a început să se răsucească și să zornăie. Apoi, cu un scârțâit sinistru, ușa s-a deschis.

Înăuntru domnea același întuneric ca pe scări, principala sursă de lumină fiind singurul candelabre care atârna din tavanul înalt.

— Intrați, intrați, a răsunat o voce răgușită de undeva, dinăuntru. Aveți grijă să nu dărâmați ceva.

Fletcher și Sylva mergeau în față, iar din vârfurile degetelor lor se desprindeau flame magice care le luminau înaintarea. Lumina albăstruie arunca o strălucire stranie asupra unei mulțimi de rafturi, mese și bancuri de lucru, acoperite toate de obiecte de sticlă și de unelte.

În stânga, Fletcher a văzut demoni care pluteau într-un lichid verzui, în borcane, la fel ca goblinul de la întrunirea consiliului. Multora dintre ei le lipseau membrele ori capul, iar pe suprafața meselor erau expuse rămășițele lor disecate. În stânga, în loc de demoni erau ghivece cu plante, precum și recipiente cu un lichid vâscos, care fierbeau încet deasupra unor cuptoare mititele.

Plantele erau una mai ciudată decât alta. Una avea niște flori mari, în formă de bulb, care se strângeau și apoi se deschideau înspre ei, asemenea unor buze care sărută. O alta era alcătuită aproape în întregime din rădăcini tuberculate, care păreau a se smuci înspre lumină când treceau pe lângă ele.

— Nu fiți sfioși, simțiți-vă ca acasă, a spus vocea, iar din întuneric și-a făcut apariția o siluetă.

Avea pielea mai întunecată decât Seraph și pe cap o claie de zulufi deși, încărunțiți. Purta o haină lungă, albă, de bumbac, și mănuși de piele înnegrite, care acopereau capetele mânecilor. Pe fața ei se întindea un rânjet larg, aproape dement, și îi privea printr-o pereche de ochelari cu lentile groase, care îi făceau ochii să pară de două ori mai mari.

— Vă rog să iertați dezordinea, a zis ea, arătând înspre mesele acoperite cu plante și părți de corp din jur. Jeffrey ar fi trebuit să facă ordine, dar a șters-o ca să asiste la Turneu.

Nimeni din grupul lor nu a zis nimic, iar ea s-a foit enervată, ca și cum s-ar fi așteptat ca ei să vorbească.

— O ceașcă de ceai? Sau o cafea? a întrebat ea, arătând înspre o oală care fierbea puțin mai încolo.

Era plină cu o substanță maronie, imposibil de identificat, ce semăna cu noroiul.

— Sau să fie ginseng? Ori cacao? Oricum, era ceva gustos, a bodogănit ea.

— Ăăă, nu, mulțam, a răspuns Fletcher, politicos.

S-a auzit un pleosc în momentul în care un bulbuc mare s-a spart la suprafața lichidului.

I-a mai țintuit o vreme cu privirea, iar rânjetul i-a dispărut încet de pe față și atunci Fletcher și-a dres vocea și a pus întrebarea care le stătea tuturor pe buze:

— Cine ești? Ce e locul ăsta?

Zâmbetul i-a revenit și le-a făcut semn înspre masa de lângă ea. Era mai bine luminată decât celelalte, având agățată deasupra o lampă.

— Sunt Electra Mabosi, din ținutul Swazulu, de dincolo de Marea Vesaniană. Sunt botanist, biolog, chimist, demonolog. Câte puțin din toate, de fapt. Alchimist ar fi, probabil, termenul potrivit. Dar nu sunt călăuza voastră, dacă asta vă întrebați. Nu am mai ieșit din încăperea asta în ultimii patru ani, și nici nu am de gând să o fac prea curând.

Fletcher și-a plimbat privirea prin încăperea întunecoasă și a încercat să își închipuie cum ar fi să își petreacă patru ani din viață într-un asemenea loc. Era mai bine decât în temniță, dar nu cu mult. Ce fel de persoană și-ar dori să stea aici vreme atât de îndelungată?

— Am făcut cercetări secrete pentru Regele Harold și pentru decanul Scipio încă de când am venit aici. Îi țin la curent cu noutățile atunci când pot, dar nu mă lasă să mă implic în predare, deși tare mult i-am rugat. Susțin că îmi folosesc mai bine timpul dacă îl dedic cercetării.

În timp ce vorbea, a luat un borcan închis cu dop de pe o poliță din apropiere, din care a scos un cadavru fleșcăit de demon, mare cât palma unui om. L-a așezat pe masa de lucru din fața ei și a scos un sul de piele cu instrumente chirurgicale de dedesubt.

— Priviți aici. Este un Paing tânăr, găsit mort în eter acum câteva luni. Are nivelul de împlinire șase, e rar, dar nu ieșit din comun. L-am păstrat pentru demonstrația asta. Până la urmă, am și eu ocazia să predau.

Arăta ca un păianjen mare, păros, având în cap niște ochi strălucitori, o pereche de colți curbați dedesubt și, la spate, un ac țepos, ca al unei albine. Electra i-a retezat fiecare picior cu o foarfecă mare, ca și cum ar fi tăiat unghiile. A strâns membrele amputate într-o găleată de pe podea, păstrând doar capul și corpul. Pe Geneviève a trecut-o un fior și a sărit într-o parte, căci un picior nu a nimerit în găleată și a căzut lângă piciorul ei.

— Vedeți gaura asta de sub ac? i-a întrebat Electra, folosind niște clești ca să îl țină în loc. Paingul poate să arunce pe aici o substanță lipicioasă, pe bază de mana, asemănătoare cu pânza de păianjen.

A tras lampa de deasupra mai aproape și a cercetat exemplarul ud.

— Trebuie să avem grijă, părul de pe corp se poate desprinde, plutește prin aer și irită ochii și pielea victimei. Știu de la Jeffrey că Paingul Lordului Cavell a pricinuit deja unele probleme la câteva lecții ale celor din primul an, nu-i așa, Cress?

— Așa e, a încuviințat Cress, scărpinându-și încheietura cu un aer absent. Mâncărimea a ținut o săptămână.

Pe Fletcher l-au trecut fiorii, căci ochii creaturii moarte păreau că privesc în adâncul lui. Nici nu voia să se gândească la felul în care arată un Paing adult, căci văzuse schițe la lecțiile de demonologie. Mare ghinion că Didric avea unul din ăștia, căci ar fi un adversar redutabil dacă s-ar duela vreodată cu Ignatius.

Electra fredona încet o melodie veselă în timp ce împingea un instrument tubular în orificiul de sub acul demonului, de parcă voia să scoată cotorul dintr-un măr. Când l-a scos, a rămas cu un cilindru de organe alunecoase, pe care le-a întins pe masă cu ajutorul cleștelui.

— Ce scârbos! a exclamat Rory și și-a trecut mâna prin smocul de păr blond, țepos.

De pe chip îi pierise și bruma de culoare pe care o avusese și s-a retras lângă Geneviève, mai la o margine.

— Nu fi un mucos, a bombănit Electra, apucându-l pe Fletcher cu mâna înmănușată și trăgându-l lângă ea. Ce vezi aici?

Pentru o clipă, pe Fletcher l-a trecut o nebunească bănuială că îi cere să ghicească viitorul, așa cum pretindeau șamanii orci că pot face cu măruntaiele dușmanilor. Dar când a privit mai îndeaproape, a recunoscut un simbol ciudat, imprimat pe unul dintre organe, ca o marcă.

— E… un simbol magic, a spus el, clătinând nedumerit din cap.

— Exact! Știi cumva și cum au fost descoperite magia și gravarea? l-a întrebat Electra, întorcându-se atât de repede încât instrumentul i-a aruncat lui Seraph o picătură de mâl pe obraz. Acesta a icnit, ștergându-și fața cu mâneca.

— Demonii și-au folosit întotdeauna capacitățile speciale canalizându-și mana prin simboluri organice dinăuntrul lor, a continuat Electra, fără să bage în seamă geamătul de dezgust al lui Seraph. Primii invocatori pesemne că și-au dat seama de asta, așa că și-au disecat demonii morți, exact așa cum tocmai am făcut eu, și au copiat simbolurile. Misiunea mea este aceea de a completa, prin cercetările mele, lista formulelor magice aflată la dispoziția războinicilor noștri magi. Este o artă de mult uitată, pe care eu am reînviat-o. Nu sunt eu însămi un invocator, ceea ce complică puțin lucrurile.

S-a întors către Fletcher și l-a luat de umeri.

— Salamandra ta, de pildă, va avea simbolul pentru foc undeva în gât. Dacă m-ar lăsa să vă predau, ați ști cu toții lucrurile astea.

A oftat cu obidă. Fletcher a prins privirea lui Othello și și-au zâmbit unul altuia cu înțeles. Chiar și în comparație cu un fanatic precum Rook, era limpede că Electra e prea excentrică pentru a preda la Vocans.

— Și ce e cu toate plantele astea? a întrebat Fletcher, arătând înspre un ghiveci mare, cu o plantă cu aspect fioros, care semăna cu o plantă prinde-muște cu țepi.

— Practic, sunt tot demoni, a răspuns Electra, mângâind tulpina plantei de parcă ar fi fost un animal de companie regăsit după mult timp. Sunt plante din eter. Nu am găsit niciun simbol la niciuna dintre ele, dar am descoperit altceva. Petalele, rădăcinile și frunzele anumitor specii pot fi folosite la prepararea unui elixir care, odată băut, are efecte folositoare.

A arătat înspre o poliță de lemn de alături, plină cu fiole-eprubete închise cu dop, pline cu lichide de culoare roșie, albastră și galbenă.

— Din fericire, căpitanul Lovett s-a oferit voluntar să le testeze. Acesta, odată ingerat, îl vindecă pe cel care îl bea de răni, la fel ca magia pentru vindecare. A ajutat-o pe căpitan Lovett să se recupereze parțial din paralizie.

A scos o fiolă și a agitat-o, astfel că lichidul de culoarea sângelui dinăuntru s-a mișcat într-o parte și-n alta, pleoscăind.

— Iar acesta va reface mana unui demon când va fi băută de invocator, a continuat ea, arătând înspre una dintre fiolele albastre, în timp ce o punea la loc pe cea roșie.

S-a instalat o tăcere stânjenitoare în timp ce mâna ei se plimba pe deasupra eprubetelor umplute cu lichid galben, apoi a ridicat din umeri și s-a întors din nou înspre grup.

— De abia am început să studiez plantele, dar sunt un bun punct de plecare! a spus ea, veselă.

— Cred și eu! a exclamat Seraph. Asta o să ne confere un real avantaj!

— Dar cele galbene? a întrebat Sylva. Ele ce efecte au?

Electra a încruntat din sprâncene și apoi a ridicat din umeri, clătinând din cap.

— Habar nu am. Știu că au un *anumit* efect asupra a *ceva*, dar asta e tot. Dacă îl bei, ai senzația a ceva iminent, dar încă nu am descoperit ce anume.

L-a plesnit pe Seraph peste mână când a întins-o pe furiș către una dintre fiole. În acel moment, ușa dindărătul lor s-a închis cu zgomot și s-au auzit pași.

— Aha, a venit Jeffrey, a zis Electra, bătând din palme. El este ochii și urechile mele, înțelegeți. Își pune viața în primejdie ca să adune cadavre de demoni de-ai orcilor după o bătălie purtată în hățișuri. Nu vedem decât arareori speciile lor de demoni în partea noastră de eter, așa că sunt șanse mai mari ca aceștia să ne dezvăluie o magie pe care încă nu am descoperit-o.

Fletcher s-a întors și l-a văzut pe Jeffrey înaintând, cu ochii afundați în cap și culoarea nesănătoasă a pielii accentuată de lumina în care erau scăldați. Băiatul servitor i-a zâmbit lui Fletcher printr-un ciuf gros de păr castaniu, lățos, tuns cam ca al lui Fletcher.

— Bineînțeles, se mișcă mai încet din pricina astmului, a zis Electra, dar cunoștințele lui despre hățișuri vă vor fi neprețuite. În ultimii doi ani, l-am mai și pregătit să devină alchimist.

— Salutare tuturor, a zis Jeffrey și le-a făcut cu mâna, timid. De abia aștept să lucrez cu voi. Mi-am dorit întotdeauna să am ocazia să particip și eu, dar nu m-au lăsat din pricina plămânilor. Acum pot să o fac.

— Stați așa, *el* o să fie călăuza noastră? a exclamat Seraph.

— Pentru una dintre echipe, a zis Electra ursuză, ridicând din sprâncene la el. Căpitanul Lovett l-a ales, dar a socotit că oferă ambelor voastre echipe posibilitatea de a-l alege. Arcturus are propria alegere, în caz că hotărâți să îl respingeți.

— Cu tot respectul, sunt puțin îngrijorat, a spus Othello, mișcându-se stânjenit de pe un picior pe altul. Dacă medicii militari afirmă că nu e apt să servească pe linia frontului, cum ar putea fi pregătit pentru o misiune atât de primejdioasă, în adâncurile hățișurilor? Credeam că o să ni se dea o iscoadă ori un vânător.

— Eram înclinată să fiu de aceeași părere când Jeffrey mi-a propus asta, a zis Electra. Dar i-am preparat un leac din plante care îi mai ușurează simptomele și, cum spuneam, cunoaște hățișurile chiar mai bine decât o iscoadă. A studiat ecosistemul la fel cum am studiat eu eterul. Știe ce plante pot fi mâncate și de care trebuie să te ferești. O să vă fie o călăuză bună, dacă îl acceptați.

— Avem de ales? a întrebat Fletcher.

— Da. Nu te obligă nimeni să îl alegi drept călăuză, dar știu că Lovett nu a găsit încă o altă variantă pentru echipa ta. Dacă vrei să primești elixirele mele și noile formule magice pe care le-am descoperit, o vei face. Acolo, departe, în spatele liniilor inamice, cine știe ce fel de demoni o să întâlniți. Vreau să fie un alchimist acolo, cu voi, i-a răspuns Electra.

Fletcher l-a ațintit câteva clipe cu privirea pe Jeffrey, care stătea ceva mai drept, iar pe față i se citea o hotărâre neclintită.

— Îl accept, a zis Fletcher.

Capitolul 21

Fletcher și echipa lui stăteau în jurul unei mese, în cârciumă, și studiau harta pe care o aveau în față.

— De ce ne lasă atât de departe de ținta misiunii? a zis Othello, arătând înspre marginea îndepărtată a hărții, unde zona în care aveau să fie lăsați la sol era marcată cu un X. O să ne ia zile întregi să ajungem acolo.

— Probabil că ăsta e punctul cel mai apropiat de piramidă în care pot ajunge fără să fie văzuți, a dat glas Sylva gândurilor sale, urmărind cu degetul distanța dintre linia frontului și punctul marcat. Dacă suntem văzuți când ne lasă la sol, atunci am putea la fel de bine să lansăm niște focuri de artificii ca să ne anunțăm sosirea.

Fletcher urmărea discuția cu bărbia proptită în mâini, prea obosit să își mai dea și el cu presupusul. Drumul în căruță până la Corcillum fusese groaznic, căci o burniță slabă îi udase până la piele, ceea ce îi făcuse să stea

băgați unii în alții, în tăcere, ca să protejeze harta și instrucțiunile primite de la Rook când au plecat de la Vocans.

Când au ajuns, în cele din urmă, Othello i-a dus direct la o cârciumă cu ferestre acoperite cu scânduri, unde le-a spus că o să-și poată petrece noaptea, în vreme ce echipa lui Seraph a urmat-o pe Sacharissa, pesemne ca să îl găsească pe cel pe care Arcturus li-l alesese drept călăuză. Lysander plecase și el, luându-și zborul fără niciun avertisment. Fletcher a presupus că Lovett renunțase la străvedere și Grifonul era nerăbdător să se întoarcă lângă ea.

Tavanul cârciumii era foarte scund, de parcă ar fi fost făcut pe măsura gnomilor, nu a oamenilor, iar interiorul arăta ca și cum nu ar mai fi fost folosit de mult, cu mese și scaune împrăștiate la întâmplare în jurul tejghelei. Othello aprinsese cele câteva lămpi rămase, dar încăperea era tot întunecată, cu excepția razelor de lună care se strecurau prin obloanele de la ferestre.

— Unde naiba suntem? a oftat Fletcher, trecând cu degetul peste marginea mesei și arătându-le praful. E mizerie aici.

— Cârciuma Nicovalelor, a răspuns Cress, arătând înspre o plăcuță de deasupra ușii, pe care erau înscrise respectivul nume și simbol. Aici se întâlneau de obicei Nicovalele, dacă îți vine să crezi. Indiciul e numele, a zis ea și i-a făcut cu ochiul.

Numele îi era cunoscut lui Fletcher și își amintea vag că Athol îl sfătuise să vină aici în prima lui zi în Corcillum, când îi dăduse hârtiuța cu însemnul Nicovalelor, care fusese folosită împotriva lui la proces.

— Și eu veneam pe aici, a început să vorbească Jeffrey, ridicându-se de la masă și sprijinindu-se de tejghea.

Nu rostise mai mult de câteva cuvinte de când îl aleseseră drept călăuză. Jeffrey a continuat:

— Ba chiar am fost membru junior înainte să se transforme în incendiatori, iar locul ăsta să fie închis. Aveau cea mai bună bere din Corcillum. Merita să te alături lor și numai pentru asta.

— Locul e deținut de gnomi, a zis Othello, iar pieptul i s-a umflat de mândrie. De fapt, proprietarul e vărul meu. A zis că putem să îl folosim ca să pregătim misiunea.

— Conform instrucțiunilor, misiunea începe poimâine, a zis Fletcher, fără să îi bage în seamă. Ar fi bine să încercăm să punem un pic geană pe geană

acum, căci în hățișuri nu cred că o să apucăm prea mult. Putem pune lucrurile la cale și mâine dimineață.

— De fapt, Fletcher, o să trebuiască să mai stai puțin treaz, a zis Othello, cu un zâmbet sfios. O să avem musafiri. Cu puțin noroc, ar trebui să sosească în orice clipă.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar ciocăniturile l-au făcut pe Fletcher să sară în picioare.

— La țanc! a exclamat Othello zâmbind satisfăcut și a alergat spre ușă, deschizând-o cu o smucitură.

În prag stăteau două siluete. Cea mai apropiată purta veșminte lungi și largi, în roz și albastru, cu flori încolăcite brodate pe mijloc. Cu toate că purta văl, din felul în care a îmbrățișat-o Othello, Fletcher și-a dat seama că era mama acestuia, Briss.

Lângă ea stătea Athol, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele nădragilor și cu o expresie de oboseală, dar și de mulțumire pe chip.

— Ne dați o mână de ajutor cu proviziile? a zis acesta și a făcut semn cu capul înspre o căruță aflată în spatele lui, trasă de un porc mistreț.

Era încărcată cu pachete, iar coastele mistrețului erau leoarcă de sudoare, din pricina drumului istovitor.

— Aveți grijă, e o încărcătură prețioasă. Ar putea să vă salveze viața, a adăugat Athol.

Gnomul cel tuciuriu i-a făcut lui Fletcher cu ochiul, apoi a izbucnit într-un râs sănătos, în timp ce se îmbrățișau. Fletcher l-a bătut prietenește pe spate, iar Jeffrey, Sylva și Cress au cărat pachetele înăuntru și le-au așezat pe masă. Până în momentul ăsta, nici nu își dăduse seama cât de dor îi fusese de Athol.

Nu a durat mult până ce toate pachetele au fost descărcate din căruță, iar Athol i-a tras mistrețului o palmă pe spate. Animalul a guițat nemulțumit și apoi a luat-o din loc, cu căruța hurducăind în urma lui.

— Știe drumul înapoi. Mistreții ăștia sunt mai deștepți decât caii, a zis Athol și, sprijinindu-se de masă, și-a ciupit bretelele cu policarii.

A privit în jur și a fluierat încetișor.

— Cum arată locul ăsta, a mormăit el nemulțumit, luând o cană pentru bere aruncată pe masa de lângă el și întorcând-o cu susul în jos.

Dinăuntru s-a scurs un firicel de praf, iar el a strâmbat din nas.

— Pe vremuri era cea mai bună cârciumă din întregul imperiu, a bombănit el. La scurt timp după primul atac terorist, a fost baricadată cu scânduri și închisă. Altfel ar fi fost arsă din temelii de vreun om cu inițiativă. Mare păcat!

— Dar ce s-a întâmplat, de fapt? a întrebat Fletcher, încercând să înțeleagă ce schimbări se petrecuseră în timpul îndelungatei lui întemnițări. Ce amestec au Nicovalele în atacurile astea?

Athol a oftat și și-a frecat ochii.

— Nicovalele erau oameni care la început s-au arătat prietenoși față de gnomi, i-a explicat el, așezându-se pe una dintre băncile joase. Totul a început atunci când câțiva dintre ei au venit să bea un pahar într-unul din barurile noastre, datorită berii noastre, bineînțeles. Curând am început să împărțim legitimații de membru, ca să-i ținem la distanță pe cei care fac probleme, cum ar fi câteva bande de rasiști care veneau în căutare de încăierări. Nu a durat mult și au devenit ei înșiși un fel de bandă, ai cărei membri aveau grijă ca prietenii lor gnomi să ajungă acasă în siguranță, participau la protestele gnomilor, chestii de genul ăsta. Nimic violent însă. Nimic de felul celor întâmplate.

Athol s-a oprit câteva secunde din vorbit, ca să își adune gândurile.

— Prima explozie s-a produs la una dintre demonstrații, după ce un gnom tânăr a fost arestat pe nedrept, a reluat Athol, posomorât. Praf de pușcă și plumbi de muschetă, băgate într-un butoi, lângă pinkertoni, detonate cu ajutorul unui fitil lung. A ucis trei dintre pinkertoni și zece nevinovați. Anchetatorii au susținut că sigur făptașul a fost din rândul Nicovalelor. Butoiul fusese lăsat acolo cu câteva zile înainte, ca să nu stârnească bănuieli, iar singurii care știau locul protestului eram noi și Nicovalele. Ar fi putut da vina pe noi, dar un martor l-a văzut pe făptaș fugind de la locul faptei. Era prea înalt ca să fie gnom, așa au zis.

— Dar de ce? a dat Fletcher glas nedumeririi. Ce s-ar putea obține prin asta?

— Nu vom ști niciodată, a răspuns Cress, cu ochii închiși și mâinile cuprinse brusc de un tremur de mânie. În aceeași zi, conducătorii lor s-au făcut, brusc, nevăzuți cu toții. Dar au mai fost și alte atacuri. Unul chiar la procesul tânărului gnom. De data asta au fost omorâte treizeci de persoane, inclusiv gnomul cu pricina. Ca și cum nici nu le-ar fi păsat. Au lăsat efectiv

o carte de vizită. Legitimații de membru, din acelea care nu pot fi falsificate, aparținându-le conducătorilor lor.

— Ca aia pe care mi-ai dat-o mie, pe care au arătat-o la proces? a vrut Fletcher să știe.

— Nu, acelea erau legitimații pentru membrii juniori, dacă le putem spune așa. Cei mai mulți dintre băieții și fetele din Corcillum au avut la un moment dat o asemenea legitimație – le împărțeau ca pe bomboane, i-a răspuns Athol, clătinând din cap. Chiar și eu, dacă n-ai uitat. Singurul motiv pentru care au adus-o la proces a fost ca să bage juriul în ceață, căci nu avea cum să știe asta, la o asemenea distanță de Corcillum, în nord. Nu era, practic, decât un bilet de intrare.

— Rory și Geneviève aveau una, a adeverit Jeffrey. Ba chiar și unii dintre nobili. Plus că majoritatea servitorilor, cum ar fi jupân Mayweather, bucătarul, veneau pe aici. Voiau să încerce berea, ca și mine.

Apoi s-a așternut liniștea, fiind cu toții cuprinși de tristețe când și-au dat seama cât de rău ajunseseră lucrurile. Fletcher se întreba dacă misiunea asta mai avea vreun rost, după ceea ce tocmai auzise. Oare dacă gnomii, elfii și oamenii vor lupta împreună, în aceeași echipă, chiar va duce asta la instaurarea păcii?

— Ani întregi de progrese au fost irosiți într-o clipită, a șoptit Othello, cu privirea în gol. Fără niciun rost, fără absolut niciun rost. Toți au dat vina pe gnomi, bineînțeles. Ziceau că atragem oameni tineri, ușor influențabili, cu alcool, le spălăm creierul și îi punem să ne facă treburile murdare.

— Spune-le ce crede Uhtred, a zis Briss, pe al cărei chip nu se putea citi nimic, din pricină că era ascuns de văl.

Othello și-a ridicat ochii a exasperare și a clătinat din cap, ca și cum ar fi fost pierdere de timp. Cress i-a tras una și el a țipat și și-a frecat fluierul piciorului.

— Vreau să văd ce e în pachetele astea – dă-i drumul odată, a zis ea, cu brațele încrucișate. Și poartă-te respectuos cu mama ta.

— Bine! E o teorie stupidă, dar nu e mai nebunească decât alte explicații pe care le-am auzit, a mormăit Othello și s-a așezat ca să-și poată examina piciorul roșcat, să vadă dacă nu are vânătăi. Crede că cineva dintre conducătorii Nicovalelor lucra pentru Triumvirat. Antipatia nou-apărută față de gnomi e fatală pentru afacerile noastre cu arme. Ofițerii de intendență

refuză să mai cumpere de la noi, se împrăștie zvonuri cum că ne-am sabota muschetele, ca să le explodeze în față.

— Sau ar putea fi la fel de bine vorba despre un gnom fanatic, care e de părere că ar trebui să ne răzvrătim din nou, a spus Cress, deloc impresionată de teoria tatălui lui Othello. Cineva ca Ulfr. E cel mai rău dintre noi. Și îl luase și pe Atilla sub aripa lui, asta, bineînțeles, până să te întâlnească pe tine, Fletcher.

I-a zâmbit cu toată fața, apoi s-a întors înspre Athol și Briss.

— Știu că ați muncit pe brânci toată ziua la un proiect strict secret, din pricina asta nu ați putut veni să mă vedeți în Turneu, le-a spus ea, cu o urmă de mustrare. Hai să vedem despre ce e vorba.

Briss a bătut din palme, entuziasmată, apoi a trecut în spate și s-a apucat să dea pachetele membrilor echipei. Fletcher l-a deschis imediat pe al lui, plin de nerăbdare, iar după materialul moale și elastic de care a dat sub hârtia de ambalat maronie și-a dat seama exact despre ce e vorba – o uniformă.

A scos-o și a ridicat-o în lumină, uimit de albastrul intens al stofei din care era făcută.

Tunica era cusută cu fir de argint, avea guler deschis și revere largi, albe. Era suficient de lungă încât să îi ajungă până sub genunchi, la fel ca tunica pe care o avusese înainte, dar materialul era mai gros.

— Cred că e destul de lungă și de groasă să îți țină de cald noaptea, și destul de ușoară să nu te împiedice în mișcări, a spus Briss, făcându-și de lucru cu rochia, stânjenită. E din lână, așa că lasă să treacă aerul, dar am frecat-o cu ulei, să fie impermeabilă, cu toate că lâna e de felul ei rezistentă la apă.

Fletcher a observat că și ceilalți aveau uniforme identice.

— E perfectă, a șoptit el. E în culorile casei Raleigh, albastru și argintiu, nu-i așa?

— Așa e, a răspuns Briss, încântată. Mă bucur că ai remarcat! La început aveam de gând să o fac verde, ca să nu se distingă în hățișuri, dar e nevoie ca lumea să vă poată vedea prin cristalele magice. Nu uitați că trebuie să le cuceriți inimile și mințile. O uniformă colorată o să îi ajute să vă recunoască echipa.

— Cât se poate de adevărat, a zis Fletcher, punând deoparte tunica, pentru a cerceta pantalonii asortați care o însoțeau. Nu m-aș fi gândit la

asta.

— V-am făcut și încălțări, a zis Briss și a arătat înspre un șir de mocasini înalți până la coapsă, pe care Athol îi lăsase pe masă. Din piele folosită și de elfi, moale, dar rezistentă. Cea mai bună.

Vorbele ei au făcut-o pe Sylva să zâmbească, înclinând din cap în semn de bucuroasă încuviințare. Echipa i-a mulțumit cu entuziasm lui Briss, în timp ce Athol se legăna pe picioare, nerăbdător să treacă la pachetele lui.

— Acum e rândul meu, a zis el înainte să apuce Briss să răspundă ceva. Știu că deja ai un arc și un falx, Sylva, așa că mă tem că nu am nimic pentru tine, în afară de niște săgeți cu pene albastre – culoarea echipei tale.

— E în regulă, a răspuns Sylva, cu toate că o ușoară dezamăgire i se citea în voce. Armele pe care le am sunt ale tatălui meu, așa că vor face față, cred eu.

— Foarte bine, foarte bine, a zis Athol cu gândul în altă parte, frecându-și mâinile, nerăbdător. Cress, ți-am făcut deja torqul și seaxul pentru Turneu, așa că ești bine echipată cu armele pentru lupta de aproape, dar mâine o să îți dau și o arbaletă, câteva săgeți albastre pentru arbaletă și o sabie pentru Jeffrey. Nu am avut loc pentru ele în căruță.

— Pfu! a pufnit Cress, trântindu-se pe o bancă. Toată ziua am așteptat să îmi văd noile arme!

— Și acum, Othello, a zis Athol, făcându-i prietenului său semn să se apropie.

A luat un pachet din grămadă și Othello l-a deschis cu nerăbdare.

— E un tromblon, i-a explicat Athol, în timp ce arma era dezvelită dintr-o pânză dată cu ulei. E încărcată cu alice – niște gloanțe mici, sferice, care se împrăștie în toate părțile când tragi. Nu poți ținti foarte exact, dar te ajută destul de mult să ții inamicul pe loc. Un bivol de ore înfuriat ar putea să treacă de un glonț de muschetă, să te ucidă și aproape să ajungă acasă pentru cină până să își dea seama că a fost împușcat, la fel și în cazul săgeților de arc și de arbaletă. Până la urmă, o să moară, desigur, dar asta n-o să-ți fie de prea mare folos. Dar dacă îl lovești cu un pumn de alice, o să se prăvălească de parcă ar fi fost lovit cu un baros.

Othello a ridicat arma de foc în lumină și aceasta s-a dovedit a fi foarte asemănătoare cu o muschetă, numai că avea țeavă mai scurtă și o gură care se lărgea, ca a unei trompete. Metalul era lustruit și avea luciul bronzului, iar lemnul avea fibra închisă la culoare, ca tecul șlefuit.

— Am stat în cumpănă dacă să ți-l dau într-o misiune secretă precum a voastră, dar dacă sunteți dați în vileag, ai putea la fel de bine să o folosești, a zis Athol, dându-se la o parte din calea lui Othello, care ridicase arma și așeza țeava în poziție de tragere. Numai să ai grijă că, dacă tragi, focul de armă o să poată fi auzit pe o distanță de mai mulți kilometri în jur.

Chipul lui Othello era întruchiparea bucuriei când a așezat, plin de respect, tromblonul pe masă. Pe fața lui Athol se citea aceeași bucurie și, fără un cuvânt, i-a înmânat un toc pentru armă din piele, pe care Othello îl putea agăța pe umăr.

— Mai am și un topor de luptă pentru tine, a adăugat Athol, arătând înspre un pachet de lângă el. L-am luat de pe raft – e unul dintre cele mai bune făcute de tatăl tău. Din păcate, nu am avut timp să îl personalizez. Am mai pus acolo și câteva topoare pentru aruncat.

— Mulțumesc din inimă, i-a spus Othello, cu voce gâtuită. Te-ai întrecut pe tine cu tromblonul ăla. Tata a făcut o treabă bună cu tine.

— Da, păi, le-ar fi făcut chiar el, dacă nu ar fi fost atât de prins cu consiliul. Din fericire, a reușit să îți recupereze tomahawkul de la pinkertoni, după proces – o să ți-l dea când vă vedeți să vă luați rămas-bun.

Othello s-a așezat și a clătinat din cap, cu un surâs trist.

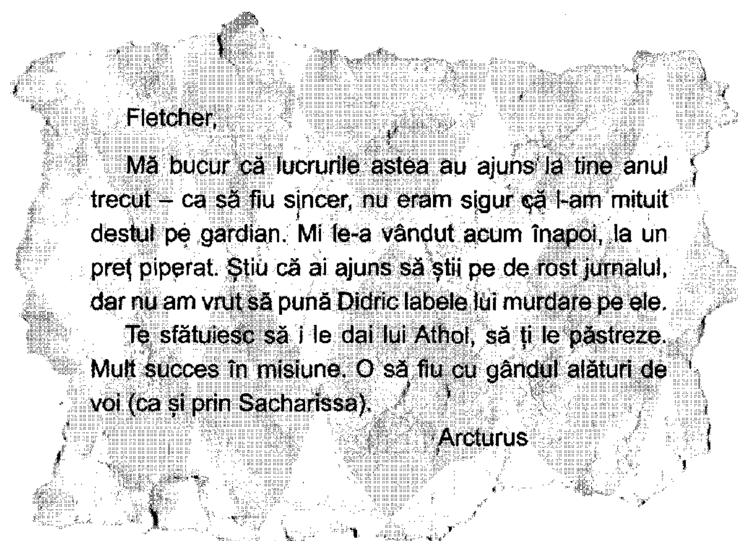
— Acum, Fletcher, e rândul tău… sau, poate, preferi să mergi la culcare? i s-a adresat Athol și i-a făcut cu ochiul. Dacă vrei, putem lăsa pe mâine.

— Mor de râs, a zis Fletcher, cu ochii la grămada de pachete de lângă Athol. Oare să fie toate pentru el?

— Trebuie să recunosc, cele mai multe sunt lucruri care îți aparțin deja, iar eu ți le restitui, prin bunăvoința lui Arcturus, i-a spus Athol și a pus deoparte câteva pachete mari. Le-a păstrat în siguranță, cât timp ai fost întemnițat. Arcul, khopeshul, teaca de sabie, cristalul magic, bani, haine și săgeți, toate sunt în pachetele astea. Și a mai vrut să îți dau asta.

Athol i-a întins un pachet care i se părea cunoscut, iar Fletcher a râs, încântat, când a văzut ce era.

Jurnalul lui James Baker și cartea de magie fuseseră legate strâns împreună cu sfoară. Arcturus reușise cumva să le recupereze din celula lui. Când a luat pachetul în mână, Fletcher a observat că deasupra era prins un bilet:

Fletcher,

Mă bucur că lucrurile astea au ajuns la tine anul trecut – ca să fiu sincer, nu eram sigur că l-am mituit destul pe gardian. Mi le-a vândut acum înapoi, la un preț piperat. Știu că ai ajuns să știi pe de rost jurnalul, dar nu am vrut să pună Didric labele lui murdare pe ele.

Te sfătuiesc să i le dai lui Athol, să ți le păstreze. Mult succes în misiune. O să fiu cu gândul alături de voi (ca și prin Sacharissa).

Arcturus

Fletcher a zâmbit cu gura până la urechi. Misteriosul binefăcător care pusese cărțile în celula lui fusese dat la iveală. Cu toate că știa acum că nu sunt frați vitregi, Arcturus făcuse pentru el mai mult decât ar fi făcut orice frate. Fletcher îi datora foarte mult.

— Ar fi trebuit să ți-l dau la urmă, a bombănit Athol când a văzut bucuria întipărită pe fața lui Fletcher. În fine, uite.

I-a întins un pachet greu, pe care Fletcher l-a așezat cu grijă pe masă, apoi l-a deschis.

În lumina pâlpâitoare au lucit două pistoale, unul cu o țeavă alungită, celălalt cu două țevi mai scurte. Cel mai lung avea o Salamandră gravată pe mâner, o imagine elaborată, în cele mai mici detalii – mai curând opera unui artist decât a unui armurier. Celălalt era împodobit cu imaginea la fel de frumos realizată a unei Grifobuhe, cu aripile îndreptate fiecare către o țeavă.

— Căpitanul Lovett a trecut pe la noi mai devreme și m-a ajutat cu designul. Sper că îți place, a zis Athol, frecându-și mâinile bătătorite în timp ce îl privea pe Fletcher cu neliniște.

Fletcher a ridicat pistolul cu Salamandră, cu băgare de seamă să nu pună degetul pe trăgaci.

— E uimitor, a șoptit el, frecând în mână lemnul șlefuit.

Avea o tentă roșiatică și era mătăsos de neted.

— Mă bucur că așa crezi, a zis Athol și a zâmbit larg.

A făcut un pas în față, a luat arma și a ridicat-o în mână, înspre cea mai apropiată torță.

— Ăsta e un prototip. Interiorul țevii e ghintuit, are un șănțuleț în spirală care face ca glonțul să se rotească. O să vezi că trage mai departe și mai exact decât orice muschetă, dar e greu de încărcat.

Fletcher s-a apucat să privească în lungul țevii, apoi s-a răzgândit, când Athol i-a luat brusc pistolul din față și l-a pus deoparte.

— Ăsta e un alt prototip, a zis gnomul, luând celălalt pistol. Două țevi înseamnă două gloanțe, dar îți ia de două ori mai mult să îl încarci, așa că pistolul ăsta nu e ghintuit. Țevile nu au ghinturi. Othello o să îți arate mai târziu cum să le încarci și să tragi cu ele.

— Și trebuie să dai nume pistoalelor, a zis Othello, fără să își ia ochii de la metalul strălucitor al tromblonului. Pe ăsta îl cheamă Bess.

S-a înroșit puțin, căci Cress a rânjit la auzul numelui.

— O pasiune din copilărie, a recunoscut el, iar vârfurile urechilor i s-a făcut rozalii.

Fletcher a izbucnit în râs, apoi s-a întors la perechea lui de pistoale. O clipă s-a gândit să le dea numele părinților lui, dar i se părea cumva greșit. Nu, gravurile erau cheia.

— Vâlvătaie și Vifornița, a zis el și a arătat spre fiecare pistol. Vâlvătaie, de la flăcările lui Ignatius, iar Vifornița, de la felul în care poate Athena să plutească pe palele de vânt.

— Inspirate nume, a încuviințat Sylva, înclinând solemn din cap.

Pistoalele îi atârnau grele în mâini și a simțit puterea din spatele lor. Puteau să curme o viață prin simpla țintire și tragere. Erau cu adevărat niște arme formidabile.

— Să țintești la cap, dacă ai în față un ore, și ai grijă cu zgomotul, l-a sfătuit Athol, dând la o parte mâna lui Fletcher, pentru ca pistoalele să fie îndreptate în jos. Și acum, ultimul dar. A trebuit să fac niște ajustări în ultimul moment, când căpitanul Lovett mi-a spus că ai acceptat propunerea făcută de Electra, motiv pentru care am întârziat puțin.

Athol a deschis el însuși pachetul, dând la iveală o fâșie lungă de piele, de-a lungul căreia se afla o colecție de curele, tocuri de armă și închizători.

— Ăsta e harnașamentul tău, a zis el și i l-a tras lui Fletcher peste cap, potrivind curelele.

A tras ici și colo, apoi s-a dat un pas în spate, să își admire isprava.

— Perfect. Hai să vă pregătim pe toți. Bagă pistoalele alea în toc, te rog. Îmi dai emoții tot îndreptându-le în toate părțile.

Fletcher a strecurat pistoalele în tocurile pe care le avea acum la brâu și a simțit greutatea celor două pistoale balansându-i-se pe șolduri. Athol a deschis pachetul de lângă el, iar Fletcher a simțit cum îi sunt prinse la spate arcul și tolba, iar teaca khopeshului, agățată la centură. În cele din urmă, gnomul s-a mișcat repede și a introdus patru dintre fiolele date de Electra într-o bandulieră, de-a curmezișul pieptului lui Fletcher.

— Perfect! a zis el. Ești înarmat până în dinți, dar o să poți să te strecori prin hățișuri ca o fantomă cu chestia aia pe tine, căci nu o să cadă și nu o să zdrăngăne nimic.

— Chiar e perfect, a zis Fletcher, uitându-se în jur după o oglindă în care să se poată privi, dar nereușind să găsească vreuna.

S-a mulțumit să își privească pieptul și să apuce mânerele pistoalelor, simțind puterea din spatele lor.

— Nu știu cum o să te pot răsplăti, Athol, sau pe tine, Briss. Am ceva bani – nu o să îmi trebuiască în hățișuri. Lăsați-mă să fac măcar atât.

— Nici să nu te gândești, a zis Athol, afundându-și mâinile în buzunare.

— Fletcher a luat punga din unul dintre pachetele deschise de la Arcturus și a încercat să o convingă pe Briss să o ia, dar aceasta s-a dat înapoi, cu mâinile ridicate a refuz.

— Ai grijă doar să rămâi în viață, s-a mulțumit ea să spună și și-a pus brațul pe după umerii lui Othello. Și ai grijă de fiul meu.

Capitolul 22

Era după-amiaza târziu când s-a trezit Fletcher, iar lumina soarelui pătrundea prin partea de sus a ferestrelor cârciumei. Ignatius torcea încet pe pieptul lui și își mișca în somn coada. Renunțase în mod voit la locul lui obișnuit din jurul gâtului lui Fletcher, ca să nu îi îngăduie Athenei să ocupe poziția cea mai bună. Grifobuha păruse a fi plictisită de poznele împielițatului, așa că Fletcher a avut inspirația să o infuzeze, pentru a evita un conflict.

Lângă ei, Othello sforăia tare, cu gura deschisă, iar nările îi fremătau la fiecare răsuflare. Când a privit prin obloane și a văzut că soarele era sus pe cer, Fletcher l-a înghiontit ușor pe Othello. Gnomul s-a trezit cu un horcăit și a gemut, trăgându-și pătura peste cap.

— Am stat toată noaptea să ne planificăm drumul și din cauza asta am irosit mare parte din zi dormind, a dat Fletcher glas nemulțumirii care îl cuprinsese, privind pe fereastră. V-am zis eu că ar fi trebuit să mergem la culcare.

— Măcar am terminat cu munca de teren, a zis Othello, deși nu părea prea convins. Putem să ne petrecem ziua la cumpărături. Nu îți dorești să te bucuri de o zi de libertate? Ai fost tot timpul prins până peste cap de când ai ieșit din temniță.

Fletcher s-a întins și s-a apucat să se încalțe, dându-i lui Ignatius posibilitatea să alunece pe podea. Demonul a rămas întins pe spate, cu picioarele rășchirate, refuzând să se trezească, în ciuda unui imbold mental transmis de stăpânul lui.

— Mi-ar plăcea la nebunie, crede-mă, i-a răspuns Fletcher, dar Jeffrey ne-a sfătuit aseară să plecăm înspre linia frontului, să ne întâlnim cu soldații. Eu nu am fost niciodată acolo – vreau să văd cum e, să văd cum sunt ei.

— Ești sigur? l-a întrebat Othello, cu vădită teamă.

— Da.

Fletcher a trecut în vârful picioarelor pe lângă Jeffrey, care dormea în continuare pe canapeaua din cealaltă parte a încăperii.

— Suntem pe cale să trecem dincolo de liniile inamice și nici măcar nu știm cum arată soldații noștri. Mă duc să văd dacă s-au trezit fetele.

A ieșit din camera în care dormiseră și a ciocănit ușor în ușa de alături. Cum nu a primit niciun răspuns, a ciocănit puțin mai tare. Când a ridicat pumnul pentru a lovi a treia oară în ușă, s-a auzit o bufnitură produsă de un obiect greu aruncat în ușă, apoi a răsunat o voce.

— Valea! a strigat Cress.

Fletcher a rânjit și s-a îndepărtat de ușă.

— Se pare că vom fi doar noi trei, a zis el, înghiontindu-l pe Jeffrey să se trezească.

Au avut de străbătut un drum lung cu trăsura până pe linia frontului, care a durat atât de mult încât, atunci când vizitiul a ciocănit în tavanul trăsurii ca să îi anunțe că au ajuns, lumina portocalie a apusului strălucea deja pe cer. Călătoria fusese apăsătoare, căci începeau să se simtă copleșiți la gândul sarcinii pe care ei trei aveau să și-o asume în ziua următoare. Ba

chiar Fletcher îl infuzase pe Ignatius pe la jumătatea drumului, căci demonul îi resimțise descurajarea și mârâielile lui mohorâte nu prea erau de natură să îi însenineze.

— Haideți, i-a îndemnat Fletcher și a sărit din trăsură, dar ceilalți doi se holbau cu groază înspre ușă. Să pornim în explorare!

Trăsura se oprise în vârful unui delușor, astfel că putea să privească înspre linia frontului, care se întindea pe kilometri întregi, într-o parte și-n alta. Era reprezentată de o singură tranșee, largă, adâncă de aproape un stat de om, având o treaptă de lemn înăuntru, pe toată lungimea, pe care stăteau soldații ca să poată ținti peste margine. Din loc în loc se aflau niște cazemate din lemn, pe care erau amplasate tunuri, iar Fletcher putea auzi răsunetul înfundat al loviturilor de tun – un atac al orcilor la distanță.

La câteva sute de metri depărtare, dincolo de tranșee, se puteau zări frunzișul verde al hățișurilor și, până la ele, o zonă de teren sterp, acoperit cu noroi bătătorit, după atâția ani de lovituri de tun și lupte înverșunate.

Fletcher nu mai văzuse hățișurile până acum și era fascinat de culoarea intensă și de grosimea frunzișului, care nu lăsau să se vadă nimic dincolo de marginea hățișurilor. Chiar în timp ce privea mai atent, a simțit că i se strânge stomacul. În curând se va afla mult dincolo de acest hotar, rupt cu totul de siguranța dintre fruntariile Imperiului.

În spatele tranșeei, pe partea lor, soldați în uniforme roșii umblau de colo-colo, fără nicio țintă, pășind printre focuri de tabără și corturi mari, toate de-a valma, fumau, beau și mâncau. De undeva, cineva a început să zdrăngăne la vioară o melodie de jale, căreia i-a pus brusc capăt un răcnet furios, strădania muzicantului nefiind, pesemne, apreciată.

— Grozav, Fletcher, a bombănit Othello, care venise lângă el. Pare un loc distractiv. A meritat drumul de patru ore.

— Acordă-i o șansă, a zis Jeffrey, cu ochii la cel mai mare cort, din care răsunau chiote și râsete. Hai măcar să vedem ce se întâmplă acolo și să bem ceva. Putem dormi în trăsură, pe drumul de întoarcere.

— De acord, a consimțit Fletcher, privind cum un bărbat a fost îmbrâncit de la intrare de doi paznici și a căzut împroșcând cu noroi.

Un altul s-a împleticit în urma lui și a icnit din rărunchi, apoi s-a prăbușit peste băltoaca aburindă pe care o lăsase în urmă.

— Haideți totuși să nu zăbovim prea mult, a adăugat el, apoi s-a întors către vizitiu. Așteaptă-ne aici și o să-ți plătim pentru drumul de întoarcere.

— Cum spui, domnule, a răspuns vizitiul, făcând cu ochiul.

Au luat-o din loc pășind cu grijă, încercând să nu-și murdărească prea tare cu noroi mocasinii nou-nouți. Când treceau pe lângă ei, unii soldați s-au așezat în poziție de drepți, trăgându-se de zulufi ori salutând. Mersul lui Jeffrey a devenit țanțoș. Noile uniforme pe care le purtau arătau a fi scumpe și îi indicau drept niște ofițeri. Până și cei doi paznici s-au dat imediat la o parte ca să le permită să treacă și în scurt timp se aflau în interiorul cortului.

Înăuntru era o căldură cumplită, aerul era îmbibat de putoarea trupurilor nespălate, fumul înțepător și berea vărsată. Locul era ticsit de bărbați, care sorbeau din halbe și pufăiau din trabucuri, scoțând norișori de fum care le pluteau în jurul capului.

În dreapta era o tejghea, de care Jeffrey a fost atras imediat ca de un magnet, așezându-se la coadă alături de alți bărbați, pentru a-și lua ceva de băut. În acest timp, Fletcher și Othello au văzut un grup de oameni îngrămădiți în jurul a ceea ce părea a fi o groapă săpată în mijlocul încăperii. Când s-au apropiat să vadă despre ce e vorba, un bărbat știrb, cu țeasta rasă, s-a apropiat de ei, cu un teanc de hârtii murdare în mână.

— Faceți pariurile, băieți. Sorții sunt cinci la unu’ pentru fiecare din ei. Alegeți: albastru, roșu, verde ori galben, e totuna. Ultimu’ dă rămâne în picioare scapă cu viață.

Nu l-au băgat în seamă și și-au croit drum înspre primele rânduri, iar statura i-a îngăduit la fix lui Othello să arunce o privire peste marginea gropii, să vadă ce e înăuntru.

În mijlocul unei gropi cu nisip stropite cu sânge se afla o ladă mare, care se mișca smucit și fâșâia din pricina a ceea ce era înăuntrul ei. Împrejurul ei, patru lăzi mai mici erau aliniate pe lângă marginea gropii, având fiecare mărimea unui butoiaș de bere și în culorile pe care le indicase agentul de pariuri. Fiecare era legată de o frânghie care trecea printr-un inel încastrat în copertina de deasupra gropii, destinate să ridice lădițele, pentru a elibera ceea ce se afla înăuntru. Prin nisip erau împrăștiate oase de animale, precum mucurile într-o scrumieră, iar într-un colț zăcea cutia toracică în putrefacție a unui animal, posibil un câine mai mare.

De jur-împrejur, bărbații făceau glume, unii scuipau și strigau măscări către ocupanții necunoscuți ai celor patru lăzi.

— Ultima șansă să pariați – cine vrea? a strigat bărbatul știrb, dar nimeni nu a marșat.

Acesta a sărit pe ghid, lângă Fletcher, care și-a dat seama că bărbatul era organizatorul evenimentului în momentul în care toți ochii s-au întors către el.

— Dați drumul la gremlini! a răcnit el.

Încetișor, cutiile au fost ridicate, iar prin clapa batantă de la fund au căzut niște creaturi cu piele cenușie, costelive, cu puțin mai înalte decât un copilaș și îmbrăcate în niște izmene zdrențuite. Aveau nas și urechi lungi, ochi bulbucați și degete agere, lungi, care se încleștau pe cutii, în încercarea de a rămâne înăuntru. Fiecare avea o dâră de vopsea pe spate, de aceeași culoare cu a cutiei în care stătuseră.

În mod ciudat, unul i-a atras atenția lui Fletcher. În vreme ce restul gremlinilor fugeau de colo-colo ori se pitulau prin colțuri, acesta, vopsit cu albastru, stătea țanțoș, cu urechile triunghiulare întinse pe spate, în timp ce ochii lui priveau în toate părțile, trecând de la cutia cea mare din mijloc la mulțimea de deasupra. Pentru o clipă, privirea gremlinului s-a oprit asupra lui Fletcher, apoi acesta a înșfăcat un os de pe jos, cu un capăt ascuțit și cu zimți, iar în celălalt, o măciulie de os dublă, groasă.

— Se pare că avem un luptător! Albastrul are ceva curaj.

Bărbatul știrb a râs cu poftă și l-a plesnit pe Fletcher peste spate de parcă ar fi luat parte la glumă. Apoi vocea i-a devenit neplăcută și i-a adresat un rânjet sadic.

— De obicei, ăștia sunt primii care o mierlesc.

Jeffrey și-a făcut loc între ei, spre marea ușurare a lui Fletcher. Le-a dat câte un pahar lui și lui Othello. Avea deja privirea încețoșată de la băutură. Fletcher a aruncat o privire înspre halba plină cu un lichid care răspândea o duhoare groaznică și, fără o vorbă, i-a întins-o bărbatului știrb, fără ca Jeffrey să observe.

Bărbatul i-a făcut cu ochiul în semn de mulțumire și apoi, după ce a tras o înghițitură, vărsându-și mare parte din băutură pe cămașă, a răcnit:

— Dați drumul la șobolani!

Lada cea mare a fost ridicată și de sub ea a ieșit o îngrămădeală de corpuri care mișunau și se zvârcoleau, un amestec grotesc de cozi, dinți și blană neagră, încâlcită. Trebuie să fi fost pe puțin o sută și, alergând de colo-colo, lăsau pretutindeni urme de gheare cu sânge.

Bărbatul și-a aruncat brațul pe după umărul lui Fletcher, căci băutura îl făcuse foarte binevoitor.

— Îi ținem nemâncați o vreme – asta-i scoate din minți, a croncănit el și l-a înghiontit pe Fletcher, complice. Le ia ceva pân-ajung la canibalism, de obicei după vreo trei zile. Ăștia, să vede treaba, au luat-o ceva mai repede.

Răsuflarea lui duhnea, iar Fletcher îi simțea putoarea în nări. Și-a întors capul în altă parte, îngrețoșat, iar ochii i s-au oprit din nou asupra gropii, nefiind în stare să și-i desprindă de la spectacol.

Șobolanii simțiseră acum o mișcare, cu toate că mulți dintre ei încă încercau să se extragă din grămadă. Gremlinul albastru, cu osul în mână, șușotea cu ortacii lui, dându-le ordine într-un limbaj ciudat, cel puțin asta părea că face. Dacă așa stăteau însă lucrurile, aceștia nu țineau seama de îndemnurile lui, ci își ascundeau capul între picioare, iar unul zgrepțăna cu ghearele pereții gropii, încercând să se agațe de pământul sfărâmicios.

Primul șobolan a sărit la gremlinul albastru, dar acesta l-a înlăturat lovind disperat cu mâinile și picioarele. Și-a strigat din nou tovarășii, dar fără niciun folos. De data asta au sărit doi șobolani, așa că nu a avut de ales decât să sară într-o parte, dându-se înnebunit de-a rostogolul.

Gremlinul verde s-a prăbușit, năpădit de o mulțime chițăitoare de șobolani. Cel albastru a scos un strigăt de alarmă, dar acesta a fost acoperit de țipetele și gemetele de durere scoase de creatura descărnată în care se înfigeau scrâșnind dinții șobolanilor.

Cei mai mulți șobolani reușiseră să se desprindă din învălmășeală, iar gremlinul albastru s-a îndepărtat anevoie, până când a atins cu spatele cutia toracică în putrefacție, pe ale cărei oase mai atârnau încă bucăți de blană, tendoanele putrezite fiind cele care mai țineau întregul la un loc. Gremlinul galben a fost următorul care și-a aflat sfârșitul, acoperit de o grămadă de șobolani, iar țipetele lui jalnice îi sfredeleau lui Fletcher urechile.

Dintre ceilalți rămăsese doar cel roșu, care reușise cumva să se cațere până la jumătatea peretelui gropii. Atârna acolo, la oarecare înălțime, incapabil să urce mai departe. Dedesubt, șobolanii chițăiau și săreau, iar dinții lor clănțăneau sub gleznele gremlinului, care lovea din picioare. Cel albastru s-a strecurat sub cutia toracică, apoi a băgat osul pe care îl avea în mână printre două coaste, cu capătul ascuțit înainte, și înjunghia cu el orice șobolan care se apropia suficient de mult.

Fletcher a văzut oripilat cum un bărbat s-a aplecat peste marginea gropii și l-a împins pe gremlinul roșu, care a căzut în mijlocul haitei chițăitoare. Câțiva bărbați au strigat mânioși, dar erau nemulțumiți doar din pricină că

pariaseră pe el. Ca un banc de piranha, șobolanii au jupuit micul trup până nu a mai rămas decât scheletul.

— Gremlinul albastru câștigă! a strigat bărbatul știrb, iar publicul a primit anunțul cu ovații. Acuma cine vrea să parieze cât timp o să reziste? Sorții sunt doi la unu pentru un minut!

Mulți s-au repezit să parieze, cu ludovici de aur în mâinile ridicate.

— Credeam că învingătorul scapă cu viață! a bombănit Fletcher.

— Până acum n-am mai avut parte de un spectacol ca ăsta, i-a șoptit bărbatul din colțul buzelor. Doar n-o să irosesc ocazia.

— Mi-e rău, a bâiguit Jeffrey, apucându-l pe Fletcher de braț. Cred că nu mi-a picat bine berea. Du-mă afară, te rog.

În groapă, gremlinul albastru se zbătea în continuare curajos, un șobolan care tocmai fusese lovit în ochi a schelălăit, iar un altul, lângă el, lovea în cușca de oase.

— Haide, a zis Fletcher și și-a croit drum prin mulțime.

Cortul devenise dintr-odată prea mic, prea înăbușitor. Simțea nevoia să respire aer curat.

Au ieșit în grabă afară și Jeffrey a luat-o înainte împleticindu-se și târându-i după el pe Othello și pe Fletcher. A început să vomite, iar Othello îl freca pe spate, cu capul întors într-o parte, cu scârbă. Se lăsase noaptea și începea să se întunece, ultimele raze de soare dispărând dincolo de linia orizontului.

— Am luat o singură înghițitură din chestia aia și am aruncat restul, a zis Othello. Parcă era pișat proaspăt de cal. Oricum, numai un laș bea ca să prindă curaj.

Curaj. Asta era ceea ce tocmai văzuse Fletcher la un mic gremlin, care se lupta fără sorți de izbândă. Când și-a închipuit cum se lupta micuța creatură, a simțit cum inima i se umple de hotărâre. A strâns din dinți și a luat-o înapoi, înspre cort.

— Fletcher, stai! a bâiguit Jeffrey, în timp ce din gură i se scurgea salivă.

Dar Fletcher intrase deja pe ușă și își croia drum prin mulțime. A trecut peste marginea gropii dintr-un salt, apoi a aruncat șobolanii în toate părțile printr-o descărcare de energie cinetică, iar corpurile lor greoaie s-au lovit cu un zgomot surd de pereții de pământ.

L-a invocat pe Ignatius cu o zvâcnire de mana și demonul a apărut și a început să se lupte, lovind cu ghearele în stânga și în dreapta. O pală de foc

ieșită din gura lui a dat gata vreo zece șobolani, dar duhoarea de carne arsă s-a dovedit irezistibilă pentru șobolanii rămași în viață – aceștia s-au aruncat asupra tovarășilor lor prăjiți cu schelălăieli de bucurie.

Gremlinul albastru era prins într-o încleștare corp la corp cu un monstru de șobolan care se strecurase înăuntrul cutiei toracice și îl tot înțepa în coaste cu osul ascuțit pe care îl ținea în mână. Fletcher și-a scos khopeshul și a străpuns cu el șobolanul, apoi s-a folosit de sabie și de leș pentru a da la o parte cutia toracică. După aceea, pe măsură ce strigătele de entuziasm au început să se potolească, și-a băgat sabia în teacă și l-a luat în brațe pe micuțul gremlin. Pieptul descărnat al acestuia se mișca spasmodic din pricina extenuării.

Mulțimea a privit o vreme uluită în groapă, la Fletcher, apoi a răsunat strigătul bărbatului știrb:

— Ce mama naibii crezi că…

Dar nu și-a mai dus vorbele la capăt, pentru că totul s-a întors cu susul în jos în momentul în care o explozie a sfâșiat cortul, iar șrapnelele au secerat mulțimea de bețivi ca o coasă într-un lan de grâu.

Suflul exploziei a trecut pe deasupra lui Fletcher și a lui Ignatius, aflați în fundul gropii, o pălălaie năvalnică. Din pricina detunăturii, lui Fletcher îi țiuiau urechile atât de tare că îl dureau și a fost trântit pe jos de unda de șoc care a reverberat prin pământ.

Apoi a reușit să se cațere afară din groapă și a trecut printre trupurile soldaților răniți, care gemeau de durere, cu gremlinul albastru strâns în continuare la piept, ca să îl protejeze. A simțit cum o mână îl apucă de gleznă și i-a tras una ca să o îndepărteze, zbătându-se din răsputeri să înainteze, ca un om în pericol de înec, care se chinuie să ajungă la liman. Ignatius îl trăgea de mânecă pentru a-l conduce prin fum. Apoi mâna puternică a lui Othello l-a târât afară, prin noroi, până ce s-au prăbușit amândoi la poalele dealului. Cu o expresie de ușurare pe chip, gnomul se uita în jos, la el.

— Trăiești, a șoptit acesta. E o adevărată minune.

Fletcher a privit uluit măcelul din care scăpase. Sergenții zbierau ordine, disperați, în timp ce soldații îi târau pe răniți pe solul înnegrit, pătat de sânge, pentru a-i așeza pe tărgi improvizate în grabă din sulițe și tunici înnădite.

— Nu-i nicio minune, a răspuns Fletcher, care se înăbușea din pricina aerului plin de fum, căci mici focuri se răspândiseră printre resturile cortului.

Ignatius a scos un ciripit plin de teamă și s-a cățărat în grabă pe umărul lui Fletcher, ghemuindu-i-se în jurul gâtului, la loc sigur.

— Trebuie să îi ajutăm, a spus Jeffrey, gâfâind, și s-a îndreptat împleticit înspre ceea ce mai rămăsese din cort, dar Fletcher l-a prins de guler și l-a tras înapoi.

— Othello, nu ar trebui să fii văzut aici, a zice el imperativ, în timp ce voci furioase se amestecau cu gemetele muribunzilor. O explozie… și un gnom prin preajmă…

Othello a făcut ochii mari de groază, apoi s-a apucat să îl tragă pe Jeffrey în sus, pe deal, împreună cu Fletcher, în ciuda băiatului, care se zbătea la fiecare pas, cerându-le să îl lase să îi ajute pe soldații căzuți.

Nu mult după aceea au ajuns la trăsură, care, ca prin miracol, încă îi aștepta.

— Ce naiba s-a întâmplat? i-a întrebat vizitiul, care a făcut ochii mari când a văzut gremlinul cuibărit în brațele lui Fletcher.

Fletcher a băgat mâna în pungă și a îndesat un pumn de monede în palma vizitiului, în timp ce Othello se chinuia să îl bage cu forța pe Jeffrey pe ușa trăsurii.

— Du-ne înapoi la Corcillum, a mârâit Fletcher. Repede!

Capitolul 23

— Ce naiba a fost în capul vostru?! a răcnit Uhtred și a lovit cu pumnul în masă.

Erau în pivnița Nicovalelor și primeau o muștruluială pe cinste. Uhtred ajunsese cu câteva minute înainte și îi târâse acolo, jos, de îndată ce le auzise istorisirea, de teamă ca nu cumva, după atacul Nicovalelor, să supravegheze cineva cârciuma, pândind vreo mișcare.

— Dacă v-ar fi remarcat cineva prezența? s-a răstit el și s-a îndreptat către cei trei. Singurul soldat gnom pe o rază de kilometri întregi și *s-a întâmplat* să fii acolo exact când a explodat bomba. Suntem în Cârciuma *Nicovalelor*, zău așa! Numai ce ați fost achitați de acuzația de *trădare*. Dacă

se duce vorba, misiunea voastră o să facă mai mult rău decât bine – oamenii o să creadă că sunteți trădători!

— Cred că se poate spune că am fost văzut, a murmurat Othello. Dar așa, cu barba rasă, s-ar putea să își fi închipuit că sunt un om scund, nu un gnom. Era întuneric și înghesuială și toți erau beți. Mulți dintre cei care m-au văzut trebuie să fi murit în explozie.

— A fost ideea mea să mergem, a adăugat Fletcher, în timp ce Othello se făcea mic sub privirea insistentă a tatălui său. De unde era să știm că avea să se producă un atac? Am vrut doar să aruncăm o privire în linia frontului.

Uhtred a deschis gura, apoi a închis-o la loc cu o grimasă.

— Oricum ar fi, voi trei vă jucați cu focul, a zis el, cu toate că expresia feței i se mai înmuiase.

— Ați putea vorbi mai încet? a bombănit Jeffrey, ținându-se cu mâinile de cap. Mi-e rău de mor.

— Așa îți trebuie, a mormăit Uhtred, însă i-a întins băiatului o butelcă de apă pe care o avea la brâu. Ia de aici. Avem nevoie să fii în formă maximă mâine, pentru misiune.

Othello a gemut sonor când s-a pomenit despre misiune și Uhtred s-a luat din nou de el:

— Uitaseși de asta, nu-i așa? Viitorul Imperiului depinde de voi și în ce privește unitatea dintre semințiile noastre, și pentru distrugerea amenințării reprezentate de goblini. Mi-e groază să mă gândesc ce ar spune Regele Harold dacă ar afla ce s-a întâmplat în seara asta.

Fletcher și-a lăsat capul în jos, rușinat, dar în același timp se și întreba cum ar reacționa Uhtred dacă ar ști că în rucsacul atârnat de balustrada scării care duce în pivniță se află un gremlin adormit. Habar nu avea ce să facă cu micuța creatură și Othello nu îi fusese de prea mare ajutor în privința asta. Jeffrey, pe de altă parte, nici nu își mai amintea, căci intrase într-o stare de totală confuzie imediat ce urcase în trăsură.

Uhtred a aruncat o privire înspre pistoalele lui Fletcher și apoi a oftat și l-a scos pe unul dintre ele din toc, ca să-l cerceteze.

— Cât timp ați fost acolo, măcar te-a învățat fiu-meu cum se încarcă și se trage cu astea? a întrebat el, cu toate că, din ton, se putea deduce că știe deja răspunsul.

— Păi… cu explozia și tot restul… a bâiguit Fletcher, ferindu-se să întâlnească privirea lui Othello.

— Nu o să poți exersa în hățișuri, o să te audă de la kilometri, a zis Uhtred, exasperat. Și nici mâine nu o să fie timp pentru asta. Locul ăsta izolează destul de bine sunetele, cu toate că s-ar putea ca urechile noastre să aibă un pic de suferit. Nu o să ne audă nimeni din stradă.

În capătul îndepărtat al pivniței, fuseseră adunate la perete, grămadă, mai multe piese stricate de mobilier. Chiar în mijloc se afla un scaun cu partea tapițată cu roșu îndreptată înspre exterior, numai bun de folosit ca țintă.

Fără să stea pe gânduri, Uhtred a apăsat pe trăgaci și din țeava pistolului a ieșit o dâră lungă de fum, iar zgomotul produs a sunat mai curând ca o pocnitură decât ca un bubuit în spațiul închis al pivniței. Un norișor mai mic de fum s-a ridicat în spirală din locul în care cremenea lovise pistolul, aprinzând praful dinăuntru.

Perna scaunului a vibrat doar ușor, dar Fletcher a văzut că o nouă gaură apăruse în materialul tocit, exact în mijloc.

— Nu-i rău, a zis Uhtred, pregătind din nou cremenea. Acum privește cu atenție.

A scos un mic cartuș din buzunarul din spate, un cilindru din hârtie galbenă, care era răsucit la un capăt. A apucat cu dinții de capătul răsucit și a tras să-l deschidă, dând la iveală o pudră fină, neagră.

— Îl torni în lăcașul prin care cremenea lovește oțelul pistolului atunci când tragi, numit și tigaie, a zis Uhtred, picurând înăuntru o cantitate mică de pudră. De aici și expresia *foc de paie în tigaie.*

Fletcher a privit cu ochii măriți de curiozitate cum a împins Uhtred restul cartușului în capătul pistolului.

— După asta, pui toată chestia în țeavă și o împingi cu vergeaua până în capăt.

A scos un băț subțire de metal al cărui capăt se ițea din mânerul de lemn al pistolului, chiar sub țeavă. L-a vârât pe țeavă de câteva ori, până la capăt, ca să se asigure că a împins bine cartușul înăuntrul pistolului. A pus vergeaua la locul ei, apoi a îndreptat din nou țeava înspre perna scaunului. Întregul procedeu durase mai puțin de cincisprezece secunde.

— Acum o să faci o încercare și o să tragi tu. Nu uita, are un pic de recul!

Uhtred i-a dat arma lui Fletcher. Aceasta îi atârna greu în mână, iar brațul i-a tremurat ușor când a ridicat-o și a ochit. Era altfel decât cu arcul, punctul de ochire era prea în față, greutatea armei era greu de echilibrat, iar toate astea cu o singură mână.

A tras, închizând ochii în momentul în care a ieșit un norișor de fum din lăcașul pentru cremene, iar pocnetul a răsunat la fel de puternic precum fusese atacul Nicovalelor. Nu a putut vedea dacă lovise ceva, căci era prea mult fum, dar odată ce i-a dispărut țiuitul din urechi, iar fumul s-a împrăștiat, a constatat că perna arăta la fel ca înainte.

— Unde s-a dus? a întrebat el.

Încetișor, un picior de scaun din colțul din dreapta sus a încăperii a început să se clatine, apoi s-a desprins cu un pârâit – glonțul se înfipsese exact la îmbinare. Othello a chicotit în momentul în care acesta a căzut pe podea, departe de punctul în care țintise Fletcher.

— În fine. Poate că ar fi mai bine să țintești înspre piept în loc de cap, a zis Uhtred râzând și l-a bătut pe Fletcher pe spate.

Acesta a oftat și a băgat pistolul înapoi în toc.

— În regulă, hainele jos! le-a cerut Uhtred, pocnind din degete.

— Ce? a întrebat Fletcher, neînțelegând la ce se referea Uhtred.

Apoi și-a privit uniforma. Partea din față a tunicii lui nou-nouțe și a pantalonilor era împroșcată cu funingine, noroi și pete de sânge de pe urma măcelului. Până și uniforma lui Othello era la fel de pătată, de când trăsese de Fletcher să se ridice în picioare, însă cea a lui Jeffrey era în regulă, în ciuda faptului că vomitase.

Fletcher a ridicat din umeri și și-a scos încet armele și îmbrăcămintea, iar el și Othello au început să tremure din pricina frigului din pivnița plină de praf, rămași numai în lenjerie. Uhtred a râs pe înfundate când le-a văzut mutrele jalnice.

— Norocul vostru că nevastă-mea e cea mai bună croitoreasă de pe aici. O să înlocuiască părțile care nu se mai pot spăla și mâine o să aveți uniformele gata.

Înainte să apuce Fletcher să își ceară iertare pentru că și-a distrus hainele noi, de sus s-a auzit un scârțâit. Apoi, până să facă vreunul dintre ei vreo mișcare, ușa pivniței s-a deschis și o arbaletă a fost îndreptată înspre baza scărilor.

— Cine-i acolo? a strigat Sylva, cu arcul ridicat și pregătit de tragere, iar Cress se chiora la ei pe deasupra arbaletei.

— Noi suntem, a recunoscut Fletcher rușinat.

Uhtred a urcat greoi scările și a dat arbaleta lui Cress la o parte.

— Mergeți să vă odihniți un pic, a chicotit el. Ne vedem cu toții mâine.

Cele două fete s-au holbat câteva clipe la băieții pe jumătate goi, cu fețele mânjite de funingine de pe urma exploziei. Și la Jeffrey, care stătea pe jos, într-o poziție de om beat.

Apoi au izbucnit în râs, spre marea groază a lui Fletcher.

— Ia te uită! a zis Cress, iar ochii îi sclipeau de veselie. Se pare că am ratat toată distracția.

Capitolul 24

Cele patru echipe stăteau pe un podium mare de lemn, privind pe deasupra unei mulțimi de bărbați în uniformă roșie, aflați chiar în spatele tranșeelor de pe linia frontului. La rândul lor, soldații îi priveau cu fețe posomorâte și domnea o liniște desăvârșită, întreruptă doar de șuierul vântului care făcea să le fluture poalele tunicilor.

Fletcher a simțit un fojgăit în rucsacul pe care îl avea la spate și a înlemnit. Gremlinul albastru dormise – ori cel puțin se prefăcuse că doarme – toată noaptea. Planul era să îl țină în rucsac și apoi să îi dea drumul, odată ajunși în hățișuri. Din păcate, moțăiala gremlinului părea a fi luat sfârșit.

În vreme ce Fletcher se ruga ca gremlinul să adoarmă din nou, rectorul Scipio a urcat încetișor treptele dintr-o parte a tribunei, îmbrăcat într-o magnifică uniformă de general. I-a salutat pe fiecare printr-o mișcare a capului, apoi s-a întors înspre mulțimea de soldați.

— Mă cunoașteți cu toții, li s-a adresat Scipio, cu mâinile împreunate strâns la spate. Eroul de la Watford Bridge. Rectorul Academiei Vocans. Am luptat vreme de zece ani în acest război și am apărat fruntariile multă vreme înainte de asta. Mulți dintre voi mă cunoașteți personal. Așadar, dacă vă spun că ceea ce urmează să auziți este adevărul adevărat, mă aștept să mă credeți.

Din rândul soldaților, mulți au încuviințat înclinând din cap, iar umerii încordați li s-au relaxat, ba unii chiar au zâmbit.

— Ați auzit despre Lady Cavendish, care suferă de atâția ani de când e ținută captivă. Știți despre goblini și despre miile de ouă din care urmează să iasă. Aceste patru echipe vor conduce o expediție, cu mult dincolo de liniile inamice, ca să elimine aceste amenințări. E cea mai primejdioasă misiune pe care am aprobat-o vreodată. Toți acești tineri războinici își riscă

viața pentru siguranța țării noastre. Vreau să vă amintiți lucrul ăsta atunci când recruții gnomi și elfii o să sosească pe linia frontului.

A făcut o pauză, iar Fletcher a trecut cu privirea peste pământul înnegrit de dincolo de mulțimea soldaților, unde încă se mai vedeau urmările recentei explozii.

— Am pierdut 43 de oameni de ispravă seara trecută, în urma unui atac brutal, total lipsit de sens. Cei care au făcut-o sunt niște persoane și nimic mai mult. Bătrânii gnomilor au condamnat aceste atacuri în repetate rânduri, declarând că aceste atrocități nu sunt comise în numele lor. Ăsta e încă un lucru pe care vă cer să nu-l uitați.

Această ultimă afirmație a fost primită cu o tăcere de gheață, câțiva au clătinat din cap, iar alții s-au mulțumit să privească impasibili.

— În curând vor sosi Diviziile Celeste, împreună cu călăuzele echipelor prin hățișuri și cu protectorii acestora. Vă rog să le arătați acestor tineri aprecierea cuvenită pentru sacrificiul pe care îl fac azi.

În timp ce au izbucnit aplauzele, pe cer au apărut niște punctulețe care mai întâi s-au rotit ca albinele în jurul unui borcan cu miere, apoi s-au făcut tot mai mari, până când în fața ochilor lui Fletcher au apărut niște aripi uriașe, ale căror bătăi îl împiedicau să mai vadă altceva. Erau cu zecile, niște făpturi zburătoare înfricoșătoare, puternice, care zburau în spirală, în formație perfectă.

Lovett a coborât ușor lângă ei, iar țăcănitul ghearelor lui Lysander pe lemn abia dacă s-a auzit. Grifonul și-a strâns aripile și s-a lăsat pe genunchi, lângă Fletcher.

— Doi dintre voi au loc cu mine, a zis șoptit Lovett și l-a tras pe Fletcher lângă ea.

Fără o vorbă, Sylva s-a strecurat în spatele lui, iar fruntea îi era acoperită de o peliculă de sudoare. Și-a sprijinit capul pe rucsacul lui și l-a cuprins strâns cu mâinile de mijloc.

— O să fie bine, i-a spus Fletcher, deloc convins însă de propriile cuvinte.

Nicio mișcare din partea gremlinului. De parcă ar fi știut că trebuie să stea liniștit.

Un alt demon a a coborât lângă ei, cu tropotit de copite. Era un Alicorn, unul dintre cei mai rari demoni din arsenalul Imperiului. Fletcher i-a admirat minunăția de piele albă și penele ca zăpada, în timp ce corpul i se

mișca grațios prin mulțimea de învățăcei. Semăna cu un cal mare, cu excepția aripilor lungi și a unui corn lung, de formă conică, care îi ieșea din frunte.

Chipul călărețului era ascuns de șapca de piele și de ochelarii mari, dar le-a făcut semn lui Cress și lui Othello să urce și apoi i-a tras sus, lângă el, căci din pricina staturii lor mici le era greu să urce singuri.

Au urmat și alți demoni și de fiecare dată când unul se lăsa la sol era primit cu urale de soldații care priveau. Au coborât vijelios Hipogrifi; asemănători cu Grifonii la înfățișare, dar având trupul și picioarele din spate de cal, nu de leu. Perytoni cornuți au traversat tropotind podiumul; păreau asemenea unor elani de-ai elfilor, dar cu aripi mari, roșiatice, o coadă cu pene lungi și, la picioarele din spate, niște gheare foarte ascuțite.

Erau chiar și câțiva Chamroshi, ca niște Grifoni mai mici, dar cu cap și aripi de șoim și trup și apucături de câine. Erau prea mici pentru a se putea călări pe ei – să fi fost de două ori mai mari decât Athena. În schimb, erau de mare ajutor la nevoie și niște excelenți tovarăși pentru principalii demoni ai Diviziilor Celeste.

Fletcher era uimit. Nu mai văzuse niciodată o asemenea galerie de demoni, mai cu seamă niște exemplare atât de mari și de puternice. La Vocans se obișnuise să vadă mereu aceiași demoni, așa că aproape uitase cât de mare era varietatea de specii de care dispunea Imperiul.

De asemenea, era bucuros că nu văzuse nicio Grifobuhă. Athena era un exemplar rar și de abia aștepta să îi poată permite să își întindă aripile și să zboare. Se asigurase că Ignatius și Athena rămân infuzați în el cât mai mult timp înainte de începerea misiunii, ca să fie odihniți și să recupereze cât de multă mana puteau. I se păruse însă ciudat să stea atât timp fără Ignatius și îi luase ceva până să se poată obișnui să o perceapă pe Athena înlăuntrul propriei conștiințe. Cu toate că nu se amesteca decât arareori în gândurile lui, ceea ce era de așteptat din partea unui demon bine pregătit, lui Fletcher îi era încă greu să transmită instrucțiuni către conștiința câte unui singur demon.

— Toată lumea e gata? a strigat Scipio, în timp ce privea cum ultimii învățăcei urcă fiecare pe câte un demon zburător.

În fruntea lor, Fletcher a văzut-o pe Ophelia Faversham călare pe propriul Peryton, iar pletele ei bălaie se unduiau în vânt. În spatele ei stătea Zacharias Forsyth, ca să își ia rămas-bun de la Windigoul lui odată ajunși la

locul unde trebuie să aterizeze, poate, ca măsură suplimentară de protecție. Rook era și el călare, agățat de mijlocul unui alt ofițer și cu o expresie suferindă pe chip.

Caliban, Sacharissa și Windigoul nu se zăreau pe nicăieri, dar Fletcher știa că nu puteau să fie infuzați, căci astfel s-ar fi întrerupt conexiunea cu cristalele magice. Apoi i-a văzut pe soldați arătând în sus. Le-a urmărit privirile și a fost uimit să vadă trei lăzi mari care zburau sus, pe cer, fiecare legată de câte doi membri ai Diviziilor Celeste. Nu era de mirare că Rook arăta a se simți atât de rău, căci lăzile se legănau pendulând într-o parte și-n alta, iar cei cărora le aparțineau le puteau simți pendularea prin intermediul demonilor lor.

— Unde e Arcturus? a întrebat Fletcher, remarcând că protectorul lui Seraph nu se vedea pe nicăieri, iar Lovett a arătat înspre bărbatul călare pe Alicornul de lângă ei.

Dintr-odată, Fletcher a recunoscut partea de jos a feței bărbatului și a observat capătul cicatricei ieșind de sub ochelari.

— Un cadou de la Regele Harold! a strigat Arcturus, bătând Alicornul cu palma pe gât. I-am pus numele Bucefal, prescurtat Buck! O să îmi țină tovărășie cât timp e plecată Sacharissa.

Lovett s-a întors către Fletcher și Sylva, cu un zâmbet de bucurie pe față.

— Arcturus va face parte din echipa care o să vă recupereze după încheierea misiunii sau în caz că o să fie nevoie să fiți salvați. E drăguț să ai un tovarăș de călărie… asta după ce o să mi-l înapoiați pe Lysander, desigur.

Fletcher a observat că toți ceilalți erau deja călare, inclusiv Jeffrey, cu toate că era greu de spus cine era fiecare, cu toți demonii care mișcau în toate părțile și dădeau din aripi.

Ophelia a strigat un ordin și Diviziile Celeste s-au întors cu fața către hățișuri. Atunci, cu gura uscată și inima mai să-i sară din piept, Fletcher s-a văzut ridicat în văzduh pentru a doua oară într-o săptămână.

Pământul a dispărut din vedere mai repede decât și-ar fi imaginat că e cu putință, iar marea de uniforme roșii s-a tot micșorat până a ajuns doar o baltă pe marginea întunecată a tranșee! Au zburat tot mai sus, tot mai aproape de nori. Înainte să pătrundă în pătura de nori, Fletcher a apucat să zărească o întindere verde nesfârșită, vălurită, întreruptă doar de cursul plin

de meandre al unui râu care înainta șerpuind înspre hotarele lor, pentru a forma apoi o buclă, inversându-și cursul.

— Ăsta e râul pe care a venit băiatul ăla, Mason, a strigat Lovett pe când ieșeau dintre nori într-o perdea de ceață. Cel care a adus corpul goblinului. E un om curajos – eu nu aș avea curajul să fac ce face el.

Zburau pe deasupra unei vaste pături de nori albi, care se întindea cât vedeai cu ochii. Aici, deasupra norilor, soarele strălucea puternic pe cer și, reflectându-și lumina în stratul de nori, îi făcea să scânteieze orbitor. Era straniu, căci cerul era mohorât și plumburiu până să treacă dincolo de pătura de nori.

— Ce vrei să spui, legat de Mason? De ce zici că e curajos? a întrebat Sylva, cu voce șoptită, dar plină de entuziasm, ținându-se strâns cu mâinile de mijlocul lui Fletcher.

— De ce ar vrea să fie călăuza echipei lui Malik? a răspuns Lovett. Mai țineți minte în ce stare era când s-a întors peste linia frontului? Fie nu e în toate mințile, fie nu se teme să se întoarcă acolo. Nu îmi dau seama dacă o face din loialitate pentru prietenii lui care încă sunt captivi ori se gândește la banii cu care o să se aleagă după treaba asta.

Formațiunea de demoni zburători și-a schimbat direcția către sud, mulți zburând chiar pe deasupra liniei norilor, pe care îi atingeau cu vârful picioarelor. Fletcher și-a întins degetele de la picior, sperând să simtă ceva, dar nu a simțit decât cum mocasinii i se umezesc tot mai tare.

— Am ceva pentru tine, i-a spus Lovett și a băgat mâna într-un compartiment al șeii.

A scos un pergament, legat strâns cu o panglică roșie.

— Dacă mi se întâmplă ceva cât timp sunteți voi în misiune, a continuat ea și a îndesat pergamentul în mâna lui Fletcher, acesta e pentru invocarea lui Lysander. Nu vreau să dispară la loc în eter cât sunteți voi în plină misiune, dacă se întâmplă ce-i mai rău.

— Mulțumesc, a zis Fletcher, impresionat de gestul ei. O să îl înapoiez la întoarcere.

A băgat pergamentul în buzunarul lateral al rucsacului, cu grijă să nu îl deranjeze pe gremlin. Dacă Lovett ar afla despre fugarul pe care îl tăinuia el, nu avea idee cum ar putea justifica așa ceva.

Au zburat mai departe, cu pielea arsă de soare și ochii lăcrimând la fiecare rafală de vânt. Dar, nu după mult timp, euforia zborului a început să

scadă, din pricină că se simțeau copleșiți când au realizat încotro se îndreptau.

— Ce ar fi să îi dai voie Athenei să-și întindă aripile? i-a sugerat Lovett, simțindu-i încordarea.

Fletcher a zâmbit și și-a îndreptat palma înspre cer. Athena a irupt într-o scânteiere de lumină albastră și a zburat în spirală, într-o piruetă elegantă, până ce a ajuns să plutească exact deasupra spinării lui Lysander.

— Poate că ar trebui să o muți, a chicotit Lovett, însă Fletcher nu i-a înțeles gluma.

Și-a stors creierul, nedumerit, până când i-a șoptit Sylva:

— Cei mai mulți dintre locuitorii Imperiului urmăresc toate astea prin ochii lui Lysander. Nu cred că ar fi foarte încântați să privească dosul Athenei.

— O! a izbucnit în râs Fletcher și imediat i-a transmis în gând Athenei să coboare. Uitasem!

— N-o să uit din pricină că mă grăbesc, a mormăit Lovett, mângâindu-i lui Lysander urechile ciufulite. Lysander a petrecut mare parte a zilei de ieri analizat pe toate părțile cu cristalele care trebuie împărțite prin întreg Imperiul. A trebuit să stăm tot timpul ăsta lângă Hannibal, Windigoul lui Zacharias. Creatura aia pute mai înfiorător decât izmenele de gremlin.

Gremlinul s-a foit în rucsacul lui Fletcher, de parcă ar fi înțeles cuvântul. Fletcher habar nu avea dacă gremlinii puteau să vorbească, dar a schimbat imediat subiectul.

— De ce zburăm pe deasupra norilor? a întrebat el. Nu ar trebui să putem vedea pământul care se întinde jos?

— De fapt, avem noroc că e o zi mohorâtă, i-a răspuns Lovett, clătinând din cap. Jos, sub noi, mii de orci, gremlini și, poate, chiar goblini își văd de treburile lor de zi cu zi. Acesta e acum teritoriul lor. E de ajuns ca unul singur să ne vadă zburând pe deasupra și misiunea se încheie înainte de a începe. Nu, rămânem ascunși de nori până când ajungem la zona unde trebuie să vă lăsăm. Acolo veți fi în siguranță – iscoadele Diviziilor Celeste ne-au spus că e destul de puțin locuită.

Fletcher a înghițit în sec, căci stratul gros de nori părea dintr-odată o barieră nu îndeajuns de sigură între el și pământul de dedesubt. Și, într-adevăr, uneori negura se subția, iar el era tentat să arunce câte o privire înspre ținutul muntos de jos, acoperit de o vegetație care părea a năpădi

totul. Îi era frică să-și închipuie cât o să le ia să se întoarcă, dacă Diviziile Celeste nu ar reuși să îi preia. Asta dacă ar mai reuși să se întoarcă.

Pentru prima dată, a observat o lance scurtă, prinsă sub șa, într-o parte. Părea mai curând o lance pentru turnir a unui cavaler din alte vremi, numai că un pic mai scurtă și mai solidă. Era vopsită în dungi albe și albastre și avea un vârf de metal care-ți dădea fiori, așa cum strălucea în lumina soarelui.

— Ce-i aia? a întrebat el, arătând înspre lance.

— O lance, ce altceva? i-a răspuns Lovett, scoțând-o din locașul ei și punând-o sub braț, pentru a demonstra că e o lance. Când te lupți cu un Dragon, numai cu lancea poți să îi străpungi pielea și, chiar și așa, o să ai nevoie de ceva viteză înainte să lovești.

Pe Fletcher l-au trecut fiorii la gândul unei asemenea lupte la înălțime, călare pe demoni care s-ar ciocni între ei, într-o învălmășeală zvâcnitoare de gheare și de aripi.

— Uneori o să te trezești în cârcă și cu câte un pasager nedorit, a continuat Lovett și, după ce a pus lancea la loc, a scos o sabie dintr-o teacă pe care o avea alături. Sfrânciocii, Stricșii și Vespii sunt demonii zburători cel mai des întâlniți și cei mai mici ai orcilor, iar dacă se apropie prea mult, cu asta le vii de hac.

Fletcher a recunoscut arma – era un stilet cu rozete, cu o lamă ca acul și cu apărători în formă de disc la cele două capete ale mânerului, pentru a proteja mâna celui care îl folosește.

— Desigur, asta înseamnă să uităm de toate formele de magie de luptă din jur, a adăugat Lovett și, cu multă îndemânare, a răsucit stiletul și l-a pus înapoi în teacă. Dacă până acum ți s-a părut că magia e dificilă, stai să vezi cum e când trebuie să apelezi la ea într-o înfruntare de tipul ăsta.

Pe Fletcher l-au cuprins fiorii și, pentru prima dată, a simțit că a trecut mult prea repede prin Academie. Un singur an nu era nici pe departe un răstimp suficient ca să poată învăța tot ceea ce presupune invocarea și nici ca să își perfecționeze tehnicile pe care reușise să le învețe.

I se spusese că șamanii orci aveau în general demoni mai slabi, dar se întreba dacă era adevărat ori doar propagandă. La urma urmei, Dragonii erau unii dintre demonii cei mai puternici din câți existau. Poate că demonii trimiși pe linia frontului erau mai slabi, iar demonii mai puternici erau ținuți deoparte. Deocamdată.

— Urmăm cursul râului, a strigat Lovett, iar vântul i-a purtat mai departe cuvintele. O să fiți lăsați într-o mlaștină care se alimentează din unul dintre izvoarele lui. Nu mai e mult!

Ca și cum ar fi auzit, Ophelia s-a oprit în fața escadronului. Câteva clipe a rămas în loc, scrutând pământul de dedesubt, apoi a trimis în sus trei flame magice, una după alta.

La acest semnal, Lysander și-a strâns aripile și au coborât printre nori ca o săgeată în cădere, străbătând aerul cu o asemenea viteză încât Fletcher simțea cum vântul îi biciuiește obrajii și ochii. A zărit nedeslușit, o fracțiune de secundă, un peisaj înverzit, apoi frunzele verzi l-au plesnit peste brațe și picioare.

Lysander părea că sare din creangă în creangă, fiecare răsărind ca un vlăstar îndoit și încetinindu-le coborârea până aproape să o întrerupă, pentru ca, după aceea, să își ia din nou avânt, trecând la următoarea creangă. În cele din urmă, când Fletcher ajunsese să creadă că nu o să se mai termine niciodată, s-a auzit o ușoară bufnitură, căci ghearele Grifonului s-au înfipt în pământ, alunecând pe suprafața acestuia și lăsând în urmă patru șănțulețe. S-a oprit cu o secundă înainte să lovească un tufiș încâlcit de măceși spinoși.

— Asta e ceea ce numesc eu o coborâre rapidă, a strigat veselă Lovett, lovind cu pumnul în aer.

Fletcher a simțit că Sylva s-a dat ușor jos din spinarea lui Lysander, prăbușindu-se la pământ cu picioarele rășchirate, păstrând încă poziția imprimată de forma șeii.

— A fost groaznic, a zis ea gâfâind, cu degetele înfipte în țărână.

— Aș fi zis că ești obișnuită cu înălțimile, ținând cont de Pădurea întinsă și de tot restul, a zis Fletcher, cu toate că și lui îi bătea inima atât de tare, că aproape își auzea pulsul bubuind în urechi.

A sărit jos și s-a prăbușit imediat lângă ea, căci picioarele îi erau amorțite din pricină că le ținuse strânse în șa atâta vreme.

— Nu e vorba atât de înălțime, cât de coborâre, i-a răspuns Sylva, plesnindu-l în glumă peste piept.

Au rămas așa, întinși pe jos, urmărindu-i pe ceilalți călăreți cum coborau mai încet prin frunziș.

— Tâmpiți! a bombănit Lovett în timp ce urmărea cum una dintre lăzi era coborâtă printre vârfurile copacilor de o pereche de Grifoni care planau. Cu

cât ne ia mai mult coborârea pe pământ, cu atât crește riscul să fim descoperiți de orci.

Athena *a* coborât în zbor și s-a cocoțat pe pieptul lui Fletcher, clipind în timp ce îl cerceta. L-a călcat cu labele în sus și-n jos peste abdomen și picioare, ca să se asigure că e întreg. Fletcher a zâmbit și a mângâiat-o, ceea ce a dat la iveală imaginea ciudată a penajului ei pufos amestecat cu blana moale de pe piept și de pe spate.

S-a ridicat în capul oaselor și a început să cerceteze împrejurimile. Copacii erau mai deși și mai stufoși decât în ținutul elfilor, unde aveau trunchiuri foarte groase, înconjurate de suprafețe plate, acoperite cu mușchi. Spre deosebire de pădurea elfilor, hățișurile aveau pe jos un strat de frunze, care acoperea pământul dintre copacii noduroși, care își împleteau ramurile. Solul era închis la culoare și înmiresmat, hrănit de frunzele moarte care cădeau întruna, făcându-l moale și fertil. Dincolo de luminișul în care coborâseră, o mulțime de bălți pline cu un lichid pestilențial împestrițau pământul – o apă neagră, sălcie, acoperită de frunze putrezite, mucegăite.

— Nu mai fac asta în viața mea! a spus Cress, iar Fletcher a întors capul și a văzut-o întinsă cu fața în jos pe pământ, de care se apucase cu toată puterea.

Othello părea că se descurcă doar puțin mai bine, căci îngenunchease lângă Alicornul lui Arcturus cu o expresie de ușurare pe față.

— Prefer să merg pe jos, a continuat Cress, veselă. N-ai decât să mergi unde vrei cu tâmpenia aia zburătoare, Arcturus. Din partea mea, tu și cu Buck puteți trage la aghioase când o fi vremea să ne salvați.

Arcturus a izbucnit în râs, și-a dat jos șapca de piele și și-a scuturat coama bogată de păr negru, lăsat liber. Fletcher putea băga mâna în foc că o văzuse pe Lovett roșind când i-a aruncat o privire furișă lui Arcturus, întorcându-și apoi ochii în altă parte. Fletcher i-a căutat privirea și a rânjit, dar asprimea din ochii ei i-a șters pe dată rânjetul de pe față.

— În picioare, cu toții! a răsunat vocea spartă a Opheliei dintre demonii care mișunau în jur. Plecăm.

Echipele s-au adunat și au fost descărcate lăzile, astfel că Sacharissa, Hannibal și Caliban au fost lăsați să iasă poticnindu-se și să li se alăture celorlalți. Arcturus a ridicat-o pe Lovett din spinarea lui Lysander și a dus-o până la Bucefal, ținând-o în brațe ca pe un copil adormit. Pentru o vreme,

Fletcher uitase că aceasta nu se mai putea mișca și s-a simțit vinovat că îl ia pe Lysander de lângă ea.

Ophelia nu-și găsea locul, nerăbdătoare, dorindu-și să se vadă cât mai repede înapoi, în siguranță, în spatele liniei de front a Imperiului.

— Vreau să țineți toți minte că lumea vă urmărește prin ochii demonilor pe care vi i-au dat protectorii voștri, le-a spus ea răstit, plimbându-și privirea peste chipurile lor. Purtați-vă așa cum se cade unor absolvenți ai Academiei Vocans. Să nu fugiți de datorie.

Nepoata ei, Verity, a ridicat timid mâna, dar după ce s-a ales cu o privire furioasă din partea bunicii ei, a lăsat-o pe dată jos. Lui Arcturus i-au mai trebuit câteva secunde să dea jos șaua de pe Lysander și să o prindă pe Bucefal și apoi Diviziile Celeste erau din nou călare.

— Vă rog să aveți grijă de Lysander, le-a strigat Lovett, ridicând vocea pentru a se face auzită pe deasupra urărilor de bine lăsate celorlalți călăreți.

— Și de Sacha, a zis și Arcturus.

Apoi, cât ai clipi, s-au și ridicat în aer, lăsându-i pe absolvenți în voia sorții. Echipele au rămas pe loc, privind o vreme în tăcere, până ce diviziile s-au făcut nevăzute.

— Așadar, a zis Seraph vesel. Ce facem acum?

Conducătorii celor patru echipe s-au adunat într-un cerc, stând ghemuiți ca să se protejeze de umezeala din sol. Seraph își întinsese peste rucsac harta pe care era marcat traseul planificat.

Râul își urma cursul șerpuit, fiind singura pată de culoare într-un ocean verde. Pe una dintre cotiturile lui cele mai pronunțate, locul unde se aflau grotele orcilor era însemnat cu un X roșu, precum și cu un desen stângaci reprezentând o piramidă. În colțul hărții se afla o diagramă mai detaliată, care zugrăvea tabăra orcilor, întocmită după amintirile lui Mason din vremea cât fusese sclav acolo. Piramida cu bază pătrată era zugrăvită detaliat, cu o rețea de grote și tuneluri desfășurată în interiorul ei – locul în care se aflau ouăle de goblin.

— O să mergem pe cursul râului, pe malul de apus, ca să nu fie nevoie să îl traversăm pentru a pătrunde în tabără, a zis Malik, trasând cu degetul traiectoria propusă. Cu Mason drept călăuză, o să fie destul de ușor să ne ferim de orice patrulă.

— Noi o să mergem de-a lungul malului de răsărit al râului și o să-l traversăm la adăpostul întunericului, a zis Seraph, scuturând din cap și arătând înspre linia punctată pe care echipa lui o trasase de-a lungul râului. Malul dinspre apus e mai aproape de tabăra orcilor, a continuat el. Prefer să mă ud, decât să fiu ucis.

A înclinat din cap către călăuza lui, un veteran cărunt, înarmat cu o arbaletă masivă.

— Sergentul Musher a fost părăsit anul trecut în hățișuri după o luptă, fiind socotit mort. A evitat să fie prins vreme de douăzeci de zile, s-a hrănit cu ce îi oferea pământul și s-a orientat după lumina stelelor. O să aibă gr…

— Greșiți amândoi, l-a întrerupt Isadora și l-a plesnit pe Malik peste mână ca să și-o dea la o parte, apoi a trasat conturul unui arc mai larg, undeva mai departe, spre apus. *Noi* o să trecem, cum zice Malik, numai că o să facem o buclă de-a lungul malului de apus. Râul e o sursă de pește și de apă, ăla e locul unde o să se adune orcii. O să avem de acoperit mai mult teren, dar o să fie mai sigur.

Fletcher se simțea ciudat să stea atât de aproape de Isadora. Tatăl ei se străduise din toate puterile pentru ca el și Othello să fie executați, pe lângă

faptul că ea și Tarquin plănuiseră uciderea Sylvei. Și acum iată-i pe toți aici, acționând împreună împotriva orcilor.

— Fletcher, a zis Seraph și l-a înghiontit.

A ridicat privirea și i-a văzut pe ceilalți conducători de echipă privindu-l nerăbdători.

— Sunt de acord că pe malurile râului e de așteptat să întâlnim mai mulți orci, a zis el cu gândul la traseul pe care îl convenise împreună cu ceilalți. O să o luăm și noi la fel, dar pe malul ăsta. O să traversăm râul pe timp de noapte, ca Seraph, dar până atunci o să ne ținem la distanță de mal.

— Nobilii de o parte, cei de rând de cealaltă, a comentat Isadora cu un zâmbet superior și a dat din cap ca pentru ea, mulțumită. O să vedem care o să ajungă acolo primii.

La vorbele ei, Seraph s-a încruntat, dar a înfășurat harta.

— E bine că ne-am împărțit pe grupuri, a zis Malik, fără să o bage pe Isadora în seamă. Dacă o echipă e prinsă, rămân celelalte trei să ducă misiunea la bun sfârșit. Dar treaba asta are și un dezavantaj.

— Care anume? l-a întrebat Fletcher.

— O să fie greu să ajungem în același timp la piramidă, așa cum a zis Rook. Caz în care prima echipă care ajunge o să fie nevoită să intre de una singură și celelalte echipe vor fi ușor de atacat odată ce s-a dat alarma. Și atunci Diviziilor Celeste o să le fie al naibii de greu să localizeze toate cele patru echipe înainte să ajungă călăreții de Dragoni.

— Are dreptate, a fost de acord Isadora, deși nu i-a venit deloc ușor. Va trebui să facem tot ce ne stă în putință. Dacă o echipă ajunge mai devreme, o să aștepte înăuntrul piramidei. Am înțeles de la Mason că e un spațiu sacru, folosit numai pentru ceremonii, așa că o să fim în siguranță înăuntru. Dacă întârziați… o să vă întoarceți acasă pe cont propriu.

— În ce mă privește e în regulă, a zis Fletcher, în timp ce Malik și Seraph au încuviințat din cap.

— O luăm prin mlaștină înspre locul în care se întâlnește cu gura râului, a spus Malik și s-a ridicat în picioare. Apoi o luăm fiecare pe drumul lui și ne întâlnim din nou la piramidă.

În timp ce fiecare conducător s-a întors la echipa lui, Fletcher simțea că gremlinul se foiește din ce în ce mai tare în rucsac. Era limpede că micuța creatură simțise că e din nou în hățișuri și încerca să se elibereze. Fletcher era obligat să le abată celorlalți atenția.

— Am o idee, a anunțat el cele patru echipe, cu grijă să nu vorbească prea tare, ca nu cumva vocea lui să răsune prin hățișuri. Fiecare dintre călăuzele noastre știe lucruri pe care ceilalți nu le știu. De pildă, Jeffrey are la dispoziție un nou set de magii recent descoperite și cunoaște flora de pe aici, iar eu sunt dispus să împart toate astea cu voi. Călăuza lui Seraph, sergentul Musher, știe cum să nu fim reperați și să se orienteze prin pădure. Al vostru…

A privit înspre călăuza lui Malik, Mason, care era ocupat să dea gata o grămadă de fructe din hățișuri.

— Mă rog, sunt sigur că putem contribui fiecare cu câte ceva.

— Dar eu? a mormăit o voce din echipa Isadorei. O să fiu de vreun folos?

Cu tot entuziasmul și toată agitația din jur, Fletcher nu apucase să vadă cine e călăuza lui Tarquin. Când însă silueta mătăhăloasă și-a dezvăluit identitatea, Fletcher a simțit că se înăbușă. Era Grindle.

Era un bărbat urât, cu o față turtită de buldog și un strat gros de grăsime care îi căptușea întreg trupul, mai mult chiar decât lui Atlas, care stătea lângă el. Purta uniforma neagră a Furiilor Forsyth, la fel ca toți cei din echipa Isadorei.

— L-am slujit mulți ani pe Lordul Forsyth, a zis el în timp ce se îndrepta greoi către Fletcher. Știi tu, făceam treaba murdară, ca să nu își păteze Zacharias mâinile cu sânge. Nu avea cum să își lase copiii în adâncul hățișurilor nesupravegheați de ochiul meu atent.

Grindle i-a făcut cu ochiul Sylvei, al cărei chip se făcuse alb ca varul. Cu aproape doi ani în urmă, omul ăsta îi așezase capul pe un butuc și ridicase exact aceeași ghioagă noduroasă pe care o purta acum pe spate, cu intenția de a o ucide. Dacă nu ar fi intervenit Othello și Fletcher, acum ar fi fost moartă, iar Imperiul ar fi fost în plin război cu elfii.

Sylva a potrivit o săgeată în arc, dar Othello i-a smuls-o din coardă înainte să apuce ea să ridice arcul.

— Lumea se uită la noi, i-a șuierat el, arătând înspre Windigo, ai cărui ochi negri îi fixau cu mult interes.

— Vrei să îi ajuți? s-a rățoit Sylva, vărsându-și nervii pe Fletcher.

— Poate că o să ne ajutăm cu echipa lui Seraph, a zis Fletcher, a cărui voce încordată vădea aceeași furie. Se pare că tu nu ai nevoie de ajutor.

— De ce ajutor ne-ar putea fi un slujitor jegos care nu-și cunoaște lungul nasului și un soldat atât de prostănac, încât s-a rătăcit prin hățișuri? a zis

Tarquin în timp ce își studia unghiile. Șterge-o! N-ai decât să te alături cui vrei. Noi ne vedem de drum.

Isadora le-a adresat un zâmbet malițios, apoi a șuierat un ordin către Windigo. Acesta a început să deschidă drumul prin desiș, cu ghearele rășchirate, pentru a face o cărare.

— Ne întâlnim mai târziu, Fletcher, i-a strigat Didric, lovindu-se ușor cu floreta peste coapsă. O să ne vedem *foarte* curând.

Apoi echipa Forsyth a pornit cu multă îndrăzneală prin hățișuri, iar siluetele lor s-au îndepărtat tot mai mult, până când au dispărut cu totul din vedere, rămânând doar trosnetul îndepărtat al crengilor.

— Ei bine, nici nu vreau să știu ce a fost asta, a zis Verity veselă, pășind în față. Dar suntem cât se poate de dispuși să colaborăm. Mason vă poate arăta cum să citiți urmele de pe pământ și să nu lăsați urme, o lecție de care ar fi putut beneficia tâmpiții ăia.

A arătat cu un deget peste umăr, către cărarea de tulpini rupte și pământ răvășit lăsată în urmă de echipa Forsyth.

— Ce părere ai? a întrebat ea și i-a tras una lui Malik, care a tușit și a încuviințat din cap.

— Ești o Faversham, a zis Fletcher fără ocolișuri, dar imediat ce a rostit cuvintele, s-a înroșit la față.

Nu era obișnuit să fie bădăran.

— Și tu ești un Raleigh, i-a răspuns Verity, sarcastic. Știu că tata te-a acuzat la proces, dar e meseria lui. Încerc să nu îi judec pe oameni după familia lor. Tu nu?

Fletcher s-a fâstâcit când ea i-a zâmbit, iar ochii ei mari și negri îl priveau ușor ștrengărește. Era cu adevărat foarte atrăgătoare. S-a bâlbâit, nereușind să își găsească cuvintele, iar privirea dezaprobatoare a Sylvei nu îi era de prea mult ajutor.

Din fericire, Seraph a început să vorbească înainte ca tăcerea să se prelungească stânjenitor de mult.

— Nu poate face rău, a zis el și și-a umflat pieptul, nefiind în stare să reziste unui chip frumos. Dacă unul dintre noi e prins, o să fie mai greu pentru ceilalți. Propun să ne petrecem ziua asta aici, să ne împărtășim toți experiența și apoi să ne instalăm tabăra pentru noapte. Oricum e deja după-amiază. Ar fi trebuit să punem toate astea la cale înainte să ajungem aici, dar asta e.

Fletcher s-a uitat la Othello ca să vadă ce părere are și, după o pauză, gnomul a înclinat scurt din cap. O ușoară zgrepțănătură venită din rucsac i-a pecetluit hotărârea.

— În regulă, a zis el și, trecând printre membrii echipe lui, s-a îndreptat înspre marginea pădurii. Acum vă rog să mă scuzați, dar am o treabă cu unul dintre copacii ăia de colo.

Capitolul 26

Fletcher s-a îndepărtat grăbit în hățișuri, simțind cum îi ard obrajii. Se prefăcuse că are nevoie la toaletă. Chiar nu putuse găsi o scuză mai bună?

A înaintat cu greu prin desișul încâlcit și a simțit că îl mănâncă pielea când s-a atins de o pânză de păianjen lipicioasă. În jurul capului lui, bâzâitul țânțarilor și zumzetul muștelor se amestecau. Cu toată umezeala din aer, insectele păreau a fi atrase de umiditatea din gura și din ochii lui, așa că a scuipat și a împroșcat ca să scape de ele, îndepărtându-se de ceilalți până ce i-a pierdut din vedere.

Conștient că era în primejdie atât de departe de ceilalți, i-a invocat pe Ignatius și pe Athena cu două descărcări de mana. Athena a zburat imediat, fâlfâind din aripi, înspre vârful celui mai apropiat copac, ca să cerceteze împrejurimile și să se asigure că nu îi paște nicio primejdie. Ignatius s-a mulțumit să se cațere în grabă pe umărul lui Fletcher, trăgându-i stăpânului său o lovitură cu coada în semn de protest, pentru că îl ținuse atâta vreme infuzat.

Fletcher a aruncat o privire furișă peste umăr, apoi s-a ghemuit printre tufișuri și a deschis încetișor rucsacul. Dinăuntru, gremlinul albastru se holba la el cu ochii măriți de teamă. Reușise cumva să se înarmeze cu un cârlig de undiță, una dintre nenumăratele unelte pe care Uhtred și Briss le îngrămădiseră în ranițele de piele date de către gnomi. Era o armă jalnică, pe care însă gremlinul o ținea în mâna ridicată, gata să o folosească, iar Fletcher a făcut câțiva pași în spate, cu mâinile ridicate pentru a arăta că nu reprezintă o amenințare.

Încet, fără să îl scape pe Fletcher din ochi, gremlinul s-a cățărat afară din rucsac, apoi s-a ghemuit la pământ, iar pieptul lui costeliv se umfla ritmic, din pricină că răsufla agitat.

— Nu ar trebui să fac asta, a zis Fletcher în momentul în care a rostit cuvintele, a fost cuprins de îndoieli. S-ar putea ca gremlinul să meargă direct la stăpânii lui orci și să îi anunțe despre misiune, se gândea el. Acum era însă prea târziu, căci creatura se depărtase, târșâindu-și picioarele, și nu îl mai putea prinde. Deasupra, o lucire albă l-a anunțat pe Fletcher că Athena îi simțise temerile și era pregătită să atace. Apoi însă gremlinul a început să vorbească:

— Mulțumesc, a zis el rârâit și a aruncat cârligul din mână.

Putea să vorbească! În timp ce Fletcher încerca să își revină din uluială, gremlinul s-a făcut nevăzut în hățișuri. O jumătate de secundă mai târziu, labele Athenei au aterizat cu o bufnitură în locul unde stătuse acesta și a scos un țipăt de dezamăgire.

— Lasă-l să plece, i-a șoptit Fletcher, în timp ce Ignatius a sărit de pe umărul lui și amușina prin tufișuri. N-o să ne dea de gol, a adăugat el.

Cel puțin așa spera.

Pe când după-amiaza lua locul dimineții, Fletcher era încântat că echipa lui Malik le împărtășise și lor cunoștințele călăuzei. Mason i-a învățat să evite solul umed, ca să lase cât mai puține urme, și să stea cât mai aproape de pământul tare de pe lângă rădăcinile copacilor. Să țină minte, atunci când cercetează urmele altora, că pisicile sălbatice pășesc cu ghearele în teacă, în vreme ce hienele, animalele de companie preferate ale orcilor, nu. Că o zi ploioasă sau câteva zile cu vânt șterg orice urmă.

Le-a arătat cum să își acopere mirosul și să țină la distanță țânțarii frecându-și pielea și părul cu leurdă. Le-a spus despre potecile naturale din pădure, pe care, cu timpul, trecerea animalelor sălbatice le făcuse mai ușor de găsit. Despre unele din lucrurile astea Fletcher știa deja de pe vremea când vâna prin Munții Dinte-de-Urs. Dar era fascinant să audă vorbindu-li-se despre ele, nu numai să se bazeze pe ceea ce înțelesese el instinctiv.

În timp ce Mason vorbea, Jeffrey scormonea pe la marginea pădurii, culegând plante, dintre care pe unele le băga în traista lui. Când i-a venit rândul să vorbească, cunoștințele lui de botanică au impresionat mai mult decât tipurile de magie pe care le-a dezvăluit la sfârșit.

— Vedeți lianele astea, a zis el și a arătat înspre o liană obișnuită, care atârna țeapănă din vârful unui copac.

A tăiat o bucată din capăt cu un cuțit cu lamă subțire și a dus-o la gură. Din ea a ieșit apă, la fel de ușor ca din țeava de la robinet.

— Proaspătă ca apa de izvor, a zis el zâmbind și s-a șters la gură. Dacă nu aveți la dispoziție apă de ploaie ori nuci de cocos, aceasta e următoarea soluție.

A trecut la o altă plantă aflată în apropiere, un vlăstar de palmier. A făcut o mică tăietură și a scos un miez alb de sub coajă și a mușcat din el cu încântare.

— Inimă de palmier. Are gust de țelină, a mormăit el cu gura plină. Foarte hrănitoare!

A tăiat miezul în felii și le-a dat tuturor. Fletcher a descoperit că are un gust obișnuit, cu o ușoară aromă de nucă, care i-a plăcut mult.

Ceva mai departe de tabără, Jeffrey le-a arătat o floare cu petale albe și mov. A smuls-o din pământ și a dat la iveală o rădăcină portocalie, noduroasă.

— Cartof dulce, a zâmbit el și l-a îndesat în buzunar, pentru mai târziu.

Vreme de încă un ceas, i-a condus prin hățișuri, pe o rază de vreo cincizeci de metri în jurul taberei. Papaya, guave, nuci de cocos și fructul pasiunii atârnau din vârfurile copacilor, iar cei mai agili dintre demoni le înhățau cât ai clipi. Malahi și Azura, demonii Insectă ai lui Rory și ai Genevievei, retezau diferitele fructe din codiță și le aruncau pe pământ cu o bufnitură sănătoasă. Verity și-a arătat demonul, care s-a dovedit a fi o Libelulă, un demon care arăta asemenea unei libelule cu aripi irizate, de două ori cât un demon Insectă. Avea un ac și maxilare tăioase, care adăugau o notă de periculozitate insectei multicolore care plonja printre crengile copacilor. Un demon de nivel mic pentru un invocator de viță nobilă, iar Fletcher bănuia că nu e singurul demon din lista lui Verity.

Dar nu era totul numai joc și voie bună. Jeffrey s-a oprit lângă o plantă mare, cu o singură tulpină și cu frunze în formă de inimă care creștea în apropiere. Nu prea ar fi atras atenția dacă nu ar fi fost fructele rozalii, transparente, care atârnau de ea precum niște ciorchini de struguri.

— Asta e urzică australiană. Vedeți perișorii ăștia subțiri, care acoperă fructele și frunzele?

A întins mâna înspre ei ca să îi oprească să se apropie, dar a ridicat o frunză cu ajutorul cuțitului, pentru ca toți să o vadă.

— Fiecare filament e plin cu o neurotoxină care provoacă o durere cumplită. Și mai rău, durerea poate ține luni întregi, uneori chiar și ani. Fiți atenți la planta asta. Sergent Musher, știi despre ea?

Veteranul cărunt care era călăuza lui Seraph a clătinat trist din cap.
— Un băiat tânăr, de șapteșpe ani, l-a apucat pântecăraia pe când patrula, într-o noapte. A intrat pântre copaci, să-și facă nevoile. S-a șters cu o frunză din astea. A urlat așa tare, că ar fi putut trezi morții. Clar că a trezit câțiva orei, că a trebuit să plecăm fuguța d-acolo. L-am dus ’napoi în tabără, a fost pus un invocator să îl vindece. Nicio pricopseală. A urlat pă mai dăparte. Bietul de el, s-a-mpușcat după două săptămâni.
Atmosfera a devenit gravă, iar pe Fletcher l-au trecut fiorii. Planta se afla nu departe de locul unde îl eliberase pe gremlin. Hățișurile erau deopotrivă un rai și o capcană mortală.
Jeffrey i-a condus mai departe și, de data asta, s-a oprit lângă un copac mare, la fel de comun ca oricare altul.
— Copacul morții, a zis el, arătând către crengi. Dacă îi arzi lemnul, fumul o să te orbească. Dacă te adăpostești sub coroana lui când plouă, chiar și un singur strop îți provoacă bășici pe piele. Orcii își bagă sulițele în seva lui, pentru ca rana pe care o provoacă să supureze. Ba chiar îi leagă pe gremlinii fugari de trunchiul lui, ca să moară în chinuri. Se spune că e mai groaznic decât să fii ars de viu. Fructul lui e numit mărul morții.
A arătat înspre fructele verzi, mari, care atârnau pe crengi.
— Puteți bănui ce se întâmplă dacă mâncați unul.
Le-a mai dezvăluit și multe alte lucruri în acea după-amiază. Le-a arătat copacii al căror lemn arde cu fum puțin, ca să nu își dea de gol prezența. A adunat iarbă tăioasă, cu fire cărnoase, atât de ascuțite, încât te puteai rade cu ele și aducând cu țepii de pe spinarea cameleonului lui Seraph. Erau până și niște plante agățătoare spinoase, care puteau fi folosite drept fierăstrău de tip sfoară, într-atât de ascuțiți și de viguroși erau zimții țepilor.
În cele din urmă, Jeffrey le-a arătat desene cu trei noi simboluri magice. Unul, în formă de frunză, era simbolul magic pentru creșterea plantelor, care făcea ca, în câteva minute, dintr-o sământă să crească planta, dar nimeni nu l-a încercat, căci Jeffrey îi avertizase că necesită o cantitate substanțială de mana.
Următorul simbol era o linie răsucită, pe care Jeffrey a numit-o magia de făcut noduri. Putea strânge și asigura orice tip de nod, iar dacă gravai simbolul inversat, îl putea desface. Avea o folosință limitată, dar Fletcher s-a amuzat să îl folosească pe șireturile de la ghetele lui Seraph când acesta nu era atent, spre marele amuzament al celorlalți. Mai mult ca orice,

Fletcher a observat cu ușurare că Geneviève și Rory se purtau destul de bine cu el, părând că l-au iertat pentru păcatele de anul trecut.

Ultimul simbol era, poate, cel mai captivant – Jeffrey l-a descris ca fiind simbolul magic pentru gheață, găsit în carcasa unui Polarion. În formă de fulg de zăpadă simplificat, în zigzag, producea o rafală înghețată care afecta orice lucru atins.

— E mană cerească în arșița asta, a declarat Malik, încercându-l pe prima baltă întâlnită.

Suprafața acesteia a trosnit și s-a acoperit de gheață, iar umezeala din aer s-a transformat în ace de gheață care au prins a se așterne pe jos, ca bruma.

— E un pic cam puternică să o folosești pentru a te răcori, a constatat el dezamăgit, dar de acum înainte pot să îmi pun gheață în apa de cocos.

Fletcher se întreba de ce or fi fost magiile astea ținute secrete atâta amar de vreme, căci le-ar fi fost de folos tuturor războinicilor-magi. Poate că erau singura monedă de schimb pe care o avea Electra și le folosise ca să îi permită lui Jeffrey să își continue cercetările în spatele liniilor inamice.

După ce echipele au încercat magia pentru gheață, a venit rândul sergentului Musher să arate ce știe. Era numai bine, căci cerul se întunecase și primele stele începuseră să strălucească pe cerul nopții. S-au așezat și s-au strâns unii în alții, căci arșița zilei slăbise, iar umezeala din hățișuri făcea să le intre frigul în oase.

Vocea lui Musher s-a revărsat peste ei în întuneric, descriind constelațiile și direcțiile în care îl poartă pe cel care se orientează după ele. Săgeata, arătând către nord, sau Sceptrul lui Corwin, înspre răsărit.

Cuibărit la căldură, între prietenii lui, Fletcher a căzut în visare.

Capitolul 27

Athena a atins ușor cu laba fața copilașului, cu grijă să nu scoată ghearele. Acesta a gângurit și a privit-o cu ochii lui negri, mari.

— Athena! Ce ți-am spus eu despre jocul cu copilul? E mic, de abia poate să se ridice.

Vocea era blândă și limpede și venea de undeva, de sus.

Niște cosițe blonde s-au plecat asupra copilului și o pereche de mâini l-a ridicat din pătuț. De pe cearșaf, Athena a privit în sus și a privit în ochii

albaștri ai femeii de viță nobilă. Aceasta zâmbea, în ciuda unei cute dintre sprâncenele ei delicate.

— Edmund, a strigat doamna. Vrei, te rog, să dai jos din pătuț Grifobuha asta idioată?

— Îmi pare rău, Alice, nu am fost atent. A luat foc o casă în Raleightown. Se văd flăcările de la fereastră.

Au răsunat pași grăbiți și și-a făcut apariția un bărbat care i-a făcut semn lui Alice să îl urmeze. La fel ca aceasta, era îmbrăcat doar într-o cămașă de noapte, descheiată la piept. Era oacheș și avea părut negru, iar partea de jos a feței era acoperită de o barbă țepoasă, lăsată să crească.

Athena s-a cățărat afară din pătuț și s-a așezat pe bara ei de lemn. Cei doi soți se înghesuiseră lângă fereastra camerei copilașului și priveau flăcările care se deslușeau vag în depărtare.

— E casa brutarului sau a fierarului? a întrebat Alice, mijind ochii.

— A niciunuia, amândoi stau în partea de est a satului. Ia stai… ce-i asta?

Athena a simțit o senzație bruscă de neliniște din partea stăpânului ei. S-a auzit un scurt țipăt, care a încetat la fel de brusc cum începuse.

A zburat fâlfâind pe umărul lui Edmund și a privit prin fereastră. Peluza conacului era îngrijit tunsă, iar laturile erau luminate de felinare licăritoare. La orizont, flăcările care cuprinseseră satul se ridicau tot mai sus. Apoi, asemenea unui talaz, în întuneric a apărut o undă de lumină cenușie.

— Păzească-ne cerul, a șoptit Edmund.

S-au ivit din beznă ca o haită de lupi. Hoarde de orci – niște uriași vânjoși, puternici, aplecați de umeri și cu sprâncene stufoase, a căror răsuflare aburindă se transforma în picături mari în aerul rece al nopții. Colții scurți care le ieșeau pe deasupra buzei de jos aruncau o strălucire albă în lumina felinarelor și veneau în goană, cu ghioagele și topoarele ridicate în aer. Athena aproape că le auzea bubuitul pașilor, dar orcii nu scoteau nici urlete, nici răcnete, sperând să îi ia pe locuitori prin surprindere.

— Toate gărzile sunt la trecătoarea din munți, a șoptit Alice, apucându-l pe Edmund de braț. Ar fi dat alarma dacă orcii ar fi dat atacul acolo. Am fost… trădați.

— Așa e, a zis Edmund, îndreptându-se spre ușa camerei. Cineva le-a arătat tunelul subteran.

— Strânge servitorii și înarmează-i cât de bine poți, l-a îndemnat Alice, apoi a sărutat copilașul și l-a culcat la loc în pătuț. O să-i țin pe loc la ușa de

la intrare.

Orcii ajunseseră deja pe pietrișul din jurul conacului. Jos a răsunat o izbitură, urmată de zgomotul de picioare dezlănțuite și de ghioage care izbeau în ușă.

Edmund a ieșit în goană din cameră, dar Athena a simțit că stăpânul ei își dorea ca ea să rămână pe loc și să îl păzească pe copilaș. Deși în adâncul ființei ei simțea că trebuie să fie alături de stăpân, s-a ghemuit pe marginea pătuțului și și-a început veghea.

— Să ai grijă de el, Athena, i-a zis Alice, apoi a plecat și ea.

Athena nu putea decât să îl păzească în timp ce puhoaie de orci năvăleau fără încetare dinspre sat, iar din armele lor se scurgeau pe iarbă picături de sânge. De jos s-a auzit vacarm în momentul în care ușa a fost făcută țăndări, cedând atacului, apoi a răsunat zgomot de sticlă spartă, iar fereastra camerei copilașului s-a transformat în cioburi în fața ei. O suliță a șuierat pe alături, atât de aproape, încât Athena a simțit cum vibrează aerul la trecerea ei.

Apoi, în timp ce privea prin fereastra spartă, jos, o detunătură a azvârlit mulțimea de orci pe iarbă, asemenea unor păpuși de cârpă aruncate de un copil furios.

Au urmat globuri de foc, care i-au lovit ca niște meteoriți pe orcii rămași în picioare, lăsând în urmă câte o dâră lucitoare. Aveau o asemenea forță explozivă, încât orcii loviți cădeau ca muștele.

Dar, cu fiecare ore doborât, și mai mulți îi luau locul și se îngrămădeau la ceea ce mai rămăsese din intrarea aruncată în aer.

— Țineți-vă bine, gărzile o să sosească în curând. Trebuie să sosească! a răsunat limpede în curte vocea lui Edmund, cu toate că orcii începuseră să răcnească de furie.

Fulgerele i-au izbit pe orcii care se adunau tot mai mulți, făcându-i să se zvârcolească pe jos, cuprinși de convulsii. Athena simțea cum mana se scurge din ea. Nu avea să mai dureze prea mult.

S-a auzit un zdrăngănit înfundat în momentul în care o suliță a fost azvârlită înspre intrare, iar o parte a conștiinței Athenei a resimțit o durere crâncenă. Edmund fusese lovit, dar ea și-a dat seama că nu e decât o rană superficială.

Un zdrahon de ore, mai mare decât ceilalți, s-a năpustit înăuntru. Pietrișul a fost împroșcat cu sânge în momentul în care o detunătură cinetică i-a retezat capul, dar orcii care îl urmau au reușit să treacă.

Au răsunat și mai multe țipete. Apoi un urlet, scos de Canidul lui Edmund, Gelert, în momentul în care demonului i s-a dat drumul împotriva orcilor. Vulpidul lui Alice, Reynard, pesemne că i se alăturase în încleștare, căci urletele erau însoțite de un mârâit ascuțit.

Însă, chiar dacă Athena vedea trupuri cenușii azvârlite prin ușă, arse și pline de sânge, tot mai mulți orci reușeau să pătrundă în conac. Soarta înfruntării se schimbase.

Durere. De data asta, și mai cruntă. Un braț zdrobit. Ordine din partea lui Edmund, imagini transmise prin intermediul conexiunii dintre ei, fără o intenție clară.

Amintirea unui copac uriaș. Un elf pe care îl întâlniseră cândva. Să ducă acolo copilul. De un braț cu Copilul care nu primise încă un nume. Nu trebuia să se oprească pentru nimic în lume.

Athena l-a apucat pe nou-născut de un braț cu ghearele. Era atât de greu, iar destinația, atât de departe. Dar trebuia să încerce.

De afară a răsunat un nechezat de cal, străbătând printre țipetele și răcnetele care se ridicau din vâltoarea luptei care se purta jos.

Sir Caulder, cărunt și murdar de sânge, s-a împleticit pe peluză, în fața casei. De abia se mai ținea pe picioare din pricina sfârșelii, căci venise în goană, purtând armura din zale. Cu toate astea, cel dintâi ore care l-a atacat a fost pus la pământ, apoi țintuit de un picior acoperit de armură. În momentul în care următorul ore s-a întors înspre el să îl înfrunte, a fost azvârlit înapoi de o săgeată care i s-a înfipt în țeastă. Mai mulți soldați au năvălit din beznă, trăgând cu arcurile.

Dar erau copleșiți numeric – puhoi de orci împotriva a câteva zeci de oameni. Unul câte unul, soldații, aflați la capătul puterilor, au fost doborâți de sulițe vâjâind prin aer ori de lovituri de topor, dați la o parte asemenea unor păpuși azvârlite de pe o scenă. Bărbații aflați cel mai aproape erau puși la pământ cu lovituri de ghioagă, în vreme ce uriașii cenușii scoteau niște strigăte de luptă guturale.

Sir Caulder a luptat mai departe, chiar și după ce o ghioagă i-a zdrobit brațul. Acesta îi atârnat inert, pe lângă trup, în timp ce el se ferea de lovituri și își înfigea spada în orci, făcându-i să plătească amarnic pentru fiecare pas înapoi pe care îl obligau să îl facă. O lovitură primită din spate, de aproape, i-a retezat piciorul, care atârna acum într-un unghi dezgustător. Atunci s-a prăbușit, cu ochii îndreptați către cer.

Athena și-a luat zborul, înălțându-se înspre cerul nopții, chiar în momentul în care, jos, o detunătură a făcut să zboare peste peluză bucăți de zidărie. Pietrele mari de construcție s-au abătut asupra mulțimii orcilor ca o rafală de alice, sfârtecându-i și acoperindu-i cu o pâclă roșie.

Conexiunea cu Edmund s-a pierdut, și dus a fost și el. Athena se simțea deja atrasă înspre eter, care părea a trage de însăși ființa ei. Dar copilașul pe care-l purta în gheare plângea, întinzându-și cât putea mânuțele peste trupușor. Noaptea era tot mai răcoroasă, iar Athena se avânta din ce în ce mai sus.

Întuneric. Bătăi de aripi, una după alta. Stelele nemișcate strălucesc deasupra, iar dedesubt licăresc luminile așezărilor. Chemarea eterului devine tot mai puternică.

Ceasurile trec.

Munți cu vârfurile acoperite de zăpadă se ridică spre cer asemenea unor dinți zimțați.

Puterile scad. Chemarea sălbatică a eterului e de nestăpânit.

Un sat, jos, departe.

Nu mai e timp.

Nu e altă soluție.

Capitolul 28

— Fletcher, trezește-te!

Ochii verzi ai lui Othello priveau în jos la el, asortați cu frunzișul de deasupra.

— Echipa lui Malik a plecat fără noi.

Fletcher s-a ridicat în capul oaselor, cu amintirile Athenei încă vii în minte.

— De ce? a bâiguit el.

— Au lăsat un bilețel în care spun că au hotărât să profite cât mai mult de lumina soarelui și să plece devreme. Nu au vrut să ne trezească.

— Mie nu îmi pasă, a zis Sylva și a căscat, întinzându-și brațele. Dacă sunt probleme în față, o să dea de ele înaintea noastră.

Seraph și echipa lui își strângeau lucrurile. Demonii lor nu mai erau infuzați, iar Fletcher a fost bucuros să descopere că Rory avea o a doua Insectă, mai mică decât Malahi, cu o cochilie galbenă.

Cel mai mult l-a surprins însă demonul lui Atilla, o pasăre de mărimea unui porumbel, cu pene lungi în coadă, care ședea cocoțată pe umărul tânărului soldat gnom. Era un Caladrius, un demon de nivel șapte care are capacitatea de a vindeca rănile punându-și penele peste ele.

Demonul acesta era unul dintre cei patru demoni înrudiți cu înfățișare de pasăre, rari, egali ca putere, alături de phoenixul născut din foc, de Polarionul de gheață și de Alcionul care se hrănește cu fulgere, cu pene de culoare roșie, albastră și, respectiv, galbenă. Fletcher avea vaga bănuială că Arcturus nu fusese singurul care primise în dar un demon din partea Regelui Harold. Era gata să pună rămășag că era o modalitate de a cere iertare familiei Thorsager pentru ceea ce i se întâmplase lui Othello. Ar fi fost curios să știe ce fel de demon avusese Afilia înainte și dacă îl mai avea încă în listă.

— Ar trebui să le urmăm exemplul, le-a strigat Seraph, abătându-l pe Fletcher de la gândurile lui. Noi pornim imediat, cu sau fără voi.

Sacharissa amușina deja pământul, nerăbdătoare să își conducă echipa în direcția râului. A scos un scheunat văzând că Fletcher stă în cumpănă, pentru a-i da de înțeles că Arcturus voia ca echipele lor să rămână împreună.

Echipa lui Fletcher nu a avut nevoie de mult timp să se pregătească, cea mai mare întârziere fiind provocată de Cress, deloc încântată să fie trezită la o oră atât de matinală.

— Nu îl poți pune pe Solomon să mă ducă în spinare, Othello? a mormăit ea, când și-a pus în spate rucsacul greu.

— Să te ducă în spinare? Nu ar trebui să fie tocmai pe dos? a râs de ea Fletcher.

— De fapt, Fletcher, cred că ar putea, a zis Othello, roșind de mândrie.

A scos un sul de piele din buzunarul lateral al rucsacului și l-a desfășurat pe pământ. Apoi, printr-o atingere cu degetele, Golemul s-a materializat, înconjurat de lumină violetă.

Solomon crescuse. Era la fel de înalt ca Othello, dar mai masiv și cu membre mai groase. De îndată ce l-a zărit pe Fletcher, pe fața lui aspră s-a lățit un zâmbet. Golemul s-a năpustit înainte cu brațele deschise, iar

Fletcher s-a văzut nevoit să facă un salt în spate, ca să evite îmbrățișarea ce i-ar fi zdrobit oasele.

— Solomon, fii cuminte! l-a mustrat Othello, apoi și-a dat ochii peste cap, căci demonul își plecase rușinat țeasta. Încă nu își dă seama cât e de puternic.

— Câte s-au mai schimbat într-un an! În curând o să fie la fel de înalt ca mine, s-a minunat Fletcher.

— Așa e, o să fie. Dar haideți să nu mai zăbovim, ceilalți au plecat la drum, a zis Othello și a arătat cu capul înspre pădurea din spatele lui Fletcher, unde echipa lui Seraph trecuse deja de mlaștină și se îndrepta înspre inima hățișurilor.

— O să dăm impresia că suntem leneși dacă nu avem grijă, a zis Sylva și a tras de Othello să pornească.

A făcut un semn din cap înspre Lysander, care, plin de tact, privea cerut.

— Nu uitați, lumea ne privește. Asta nu e o simplă misiune.

Othello și Sylva au pornit în grabă în urma celorlalți, lăsându-i în urmă pe Cress și pe Fletcher. Lysander mergea liniștit în pas cu ei, reușind să evite cu o grație de felină tufișurile încâlcite. Spre deosebire de el, Athena sărea dintr-o creangă în alta, aruncându-i lui Fletcher în cap o ploaie de frunze și de insecte. Acesta însă nu se supăra, pentru că își dădea seama că demonul tânjește după eter. La urma urmei, își petrecuse acolo ultimii șaptesprezece ani.

Fletcher și-a îndreptat gândurile înspre părinții lui. Își petrecuse atâta amar de vreme studiind chipurile din Pelt, întrebându-se cum or arăta. Iar acum, după visul atât de intens al Athenei, știa. Avea părut negru și bogat al tatălui său, iar ochii căprui ai acestuia erau identici cu ai lui. Dar avea tenul palid și nasul drept al mamei lui.

Fusese iubit cândva. A simțit asta din acel vis, atât de intens, încât i s-a strâns inima de bucurie. Dar toate astea îi fuseseră smulse cu brutalitate.

Lumina s-a făcut curând mai slabă, căci frunzișul de deasupra s-a îndesit, iar razele soarelui care răzbăteau printre frunze deveneau niște umbre de un cenușiu închis.

Poteca era lesne de văzut, căci vegetația mai deasă fusese îndepărtată pe alocuri de Windigo și apoi echipa lui Malik călcase peste ea. Deocamdată înaintarea era ușoară, așa că și-au fixat un ritm confortabil, datorită căruia au parcurs o distanță însemnată.

În timp ce mergeau, Fletcher a încercat să reconstituie în minte chipurile părinților lui, dar s-a blestemat când imaginea s-a încețoșat. Totul se întâmplase mult prea repede.

— Așadar… e prima dată când vezi o fată din seminția gnomilor? l-a întrebat Cress, punând capăt tăcerii stânjenitoare. Cum trebuie, vreau să zic.

— Am văzut-o o dată pe mama lui Othello, i-a răspuns Fletcher.

S-a oprit, neștiind ce ar trebui să mai spună. Era cu gândul tot la amintirile Athenei.

— Ți se pare că suntem drăguțe? l-a întrebat ea din nou și a zâmbit văzându-l că se înroșește.

— La fel ca orice altă fată, a răspuns Fletcher și, privindu-i chipul luminat de zâmbet, și-a dat seama că e adevărat.

De fapt, acum, după ce petrecuse mai mult timp cu ea, Cress începuse să îi placă. Îi amintea puțin de Seraph – dintr-o bucată, chiar puțin brutală, dar fermecătoare în felul ei.

— Și băieții gnomi sunt în general de acord cu tine, a râs Cress, după o clipă de gândire. E lucru știut că s-a mai întâmplat ca un gnom să fugă cu o femeie din seminția voastră. Pun prinsoare că Atilla se teme că aș putea face la fel.

I-a făcut cu ochiul, iar Fletcher nu s-a putut abține să nu izbucnească în râs la un asemenea tupeu. Ochii ei au licărit voioși, iar el a simțit că i se ia o greutate de pe umeri.

— Ar fi un lucru atât de rău? a întrebat el.

Și-a dat seama că știa foarte puține despre poveștile de dragoste dintre seminții diferite.

— Păi, e un subiect tabu, de ambele părți, a răspuns Cress, clătinând din cap. Nu se cuvine, așa spun. Se mai întâmplă însă, iar cel mai greu e pentru copii. Unii se mai descurcă o vreme să fie considerați oameni scunzi, dar sunt întotdeauna dați de gol, mai ales dacă respectă obiceiurile gnomilor. Niciuna dintre seminții nu vrea să aibă de-a face cu ei, așa că aceste familii pribegesc prin deșertul Akhad ori traversează Marea Vesaniană înspre Swazulu.

— Am auzit despre jumătate-elfi, dar nu și despre jumătate-gnomi, a murmurat Fletcher.

— Pentru jumătate-elfi e și mai rău, cu toate că se întâmplă mai rar să întâlnești așa ceva. Elfii se împotrivesc cu strășnicie metisajului, chiar și

când e vorba de castele elfilor nobili și ale elfilor de pădure. Jumătate-elfii nu au urechile atât de lungi ca Sylva, dar sunt tot ascuțite.

— Se pare că știi o grămadă despre lucrurile de genul ăsta, a constatat Fletcher. Eu nici măcar nu m-am gândit le ele până acum. De fapt, mi-e cam jenă de asta.

— Să nu-ți fie. Eu am un interes aparte pentru treburile astea. Fratele meu… și-a ferit privirea pentru o clipă. A fugit de acasă ca să fie împreună cu o femeie din neamul vostru. Acum sunt singura din comunitate care mai vorbește cu el.

Ritmul de mers s-a iuțit pe măsură ce dimineața a înaintat înspre amiază, iar discuția lor a fost întreruptă brusc, din pricină că începuseră să gâfâie de la efortul de a-și croi drum prin desiș. De data asta tăcerea le tihnea, chiar dacă nu și atmosfera. În mlaștină fusese foarte cald, dar suportabil. Acum însă era înăbușitor, cu toate că tunicile lor erau dintr-un material care lăsa să treacă aerul.

Până și sunetele se schimbaseră. Peste bâzâitul corului de insecte, trilurile de împerechere ale păsărilor se strecurau printre crengile copacilor.

— Să îi lăsăm pe demoni să își întindă picioarele? a întrebat Cress, dând la o parte cureaua rucsacului de pe umăr și prinzând-o pe piept. Așa o să am șansa să testez mănușa pentru luptă pe care mi-a făcut-o Athol.

— Mănușă pentru luptă? a întrebat-o Fletcher, intrigat.

A scotocit prin rucsac în mers și a scos o mănușă de piele. Partea de deasupra fusese întărită cu lame de oțel, prelungindu-se până la încheietură, dar nu asta era ceea ce o scotea în evidență. Căptușeala pentru palmă și pentru degete fusese însemnată cu aceleași simboluri care erau tatuate pe mâna lui Fletcher.

— Nu sunt o admiratoare a acelor, așa că nu vreau un tatuaj, mulțumesc, a zis ea și i-a făcut cu ochiul. Mă și mir că mănușa asta nu e încă la modă! Cei mai mulți invocatori sunt, bănuiesc, refractari la nou.

Și-a tras mănușa pe mână și a îndreptat pentagrama spre pământ, în fața ei. Spre uimirea lui Fletcher, a apărut o strălucire violetă, din care s-a rostogolit un demon.

Semăna mai curând cu o încrucișare dintre un raton și o veveriță, având o blană de un albastru închis, împestrițată cu mici pete zimțate de culoare albastru-verzuie. Ochii galbeni și rotunzi ai demonului s-au fixat asupra lui Fletcher de îndată ce s-a materializat, iar coada stufoasă se mișca cu

însuflețire dintr-o parte în alta. În ciuda a tot ceea ce învățase, Fletcher nu avea idee ce fel de demon o fi.

— E un Raiju, i-a explicat Cress, bătând demonul pe umăr.

Acesta avea degete cu pernuțe și unghii încovoiate, care serveau la cățărat, ceea ce îi permitea să urce cât ai clipi pe stinghia care i se oferea, din două salturi domoale.

— E aproape la fel de rar ca Salamandra ta, sau cel puțin așa mi s-a spus, a zis Cress, amuzată de expresia fascinată a lui Fletcher. Și e tot de nivelul cinci. Tosk poate produce fulgere cu coada ca un nor de furtună, așa că ai grijă să nu îl atingi. Îți poate provoca un șoc serios.

— E uimitor! Nu cred însă că aș fi putut strecura mănușa la Turneu. Cum de ai făcut rost de un demon așa de rar? a întrebat-o Fletcher, în timp ce Raiju își dichisea mustățile cu gesturi aproape de flirt.

— Regele Harold. E un adevărat colecționar, dat fiind că are un nivel atât de înalt și tot restul. Când a aflat că încă doi gnomi merg la Academie, ne-a dăruit doi demoni de-ai lui – Caladrius și Raiju. Chiar e de partea noastră.

Înainte să apuce Fletcher să mai pună o întrebare, a răsunat un strigăt de entuziasm de undeva din fața lor și întreg grupul s-a oprit. Hățișurile s-au deschis și Fletcher și-a dat seama care e cauza după zgomotul de apă curgătoare.

Apele din mlaștină și vreo zece alte șuvoaie se adunaseră într-o rețea de golfulețe care se revărsau într-o cascadă. Dedesubt, la mare distanță, apa se lovea de stânci cu o explozie de stropi care formau o pâclă ce se întindea în jur de kilometri întregi, pentru ca, în depărtare, să apară un râu șerpuitor, mare, care își croia drum printre două văi gemene, de o parte și de alta. Chiar la marginea locului unde se aflau ei, o ridicătură în formă de triunghi, de un galben spălăcit, le-a arătat în ce direcție trebuie să o ia. Piramida.

— Și cum o să intrăm înăuntru? s-a întrebat Othello cu voce tare.

De o parte și de alta a cascadei era câte un urcuș abrupt până pe mal, dar Fletcher era bucuros că nu trebuie să traverseze râul în acest loc, căci șuvoaiele care alimentau cascada erau numeroase, cu mici petice de pământ îmbibat cu apă între ele.

— Bănuiesc că echipa lui Malik și cea a Isadorei au traversat deja râul, a zis Seraph, cu o urmă de dezamăgire în glas. Mi-ar fi plăcut să îi văd cum se udă ciuciulete trecând prin toată vălmășeala asta.

— Păi, să sperăm că o să trecem și noi la fel de ușor ca ei, i-a răspuns Fletcher.

Au cercetat terenul care se întindea înaintea lor și le-a devenit curând limpede că existau două căi să coboare. Una era o cărare pietroasă chiar lângă cascadă, iar cealaltă era o potecă îngustă prin pădure, care cotea înspre o regiune deluroasă, înspre răsărit.

— Ei bine, a declarat Fletcher, lovindu-l pe Seraph pe spate. Aici ne despărțim.

Capitolul 29

Fletcher și-a pus mâna streașină la ochi și s-a uitat la soarele pe cale să apună, în timp ce ultimele lui raze pătrundeau printre ramurile încâlcite. Era bucuros că aleseseră să își facă tabăra înainte să se lase întunericul, căci luna nu era decât o dungă pe cer, iar flamele magice ar fi atras prea mult atenția.

Sosirea amurgului era vestită de țipetele răgușite ale maimuțelor urlătoare, care răsunau în pădure, pe sub umbrarul de frunze. Echipa și-a făcut tabăra pentru prima noapte petrecută de unii singuri pe teritoriul dușmanilor, alegând un luminiș aflat la o depărtare sigură de cărare.

În timp ce Ignatius s-a cățărat pe gâtul lui și a început să moțăie, Fletcher s-a gândit la drumul parcurs până acum. Cărarea naturală deviase de câteva ori către râu, dar au avut grijă să păstreze direcția în urcare, îndepărtându-se de apă. Cu tot drumul în pantă, reușiseră să înainteze destul de mult, iar Fletcher era încrezător că aveau să ajungă la timp pentru întâlnirea stabilită cu ceilalți la piramidă, în două zile.

Sariel și Lysander fuseseră în acea zi în ariergardă tot timpul cât merseseră, atenți să preîntâmpine o eventuală ambuscadă. Athena zbura pe sub frunziș, iar din când în când se ridica deasupra liniei copacilor, pentru ca Fletcher să fie sigur că înaintau în direcția bună, folosind cristalul magic. În acest timp, Ignatius și Tosk apărau flancurile, strecurându-se prin tufișurile dese aproape fără zgomot, cu excepția unui ușor fâșâit. Solomon era singurul lăsat la o parte, căci era prea încet și prea stângaci. Devenise în schimb un fel de cal de povară, căci le-a cărat proviziile pe umerii lui de piatră atunci când acestea au devenit prea grele pentru ei.

— Acum, că am rămas doar noi patru, pare mai real, a zis Sylva, în timp ce scormonea cu un băț prin focul de tabără încă neaprins. Când eram împreună cu toți ceilalți, mi se părea că am fi putut că ținem piept unei întregi armate. Acum, nu mai sunt sigură.

— Nu știu, a spus Fletcher, trăgându-l pe Ignatius din jurul gâtului. Părerea mea e că suntem o echipă redutabilă. Avem printre noi doi câștigători ai Turneului și doi clasați pe locul secund. Dacă ne ciocnim de o patrulă a orcilor, cred că le-am face față.

Ignatius a scos un miorlăit, nemulțumit că a fost trezit, iar după puțină lingușeală mentală, a scuipat în silă o minge de foc înspre grămada de lemne.

— Nu dacă îi învingem îmi fac eu griji, a zis Sylva, apărându-și fața cu mâna când bețele s-au aprins. Să nu scape vreunul în timpul înfruntării, de asta mi-e teamă. Dacă apucă să dea alarma, atunci s-a zis cu misiunea.

— Păi, Sariel și Lysander ar putea să-i urmărească, a fost de părere Othello în timp ce își scotea ghetele și șosetele, oftând. Pentru că grămădoiul ăsta n-o să prindă pe nimeni prea curând.

L-a mângâiat afectuos pe Solomon pe cap și demonul a scos niște sunete de fericire. La fel ca mai demult, în șura de lângă Corcillum, Golemul a ținut, conștiincios, șosetele lui Othello deasupra focului. Pentru prima dată după foarte multă vreme, Fletcher s-a simțit mulțumit.

— Așadar, cum vă simțiți? i-a întrebat el, în timp ce își deschidea rucsacul, de unde a scos un pachet cu carne de căprioară uscată.

A înfipt o bucată într-un băț găsit în preajmă și a ținut frigarea deasupra flăcărilor.

— Cam la fel de bine cum miros, a răspuns Othello cu o grimasă. Adică nu prea bine. Nu mă înțeleg deloc cu căldura asta sau, poate, sunteți și voi în aceeași situație.

— Ba bine că nu, a zis Cress râzând și ținându-se de nas. Probabil că orcii ne simt mirosul de la câțiva kilometri.

A scotocit prin rucsac pentru pachetul ei cu mâncare, apoi s-a oprit.

— Ia stați așa! Îmi lipsesc niște săgeți de arbaletă.

Cress s-a încruntat și le-a arătat tolba prinsă de ranița ei. Nu mai era plină, astfel că săgețile zdrăngăneau înăuntru, lovindu-se între ele.

— La fel și la mine, a constatat Sylva, scuturând în mână propria tolbă.

Penele de la săgețile ei, la fel ca la cele ale lui Fletcher și ale lui Cress, fuseseră vopsite în albastru, culoarea echipei. Erau făcute cu măiestrie și vârfurile erau mai subțiri și mai ascuțite decât la cele ale lui Fletcher, mai reușite decât cele mai bune rezultate ale strădaniilor lui pe când își meșterea singur săgețile, în Pelt.

— Poate or fi căzut? și-a dat Fletcher cu părerea.

Și-a trecut degetele peste propria tolbă, dar toate săgețile păreau a fi la locul lor.

Cress a ridicat din umeri și a pus tolba la loc.

— Tot au mai rămas multe, dar trebuie să fim atenți. Orcii nu folosesc săgeți, dar dacă găsesc una pe jos, o să știe că suntem aici.

Sariel și Lysander, care patrulaseră prin împrejurimile taberei, s-au întors și s-au întins lângă foc, iar spinările lor late erau numai bune pe post de perne confortabile pentru ceilalți. De fapt, Fletcher a observat că toți demonii se întorseseră, mai puțin unul, iar Tosk se așezase pe burta lui Cress, făcut covrig ca un cățel.

Fletcher și-a fixat la ochi ochelarii cu cristal magic, așa că a putut vedea unde e Athena, imaginea ei apărând ca un strat cu tentă de roz suprapus peste jumătate din câmpul lui vizual.

Athena stătea de pază pe o ramură înaltă, iar ochii ei de bufniță puteau vedea în lumina portocalie a amurgului la fel de bine ca ziua. Tot la câteva secunde, își rotea capul, ca o santinelă care stă de strajă. Fletcher a trimis un gând către Grifobuhă îndemnând-o să coboare, dar i-a simțit dorința de a rămâne unde era.

— Ei bine, se pare că nu mai e nevoie să facem un program pentru statul de pază la noapte, a zis el. Athena are de gând să rămână acolo toată noaptea.

— Foarte bine, a zis Sylva și a căscat. Nu cred că aș fi în stare să-mi țin ochii deschiși.

Stăteau întinși, într-o liniște tihnită, îngăduind căldurii focului să le alunge durerea din mușchi. Sunetele nocturne din hățișuri începuseră să se facă auzite – liniștea se îmbina cu țârâitul monoton al greierilor, punctat din când în când de chemările păsărilor de noapte. Era ciudat de liniștitor, amintindu-i lui Fletcher de sunetele pădurilor din Pelt.

Jeffrey, care fusese tăcut mare parte din timp, a deschis gura pentru prima dată în acea seară:

— Nu știu ce caut eu aici, a suspinat el, iar frica din vocea lui a răzbătut printre trosniturile focului de tabără. Nu am decât sabia scurtă pe care mi-a dat-o Uhtred. Mă pricep doar la biologie și la botanică – pe aici n-o să dăm de niciun demon mort, iar când o să înceapă atacul, numai la o disecție pe cadavrul unui demon n-o să-mi stea mie gândul.

— Oricând te-aș alege pe tine, dintre toți ceilalți, drept călăuză, a zis Sylva cu mărinimie. N-o să prea răbdăm de foame, cu toate fructele și legumele pe care le-ai adunat pe drum și toată ziua ne-am umplut sticlele de apă de la plantele alea agățătoare. Nu avem nevoie de cineva care să ne arate drumul, căci avem reper piramida aia mare și avem și o hartă a taberei orcilor. Doar să ai grijă să te ții în spate când o începe lupta și ne descurcăm noi cu orcii.

— Mulțam, a murmurat Jeffrey, dar era cât se poate de limpede că nu e convins.

S-a întors pe o parte, cu spatele la ei, iar lui Fletcher i s-a părut că zărește licărul unei lacrimi pe obrazul băiatului, reflectat de lumina focului. Apoi licărul s-a zărit din nou și și-a dat seama că acesta apăruse în imaginea din cristalul magic.

— Ce naiba-i asta? a murmurat el.

Un foc fusese aprins la numai câteva sute de metri de ei, chiar în mijlocul cărării. O clipă a crezut că Athena se uită la ei, atât de aproape era lumina focului.

Și-a dat jos ochelarii și ceilalți s-au aplecat deasupra acestora, încercând să zărească ceva în cristalul de mărimea unei monede.

— Să fie orci? a întrebat Jeffrey, cu voce tremurătoare.

— O trimit pe Athena mai aproape, a zis Fletcher și i-a transmis acesteia ordinul printr-un gând rapid.

Curând după aceea, în cristal a început să se vadă frunzișul de deasupra perindându-se în viteză, căci Grifobuha zbura peste vârfurilor copacilor. Nu i-au trebuit mai mult de câteva secunde ca să ajungă la locul cu pricina și s-a așezat cu grație de felină pe o creangă groasă. Aceasta a trosnit sub greutatea ei – Fletcher auzea în minte tot ce făcea ea. A tresărit la auzul acestui zgomot, dar siluetele de jos nu păreau să aibă vreo reacție.

Era prea sus ca să le poată distinge fețele, dar creatura monstruoasă care stătea de pază lângă ei nu lăsa loc de îndoială în privința identității acestora.

Echipa Isadorei se ținea pe urma lor.

— Ce caută aici? a zis Sylva printre dinți. Ar trebui să fie pe celălalt mal al râului!

— Nu știu, dar pun ei ceva necurat la cale, a șoptit Othello.

Cert e că nu pot face nimic câtă vreme Lysander supraveghează totul. Numai dacă atacă pe întuneric…

Au stat în tăcere câteva clipe, gândindu-se la cuvintele lui.

— Poate că s-au rătăcit ori s-au hotărât să nu mai traverseze râul, și-a dat Cress cu părerea.

— Nu-i cunoști, a zis Fletcher. Încearcă să ne saboteze, ca să arate că o echipă din care fac parte gnomi și elfi nu funcționează. Ne pot scoate din joc folosind magia, la adăpostul întunericului. Toată lumea ar crede că am fost atacați prin surprindere de către orci.

— Ăsta e pentru ei un motiv întemeiat să ne atace, a zis Sylva. Nu că ar avea nevoie de unul. Ne urăsc și-așa destul de mult.

Fletcher s-a ridicat în capul oaselor și a privit cu atenție în întunericul din jurul taberei.

— Trebuie să plecăm la prima geană de lumină, ca să îi lăsăm cât mai în urmă. Athena o să fie cu ochii pe ei, să se asigure că nu știu cât de aproape suntem.

S-a uitat la lumina răspândită de focul de tabără și a început să deseneze în aer simbolul pentru gheață. Cu o zvâcnire de mana, o mulțime de cristale de gheață au acoperit pădurea, învăluind tabăra într-un întuneric de smoală.

— Haideți să ne odihnim puțin, a oftat Fletcher și și-a găsit o poziție comodă, sprijinit de burta moale a lui Lysander. S-ar putea să fie ultima ocazie, pentru o bucată de vreme.

În timp ce își scoteau ceilalți păturile din rucsacuri, Othello se foia lângă el.

— Eram sigur c-o să-l folosești pe Lysander pe post de pernă numai pentru tine, i-a șoptit el. Dă-te mai încolo.

Fletcher s-a tras într-o parte și Othello s-a întins lângă el. Se simțea mai liniștit să îl știe pe gnom alături.

— Ia stai! a zis brusc Othello. Ce-ai făcut până la urmă cu gremlinul ăla?

— Ăăă… păi… i-am dat drumul, i-a răspuns Fletcher.

Othello a oftat.

— Știam eu. C-așa ai să faci, dar… asta îmi dă un sentiment de nesiguranță.

Fletcher a simțit cum i se strânge stomacul la vorbele lui Othello. Aproape că uitase de gremlinul albastru, cu tot ceea ce se întâmplase.

— Sunt destul de sigur că n-o să ne trădeze. Și, oricum, am făcut ceea ce trebuia, i-a răspuns el, neștiind prea bine pe cine încearcă să convingă – pe el însuși ori pe Othello.

— Păi, sper să ai dreptate, a murmurat gnomul, întorcându-se pe o parte. Pentru binele tuturor, a adăugat el.

Fletcher a tras adânc aer în piept, încercând să își alunge îndoielile din minte. Avea și așa destule pe cap, ca să își mai facă griji și din cauza gremlinului.

— Toată ziua ai fost îngândurat, a zis în șoaptă Othello, ca să nu îl audă ceilalți. Mai ai ceva pe suflet?

Fletcher a rămas tăcut câteva clipe. Știa că ar trebui să doarmă, dar era sigur că o să stea treaz toată noaptea, gândindu-se la visul Athenei, de când a fost infuzată. Poate că l-ar ajuta să vorbească despre el.

— Mi-am văzut părinții murind, a murmurat el.

— Îți amintești asta? l-a întrebat Othello.

— Nu… Am văzut amintirile Athenei. Știi, când am infuzat-o, i-a răspuns Fletcher, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Erau atât de fericiți, și atunci… A fost îngrozitor.

— O… a șoptit Othello.

A rămas tăcut o vreme, apoi a adăugat:

— Îmi pare rău.

S-a așternut tăcerea. Apoi Othello a început să vorbească, cu vocea gâtuită de emoție:

— Știai că am mai avut o soră?

— Nu, a răspuns Fletcher, încruntând din sprâncene. Avut?

— Essie s-a născut când eu și Atilla aveam trei ani, cu doi ani înainte ca mama să rămână însărcinată cu Thaissa, când legea a devenit mai îngăduitoare. A trebuit să o ținem ascunsă – gnomii nu aveau voie să aibă decât un copil pe atunci, iar cum Atilla și cu mine eram gemeni, deja li se îngăduise alor mei să aibă doi, pe baza unei excepții. Am ținut-o sub pământ, am ascuns-o sub podea atunci când au venit pinkertonii în inspecție. Dar când avea un an, Essie s-a îmbolnăvit… rău. Așa că am dus-o la un doctor, om.

Othello s-a oprit, iar Fletcher a văzut că pe obrajii prietenului său curg lacrimile.

— Acesta a chemat pinkertonii și ne-au luat-o pe Essie. Nu știm unde au dus-o. Câteva săptămâni mai târziu, ne-au spus că a murit din pricina bolii. Pur și simplu – s-a dus. Nu ne-au mai dat trupul ei.

Fletcher a întins mâna și a așezat-o pe umărul lui Othello.

— Îmi pare foarte rău că ți s-a întâmplat asta, Othello. Surorii tale. Familiei tale. Nici nu îmi pot imagina cum e să treci prin așa ceva.

— Nu am vorbit niciodată despre asta, a zis Othello, ștergându-și lacrimile cu mâneca. Thaissa nici măcar nu știe. Dar dacă aș avea șansa să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat cu Essie – să o aud râzând, să îi mai văd o dată zâmbetul –, aș fi în stare de orice pentru asta.

Fletcher știa că așa e. Fusese o binecuvântare – să își vadă părinții, să le audă glasul, să știe cum arătau. Ceea ce li se întâmplase fusese o tragedie și a fost dureros să afle adevărul despre moartea lor… dar necesar.

Deasupra lor, Lysander a întors capul și a privit urmele de lacrimi de pe fața lui Fletcher. A ridicat încet o gheară și a mângâiat obrazul lui Fletcher, un gest mult prea omenesc pentru ca demonul să-l fi făcut de unul singur. Apoi și-a întins aripa peste ei, în chip de pătură. Fletcher a înțeles că Lovett veghează asupra lor.

— Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit asta, Othello, a șoptit Fletcher. O să țin minte.

Capitolul 30

Era dimineață devreme și echipa străbătea în pas întins hățișurile. Erau cu și mai mare băgare de seamă decât înainte să-și acopere urmele, dar aveau norocul că poteca pe care mergeau era folosită în mod obișnuit de animale, astfel că pe jos se învălmășeau o mulțime de urme de gheare și de copite.

Cel mai mult îi tulbura faptul că dăduseră acolo și peste urme plate de orci, nu foarte diferite de ale unui om, dar mai mari și cu forma degetelor adânc imprimată. Era greu de spus cu câtă vreme înainte trecuseră pe acolo, dar Fletcher era bucuros că Athena supraveghea împrejurimile de sus, din frunziș, iar ceea ce vedea aceasta se transmitea direct în cristalul magic pe care îl avea el la ochi.

— Nu… am… putea… să mergem… un pic… mai încet? a gâfâit Othello și și-a aranjat din nou rucsacul pe umeri printr-o săritură crăcănată.

Solomon fusese infuzat, căci Golemul era prea lent ca să poată ține pasul, iar picioarele lui masive lăsau urme adânc întipărite în pământ. Ca urmare, ranițele greoaie fuseseră prinse din nou pe spatele lor, astfel că înaintarea era și mai dificilă.

Din pricina astmului, Jeffrey era nevoit să tragă adânc aer în piept, printr-o pânză îmbibată cu ierburi, iar picioarele scurte ale lui Cress o obligau la scurte sprinturi, la fel cum făcea și Othello.

— Cinci minute de pauză, a anunțat Fletcher, în timp ce inima îi bubuia în piept și picături de sudoare i se scurgeau pe spate.

După un an petrecut în temniță, unde nu făcuse alte exerciții fizice în afară de câteva flotări, și el se chinuia din greu să țină pasul. De fapt, Sylva era singura care părea că se descurcă bine.

S-au oprit și s-au prăbușit la pământ, proptindu-și spinarea de trunchiurile copacilor, de ambele părți ale cărării. Vreme de câteva minute, nu s-a auzit decât cum sorbeau cu lăcomie apă și ronțăiau fructe și rădăcini. Apoi Sylva a arătat în urmă, de-a lungul potecii, și a oftat.

— Chiar dacă am mers în ritm alert, Isadora și ceilalți pot să ne prindă din urmă până la căderea nopții. Nu putem înainta la fel de repede ca ei.

— Merită să încercăm, a murmurat Othello și și-a sprijinit capul de umărul lui Fletcher. Ar trebui să ajungem la piramidă până la sfârșitul zilei de mâine. Dacă îi putem evita până atunci, o să fie în regulă.

Au mai șezut așa o vreme și, chiar dacă cele cinci minute trecuseră, Fletcher i-a lăsat să se odihnească puțin mai mult. Petrecuse cea mai mare parte a nopții trecute urmărind cealaltă echipă cu ajutorul cristalului magic, în speranța că o să audă ce vorbesc. Spre uimirea lui, Windigo patrulase aproape toată noaptea pe la marginile taberei, ținând-o pe Athena la distanță, până când pe Fletcher l-a furat somnul.

Amândoi demonii i-au dat lui Fletcher motive de teamă. Ignatius a țâșnit din hățișuri și, la suprafața cristalului magic, Fletcher a observat o perturbare undeva în față, pe potecă.

— Ieșiți de pe potecă! a șuierat Fletcher și, în secunda următoare, el și Sylva s-au năpustit în hățișuri, în timp ce Othello, Cress și Jeffrey s-au aruncat în tufișurile de pe cealaltă parte a potecii.

Lysander și Sariel i-au urmat pe ceilalți și, cu burta lipită de pământ, s-au strecurat pe sub vegetația deasă. Tocmai la timp, căci imediat după aceea s-au arătat și nou-veniții.

Și-au făcut apariția trei rinoceri, al căror corn lung despica pământul în față precum prorele unei flote de război valurile. Cum ghearele lor de păsări de pradă fărâmițează pământul de sub ele, fiind în stare să golească un om de măruntaie dintr-o singură lovitură.

Știa din ceea ce găsise în jurnalul lui Baker că acești cazuari nu erau călăriți decât de orcii tineri, când erau încă destul de mici pentru ca păsările să le poată purta greutatea. Odată cu apariția goblinilor, orcii le găsiseră o altă folosință.

— Măiculiță, dar mulți mai sunt! a șoptit Sylva. Stătea lipită de Fletcher, iar din pricina precipitării de a se ascunde, ajunseseră să stea, practic, unul peste altul.

Erau pe puțin cincizeci de goblini în coloană, iar ochii lor de broască scrutau pădurea pentru a depista o eventuală mișcare. Pe urmele cavalcadei veneau la trap două hiene pătate, iar corpurile lor robuste, puternice alergau înainte și înapoi pe lângă șirul de călăreți, adulmecând pământul. Una dintre hiene s-a oprit pentru câteva secunde lângă potecă, iar botul ei neobosit a amușinat pământul chiar în fața locului unde stăteau ei ghemuiți, îngrămădiți în tufișuri. Au privit în tăcere cum se apropie. A început să mârâie, iar Sylva l-a apucat pe Fletcher de braț, cuprinsă de panică… dar un ordin gutural răcnit de un ore a făcut-o să se întoarcă în goană în partea din față a convoiului.

Spre norocul lor, se pare că se țineau pe urma mirosului pe care îl lăsaseră ei în spate. Lui Fletcher i-a trecut prin minte că s-ar putea să ia urma unui alt miros, nu prea departe. Să fie vorba despre Windigo?

Într-un minut au trecut pe lângă ei, dar a părut că a trecut un an până când Fletcher și-a adunat curajul să iasă din nou în potecă. În momentul în care a făcut-o, Athena a coborât în zbor rapid și i s-a așezat pe umăr, în timp ce Ignatius i-a sărit în brațe și și-a îngropat capul în pieptul lui Fletcher. Fusese cât pe ce să fie prinși.

— Așadar, zic să ieșim de pe potecă, le-a spus Fletcher, iar vocea îi tremura de încordare.

— De acord, a zis Othello, făcându-și apariția din pădure, împreună cu ceilalți. Când o să vadă că urma nu îi duce nicăieri, o să se întoarcă tot pe

poteca asta.

— Păsările alea păreau a fi demoni, a zis Cress, cu privirea în urma acestora. Nu am mai văzut până acum nimic de felul ăsta.

— Ascultați-mă pe mine, sunt animale adevărate, și-a început Jeffrey lecția. Sunt al naibii de rapide și lovesc ca un catâr. Stați să le vedeți ouăle – niște chestii verzui, uriașe, la o simplă privire ați putea crede că sunt ouă de goblin. Nici nu poți să dai gata un ou din ăsta la micul dejun…

— Vă dați seama că se îndreaptă direct către Isadora și ceilalți? l-a întrerupt Cress, privind în direcția coloanei.

— E numai bine, a zis Sylva. Poate că o să se scoată din joc unii pe alții.

Dar Fletcher s-a uitat la Lysander, care urmărea convoiul ce se îndepărta cu o expresie încordată. Lordul Forsyth avea la el un cristal magic al lui Lysander, așa că Hannibal o să îi poată transmite un semnal de alarmă lui Tarquin și echipei. Dar mai știa că, cu Windigo și cu mărimea și duhoarea lui, avea să le fie greu să se ferească de hienele aflate pe urmele lor. Era tentant. Imaginea lui Didric ori a gemenilor atacați prin surprindere de orci îi apăruse în minte în multe dintre nopțile lungi petrecute în celula lui, dar atunci a simțit dinspre conștiința Athenei o ușoară mustrare. A oftat. Aceasta avea dreptate. Fletcher s-a întors către prietenii lui.

— De ce ne aflăm aici? i-a întrebat el, privindu-i în ochi.

— Ca să distrugem câteva mii de ouă de goblin și să o salvăm pe mama lui Rufus, Lady Cavendish, a răspuns Sylva, care deja își pusese rucsacul în spate.

— Nu. De ce ne aflăm *noi* aici? i-a întrebat el din nou.

L-au privit fix, fără să spună nimic, de parcă nu înțelegeau întrebarea.

— Echipa noastră ar trebui să fie un exemplu strălucit de cooperare între semințiile noastre, pentru întreaga lume, le-a spus Fletcher. Trebuie să dovedim că gnomii și elfii merită respectul oamenilor. În momentul ăsta, și eu îmi doresc să îi văd morți la fel de mult ca voi; i-aș ucide cu mâna mea dacă aș avea ocazia. Dar cum ar părea dacă îi lăsăm de izbeliște pe cei din echipa Isadorei să fie măcelăriți?

Othello și Sylva și-au ferit privirea, dar știau că Fletcher are dreptate.

— Ei ne urmăresc, a șoptit Sylva. E șansa noastră.

— Nu putem ști sigur, i-a răspuns Cress cu încăpățânare. Poate că doar s-au răzgândit în privința drumului.

— Dacă sunt uciși, asta înseamnă că o să fim cu o echipă mai puțin. Chiar dacă reușesc să scape, orcii o să dea alarma, a admis Othello cu ciudă, venind în ajutorul lui Fletcher.

— Dar e vorba de Didric, de Tarquin, de Isadora, e vorba de Grindle! Toți ăștia au încercat să ne omoare, pe fiecare dintre noi! Ești naivă, Cress – n-ar fi nicio pierdere dacă ar dispărea, a mârâit Sylva, iar Fletcher nu a putut să nu îi dea dreptate.

Oare chiar voia să le salveze viața celor care au complotat să fie executat? A stat în cumpănă, iar Cress a vorbit din nou:

— Și cum rămâne cu Atlas? Merită să moară doar pentru că nu ne place nouă echipa din care face parte? i-a întrebat ea cu voce joasă. Dacă îi lăsăm să moară, înseamnă că nu suntem mai buni decât ei punând interesele noastre mai presus de siguranța Imperiului.

Sylva a pufnit enervată, apoi a pornit înapoi în direcția din care veniseră, luându-și arcul de pe umăr.

— Haideți să terminăm odată cu asta! a bombănit ea.

Capitolul 31

Vreme de jumătate de oră, s-au ținut după patrula orcilor, folosindu-se de ceea ce vedea Athena pentru a fi siguri că nu sunt descoperiți. Aveau norocul că orcii călăreau împotriva vântului, astfel că hienele care adulmecau nu reușeau să le simtă apropierea.

— Stați, a șuierat Fletcher, ridicând mâna.

S-au oprit.

De deasupra, din punctul ei de observație, Athena a văzut că cei trei rinoceri din fruntea convoiului se opriseră. Chiar în fața lor, hienele lătrau scurt, scoțând niște sunete ascuțite, înspre copacii din jur.

— Fără arme, a șoptit Fletcher. Folosim numai arcurile. Trageți la semnalul meu.

S-au așezat pe poziții de o parte și de alta a potecii, dar tot la adăpostul tufișurilor. Trecuse multă vreme de când Fletcher nu își mai folosise arcul, dar de îndată ce și-a încleștat mâna pe el, și-a amintit totul, iar coarda a glisat cu ușurință sub degetele lui în momentul în care a potrivit o săgeată cu pană albastră. Lângă el, Cress mormăia în timp ce strângea arbaleta, al cărei mâner lateral aluneca în mâna ei jilavă de transpirație.

— Jeffrey, tu rămâi în urmă, ca să ne acoperi spatele, i-a ordonat Fletcher, în timp ce lua ținta. Dacă apare încă o patrulă de orci, vreau să știu.

Încă nu trăsese coarda, pentru că știa că lovitura îi reușește cel mai bine atunci când trage dintr-o singură mișcare, cursivă. Îi urmărea cu atenție pe orci, văzând că primul descălecase și scruta pădurea.

Un glob de foc l-a lovit pe ore în piept, trimițându-l prin aer, în hățișuri. Au urmat ale globuri de foc, sfârâind prin aer asemenea unor meteoriți, provocând neorânduială în convoi. Echipa Isadorei pregătise un atac prin surprindere.

— Trageți! a strigat Fletcher, în timp ce goblinii din coada convoiului s-au întors să o ia la sănătoasa.

Două săgeți de arc și una de arbaletă au vâjâit prin aer înspre creaturile îngrămădite, pe care le-au doborât din șa cu o precizie mortală.

— Din nou! a răcnit Fletcher, iar o altă salvă a urmat celei dintâi, lovind în cazuari și goblini deopotrivă.

În capătul coloanei, Windigo s-a năpustit dintre copaci asupra celor doi orci rămași, lovind în stânga și în dreapta, în timp ce prin aer vâjâiau în toate părțile globuri de foc, fulgere și detunături cinetice.

Ca prin minune, un goblin a reușit să treacă de potopul de săgeți și, călare pe cazuar, a luat-o la goană pe potecă, depărtându-se de locul înfruntării. Fletcher a dat alarma:

— Nu îl lăsați să sca…

Un topor s-a rotit prin aer și a nimerit piciorul drept al cazuarului, care s-a răsturnat pe spate, în secunda următoare, Othello a țâșnit din desiș și a ucis goblinul și pasărea cu două lovituri de topor.

Zeci de goblini scoteau țipete furioase și s-au dezlănțuit asupra gnomului aflat acum în pericol. Dar de sus a răsunat un țipăt, care i-a făcut să se oprească. Lysander s-a năpustit dintre crengi, aruncându-se în trombă asupra călăreților de cazuari, lovind în toate părțile cu ghearele și cu aripile. Dar, chiar dacă goblinii se prăbușeau la pământ, păsările loveau și împungeau cu ciocurile, iar Grifonul a scos un urlet de durere.

— Încercuiți-i! a ordonat Fletcher și, o clipă mai târziu, alerga cu khopeshul scos din teacă și cu inima bătându-i în piept tot atât de tare pe cât loveau picioarele lui pământul.

Primul goblin și-a rotit ghioaga, încă buimac de pe urma căzăturii din șa. Fletcher a parat lovitura și a ripostat, străpungându-i sternul și apoi

azvârlindu-l cât colo printr-o descărcare de energie cinetică, pentru a-și elibera khopeshul. Torqul lui Cress a pus la pământ un alt goblin, în timp ce Sylva a descăpățânat un cazuar care se zbătea printr-o rotire a flaxului. Unul dintre topoarele pentru aruncat ale lui Othello a făcut ravagii în adunătura de goblini, vâjâindu-i lui Fletcher peste umăr, primejdios de aproape de ureche.

Lysander a avut astfel suficient timp să își ia din nou zborul, împrăștiind picături de sânge pe pământ. Nu era timp să cerceteze rănile Grifonului, căci, atunci când primul rând de goblini a fost pus la pământ, un altul i-a luat locul, atacându-i pe cei trei cu urlete de furie.

— Înapoi! le-a strigat Fletcher, moment în care o ghioagă l-a izbit în cotul stâng, lovitură care a făcut ca mâna lui tatuată să îi atârne moale pe lângă corp.

Othello a pășit lângă Sylva, pentru a apăra partea dreaptă a potecii, în timp ce Cress și Fletcher asigurau partea stângă.

Goblini și cazuari s-au strâns la un loc, îndreptându-se înspre rândul subțire al invocatorilor, și s-au răspândit prin hățișuri, în încercarea de a-i ataca pe flancuri. Un mănunchi de flăcări din desiș a făcut ca un grup de goblini să se retragă în grabă, iar unul dintre ei a luat-o la goană țipând, căci Ignatius l-a atacat la față. După o ultimă lovitură, Salamandra s-a afundat din nou în tufișuri, provocându-i pe goblini să părăsească din nou poteca.

De cealaltă parte, un fulger a trosnit în mulțimea de creaturi, doborându-i pe câțiva, care se zvârcoleau pe jos. Demonul lui Cress, Tosk, intrase în luptă.

— Unde-i Sariel? a strigat Fletcher și a descris un arc larg cu khopeshul, iar un goblin a luat-o la sănătoasa, având o tăietură adâncă pe piept. Și Solomon?

Din spate s-a auzit un trosnet, așa că întrebarea lui Fletcher a primit pe jumătate răspuns. Trei crengi s-au arcuit deasupra, izbindu-i apoi pe goblini, care mârâiau, iar răgetul gutural care venea de dinapoi i-a dat lui Fletcher de înțeles că Solomon își folosea puterea redutabilă.

Apoi Sariel a țâșnit din tufișuri, a înhățat un cazuar de picioare și l-a târât în desiș. Sylva a țipat de durere în momentul în care două creaturi s-au sfâșiat una pe alta, iar trosnetul de crengi rupte a fost însoțit de mârâituri și de țipete.

— Magie de luptă, a ordonat Fletcher, în timp ce începea din nou să își simtă brațul. Dar păstrați-vă mana.

Sylva a gravat atât de repede un simbol magic, încât Fletcher nici nu a apucat bine să rostească cuvintele, că un glob de foc a și lovit sfârâind un goblin aflat în apropiere, doborându-l la pământ, iar acesta a început să se zvârcolească și să se vaiete, bâjbâind cu mâna la piept. Au urmat altele, dinspre Cress și Othello, în timp ce Fletcher a șfichiuit aerul cu o bandă de energie cinetică, dându-i de-a dura pe cei câțiva goblini rămași călare.

Goblinii însă continuau să îi atace, iar ghioagele lor noduroase parau lama subțire a lui Fletcher, care simțea șocul în tot brațul, până la umăr. O suliță a spintecat aerul chiar pe lângă fața lui. A simțit brusc durere când aceasta i-a șters obrazul, iar picăturile fierbinți de sânge s-au amestecat cu cele de sudoare, care se adunau în adâncitura de la baza gâtului. A scuturat din cap și a crestat fața unui goblin, care s-a îndepărtat învârtindu-se, ținându-se cu mâinile de cap.

O lovitură dată de un cazuar care cârâia a aruncat-o pe Cress înapoi, fără să-i fi străpuns însă tunica. Aceasta a ripostat cu o lovitură de trăsnet care a decapitat pasărea, făcând să țâșnească un jet de sânge, iar ea s-a întors în luptă, clătinându-se.

Ignatius i-a atacat pe goblini, care dădeau un nou atac, cu flăcări ce se îndreptau spre aceștia învârtindu-se și orbindu-i. Tosk i s-a alăturat cu un fulger de un albastru electric, al cărui suflu i-a aruncat pe cei care veneau în frunte în cei din spatele lor, într-o învălmășeală de mâini, picioare și ghioage. Fletcher a profitat de scurtul răgaz pentru a privi cu atenție în cristalul magic, ca să aibă o imagine de ansamblu a câmpului de luptă.

Cei doi orci îi țineau piept Windigoului, în timp ce echipa Isadorei stătea ascunsă în tufișuri și, ca să îi țină la distanță pe goblini, foloseau din plin magia, ceea ce le epuiza rezervele de mana, dar strategia dădea roade: zeci de leșuri din convoi acopereau pământul, în timp ce restul se îngrămădiseră în spatele trupurilor rinocerilor, care erau deja morți. Dintre cei cincizeci de goblini călare, câți fuseseră la început, nu mai rămăseseră decât douăzeci. Chiar și hienele fuseseră ucise, iar corpurile lor masive zăceau rășchirate într-o împietrire macabră.

Acela a fost momentul în care lucrurile au început să meargă anapoda. Unul dintre orcii rămași în viață s-a desprins din grup și a fugit în hățișuri.

Cu Lysander scos din joc și Sariel prinsă pe undeva într-o luptă pe viață și pe moarte, Fletcher s-a văzut obligat să își părăsească echipa.

— Nu lăsați pe nimeni în viață, le-a strigat el peste umăr.

Apoi s-a afundat în pădure, luându-se după trosnetul crengilor rupte de orcul care își croia drum prin desiș. Aerul devenise brusc nemișcat și domnea o liniște tulburată doar de foșnetul frunzelor de deasupra, pricinuit de o magie prost țintită. L-a simțit pe Ignatius urmându-l, dar nu avea timp să îl aștepte. I-a poruncit în schimb Athenei să rămână deasupra câmpului de luptă și să se uite după alți eventuali fugari. Din punctul ei de observație, *a văzut că* Solomon își luase locul în linia de luptă și folosea un trunchi de copac tânăr pe post de ghioagă cu care dădea iama printre goblini și cazuari.

În liniștea care domnea, lui Fletcher a început să îi scadă adrenalina, iar rana de pe obraz îi pulsa la fiecare bătaie rapidă a inimii. Era mort de oboseală și simțea că îi ard plămânii. A continuat însă să înainteze împleticindu-se, fără să țină seama de muștele care îi bâzâiau în jurul capului, atrase de sângele sărat și de sudoarea de care era acoperit.

S-a ținut în continuare pe urmele orcului în retragere, ghidându-se după bufnituri și trosnituri. Își dorea să se fi gândit mai bine. Cei doi orci îi făcuseră față Windigoului fără probleme. Acum, el avea să dea piept cu un ore de unul singur.

S-a auzit un foșnet de vegetație mișcată și, în secunda următoare, un ore cu pielea cenușie i-a apărut în față, curățând cu ghioaga lui uriașă un petic de pământ acoperit cu crengi dese, cu spini. De aproape era gigantic, cu mult mai înalt decât Fletcher, care s-a gândit că orcul e cu mult mai lat în umeri și mai vânjos decât Berdon și Jakov la un loc.

Fletcher nu a stat pe gânduri. A sărit, cu khopeshul ridicat în ambele mâini, țintind exact mijlocul spinării orcului. A ratat șira spinării la un lat de palmă, spintecând pântecul orcului, fără să întâmpine nici pe departe rezistența la care se așteptase.

A strigat triumfător, iar orcul a înțepenit și a scos un răget gutural, împroșcând cu sânge frunzele din fața lui. În acel moment, Fletcher a crezut că îi plesnește capul de durere, iar în gură a simțit gust de frunze putrede și de sânge. Orcul se răsucise și, cu un dos de palmă, îl trimisese la pământ și îi smulsese khopeshul din mână, rămânând cu el înfipt în piept.

O talpă bătătorită a izbit pământul lângă Fletcher în momentul în care acesta s-a rostogolit într-o parte, exact la timp. Cu ajutorul unei descărcări

de energie cinetică, s-a ridicat din nou în picioare. În clipa în care s-a ridicat, a și sărit într-o parte, căci ghioaga orcului a despicat aerul într-un arc larg, gata să se abată asupra lui. A căzut cât era de lung în tufișul țepos care îi blocase orcului calea, cu tunica agățată în spinii încovoiați și brațele întinse în lături, ca și cum ar fi fost crucificat.

Din gura orcului se scurgea o spumă cu sânge, în timp ce acesta răcnea triumfător, iar din jurul lamei înfipte în pieptul lui șiroiau picături întunecate de sânge. A ridicat ghioaga, chicotind din gâtlej în timp ce i-a ridicat lui Fletcher bărbia cu partea plată a ghioagei. Cioburile de obsidian din vârf au pătruns în carnea moale de pe gâtul lui Fletcher, iar orcul s-a aplecat ușor în față. Nu avea să fie o moarte lentă.

Ignatius a năvălit din desiș, sosirea fiindu-i vestită de un val uriaș de flăcări, care a măturat totul în cale, și a aterizat pe capul orcului. Coada lui lovea dezlănțuită, asemenea uneia de scorpion, înțepându-l pe ore în ochi, în nas, în gură, în timp ce flăcările se năpusteau asupra feței acestuia în valuri neîntrerupte. După o luptă de câteva secunde, Fletcher a reușit să se desprindă dintre spini cu o smucitură, sfâșiindu-și haina. Tocmai la timp, căci orcul lovea orbește în direcția lui, ba chiar a reușit să îi reteze un nasture de la mânecă. Apoi totul s-a sfârșit, căci orcul a căzut în genunchi și s-a prăbușit, iar ultimele picături de sânge din pieptul lui se scurgeau într-un firicel.

Ignatius i-a sărit lui Fletcher în brațe, scâncind afectuos, și a început să îi lângă rănile de pe gât. Au stat așa o vreme, bucurându-se că au scăpat cu viață. Fletcher a simțit o durere ascuțită atunci când Ignatius și-a trecut limba peste rănile de pe gâtul lui, dar senzația s-a atenuat apoi destul de repede. Și-a pipăit gâtul cu degetele, prudent, dar a constatat că rănile dispăruseră.

— Măi să fie! a exclamat el.

L-a ridicat pe Ignatius până în dreptul feței lui, iar demonul a scheunat, fericit, și i-a lins lui Fletcher vârful nasului.

— Pesemne că ai un simbol magic pentru vindecare ascuns undeva pe limbă, a râs Fletcher, mângâindu-l pe Ignatius pe cap cu afecțiune. Chiar și după atâta vreme, tot mai reușești să mă surprinzi. Mai bine să nu îi spunem însă lui Jeffrey, pentru că, dacă nu suntem atenți, o să îți taie limba să o studieze.

Ignatius s-a răsucit, așa cum îl ținea el strâns, așa că Fletcher l-a lăsat jos. În acel moment, a văzut fața orcului și a tresărit. Era complet arsă, nu mai rămăsese decât tigva înnegrită, iar pielea cenușie de pe burta și de pe picioarele orcului era acoperită cu sânge. Pieptul și ceea ce mai rămăsese din obraji erau decorate cu tatuaje de luptă sub formă de spirale și dungi roșii și galbene. În afară de asta, orcul era, practic, dezbrăcat, având doar o fustanelă dintr-o țesătură aspră, care îi acoperea părțile rușinoase.

Khopeshul lui Fletcher era înțepenit strașnic în carnea orcului. Cu o grimasă provocată de priveliștea îngrozitoare, s-a aplecat să îl scoată.

O săgeată de arbaletă i-a șuierat pe deasupra capului ca un șarpe gata să atace și s-a înfipt cu zgomot surd într-un copac din spatele lui. Fletcher s-a aruncat la pământ și a tras leșul orcului pe o parte, folosindu-l ca scut. O secundă mai târziu, o altă săgeată a zbârnâit înspre Fletcher, dar s-a înfipt în umărul orcului, cu o asemenea forță încât a trecut prin el, iar vârful s-a oprit la doar câțiva centimetri de fața lui. Precizia și viteza erau uimitoare, în mod limpede ale unui ucigaș bine pregătit.

Apoi, în timp ce Fletcher își activa degetul pentru un contraatac, atacatorul s-a retras, lăsând în urma lui doar trosnet de crengi rupte. Tigva rânjită a orcului părea că râde la Fletcher când acesta a împins leșul într-o parte, cuprins de scârbă. A stat câteva clipe să își recapete suflul. Dacă nu s-ar fi aplecat ca să își tragă khopeshul din leșul orcului, i-ar fi fost străpuns pieptul.

A scos săgeata de arbaletă din trunchiul copacului și a ridicat-o în lumina slabă din hățișuri. Pana albastră. Exact ca ale lui Cress.

Când s-a întors la ceilalți, lupta se terminase. Solomon era ocupat să sape o groapă adâncă, iar mâinile lui mari scoteau pământul și îl așezau alături, într-un mic luminiș. Era un plan bun: o grămadă de leșuri ar fi ademenit tot felul de necrofagi și pâlcurile de vulturi de deasupra ar fi atras prea mult atenția. Jeffrey era ceva mai departe pe potecă, studia cadavrul unui goblin și făcea niște însemnări într-un jurnal legat în piele. Mâinile îi tremurau din pricina adrenalinei, așa că tot ce îi ieșea erau niște mâzgălituri.

Othello vindecase rana lui Lysander, iar ultimele urme de lumină albă tocmai dispăreau de pe penele murdare de sânge de pe o parte a corpului Grifonului. Cress nu se vedea pe nicăieri.

— Unde sunt cei din echipa Isadorei? a strigat Fletcher, agitând mâna în care ținea săgețile.

Sylva a ridicat privirea din locul în care stătea îngenuncheată, căci tocmai îi vindeca rănile lui Sariel.

— Au fugit, a zis ea, cu voce stinsă din cauză că era istovită. Nici măcar nu ne-au mulțumit pentru ajutor.

— Unul dintre ei a încercat să mă omoare, a spus Fletcher, ridicând săgeata de arbaletă cu pană albastră. Cu asta, a adăugat el.

— Alea nu sunt ale lui Cress?

— Până la urmă, se pare că nu le-a pierdut. I le-au furat.

— Glumești, a mormăit Othello, care își desfăcea pergamentul pentru invocare, pentru ca Solomon să stea pe el.

A infuzat demonul într-o explozie de lumină albă, căci bietul Golem se clătina de oboseală.

— Aș vrea eu, a zis Fletcher.

Apoi a tăcut, căci își dăduse seama de consecințe. Atacatorii ar fi putut folosi magia ori o săgeată de-ale lor. Aleseseră în schimb o muniție pe care numai Cress ar fi putut să o folosească. Intenția lor era ca ea să fie socotită vinovată pentru atac.

Era limpede că și Othello gândea în același fel.

— Dacă am fi dat peste corpul tău cu chestia asta înfiptă în el, întregul Imperiu ar fi socotit că Cress te-a omorât, a zis gnomul, smulgând proiectilul în cauză din mâna lui Fletcher. Ar putea chiar să creadă că Cress e mână în mână cu Nicovalele.

— Știu și eu… a zis Sylva, cercetând săgeata. Ne pripim cu concluziile. Abia dacă o cunoaștem. Poate chiar lucrează pentru Nicovale.

— Cum să nu, iar eu sunt un goblin deghizat, a zis Othello în batjocură. Dacă era o trădătoare, aș ști. Comunitatea gnomilor e mică. Abia dacă mai suntem câteva mii. Îi știu pe ăia care fac probleme.

Fletcher a privit în jur.

— Că tot vorbim de Cress, ea unde e? a întrebat el.

— Aici sunt, a răsunat o voce din spatele lui.

Cress a apărut din hățișuri, cu Tosk cocoțat pe umărul ei. Fața îi era udă de sudoare, iar arbaleta îi atârna în mână.

— Înțeleg că ai prins orcul, a zis ea. Bravo! Am încercat să te prind din urmă, dar m-am rătăcit…

S-a oprit când a văzut aerul uluit de pe fețele celorlalți.

— De unde ai aia? a întrebat ea când a observat săgeata pe care o strângea Othello în mână.

— Tu să-mi spui, a zis Sylva și s-a ridicat, privind-o pe Cress printre gene. Cineva tocmai a încercat să îl omoare pe Fletcher cu ea.

Cress nu a zis nimic și a rămas cu ochii țintă la săgeată. Sylva a făcut un semn cu bărbia înspre hățișurile din spatele lui Cress.

— Acolo.

— Eu… m-am rătăcit de ei, s-a bâlbâit Cress, privind peste umăr. Oricine o fi fost, pesemne că le-a furat din tolba mea când eram în tabără, așa cum v-am mai zis.

— Ce versiune convenabilă, a zis Sylva și și-a încrucișat brațele, în timp ce cerceta fața lui Cress.

— Și săgețile tale lipsesc, a ripostat Cress.

Fletcher a simțit o înțepătură și s-a plesnit peste ceafă, agasat.

— A fost echipa Isadorei, știu sigur, a zis el și a cuprins-o pe Cress cu brațul pe după umeri.

Dintr-odată, s-a simțit foarte slăbit, așa că era o ușurare să se sprijine de ea.

— Exact asta și vor, să ne întoarcă unii împotriva altora. Acum știm de ce ne urmăreau.

Sylva l-a săgetat cu privirea, apoi a sărit și s-a plesnit peste coapsă.

— Afurisite insecte, a mârâit ea, culegându-și ceva de pe picior.

Dar ceea ce ținea între degete nici vorbă să fie o insectă. Era o săgeată micuță.

Imaginea proiectilului *a* început să joace în fața lui Fletcher și, dintr-odată, acesta a căzut în genunchi. Pământul părea că se grăbește să îi vină în întâmpinare.

Capitolul 32

Temnița în care se aflau era făcută din crengi împletite, solide – era mai curând un soi de coș sferic decât o cușcă. Se legăna dintr-o parte în alta, atârnată de o creangă de deasupra, fiind zgâlțâită după cum bătea vântul.

— S-a zis cu noi, a șoptit Jeffrey, încercând să vadă ceva prin spațiul dintre crengi.

Se treziseră acolo cu o oră în urmă, iar hainele le erau murdare de pământ, căci fuseseră târâți prin pădure.

Renunțaseră deja la orice gând de evadare, după prima încercare. Othello își băgase cu forța brațul printre crengi, încercând să facă o gaură prin care să se poată strecura. După câteva secunde, sforăia pe rupte, cu o altă săgeată înfiptă în mână.

Exista, desigur, posibilitatea unui scut, dar rezervele de mana le fuseseră luate. Unde mai pui că ar cădea de la o distanță bunicică de pământ dacă ar arunca în aer cușca.

— Ce vezi? l-a întrebat Fletcher.

Stătea înghesuit, într-o poziție incomodă, între Sariel și Lysander, iar trupurile masive ale acestora îl striveau pe al lui. Athena își găsise locul pe gâtul lui Lysander și și-a încolăcit alene coada în jurul ciocului acestuia. Dintre toți, ea părea a fi cea mai calmă, profitând de ocazie să tragă un pui de somn.

— Tot gremlini. Nici urmă de orci, a murmurat Jeffrey.

Fletcher și-a răsucit corpul și a privit prin gaura făcută de Othello.

Erau atârnați deasupra unui crâng întins, în adâncul hățișurilor, iar vegetația dimprejur era atât de deasă, încât ar fi putut dura o zi întreagă să o străbați. Niște vizuini adânci, asemănătoare cu unele de vulpi, dar mai mari, erau săpate în pământ, peste tot în jur. Gremlini făceau de strajă, cărând niște ditamai sarbacanele, aproape de două ori mai lungi decât ei.

— Arată ca niște goblini în miniatură, a zis Cress, strecurându-se lângă el. Au însă nasul și urechile mai lungi.

Fletcher a încuviințat printr-un mormăit, fără să asculte cu prea mare atenție. Era nedumerit de gremlinii aceia înarmați. Din tot ceea ce învățase despre ei, știa că nu erau decât un fel de sclavi, niște făpturi fricoase, excesiv de obediente. Dar aceștia păreau mult mai agresivi și îi vedea pe mulți dintre ei arătând înspre cușcă, adânciți în discuții.

— Îmi dai voie să mă uit și eu? a zis Cress și s-a târât mai aproape.

În întuneric, Sylva a tușit tare.

Cress și-a fixat privirea prin gaură, iar Fletcher nu s-a putut abține să se mire cum de a crezut Sylva că aceasta ar fi fost capabilă să încerce să îl omoare. Așa ceva era cu neputință.

De jos a răsunat un țipăt ca de vultur. Gremlinii s-au oprit din patrulare și apoi toate sarbacanele au fost îndreptate înspre cușcă, simultan.

— O!… trag, a șoptit Cress.

Săgețile au început să se abată asupra cuștii, multe au ricoșat, dar au fost imediat culese de pe jos, pentru a fi folosite din nou. Curând, aproape toți cei din echipă fuseseră nimeriți. Fletcher a avut exact timpul necesar pentru a cerceta o săgeată înainte ca otrava să își facă efectul. Aveau pene mici, galbene, asemenea celor de peruș, iar vârful era o țepușă foarte ascuțită, tăiată dintr-un copac.

De data asta, nu a simțit că își pierde cunoștința. În schimb, dinspre coapsă, unde fusese nimerit, i s-a răspândit în corp o amorțeală rece. Se simțea cam ca atunci când îl înțepase Rubens, în celulă, numai că efectul nu era la fel de puternic. Încă putea să își miște mâinile și picioarele, chiar dacă încet. Câteva doze în plus și probabil că ar fi rămas complet paralizat, numai că trupurile lui Lysander și Sariel îl protejaseră de cele mai multe. S-ar putea chiar să fie în stare să execute o formulă magică, dacă ar putea ridica mâna în timp util. Dar nici asta nu ar fi de prea mare folos în situația dată.

Ignatius folosise o mare cantitate de mana când îl pârjolise pe ore, dar a descoperit că rezervele Athenei, cu toate că mici și ele, abia dacă fuseseră atinse. Nivelul lui de mana ar fi trebuit, teoretic, să se dubleze în momentul în care o invocase. Ar fi trebuit să fie suficient pentru un scut rezistent, care i-ar mai putea ține în viață o vreme, dacă gremlinii decid să îi omoare.

Fletcher a simțit o senzație de sfârșeală în stomac, apoi s-a auzit un sunet de oase zdruncinate în momentul în care cușca s-a izbit de pământ. Cei dinăuntru au gemut de durere, iar corpurile li s-au lovit unul de altul. Niște mâini osoase au apucat crengile și acestea au fost retezate cu niște cuțite zimțate ca lama de fierăstrău. Erau făcute din ceea ce păreau a fi dinți încastrați în pumnale de lemn, oarecum asemănătoare cu ghioagele pe care le foloseau orcii.

Nu a durat mult până când cușca s-a despicat în două, ca un ou spart, iar cei dinăuntru au clipit buimaci din pricina luminii puternice.

Ochi ca de broască se holbau la ei pe deasupra sarbacanelor, ale căror guri căscate erau la fel de amenințătoare precum țevile de pușcă. În spatele mulțimii se purta o discuție aprinsă, în aceeași limbă pârâită pe care Fletcher o auzise la gremlinul albastru, în groapa aceea pentru lupte. Fletcher a ridicat încet mâinile, apoi și-a blestemat în șoaptă prostia. Acum știau că nu e paralizat.

— Stai potolit, stai potolit, a cârâit gremlinul aflat cel mai aproape și l-a lovit pe Fletcher în piept cu piciorul lui ca o labă de ornitorinc.

Nu l-a durut, dar nici nu îndrăznea să respire. În acel moment și-a dat seama că Ignatius nu fusese atins deloc, iar corpușorul lui își găsise un locșor numai bun între Fletcher și Cress. Oare era momentul să facă o mișcare?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, un gremlin și-a făcut loc prin mulțime. Era ceva mai mare decât ceilalți, îi lipsea o jumătate de ureche și în privire i se citea o oarecare suspiciune.

— Ceeecăutaaațiaiiici? a întrebat el cu o voce cântată și s-a lăsat în genunchi, apăsând lama unui pumnal pe pielea sensibilă de pe gâtul lui Fletcher.

Vocea lui, asemănătoare cu a celorlalți gremlini, i se părea lui Fletcher că e a unei păsări care vorbește.

— Ucidem orci, a spus Fletcher cu răsuflarea tăiată, simțind pe gât dinții ascuțiți ai pumnalului.

Îi era greu să vorbească, căci limba i se împleticea din pricina substanței paralizante.

— Om omori gremlin, a șoptit Jumătate-de-ureche, iar vorbele i-au fost primite cu țârâituri aprobatoare de către ceilalți. Om omori mai mult gremlin decât ore.

În acel moment, Fletcher și-a dat seama că era adevărat. Când soldații făceau incursiuni prin hățișuri, de multe ori nu dădeau decât peste gremlini. Bietele creaturi erau măcelărite fără milă de soldații enervați, doritori să ucidă și ei ceva.

— Eu am salvat viața unui gremlin, a zis Fletcher și a tras aer în piept, căci apăsarea pumnalului crescuse. Am salvat gremlinul albastru.

La aceste cuvinte, s-a făcut liniște. A fost momentul în care Ignatius a ales să acționeze, sărind dintre trupurile paralizate ale celorlalți, și l-a răsturnat pe Jumătate-de-ureche în iarbă. Coada lui cu vârf ascuțit i-a trecut gremlinului pe deasupra ochiului și apoi demonul a lătrat, provocându-l pe gremlin să îndrăznească să miște.

Fletcher s-a relaxat și, așezându-se, s-a rezemat de spinarea lui Lysander. Grifonul cel isteț stătea cu ochii închiși ori, poate, căpitanul Lovett deținea controlul. Dacă ar urma să fie uciși, de bună seamă că ea nu și-ar dori să asiste toată lumea.

S-a produs agitație undeva, în spate, în rândul gremlinilor îngrămădiți împrejurul lor. Unul dintre ei și-a croit drum prin mulțime, până ce a ajuns în fața lui Ignatius, iar respirația întretăiată din pricina efortului îi ridica ritmic pieptul costeliv.

Acest gremlin șchiopăta aproape imperceptibil și ținea în mână un harpon din sârmă ghimpată, dar nu asta îl scotea în evidență. Ceea ce îl distingea de ceilalți era vopseaua albastră ale cărei urme stăruiau încă pe spatele și pe umerii lui – estompate, dar încă vizibile.

Era gremlinul albastru.

Capitolul 33

Albastru nu le-a adresat niciun cuvânt. S-a lăsat în genunchi lângă Jumătate-de-ureche și a șoptit ceva la urechea teafără a gremlinului. O vreme s-au ciorovăit aprins, dar Ignatius nici măcar n-a tresărit, ci doar își muta privirea de la un gremlin la altul.

După o vreme ce a părut un veac, Jumătate-de-ureche a dat semne că se declară învins. A oftat adânc și a trântit câteva ordine războinicilor din jur. Aceștia s-au oprit, părând nedumeriți, și apoi, încet, dar sigur, și-au lăsat în jos sarbacanele.

Drept răspuns, Fletcher i-a transmis lui Ignatius să se dea jos de pe pieptul lui Jumătate-de-ureche, dar să își țină în continuare coada cu vârful otrăvit deasupra acestuia. Încă erau în mare măsură la mâna gremlinului și încă nu era dispus să irosească ultima carte pe care o mai avea de jucat.

— Mulțumesc, a spus Fletcher și și-a înclinat capul către Albastru.

Acesta l-a ignorat și de data asta și și-a croit drum printre ceilalți gremlini, afundându-se în hățișuri. Lucru ciudat, și ceilalți gremlini au făcut la fel, dispărând în vizuini. Doar Jumătate-de-ureche a rămas pe loc, țintuindu-i cu o privire încărcată de ură.

În timp ce aștepta, lui Fletcher i se scurgea sudoarea pe spate, iar el încerca să nu bage în seamă privirile sfredelitoare ale gremlinilor. A observat că soarele era pe cale să apună și s-a întrebat cât timp vor fi fost inconștienți. Dacă fuseseră câteva ore, nu conta prea mult. Dar dacă era vorba de mai mult de o zi, s-ar putea să rateze întâlnirea cu celelalte echipe.

— Deci… ce facem acum? a mormăit Sylva din spatele lui, prima care începea să își revină după efectul săgeților.

S-a târât mai aproape și și-a sprijinit capul de umărul lui, dar Fletcher nu își dădea seama dacă din pricina amorțelii, a oboselii ori era vorba despre altceva. Nici nu îi păsa care era motivul. Nu mai fusese atât de aproape de o altă persoană de multă vreme și se simțea bine.

— Nimic, a răspuns el în șoaptă.

Și-a sprijinit și el capul de creștetul ei și au stat așa, privind lumina apusului pătrunzând printre frunzele de deasupra. Cu toată situația lor dificilă, a simțit că bătăile inimii i se potolesc. Era un moment perfect, umbrit doar de căutătura nemișcată a lui Jumătate-de-ureche.

— Sângerezi, a zis dintr-odată Sylva.

Și-a ridicat capul, iar Fletcher a constatat că pe tâmpla ei apăruse o pată roșie.

— Obrazul tău, a murmurat ea și l-a atins delicat cu degetele.

Acolo era crestătura făcută de sulița goblinului. Rana era adâncă, dar nu îl durea. Un efect secundar al substanței paralizante de pe săgeți, pesemne.

— Dă-mi voie, a spus Sylva și a trasat simbolul inimii pe fața lui.

Fletcher a simțit niște furnicături ciudate în momentul în care mana ei i-a pătruns în piele. Apoi pulsația liniștitoare, răcoritoare a energiei vindecătoare a început să închidă rana.

— Mulțumesc, a zis Fletcher.

Ea i-a studiat chipul, cu gura pe jumătate deschisă din pricina concentrării. Ochii ei mari i-au întâlnit pe ai lui, iar Fletcher a simțit pornirea bruscă de a se apleca înspre ea.

În acel moment, din spatele lor s-a auzit geamătul lui Cress, care se ridicase pe jumătate de la pământ. Coatele însă i-au cedat și ea s-a prăbușit, împroșcând cu noroi în jur, cu fața lipită de dosul lui Othello.

— Of, am și eu nevoie de puțin ajutor, s-a văicărit ea, iar vocea îi era înăbușită de pantalonii gnomului.

Cu toate că momentul lui cu Sylva se dusese pe apa sâmbetei, Fletcher nu și-a putut stăpâni râsul. A apucat-o pe Cress din spate, de tunică, și a tras-o.

— Drăcia naibii! a zis ea, trăgând în piept aerul curat. Am simțit că mă sufoc cum nu se poate mai groaznic.

Cu toate că primise o lovitură de cap în dos, Othello sforăia și mai aprig, complet nepăsător față de orice.

— Și cu gremlinul albastru ce e? l-a întrebat Sylva, iar chipul i-a devenit din nou aspru. Ce ne ascunzi?

— Păi… să zicem că am salvat un gremlin dintr-o groapă de lupte de pe linia frontului… a recunoscut Fletcher, ferindu-se să îi întâlnească privirea. O prefera pe elfă așa cum fusese cu câteva minute înainte, dar zidul pe care aceasta îl punea între ei doi apăruse din nou.

— Ce vrei să spui prin „salvat”? și-a continuat Sylva interogatoriul, cu ochii îngustați.

— I-am dat drumul. În hățișuri, a murmurat Fletcher și a simțit cum i se aprind obrajii, efect al unui amestec bizar de stânjeneală și rușine.

— Glumești, nu? a zis Cress și s-a săltat cu un icnet. Ești complet idiot?

Sylva era și mai puțin impresionată:

— Ne-am petrecut ultimele două zile încercând să nu fim descoperiți, iar tu te-ai găsit să le trimiți naibii un mesager?

— Păi, tocmai ne-a salvat viața, deci bănuiesc că a fost bine ce-am făcut! a zis Fletcher, cu brațele încrucișate, îndărătnic.

— Au venit să ne caute tocmai pentru că l-ai lăsat să scape, i-a întors-o Sylva, iar gura i s-a strâmbat de furie. Probabil că erau pe urmele noastre de câteva zile.

Fletcher și-a înghițit replica. Ceea ce făcuse era greșit, oricum ai lua-o. Dar urmărind micuța creatură refuzând cu înverșunare să își accepte soarta implacabilă… nu putuse să o lase să moară. Nu și-ar fi putut-o ierta niciodată. În același timp, se întreba dacă ar fi luat aceeași hotărâre știind că gremlinii pot vorbi.

— Ce-a fost a fost, *a zis* el, clătinând din cap. Putem vorbi mai târziu despre asta. Acum trebuie să găsim o soluție pentru ceea ce se întâmplă și cum putem să…

A surprins privirea lui Jumătate-de-ureche ațintită asupra lor și a coborât vocea, șoptind:

— …scăpăm de aici.

Înainte să apuce ceilalți să răspundă, din gaura aflată cel mai aproape de ei, a răsunat o voce:

— Nu trebuiește voi să faceți asta, a rostit vocea.

Avea același ton cântat ca vocile celorlalți gremlini, dar o intonație mai clară, poate un pic cam pompoasă și ceremonioasă. Dinăuntru a ieșit la trap un animal bizar, pe al cărui spate fără șa călărea Albastru.

Animalul semăna destul de mult cu un iepure sălbatic, doar că avea botul puțin mai alungit, urechile mai scurte și niște picioare agile, lungi. Îi evoca

lui Fletcher un iepure cu schelet de antilopă și picioarele din spate ale unui cangur de deșert.

— Un iepure de Patagonia, a șoptit Jeffrey. Nu am văzut niciodată unul în carne și oase.

— E un demon? a întrebat Cress, făcând ochii mari la vederea lui.

— Nu, e un animal adevărat, i-a răspuns Jeffrey, tot cu voce joasă. Dar unul rar întâlnit.

Albastru a oprit iepurele trăgând scurt de blana de pe ceafa acestuia.

— Cum de ne vorbești limba? a vrut Sylva să știe, iar în voce i se citea neîncrederea.

Albastru a descălecat și s-a ghemuit lângă Jumătate-de-ureche. A clătinat trist din cap.

— Mulți gremlini învățat de la oameni, când noi prinși. Mulți gremlini scăpat din groapă. Prietenul ăsta la mine făcut pe mortul după ce luptat cu un câine. Lăsat să putrezească în groapă cu leșurile. Înțelege la tine de ce vrea el să omoare gremlinii la voi, și dacă demonul tău o să omoare la noi.

— Ai învățat să vorbești de la maestrul ăla de manej grosolan? l-a întrebat Fletcher, neîncrezător.

— Nu. Eu învață de la altul. O nobilă, care trăiește într-o cușcă. Sclavii oameni nu au voie să vorbește cu ea, așa că ea învățat la mine în secret. Am fost eu care are sarcină să îi ducă la femeie mâncare și apă și să îi schimbe paiele.

— O cunoști pe căpitan Cavendish? a exclamat Sylva.

— Nu știu numele ei. Ea nu avut destulă încredere să spună la mine. Dar ea spus la mine despre pământurile voastre. Că urâți orcii ca și noi. Eu nu crezut ceilalți gremlini, că voi omorâți la noi ca șobolanii.

A rămas tăcut o vreme, iar peste ochii lui enormi a trecut o umbră de tristețe.

— Ea pierdut mințile în anii din urmă. Așa că eu fugit și venit aici. După aia eu fost prins când plecat în recunoaștere. Oamenii răi pus la mine în groapa pentru lupte. Apoi tu salvat la mine.

Erau multe informații de analizat. Dar o întrebare frapantă rămăsese fără răspuns:

— Unde naiba suntem? a întrebat Fletcher.

Albastru nu a răspuns. A început în schimb să dea o serie de ordine, toate numai păcănituri și șuierături.

Într-o clipită, gremlinii i-au înconjurat din nou, ca și cum ar fi apărut de nicăieri. Mulți dintre ei își mânjiseră pielea cu argilă verde și maronie, ca să se confunde cu frunzișul. Alții erau călare pe propriii iepuri de Patagonia și își țineau sarbacanele ațintite neabătut asupra lui Fletcher și a celorlalți. Erau și mai războinici, având prinse la spate harpoane din os și mai multe pumnale capabile să facă răni mortale, precum cel care aproape că îi retezase gâtul lui Fletcher.

— Noi ducem la voi în Vizuini, în față la căpetenie, a intonat Albastru, în timp ce gremlinii aflați mai aproape au pășit în vizuini. Aveți grijă că de la săgețile noastre puteți dormi, îngheța ori muri. De data asta, când tragem, folosim din alea care omoară. Nu enervați la gremlini. Abia așteaptă să vă omoară, ei urăsc la voi la fel de mult ca ăsta.

Jumătate-de-ureche a mormăit și s-a ridicat în picioare când Albastru l-a îmboldit cu sarbacana. Privirea plină de ură a gremlinului mutilat nu s-a desprins de fața lui Fletcher, dar s-a dat înapoi, cu mâinile goale, depărtate larg. Fletcher nu îl putea învinui. După cruzimile la care asistase în acel cort cu numai trei seri în urmă, și el ar fi simțit la fel.

Othello dormea în continuare, așa că au fost nevoiți să îl lase cu Solomon, la fel ca și pe Athena – care continua să facă de pază deasupra, în copaci. Lysander stătea tot cu ochii închiși, așa că l-au lăsat și pe el, iar Sariel era prea mare ca să încapă în vreuna dintre vizuini.

Albastru a coborât în vizuina din care ieșise, cea mai mare dintre toate. Gura acesteia se căsca întunecată și sinistră, dar Fletcher a zărit același tip de ciuperci fosforescente care creșteau și în Pădurea Întinsă.

Cu toate că vizuina era mai mare, Fletcher și ceilalți au fost obligați să meargă de-a bușilea, în timp ce Ignatius și Tosk alergau în fața lor, în permanență în alertă față de un atac în acel spațiu strâmt. Spre marea lor ușurare, tunelul a dat apoi într-o încăpere largă, destul de mare cât să încapă cu toții, dacă se aplecau și stăteau înghesuiți unii în alții. Lichenii care răspândeau lumină erau aici și mai deși, așa că erau luminați cu toții de o strălucire verzuie, stranie.

— Sigur e o idee bună? a șoptit Sylva.

— Dacă voiau să ne omoare, am fi deja îngropați, i-a răspuns Cress, apoi a aruncat o privire înspre pământul de deasupra capetelor lor și a râs. Știi ce vreau să spun, a adăugat ea.
— Fata de gnom vorbește adevărul. Nu vă facem nimic rău dacă nu ne dați motiv, a zis Albastru și și-a îmboldit iepurele să intre într-un tunel care cobora și mai adânc. Pe aici. Mama ne așteaptă jos.
Au mers mai departe, iar hainele lor și așa îmbâcsite erau acum pătate de pământul jilav, închis la culoare. Pe măsură ce se târau mai în adânc, temperatura părea să crească. Au trecut pe lângă camere aflate de o parte și de alta a cărării pe care o urmau. Înăuntrul acestora, mulțimi blănoase de pui de iepuri de Patagonia sugeau la pântecul mamelor lor, atât de mici că nici nu deschiseseră încă ochii. Grămezi de fructe, de rădăcini și de iarbă proaspăt cosită se aflau alături, iar iepurii adulți mâncau din ele în trecere.
În următoarea încăpere se aflau niște ouă verzi, sferice, îngrijite de niște femei-gremlin care au acoperit protector cu propriul corp obiectele de mărimea unui grepfrut, când i-au zărit pe intruși. Au sâsâit când Fletcher a aruncat o privire înăuntru, iar acesta s-a grăbit să treacă mai departe, șoptindu-i Sylvei:
— Ouă de gremlin.
Au coborât și mai mult, iar Fletcher a privit în altă cameră, de unde îl făcuse curios un fojgăit de insecte. O vânzoleală de greieri, lăcuste și viermi de făină invadase pereții, săltând împrejur cu o energie nebună. În mijlocul încăperii erau îngrămădite coji de fructe și pleavă, iar niște gremlini culegeau cu grijă exemplarele mai mari de insecte cu degetele lor agile și le puneau în coșurile strâns împletite pe care le aveau la șold. De abia când un gremlin a băgat o insectă în gură și a crănțănit-o și-a dat seama Fletcher care era rostul acelei încăperi. S-a înfiorat și a mers mai departe, cu toate că Ignatius se lingea pe bot și a fost nevoie să fie tras cu forța de acolo.
— Trăiesc ca iepurii, într-un soi de rețea de vizuini, a șoptit *Jeffrey din* spate. Își țin ouăle sub pământ, ferite de prădători, și cresc insecte, cu care se hrănesc. Au pus la punct chiar și o relație simbiotică cu iepurele de Panama. Observați că izmenele lor sunt făcute din blana acestui iepure și îl călăresc așa cum călărim noi calul, dar animalele sunt protejate și bine hrănite cu fructe și iarbă, care le sunt asigurate.
Fletcher era fascinat, dar nu reușea să nu simtă că se înăbușă în spațiul strâmt al tunelului. Acesta i-a adus în minte celula lui din temniță, amintire

care a făcut să îl treacă fiorii. Ignatius a scâncit cu compasiune și a încetinit ca să își poată freca spatele de brațul lui Fletcher.

— Mulțumesc, micuțule, a șoptit Fletcher.

Au tot mers așa fără oprire, până când camerele de pe margini s-au terminat și tunelul a început să coboare într-o pantă atât de bruscă, încât deja nu se mai putea vorbi despre mers de-a bușilea, ci despre alunecare. Pământul părea că se face și mai dogorâtor, iar sudoarea i se scurgea lui Fletcher pe față și îi intra în ochi. Chiar și lichenii s-au rărit, iar la un moment dat Fletcher a simțit că e înghițit de o fiară uriașă și că alunecă pe gâtul acesteia, până în stomac.

În cele din urmă, o rază de lumină portocalie i-a dat lui Fletcher de înțeles că ajunseseră la capătul drumului. Albastru îi aștepta în ușa camerei luminate și i-a tras afară din tunel, unul după altul, ca pe niște bebeluși abia născuți.

— Mama e aici, a zis el cu mult respect, odată ce intraseră cu toții. Vă întâlniți cu Mama.

Fletcher a clipit din pricina luminii strălucitoare, iar dogoarea era atât de puternică, încât aproape că îi ardea pielea. În față curgea un șuvoi de lichid de culoarea portocalie a metalului topit. Lava picura dintr-o spărtură în peretele grotei și curgea printr-un șanț adânc, care continua într-un tunel al cărui capăt se pierdea undeva, departe. La suprafață se formau bule care apoi se spărgeau, împroșcând cu picături de un roșu aprins și scoțând un pleoscăit vâscos. A simțit dinspre Ignatius că tânjește să se apropie de șuvoiul de lavă, dar l-a potolit cu un gând – nu era momentul să fie curios.

Stalactite și stalagmite garniseau podeaua și tavanul asemenea unor dinți strâmbi, iar cele care se întâlniseră formau niște coloane care susțineau plafonul. Îi aminteau lui Fletcher de coloanele unei catedrale imense.

— Gremlinii sălbatici și-au construit aici Vizuinile datorită lavei.

O voce a răsunat de undeva, din străfundul grotei, unde lumina magmei nu ajungea.

— Datorită ei, temperatura pământului se menține ridicată, a continuat vocea.

Aceasta nu răsuna limpede, ca și cum ar fi ieșit dintr-o gură plină de bile. Părea întrucâtva o voce de femeie, în ciuda tonului gutural. Totodată, persoana care vorbea era în mod sigur în vârstă, căci cuvintele îi tremurau și îi pârâiau în gât. De un lucru era Fletcher sigur. Nu era un gremlin.

— Au nevoie de căldură pentru ouăle lor, înțelegeți, a continuat vocea, care acum răsuna mai tare. La fel cum fac și goblinii. Nu așa le spun? Goblini? Iscoadele mele v-au auzit spunându-le așa.

S-a auzit un bocănit ușor al unui baston pe pământ și la limita întunericului s-a făcut simțită o prezență. Fletcher a mijit ochii, dar tot ce distingea era o siluetă estompată.

— Arată-te, i-a cerut Sylva, pășind lângă Fletcher.

— Dați-mi cuvântul că o să fiți în continuare pașnici, a spus umbra. Nu vreau să mai văd și alți morți în seara asta.

— Făgăduiesc, i-a răspuns Sylva și s-a uitat în jur, la ceilalți, așteptând să consimtă prin înclinarea capului. La fel și prietenii mei, a adăugat ea apoi.

— Prea bine!

Silueta a ieșit din penumbră, ținând strâns în mâinile noduroase un baston din lemn de porumbar. Era gârbovă ca un uliu, căci povara vârstei ei în mod limpede înaintate îi apăsa greu pe umeri. Un păr negru, încâlcit îi atârna pe umeri până la mijloc, acoperindu-i goliciunea, căci nu purta decât o fustă din pene și un colier lung, făcut din micile oase a zeci de biete animale.

Chipul și trupul îi erau tatuate cu un desen ce înfățișa un schelet, iar conturul unui craniu făcea ca ochii ei să pară niște găvane întunecate, contrastând cu albul lăptos. Dar un lucru sărea mai mult decât orice altceva în ochi, ieșind din buza de jos ca stalagmitele zimțate printre care stătea creatura. Colți.

Mama era ore.

Capitolul 35

Aceasta a rămas așa, în tăcere, cu ochii îndreptați în gol. Sylva deschidea și închidea gura ca un pește pe uscat, iar Fletcher nu a reușit decât să se bâlbâie. În ciuda faptului că avea un trup mare, nu se simțea amenințat de prezența ei, căci era la fel de fragilă precum bastonul uscat pe care îl ținea în mână.

— Cine ești dumneata? a întrebat Cress, pe un ton aproape politicos.

Părea mai curând a arăta respect vârstei înaintate a acesteia decât speriată, chiar dacă, în spatele ei, Jeffrey se fâțâia de pe un picior pe altul, încercând fără succes să se ascundă după umerii ei.

Venerabila mamă-orc a zâmbit, dând la iveală un șir de dinți crestați.

— Îmi puteți spune Mama, a cârâit ea și a mai făcut câțiva pași înspre ei. Nu mi s-a mai spus altfel de o jumătate de veac încoace. Și nici nu am mai văzut cu ochii mei lumina zilei.

Sylva și-a dus șovăielnic mâna la spate, ca și cum ar mai fi avut falxul prins pe umăr. Mama a observat mișcarea, dar nu a făcut decât să scoată un sunet dezaprobator.

— Cu ochii tăi? a întrebat Fletcher.

Bănuielile i-au fost adeverite în momentul în care o Insectă maroniu-verzuie a ieșit bâzâind din părul ei și s-a așezat pe bastonul din lemn de porumbar, privindu-i cu niște ochi ca mărgelele. Demonul era mai mic decât sunt îndeobște Insectele, aproape de dimensiunile unui gândac obișnuit. Abia atunci a băgat Fletcher de seamă albeața lăptoasă a ochilor Mamei, acoperiți de cataractă. Era oarbă.

— Insectele mele, Apophis și Ra, îmi țin loc de ochi și de urechi. Nu există limite pentru ceea ce pot să văd. Acum am mai mulți ochi decât cei cu care m-am născut.

— Ești un șaman, carevasăzică, a spus Sylva, recăpătându-și glasul.

— Sunt un invocator, la fel ca tine, a răspuns simplu femeia ore.

Demonul a zbârnâit prin aer, planând pe dinaintea chipurilor lor, pentru ca ea să îi studieze. În mod limpede, avea aceeași abilitate ca Lovett, fiind capabilă să străvadă cu mintea, fără ajutorul unui cristal magic.

— Să nu vă supărați pe Apophis. Vă urmărește de când am aflat că veniți. O insectă ca oricare alta. Ar trebui să fiți mai cu băgare de seamă.

A chicotit în sinea ei, cu un râs hârâit, din gât.

— Ce ți-am spus, a mormăit Sylva și l-a înghiontit pe Fletcher cu cotul.

Acesta nu a băgat-o în seamă. Pereții întunecați îi trezeau amintiri din temniță, iar inima i-o luase razna. Era prea mult.

— Unde suntem? a mârâit el. De ce te joci cu noi în felul ăsta?

Femeia-orc și-a dezgolit dinții, iar Fletcher a avut nevoie de câteva secunde până să își dea seama că zâmbește.

— Veniți cu mine, a gâjâit ea și s-a întors în beznă.

Mama a aruncat flame magice deasupra capului în timp ce mergea târșâindu-și picioarele, iar acestea înaintau șerpuind prin labirintul de stâncă și aruncau pe jos nenumărate umbre schimbătoare.

Ceilalți au urmat-o fără entuziasm, supravegheați îndeaproape de o trupă de gremlini călare pe mara, care mergeau înaintea lor. Numai Albastru a

rămas aproape, iar capul lui se legăna pe lângă ei, în mersul iepurelui, ajungându-i lui Fletcher cu puțin peste talie.

Încăperea acum luminată s-a dovedit a fi vastă și cavernoasă, tavanul înaintând până când se pierdea într-un spațiu deschis. Ecoul pașilor lor se îmbina cu curgerea vâscoasă a lavei și cu picăturile de apă care cădeau din stalactite. Primprejur erau împrăștiate semne de locuire. Podeaua era acoperită cu rogojini făcute din trestie împletită. Într-un colț erau îngrămădite în neorânduială oale pline cu pulberi, vase, mojare, iar un cazan al cărui conținut avea o culoare turcoaz, ciudată, fierbea la foc mic deasupra unor tăciuni. Era neîndoielnic vreun soi de leac folosit pentru a vindeca rănile și beteșugurile gremlinilor.

— Grăbiți-vă, nu a mai rămas mult timp, a răsunat, din întunericul din fața lor, glasul tremurat al Mamei. V-a luat mai mult decât credeam să vă treziți, a adăugat ea.

— Ce-i graba asta? a bombănit Jeffrey, împiedicându-se de un os de animal aruncat pe jos.

Mama s-a oprit, iar flamele magice au țâșnit înainte, plutind deasupra ei, și au dat la iveală capătul grotei. Era o priveliște spectaculoasă.

Din stâncă se iveau cristale brute, asemenea unor țurțuri multicolori. Unele erau de formă dreptunghiulară și ieșeau în față ca o provă de corabie. Altele păreau niște inflorescențe, cu petale ascuțite, care aruncau scânteieri rubinii în lumină. Mama a pășit printre ele sigură pe sine, ghidându-se numai din memorie.

Dar nici măcar acest caleidoscop de culori și forme nu l-a făcut pe Fletcher să își ia ochii de la nestemata încastrată în perete, tocmai în capătul grotei. De formă ovală, fusese șlefuită astfel încât să dobândească o ușoară rotunjime – era asemănătoare cu piatra Oculus de la Vocans, dar de trei ori mai mare. În mijloc se afla imaginea cât se poate de clară a unei frunze mișcate de adierea vântului. Era un cristal magic uriaș.

— Aici le țin lecții puilor de gremlin despre hățișuri, pentru că numai căutătorii de hrană, pescarii și vânătorii au voie să părăsească Vizuinile, le-a explicat Mama, arătând pe nevăzute înspre piatră. Iar acum, o să vă țin și vouă o lecție. Vă rog să vă așezați.

Era acolo o bucată de stâncă șlefuită de dosurile nenumăratelor generații de gremlini. Lucru care l-a făcut pe Fletcher să se întrebe cât de bătrână era Mama-orc.

S-au așezat, dar cu Ignatius și Tosk rămași în picioare, de strajă, în spatele lor, fără să îi scape din ochi pe războinicii gremlini. Ignatius mai cu seamă era foarte activ, căci se plimba de colo-colo și șuiera încet.

Imaginea a început să vibreze în momentul în care Insecta din cristal, Ra, și-a luat zborul. Frunza s-a dat la o parte, dezvăluind lumea din jur cu o claritate surprinzătoare. În această parte a hățișurilor, vegetația părea cumva și mai deasă, cu copaci mai bătrâni și mai răsuciți, iar pământul era acoperit de o umbră și mai adâncă.

— Cu multă vreme în urmă, am fost un ore obișnuit. Provin dintr-un trib mic, de undeva din sud, departe. Nici măcar nu știam de existența oamenilor.

Imaginea s-a schimbat din nou. În depărtare se întindea un sat cu totul diferit de orice văzuse Fletcher până atunci. Colibe făcute din paie și cărămizi de pământ erau răspândite în jurul unui luminiș. O gaură din frunzișul de deasupra lăsa să pătrundă în luminiș un fuior de lumină, întinat doar de fumul scos de un foc aprins în mijloc. În jurul flăcărilor erau adunate siluete, unele legănându-se într-o parte și-n alta, într-un dans straniu, altele stând în semicerc, cu picioarele încrucișate.

Orci. Nu mai mult de douăzeci… dar nu erau așa cum s-ar fi așteptat Fletcher. Femei ore își pieptănau părut cu ajutorul unor piepteni din carapace de țestoasă, în timp ce altele își alăptau pruncii, puși în niște eșarfe înfășurate în jurul pieptului lor. Bătrâni zbârciți pufăiau din pipe lungi și făceau cu rândul la pus tutun și ierburi în găvane. Cei mai mulți erau știrbi, multora le lipseau colții sau mai aveau doar niște cioturi. Nu erau decât doi bărbați printre acești membri venerabili.

Carnea era înfășurată în frunze de bananier și pusă la aburi, lângă foc. Cei care aveau dinți o mestecau pentru cei știrbi și apoi o scuipau în boluri din nuci de cocos, din care bătrânii lăpăiau cu poftă.

Departe de a fi scârbit, Fletcher s-a trezit că scena îl face să zâmbească. Aveau grijă unii de alții – lucru pe care nu prea și l-ar fi închipuit despre orci. Părea o viață tihnită. Idilică. Nevinovată.

Orcii tineri se țineau de mână și se învârteau în jurul focului, iar gurile lor se deschideau și se închideau în același timp – în mod sigur cântau! Fletcher și-ar fi dorit să îi audă, într-atât era de fascinat de felul în care își mișcau picioarele și își unduiau umerii.

— Am trăit într-un sat exact ca ăsta, a șoptit Mama. Nu mai mult de câteva familii. Cândva am fost cu toții așa, cu mii de ani în urmă. Înainte de venirea lor.

Ceva nu era în regulă. Unul dintre orcii bătrâni a văzut ceva. S-a ridicat în picioare și a țipat, agitându-și înnebunit brațele. Orcii mai tineri s-au împrăștiat, iar femeile s-au ghemuit, acoperindu-și capul cu mâinile.

Mama a făcut o mișcare bruscă din cap, iar Ra i-a urmat direcția. În sat au năvălit cu zgomot rinoceri, iar coamele lor duble, groase, deschideau drumul prin tufișuri. Pe spatele lor călăreau orci mari ca niște tauri, care roteau pe deasupra capului plase cu plumbi. Alții învârteau lasouri, în care prindeau picioarele tinerilor și îi trăgeau după ei, în timp ce aceștia țipau.

Un ore bătrân a ieșit împleticindu-se din coliba lui, cu mâinile încleștate pe o simplă bâtă. Înainte să apuce să o ridice deasupra capului, o suliță aruncată la întâmplare de un călăreț care a trecut pe lângă el i-a străpuns pieptul.

Spre stupoarea lui Fletcher, restul sătenilor au fost prinși în plase sau erau mânați înapoi înspre foc, chiar și cei mai tineri, care reușiseră să ajungă la marginea hățișurilor. Totul nu a durat mai mult de un minut, cu atâta pricepere fusese organizat atacul. Călăreții erau foarte experimentați.

— Familia asta ne înfățișează așa cum eram. Jefuitorii ne arată cum am devenit, a zis Mama, iar vocea îi era un mârâit gutural.

Băieții orci au fost separați de ceilalți, iar bătrânii și femeile au fost lăsați să jelească și să plângă lângă foc. Din spinările rinocerilor erau date jos niște prăjini mari, care aveau de-a lungul lor, din loc în loc, niște inele din frânghie. Le-au strâns în jurul gâtului băieților. Unul era atât de tânăr, încât trebuia să stea pe vârfuri ca să fie la același nivel cu ceilalți. De abia îi dăduseră colții, dar l-au bruscat ca să se așeze în rând cu restul, fără să țină seama de asta. Prăjinile au fost legate de crupele rinocerilor. Apoi, fără să le adreseze niciun cuvânt supraviețuitorilor, călăreții i-au obligat pe prizonieri să părăsească satul mărșăluind și au dispărut în bezna din hățișuri.

— De ce? a întrebat simplu Sylva, incapabilă să își stăpânească tremurul de mâhnire din glas.

— Soldați pentru trupele lor. Îi iau pe băieți de tineri. Îi bat până ajung cu mințile rătăcite. Îi fac să urască, îi învață să ucidă. Ăsta e modul lor.

Vorba Mamei era acum schimbată, gura îi era plină cu salivă. A înghițit și a continuat:

— Au început cu gremlinii. I-au făcut să îi vâneze pentru distracție. I-au măcelărit pe cei mai mulți dintre ei, i-au luat sclavi pe alții și i-au înmulțit. Apoi i-au obligat pe băieți să lupte între ei și astfel i-au eliminat pe cei mai slabi. În cele din urmă, cei rămași tânjesc numai după măcel și stăpânire. Nu mai au conștiință, și-au pierdut inocența.

S-a cufundat în tăcere, cu unghiile negre ale degetelor ei strâmbe înfipte în baston. Apophis bâzâia trist lângă obrazul ei, ștergându-i cu picioarele din față o lacrimă care se scurgea încet. Aceasta a pătat albul craniului de dedesubt, o fisură neagră pe osul vopsit.

— Și… cum ți-ai găsit locul aici? a întrebat Fletcher, frângându-și stânjenit mâinile.

— Când ne-au atacat satul, i-am urmat. Nu… L-am urmat pe el. Băiatul pe care îl iubeam.

Vorbea sacadat, ca și cum ar fi fost pe cale să izbucnească într-un plâns în toată regula. A clipit repede și a tras aer în piept. Când a început din nou să vorbească, în voce nu i se mai citea suferința, ci mânia.

— Am intrat slujnică la un șaman, în speranța că, într-o bună zi, o să mă conducă la războinici. Așa am învățat să invoc, în secret, furând un pergament de la stăpânul meu. Am sperat că o Insectă o să mă ajute să îmi găsesc iubitul.

A mângâiat carapacea lui Apophis și gura i s-a arcuit într-un zâmbet știrb.

— Când am ajuns să îl întâlnesc, un an mai târziu, băiatul pe care îl știam eu dispăruse. Devenise o brută nemiloasă. L-am făcut de râs când am intrat în tabără și am încercat să îl salvez, de față cu tovarășii lui războinici. M-a bătut până m-a lăsat aproape fără suflare și a crezut că murisem. Gremlinii m-au găsit și m-au adus aici.

Totul începea acum să se lege. Sălbăticia fără sens a orcilor, măcelul fără milă pe care îl făceau. Nici măcar jurnalul lui Baker nu pomenea nimic despre faptul că îi înrobeau pe cei din propriul popor.

Fletcher se întreba ce o fi făcând femeia ore, ascunsă în măruntaiele pământului. Și cine erau gremlinii ăștia, care trăiau separat de orci? Aceasta i-a răspuns înainte să apuce să pună întrebarea.

— Aceștia sunt gremlini sălbatici, care nu au fost niciodată făcuți sclavi, dar trăiesc cu frica orcilor. Există și alte vizuini, împrăștiate prin hățișuri, dar acestea sunt cele mai mari. Speranța mea este să îi eliberez pe toți

gremlinii din servitute și, într-o bună zi, să se pună capăt cercului vicios al urii în care e prins poporul meu.

— Eu tot nu înțeleg, a murmurat Cress abia perceptibil.

— Ce anume? a întrebat Mama, care avea un auz extrem de fin.

— Ce rost au toate astea? Soldații, trupele? De ce vrei să distrugi Hominum? nu s-a abținut Cress.

— Eu nu vreau să distrug nimic. Ei se iau după o profeție scrisă pe pereții străvechii piramide. Cum că sub conducerea unui ore alb vor cuceri întreaga lume. Acesta vine o dată la o mie de ani. Mai multe nu știu. Numai șamanii cunosc ce e scris, căci numai ei pot intra în piramidă.

— Și goblinii, a adăugat Sylva, ridicând din sprâncene. Se pare că și ei sunt îngăduiți acolo, de vreme ce ei și ouăle lor își au sălașul în rețeaua de grote de dedesubtul ei.

— Despre goblini nu știu prea multe, a oftat Mama și a întins un deget pentru ca Apophis să se așeze pe el. Cinstit vorbind, nu îndrăznesc să îmi trimit Insectele să vadă ce e în piramidă, căci se zice că e apărată de demoni. S-ar putea să își dea seama ce e cu Insectele mele.

— Păi, o să aflăm când ajungem acolo, a zis Jeffrey, apoi s-a oprit și și-a coborât privirea. Dacă o să ajungem, a adăugat el.

— Am auzit despre misiunea voastră cu ajutorul lui Apophis și am să vă ajut. Femeia de viță nobilă i-a arătat multă bunătate prietenului ăsta al meu și la fel a făcut și unul dintre voi, a zis Mama și a arătat înspre Albastru, care și-a înclinat solemn capul. Acest gremlin, la rândul lui, m-a învățat noțiunile de bază despre limba voastră, iar restul l-am deprins când Insectele mele vă urmăreau trupele de pe linia frontului. Aceste cunoștințe au salvat multe vieți de gremlini, lucru pentru care sunt recunoscătoare.

— Și goblinii? Cu ei cum e? a întrebat Sylva.

— Sunt o abominație care trebuie ștearsă de pe fața pământului, a mârâit Mama.

A început brusc să tușească, horcăind și gâfâind, până ce a fost obligată să se așeze, cu spatele încovoiat. Era mai mică decât păruse la început, împuținată și sfrijită din pricina vârstei. Vopseaua îi ascundea zbârciturile adânci de pe față, dar acum, când era la același nivel cu Fletcher, părea fragilă și neînsemnată.

— Am obosit, a zis Mama respirând greu, cu vocea abia o șoaptă. Să nu uitați ce v-am spus… nu suntem toți niște monștri. Binecuvântarea mea să

vă însoțească. Gremlinii mei o să vă conducă de aici. Nu mai aveți decât câteva ore.

Capitolul 36

Când au ieșit la lumină din Vizuini, Fletcher s-a prăbușit pur și simplu la pământ, cu privirea îndreptată înspre cer, desfătându-se de aerul proaspăt și de lumina soarelui, care deja apunea, învăluind luminișul într-o scânteiere portocalie, caldă. Nu avea idee unde sunt sau cât de departe se află piramida. Trebuia să pornească la drum cât mai curând, dar nu găsea nici măcar forța să se ridice.

Gremlinii rămăseseră în Vizuini, în afară de Albastru, care stătea în gura vizuinei și îi privea prudent de acolo. Alții priveau afară mânați de curiozitate, iar ochii bulbucați abia dacă li se zăreau dincolo de buza vizuinilor lor.

Până și gremlinii micuți erau de față. Unul a făcut un pas în afară, ca să vadă mai bine, dar a fost imediat tras înapoi de mama lui, care l-a certat. Urletele de protest dinăuntru i-au dat de înțeles lui Fletcher că micuțul a primit o scatoalcă sănătoasă.

Fletcher și-a întors capul într-o parte și a văzut că Othello era tot întins pe jos, dormind dus, iar nările îi fremătau la fiecare sforăitură. Gnomul a plescăit din buze și s-a întors pe cealaltă parte, apucând strâns gheara lui Lysander, de parcă ar fi fost o jucărie de pluș.

— OK, ajunge, a bombănit Cress, în timp ce își curăța uniforma de țărână și de noroi. Gata cu somnul.

S-a urcat pe pieptul lui Othello și l-a tras de mustăți.

— Mmmm… a bolborosit acesta și a plesnit-o peste mâini.

— Gata, trezirea, a zis Cress, rânjind. Ai avut destul timp pentru somnul de frumusețe.

Othello a împins-o la o parte și s-a ridicat în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Mă simt de parcă aș fi fost lovit cu un pietroi în cap, a gemut el.

Când a băgat de seamă unde se află, a înlemnit.

— Ăăă… ce se petrece aici?

A privit în jur și a observat privirile scrutătoare ale gremlinilor ațintite asupra lor.

— Haide, l-a îndemnat Cress, trăgându-l în picioare. O să îți explic pe drum.
— Pe drum? a mormăit Fletcher.
Simțea pământul răcoros sub spate și deocamdată nu avea niciun chef să se ridice.
— Se pare că pornim, a zis Sylva, lovindu-l ușor peste frunte și arătând înspre spinarea lui Albastru, care se îndepărta.
Gremlinul și iepurele lui intrau în hățișuri, urmând o cărăruie care abia se vedea.
— Strângeți-vă lucrurile, a oftat Fletcher și s-a ridicat în picioare. Albastru a pornit-o la drum.
Când au pășit din nou în hățișuri, Fletcher s-a simțit ca înfășurat într-o pânză de păianjen, înconjurat pretutindeni de bâzâitul și fojgăiala insectelor, în timp ce felurite rămurele, frunze și țepi i se agățau de haine și în păr.
Poteca fusese în mod limpede tăiată pentru gremlini și iepurii lor – nu pentru făpturi mai mari. Fletcher a vrut să își scoată khopeshul ca să își deschidă drumul cu el, dar a descoperit teaca goală.
— Ia stai, când o să ne căpătăm armele înapoi? a întrebat el cu voce ridicată, pentru a fi auzit de gremlin.
Albastru nu încetinise, iar Fletcher l-ar fi pierdut din vedere dacă nu ar fi fost dunga albastră, ștearsă, dar încă vizibilă, de pe spinarea gremlinului, ce putea fi zărită legănându-se undeva, în față.
— Așteaptă lângă râu, au răsunat din frunziș trilurile vocii lui Albastru. Răbdare.
Și-au croit drum mai departe, iar Fletcher se chinuia cel mai mult. Lysander și Athena săreau prin crengile mai puțin dese de deasupra, în vreme ce Sariel se târa pe burtă prin desiș cu o ușurință surprinzătoare. Ignatius și Tosk alergau înaintea lor, să preîntâmpine un eventual atac. Cei doi se înțelegeau de minune și au pus la cale un plan de a înainta în zigzag, reușind astfel să acopere o zonă vastă.
Apoi lui Fletcher i-a venit o idee.
— Solomon, treci în frunte, a strigat el.
Golemul a început să smulgă vegetația deasă în urma lui Albastru, trupul lui pietros nefiind vătămat de țepi. Mergea greoi în fața lui Fletcher și le deschidea o cărare largă datorită staturii lui mătăhăloase.

Cu toată strădania lui Solomon, când, în cele din urmă, au răzbătut de cealaltă parte, antebrațele lui Fletcher erau pline de julituri roșiatice. Ignatius s-a apucat să le lângă, iar rănile s-au închis, dar Fletcher abia dacă a observat. Dăduse cu ochii de canal.

Pârâul era mare, aproape un râu în toată puterea cuvântului, la fel de lat ca șanțul de la Vocans. Apa curgea atât de încet și de lin, încât aveai impresia că e nemișcată. Singurul indiciu era câte o frunză care trecea plutind.

Vreo jumătate de duzină de gremlini ieșeau din apă. Un pește cu burta argintie avea un fir tras prin branhii și îl cărau pe umeri cu ajutorul unei sfori înnodate. Erau echipați cu niște simple harpoane, care trăgeau cu niște lănci atașate de niște cabluri din sfoară strâns răsucită.

Armele erau asemănătoare cu arbaleta lui Cress, doar că erau făcute dintr-un singur băț, un trăgaci simplu și o bandă elastică trasă înapoi manual. Nu la fel de puternică precum o coardă de arc, dar părea mai rezistentă și în mod clar nu se vedea pe sub apă.

— Albastru, trebuie să îmi spui mai multe despre benzile astea de la harpoanele voastre, a zis Jeffrey, minunându-se la vederea armelor, în timp ce grupul de gremlini-pescari trecea pe lângă ei, fără să îi privească. Bănuiesc că sunt făcute din seva arborelui de cauciuc – un material cu adevărat fascinant.

— Albastru? a zis gremlinul și și-a întors iepurele, încrucișându-și brațele pe piept.

— Scuze… așa ți-a spus Fletcher mai devreme, a zis Jeffrey, fâțâindu-se stânjenit.

— Cum te cheamă de fapt? s-a grăbit Fletcher să îl întrebe.

Albastru a rămas tăcut câteva secunde, cu o expresie uimită pe chip. Apoi și-a dat capul pe spate și a slobozit un șuvoi de triluri, păcănituri și șuierături melodioase. S-au holbat la el perplecși, iar Albastru le-a adresat un rânjet.

— Eu… cred că aș avea ceva probleme să îți pronunț numele, s-a bâlbâit Jeffrey.

Albastru a zâmbit și a coborât de pe mara.

— E bine Albastru, a zis el râzând.

Și-a plesnit iepurele peste crupă și acesta a plecat țopăind printre copaci. Albastru a rămas în loc câteva clipe, admirând priveliștea și trăgând adânc

aer în piept. Apoi a deschis gura și a dat drumul unui tril tremurat, prelung. Era ceva între țipătul unui vultur și ciripitul de dimineață al unei păsări cântătoare.

La acest semnal, vreo douăzeci de gremlini și-au dat drumul din copacii ale căror ramuri atârnau deasupra pârâului și au aterizat pe vine printre cei din echipa lui Fletcher. Erau înarmați cu o combinație ciudată între harpon, sarbacană și cuțit și el i-a recunoscut ca fiind gremlinii care îi împresuraseră înainte, cu corpurile vopsite pentru *a* se pierde în frunziș. Nici măcar Sariel nu le simțise prezența.

— Mergem cu voi la piramidă, a zis Albastru, arătând în josul pârâului. Când voi dă atac, noi atacă orci și eliberează mulți gremlin.

— Uau! a exclamat Fletcher. E foarte… generos din partea voastră.

— Ajută la amândoi cauzele noastre, a zis simplu Albastru. Când se dă alarmă, noi știm că voi este descoperiți. Și atunci noi atacă.

Fletcher nu își dădea seama dacă era vorba despre oportunism mascat ori despre o alianță prietenească. În orice caz, o mică armată de gremlini care să le arate drumul era un avantaj pe care nu îl putea rata.

— Din partea mea, e în regulă, a zis Fletcher.

El și Albastru au dat mâna. Degetele gremlinului erau aspre și subțiri, încât aveai impresia că apuci un mănunchi de crengi uscate, dar i-a strâns lui Fletcher mâna destul de călduros.

— Luați armele, a răsunat o voce.

Era Jumătate-de-ureche – fusese și el printre gremlinii care aterizaseră în mijlocul lor. Războinicii care îl flancau au aruncat jos două coșuri. Un zăngănit metalic le-a dezvăluit conținutul, iar echipa lui Fletcher și-a luat armele fără să piardă timpul. Sylva a ridicat arbaleta lui Cress, încercând să își găsească falxul pe fundul coșului. Au fost câteva secunde de tensiune când Cress a întins mâna după armă. Apoi Sylva i-a dat-o, în silă.

Fletcher era ușurat să simtă din nou greutatea khopeshului pe șold și și-a dat seama că, fără el, se simțise aproape dezbrăcat.

De îndată ce au terminat cu armele, gremlinii i-au tras înspre pârâu, nerăbdători să pornească.

— Deci, plutim, a zis Albastru când au ajuns pe mal, arătând înspre apa puțin adâncă.

Ceea ce crezuse Fletcher inițial că sunt frunze uriașe de nufăr s-au dovedit a fi de fapt niște ciudate bărci cu formă de castron, care pluteau pe

apă. Războinicii săreau deja în ele, câte patru în fiecare barcă, până ce s-au îmbarcat cu toții. Au mai rămas câteva bărci, printre care una foarte încăpătoare.

— Oare chestiile alea o să ne poată susține greutatea? a bombănit Othello. Noi, gnomii, nu suntem cunoscuți ca buni înotători.

Cress a încuviințat din cap și a încercat una dintre bărci cu piciorul.

— Da, a zis Jeffrey cu entuziasm și a sărit în cea mai apropiată.

Barca s-a clătinat periculos, în timp ce el se legăna pe picioare, și a luat apă peste margini. Gremlinii ciripeau ca pentru ei înșiși în timp ce el se străduia să împiedice barca să se rotească folosind mica vâslă legată de marginea acesteia. Barca a început să plutească fără probleme, iar el s-a așezat vesel în balta formată pe fundul ei.

— Bărci din nuiele, a zis Jeffrey cu un aer de cunoscător, lovind în peretele ambarcațiunii. Oamenii râurilor din partea de apus a Imperiului le folosesc la pescuit. Cadrul e din nuiele de răchită împletite, iar pieile de animale date cu smoală împiedică apa să pătrundă înăuntru. Datorită faptului ca au fundul plat, aproape că nu mișcă apa și, prin urmare, nu deranjează peștii. Câteodată, ideile cele mai simple sunt și cele mai bune.

— Atâta vreme cât ne duc la destinație până la miezul nopții, sunt destul de bune pentru mine, a spus Fletcher și, pășind într-o barcă, s-a lăsat pe fundul acesteia.

Era o poziție confortabilă, ca și cum ar fi stat într-un coș mare.

Ceilalți au făcut și ei la fel, cu toate că Lysander și Athena au rămas în vârfurile copacilor, preferând să își întindă aripile. Sariel s-a chinuit puțin să ajungă la cea mai mare dintre bărci, împroșcând cu apă în jur, iar apoi s-a rostogolit înăuntru. După mirosul din ea, această barcă era folosită de gremlini ca să își depoziteze și să își transporte captura. Lui Sariel nu părea să îi pese, căci amușina pe fundul bărcii și lingea cu mare plăcere resturile, acoperindu-și limba cu solzi lucioși.

Sylva s-a înfiorat, apoi a izbucnit în râs.

— Habar nu aveți ce gust bun au pentru ea, a chicotit ea, întinzând mâna să îi ciufulească urechile Canidului. Probabil că ar trebui să o infuzez… pare destul de fericită.

A urmat o perioadă de liniște în timp ce echipa își cârmuia bărcile la vale, apoi gremlinii și-au lăsat vâslele în apă.

— Înainte, a răsunat vocea lălăită a lui Albastru, care se străduia să se îndepărteze de mal, făcând să apară spumă pe suprafața apei.

Și-au împins bărcile până în mijlocul pârâului, unde au fost prinse de curentul blând. Acesta le-a purtat cu o viteză mult mai mare decât s-ar fi așteptat Fletcher; de fapt, nici nu mai era nevoie să vâslească. Nu trebuia decât să afunde din când în când vâsla în apă, pentru a împiedica barca să se rotească.

— Nu putem înainta mai repede? a strigat Fletcher ca să acopere zgomotul făcut de curgerea apei. Trebuie să ajungem înainte de miezul nopții. Cât mai avem până acolo?

— E timp destul, i-a răspuns Albastru. Nu trebuie tu făcut griji.

Fletcher a oftat și s-a străduit să își alunge îngrijorarea, deloc încântat că soarta misiunii ajunsese să depindă de cuvântul unui gremlin. Privirea i-a fost atrasă de Sylva și a văzut că aceasta avea o săgeată pusă în arc. În mod limpede, avea mult mai puțină încredere în gremlini decât el.

A ridicat din umeri și s-a așezat la loc, pentru ca șira spinării să i se odihnească, sprijinită de curbura lină a bărcii. Gremlinii sporovăiau între ei în păsăreasca lor, în timp ce restul echipei lui privea pădurea scurgându-se pe lângă ei, cu ochii pe jumătate închiși. Fusese o zi lungă, iar soarele pe cale să apună îi trăgea deja la somn.

Ignatius l-a atins cu laba pe coapsă și Fletcher a văzut că demonul se holba la apă. Aceasta era limpede și liniștită ca o bucată de sticlă; se vedea vegetația de pe fund, care se unduia din pricina curentului. Pe când se uita, pe lângă ei a alunecat un calcan, la fel de mare ca barca în care se afla el. Marginile unduitoare ale corpului îl propulsau cu o viteză mai mare decât a curentului, așa că, în curând, l-a pierdut din vedere.

— Carne bună, a zis Albastru, care privea din barca lui.

Și-a trecut degetul peste vârful unui harpon pe care îl avea prins în spate, iar Fletcher a observat că era la fel de ascuțit ca acul calcanului.

— Cozi se folosesc și ele, a adăugat gremlinul.

Chiar în timp ce vorbea, și mai mulți calcani au apărut din ierburile de sub apă, plutind doi câte doi. Acestui șir i s-au adăugat niște pești cu înotătoare late și spate verzui, care înaintau cu ușoare bătăi din coadă.

Ceva a țâșnit pe lângă ei și i-a împrăștiat. A apucat un pește în gură și s-a ridicat cu o mișcare în spirală, într-un vârtej de bule, dovedindu-se a fi cel care alungase mulțimea de pești din întunericul pădurii subacvatice.

Un delfin, roz precum o dalie, înota pe dedesubtul lor. Botul lui lung înhăța prada, apoi bătea apa cu coada, ieșind la suprafață, pentru ca după aceea să plonjeze din nou în apă, într-o explozie de stropi.

De jur-împrejur, alți delfini rozalii săreau din apă și plonjau la loc, scoțând niște fluierături și niște păcănituri care aduceau a râsete. Gremlinii au bătut voioși din palme, iar unii chiar le aruncau niște bucățele din săculețele de la brâu, pentru ca delfinii să le prindă. Mulți răspundeau, potrivind sunetele lor după cele ale delfinilor. Era o priveliște de o frumusețe stranie, ca și cum își cântau unii altora.

— Bătrânul râului binecuvântează călătorie, a zis Albastru, râzând fericit, și a împroșcat apa în urma bărcii, ca să atragă un delfin la suprafață. Ăsta semn bun este!

Delfinul și-a frecat înotătoarea rozalie de degetele lui Albastru, gest care evoca o strângere de mână între cele două specii.

Apoi, ca și cum ar fi primit un semnal tăcut, delfinii au țâșnit în susul pârâului, lăsând bărcile să își continue singure drumul.

— A fost minunat, a spus Sylva, privind în urma delfinilor, îi puteți înțelege? l-a întrebat ea pe Albastru.

— Noi vorbește multe cuvinte, dar ei vorbește puține, a zis Albastru, cu un zâmbet până la urechi. Unii zice că, mult timp în urmă, noi învățat să vorbește de la ei. Nu e aceeași limbă, dar noi înțelege ce spune ei.

În timp ce vorbea, chipul i s-a întunecat. Fletcher i-a urmărit privirea, încercând să distingă ceva în lumina palidă a apusului.

Pe malul apei, zăcea răsturnată pe o parte o statuie năruită, acoperită de mușchi și de viță. Capul statuii era în parte scufundat în apa puțin adâncă, dar nu încăpea îndoială în privința creaturii pe care o înfățișa, cu colți rupți și frunte proeminentă. Intraseră pe teritoriul orcilor.

Întunericul adânc al nopții s-a lăsat repede, astfel că înaintau acum la lumina slabă răspândită de un ciob de lună. Nu îndrăzneau să facă flame magice, căci pârâul se lățise, apropiindu-se de vărsarea în marele râu pe care îl aveau de trecut și care curgea undeva în fața lor, după cum dădea de înțeles zgomotul de apă curgând vijelios. Piramida se afla pe partea cealaltă, iar conturul ei întunecat se distingea pe fundalul cerului presărat cu stele. Era de cel puțin zece ori mai mare decât își închipuise Fletcher, mai mare chiar decât vârful Munților Dinte-de-Urs. A făcut eforturi să își înăbușe o sudalmă de uimire, în caz că inamicul stătea la pândă prin apropiere.

Ca să îi țină la un loc, Albastru le aruncase fiecăruia vârful unui harpon, pe care îl prinseseră de marginea bărcilor. Lysander și Athena o luaseră deja înainte, pentru a iscodi zona unde urmau să tragă la mal, pe cealaltă parte a râului. Până și Sariel fusese infuzată de Sylva, căci barca se afunda prea mult în apă cu ea înăuntru. Acum mai erau în barcă patru gremlini, care manevrau cu pricepere ambarcațiunea greoaie, ducând-o în mijlocul celorlalte bărci.

— Vâsliți cu putere și iute, a zis Albastru în șoaptă. Dacă ia curentul la voi și nu poate să țineți pasul, noi nu poate salva. Tăiem frânghia la voi.

Fletcher a auzit plescăitul apei și bărcile au început să se clatine. A fost împroșcat tot în momentul în care au intrat pe cursul agitat al râului și, simțind că barca este zgâlțâită de apa vijelioasă, a început să o despice cu vâsla pe o latură, încercând disperat să împingă barca înainte. Curând, a fost înconjurat din toate părțile de icnete de la strădania de a controla bărcile și totul părea a se reduce la o succesiune de gesturi repetate aparent la nesfârșit: coboară vâsla, împinge, ridic-o; coboară vâsla, împinge, ridic-o.

Cei din jur erau ascunși în întuneric. Fletcher nu vedea decât piramida care se profila în zare. În măruntaiele ei, mii de ouă de goblin așteptau să eclozeze, iar un suflet chinuit aștepta să fie salvat. Erau foarte aproape!

Pe măsură ce secundele se scurgeau, a fost cuprins de deznădejde când uriașul contur al piramidei a trecut de pe dreapta pe stânga, căci curentul îi împingea tot mai departe, în aval.

Brațele îi ardeau de la efort, dar nu îndrăznea să se oprească. A tot vâslit așa, icnind printre dinți la fiecare împingere de vâslă. Chiar și Ignatius

încerca să îl ajute, căci își făcuse ghearele căuș ca să scoată apa care se adunase pe fundul bărcii și îi usca lui Fletcher pantalonii.

Apoi, pe neașteptate, a simțit sub barcă scrâșnet de nisip. Degetele sprintene ale lui Albastru le-au apucat pe ale lui și l-au tras în apa mică de lângă mal. Gremlinul a tras barca în urma lor, până ce s-au împleticit la marginea hățișurilor.

— Acum sapi, a șuierat Albastru și a scos harponul cu o smucitură, apoi i-a împins lui Fletcher mâna în țărână. Noi ascunde bărcile, i-a explicat el.

Fletcher a săpat orbește în pământ cu mâinile goale. Cu toată oboseala, era neașteptat de ușor să dai pământul la o parte, căci era uscat și se desprindea ușor. Athena a coborât în zbor lângă el să îl ajute, ca și Ignatius. Au lovit cu picioarele în țărână până când groapa s-a făcut destul de adâncă pentru a acoperi barca mică, pe care au avut grijă să o așeze cu susul în jos, ca să fie mai ușor de scos când vor avea nevoie de ea la întoarcere. În întuneric, îi auzea pe ceilalți îngropându-și la rândul lor bărcile. Îndată ce au terminat, Albastru și-a făcut din nou apariția.

— Prieteni, voi este gata, a șoptit acesta și i-a îndesat lui Fletcher în mână harponul și colacul lui de sfoară. Voi vine după mine. Ochi la noi vede mai bine.

Fletcher a apucat strâns harponul și a înaintat încet prin întuneric, cu încălțările lipăind de apă. Din când în când, simțea o ușoară smucitură a sforii harponului și își corecta direcția. S-a împiedicat de două ori și și-a înăbușit sudălmile, căci își julise genunchii de pietrele de pe marginea malului. Nu era singurul care se împiedicase, judecând după bufniturile și icnetele de durere care se auzeau din când în când în spatele lui.

Fletcher își dorea să fi avut inspirația de a-și fixa cristalul magic la ochi, pentru că Athena și Ignatius vedeau mai bine decât el pe timp de noapte. Îl dosise însă în rucsac, în caz că ar fi căzut în apă, iar acum era prea ocupat ca să mai scotocească prin el în căutarea acestuia. Și nici magia ochi-de-pisică nu intra în discuție – lumina ei galbenă le-ar fi dat de gol prezența, căci oricum erau expuși mergând pe malul râului.

Cu toată durerea care îi săgeta genunchii, se bucura că gremlinii erau cu ei să îi ajute. Nu își putea închipui cum or reuși celelalte echipe să traverseze râul, fără să fie purtate vreun kilometru în aval, înainte să ajungă pe celălalt mal. Spera că toate echipele vor reuși să ajungă la timp.

— Oprește aici, a șuierat Albastru.

Ajunseseră la baza piramidei, iar acolo pădurea fusese curățată, pentru a lăsa loc unei poteci vizibile, care ducea înspre baza de piatră a giganticei construcții. Aceasta se înălța mult deasupra, ca un uriaș adormit, iar priveliștea spectaculoasă l-a umplut pe Fletcher de groază. A scuturat cu hotărâre din cap și s-a chinuit să vadă în întuneric. De abia reușea să distingă intrarea, care se căsca asemenea unei guri de peșteră.

— Aici e unde noi se despărțește, a zis Albastru, cu voce scăzută și imperioasă. Noi ascunde printre frații noștri și atacă mâine.

— Succes! i-a șoptit Fletcher.

— Eu crede că voi are nevoie de asta, i-a răspuns Albastru. Gremlinii locuiește ceva mai încolo, în josul râului.

A tăcut și și-a pus degetele pe palma lui Fletcher.

— Fie ca drumurile la noi să se întâlnește iar, Fletcher.

Odată aceste cuvinte rostite, harponul i-a fost smuls lui Fletcher din mână, urmat de un lipăit tot mai slab de picioare. A privit în întuneric, sperând să îi mai zărească o dată pe micii și bravii gremlini, dar aceștia se făcuseră nevăzuți în noapte. Echipa lui Fletcher avusese mare noroc să găsească niște aliați atât de redutabili.

Câteva clipe mai târziu, Fletcher și-a pus-o pe Athena pe umăr și și-a scos cristalul magic din rucsac. I-a atins vârful aripii cu cristalul pentru a stabili conexiunea și l-a legat la ochi ca să exploreze locul.

Ceilalți stăteau ghemuiți în țărână, în jurul lui, privind temători în jur cu ochi mari, dar incapabili să vadă ceva. Până și Lysander părea agitat, săpând un șănțuleț în pământ cu ghearele, în timp ce aștepta să vadă care va fi următoarea lor mișcare.

— Nu pot să cred că am reușit, a zis Fletcher în timp ce se uita la poziția lunii pe cer. E aproape miezul nopții. Haideți să vedem cine mai e aici.

— Nu se poate să fim doar noi, a șoptit Cress.

Fletcher s-a ghemuit la pământ și a pornit înspre piramidă, cu Ignatius țopăind în fața lui și amușinând pământul, în timp ce Athena supraveghea locul de sus.

În timp ce se apropiau, Fletcher a studiat clădirea uriașă. În ciuda amenințării reprezentate de marginea rău-prevestitoare a pădurii de o parte și de alta, nu a putut să nu se concentreze asupra imaginii construcției pe care i-o furniza Athena.

Era mai mare decât orice alt lucru pe care îl văzuse vreodată, chiar și decât Vocans. Era alcătuită dintr-o serie de niveluri perfect suprapuse, care se îngustau tot mai mult înspre vârf. Vederea nocturnă a Athenei a dezvăluit că lespezile de piatră din care era făcută erau de un galben șters și că era acoperită pe dinafară de o încâlceală de plante agățătoare.

Apoi au ajuns în umbra piramidei și, dintr-odată, și-au dat seama că nu mai sunt singuri.

— Tu ești, Fletcher? a răsunat dinspre intrarea în piramidă vocea lui Seraph, însoțită de păcănitul pe care îl face piedica unui pistol atunci când e ridicată.

— Pune chestia aia la o parte, a șuierat Malik și s-a auzit un zăngănit în momentul în care arma s-a lovit de podea.

Cei doi conducători de echipă stăteau pe vine la intrare. Erau amândoi uzi leoarcă, iar lațele de păr negru li se lipiseră pe frunte. Arătau jalnic, îngroziți și la capătul puterilor.

— Noi suntem, nu e nevoie să te apuci să tragi pe aici, a zis Othello și, ridicând arma, i-a întins-o lui Seraph. Oricum chestia asta nu ar fi tras, se pare că pulberea e udă.

— Păi, asta pățești când era aproape să te îneci în râu, a bombănit Seraph, storcându-și părul între degete. Ceilalți își usucă hainele în încăperea de la intrare. Nu-ți face griji, focul nu se vede de afară.

— S-ar putea să fie acolo demoni care păzesc locul, a comentat Cress, încercând să zărească ceva dincolo de intrare.

Un coridor gol se pierdea în întuneric, iar în stânga era o mică încăpere. Fletcher a observat că dinăuntru răzbătea slab strălucirea focului, dar nu și-a făcut griji prea mari. Demonii paznici s-ar afla, cel mai probabil, în adâncurile piramidei, asta dacă erau vreunii. Chiar și așa, Seraph a început să tremure și s-a îndepărtat greoi de intrare.

— De ce sunteți uzi? l-a întrebat Fletcher pe Malik, când și-a amintit traseul pe care ar fi trebuit să-l urmeze echipa acestuia.

— Ne-am răzgândit, a bâiguit Malik. Când echipa Isadorei și-a schimbat traseul pe aceeași parte a râului ca și voi, ne-am închipuit că știau ceva ce noi nu știam, așa că ne-am luat după ei. Ne-am întâlnit cu echipa lui Seraph chiar înainte să traversăm râul.

Fletcher a înlemnit. Așadar, și echipa lui Malik fusese de aceeași parte a râului ca și ei. Să fi fost unul dintre ei cel care încercase să îl omoare?

— Că veni vorba, ai văzut cumva echipa Isadorei? a intervenit Seraph, scoțându-i pe Fletcher din gândurile lui. Timpul care ne mai rămâne pentru atac se termină în opt ore.

— Încă nu au ajuns? a exclamat Cress. Avem nevoie de ei!

— Ce facem acum? a întrebat Fletcher, iar inima îi bătea nebunește.

Nu se gândise serios ce aveau de făcut dacă una dintre echipe întârzie.

— Eu aș zice să așteptăm echipa Isadorei, a zis Malik și a căscat. Dacă atacăm acum, șansele lor de salvare sunt mult mai mici.

Sylva a izbucnit în râs, ca și cum Malik ar fi spus o glumă.

— Nu mi-ar părea deloc rău, a murmurat ea în șoaptă.

— Eu zic să ne adăpostim aici și să sperăm că o să apară și ei, a continuat Malik, îndreptându-se deja înspre încăperea luminată de foc. Orcii nu se așteaptă la nimic.

— Diviziile Celeste sunt în așteptare în momentul ăsta, a avertizat Seraph, cu privirea ridicată înspre cerul nopții. Fiecare minut pe care îl irosim înseamnă un minut în care spațiul aerian al Imperiului este lipsit de apărare.

— Fie ce-o fi, suntem istoviți peste măsură, a răspuns Malik. Putem foarte bine să așteptăm până dimineață.

Fletcher era frânt de oboseală… dar nu mai aveau decât opt ore să ducă la bun sfârșit misiunea. Cine știe de cât timp vor avea nevoie pentru a localiza obiectivul în labirintul de tuneluri care li se deschidea în față?

— Poate că ar trebui să atacăm acum, a susținut el. Ne gândim să mergem la culcare în locul cel mai sacru din întreg ținutul orcilor, când singura apărare aeriană a Imperiului e la sol, așteptându-ne pe noi. Nu vi se pare o nebunie?

Dar Malik a primit sprijin de unde nu ar fi fost de așteptat. Seraph se răzgândise.

— Ascultați, suntem cu o echipă mai puțin în momentul ăsta, a oftat el. Știu că aveți probleme cu trupa Isadorei – ce naiba, doar și eu am –, dar fie că ne place ori ba, avem mai multe șanse de reușită dacă sunt alături de noi în luptă. Echipa lui Malik și echipa mea și-au folosit o mare parte din resursele de mana la traversarea râului, am fost nevoiți să recurgem la telekinezie ca să facem față curenților de apă. Avem nevoie de odihnă.

Malik a intervenit:

— Ne putem pripi să pornim acum, nepregătiți, ori așteptăm câteva ore, ca să facem lucrurile cum trebuie. Nu uitați că avem o singură încercare. Haideți să nu o irosim.

— Ție îți e ușor să vorbești, s-a auzit mormăitul lui Rufus dinăuntrul piramidei. Dar s-ar putea ca mama să nu mai supraviețuiască încă o noapte.

Malik a tresărit, dar a ignorat izbucnirea lui Rufus și le-a făcut semn celor din echipa lui Fletcher să îl urmeze în piramidă.

— Orcii nu folosesc locul ăsta decât pentru ritualuri, le-a spus el peste umăr. Mason spune că șamanii sunt singurii care au voie să pătrundă în piramidă. Suntem mai în siguranță dacă ne adăpostim aici, decât dacă rămânem afară, în hățișuri.

În timp ce erau întâmpinați cu saluturi șoptite, Fletcher și-a privit echipa prin cristalul magic, căci ochii Athenei vedeau în beznă. Erau toți murați și istoviți de pe urma călătoriei făcute pe râu, iar cei mai mulți nu prea mai apucaseră să închidă ochii din noaptea în care dăduseră peste echipa Isadorei – asta dacă nu puneau la socoteală timpul cât zăcuseră fără cunoștință din pricina otrăvii. Othello și Atilla ațipiseră deja, unul în brațele celuilalt. Ce-i drept, o noapte de odihnă le-ar face bine tuturor, dar era oare decizia corectă? Sute, dacă nu mii de oameni ar putea muri în acea noapte, într-un eventual atac al călăreților de Dragoni asupra Imperiului.

— În regulă, infuzați-vă demonii și trageți un pui de somn, le-a spus el, cedând și trântindu-se pe jos. Presimt că o să avem nevoie de asta.

Capitolul 38

Fletcher s-a trezit în zgomot de tobe. Acestea bubuiau într-un ritm necontenit, vibrând adânc, iar sunetul reverbera asurzitor înăuntrul piramidei.

Nu era singurul care se trezise. Mason, sclavul fugar, îl urmărea cu ochii pe jumătate deschiși. Băiatul nu a zis nimic, dar l-a înghiontit pe Malik cu piciorul până când tânărul nobil a mormăit ceva. Câteva secunde mai târziu, era la fel de treaz ca Fletcher, iar zgomotul ritmic a alungat urmele somnului.

Încăperea era un cub gol, slab luminat, cu trupuri adormite împrejurul unui foc din care mai rămăsese doar cenușa. Lumina răsăritului se strecura înăuntru dinspre coridor. Dormiseră toată noaptea. A privit în jur și a văzut

că Malik ținea în mână un ceas de buzunar. S-a uitat la el. Le mai rămâneau două ore… oare aveau destul timp?

— Ce naiba e zgomotul ăla? a bombănit Jeffrey din spatele lui Fletcher.

Când s-a întors, Fletcher a constatat că în mare parte cei din echipa lui erau treji, la fel și Lysander, Sacharissa și Caliban, care stătuseră toată noaptea de veghe, ca să îi trezească la timp și să îi anunțe dacă sosea echipa Isadorei. Era clar că nu sosise.

— Trebuie să aflăm ce-i asta, a zis Sylva, aruncând pe furiș o privire afară din încăpere.

Și-a tras imediat capul înapoi, cu ochii mari de groază.

— Sunt orci afară, a șoptit ea. Aduc apă de la râu. Nu putem risca să ieșim.

— Oricum nu aveam de gând, a zis Malik dezaprobator. Ăsta e cel mai sigur loc pentru noi. Dar, într-adevăr, trebuie să aflăm ce e cu sunetul ăla. Ar putea fi vreo ceremonie, caz în care e vorba și de piramidă.

— Nu-mi pasă ce e, a zis Fletcher. Am așteptat destul – protectorii ar fi trebuit să ne trezească mai devreme. Trebuie să pornim atacul. Acum!

— Știu ce-i, a deschis Mason gura pentru prima dată, iar mâinile îi tremurau aproape imperceptibil și ținea ochii închiși. E gata pregătirea orcilor, a continuat el și a tras adânc și sacadat aer în piept. Unde îi separă p-ăi slabi d-ăi puternici. Se-ntâmplă-n fiece an. Am nimerit al naibii dă prost – zona are să fie plină dă orci.

— O să intre în piramidă? a vrut Fletcher să știe.

— S-ar putea, a răspuns Mason, tot cu ochii închiși. Azi șamanii o să-i testeze p-ăi tineri să vază care are darul invocării, la fel cum fac inchizitorii emperiului. Dacă îs vreunii care-l au, îi duc în piramidă. Intră pân spate și ies pân față. Asta-i tot ce știu.

— Și nici noi n-o să știm mai multe, dacă nu ieșim să vedem.

Verity era cea care vorbise. Stătea într-un colț, uitându-se cum i se plimbă demonul ei Insectă pe mână. Era negru și mic pentru un Scarabeu, la fel de mic precum Apophis.

— Nimeni n-o să o observe pe Ebony a mea dacă zboară afară, să arunce o privire.

În timp ce vorbea, a scotocit prin rucsac, de unde a scos afară o bucată de cristal netedă, dreptunghiulară, de mărimea unui șervet de masă. Muchiile îi

erau acoperite cu o bandă de oțel, pentru a o proteja să nu se ciobească, cu toate că pe una dintre margini începuse deja să se crape.

— Un cadou de la bunica, a zis Verity, ridicând cristalul în mână, să îl poată vedea toți.

Ebony s-a așezat pe el, iar Fletcher era uimit de limpezimea imaginii în momentul în care vederea Insectei s-a focalizat. Nici măcar Oculus, de la Vocans, nu era atât de limpede.

— Mă bucur că o să fie de folos, a continuat Verity, scuturându-și părul. L-am cărat după mine tot drumul până acum, fără să îl pun deloc la treabă. Aș prefera să am unul ca al tău, Fletcher.

Și-a ațintit asupra lui ochii ei mari, căprui, iar complimentul l-a făcut pe Fletcher să zâmbească. Sylva și-a dat ochii peste cap.

Ebony a țâșnit pe deasupra capului lui Fletcher, lovindu-i ușor cu piciorul ei filiform lentila legată la ochi. A apărut imaginea a ceea ce vedea Insecta, iar Fletcher a simțit că amețește, căci aceasta zbura bâzâind împrejurul încăperii. Imaginea pe care o transmitea Athena era mult mai stabilă și cu mai puține viraje strânse.

— Are cineva obiecții? a întrebat Verity.

— Nimeni, a răspuns Malik, în timp ce admira cristalul magic al acesteia.

S-a întors către Fletcher, căci Seraph dormea încă pe podea, lângă Othello și Atilla, iar sforăitul lui se adăuga corului de bași. Toți ceilalți se treziseră deja.

— Lasă-i să doarmă, a zis Malik, rânjind. Fletcher, tu ce zici?

Fletcher a rămas tăcut câteva clipe, ascultând bubuitul sinistru al tobelor.

— Trebuie să știm când e drumul liber, ca să găsim în piramidă un loc mai bun în care să ne ascundem, a zis Fletcher, lovindu-și bărbia cu degetul. Aici suntem o pradă ușoară. Nu strică să facem niște investigații.

Nici nu terminase bine de vorbit, că Ebony a și zburat, bâzâind, afară din încăpere și a ieșit la lumină, iar imaginea s-a încețoșat, căci demonul o lua când într-o parte, când în cealaltă. S-a ridicat tot mai sus, iar în cristalul lui Fletcher a apărut imaginea unui cer albastru, senin, pe care strălucea un soare dogoritor. Apoi, pe când ceilalți începeau să se agite, Ebony s-a întors și a privit înspre pământ.

Dincolo de piramidă, mai jos, se întindea un oraș mare, în plină forfotă. Nici vorbă de colibele de paie pe care și le imaginase Fletcher, ci niște clădiri solide, scunde, din plăci de gresie, cu mici zigurate și obeliscuri,

împrejmuiau o piață publică. Orașul era construit în întregime în jurul marii piramide, în afară de o fâșie îngustă de plajă aflată între intrarea din spate a piramidei și râu – pe care o străbătuseră ei cu o seară în urmă.

— Măi să fie! a șoptit Cress. Mulți mai sunt!

Mii de orci mișunau prin acea piață, ținând în mână steaguri și pancarte din pânză întinsă, pene de pasăre și piei de animale. Tatuajele făcute cu vopsea în culori vii împărțeau mulțimea într-un mozaic de triburi. Chiar și tunsorile le aveau diferite, un amestec bizar de porțiuni complet rase, moțuri și clăi tunse în formă de castron.

Dar nu erau singuri. Niște orci mai mici stăteau pe lângă fiecare grup, purtând juguri grele de lemn în jurul gâtului, asemenea boilor. Fuseseră mânjiți cu pământ albastru de fier din cap până în picioare, iar pardoseala de piatră era plină de urmele tălpilor lor.

— Ăștia-s ăi molâi, aleși dintre prizonieri după un an dă-n-doctrinare, a zis Mason, bătând cu degetul în placa de cristal, acolo unde se vedeau peticele albastre. O să ia parte la jocuri pentr-un loc pântre războinicii ăi mai buni.

Pe latura piramidei era o scară mare, care cobora până în piață, iar Fletcher a observat că balustradele care o mărgineau erau cioplite în chip de șerpi împletiți. În vârful plat se afla un paralelipiped masiv, cu un bazin nu prea adânc săpat în piatră și o gaură întunecată în mijloc.

Mason s-a aplecat asupra cristalului și a privit atent.

— Acolo, a zis el, îndemnând demonul să o ia la dreapta. Du-te acolo.

Imaginea s-a mărit când Ebony s-a apropiat în zbor, dar era tremurată, căci demonul se clătina din pricina vântului. În cele din urmă, Insecta s-a așezat în vârful unui obelisc înalt, ca să urmărească cele ce se petreceau dedesubt.

— Jocul cu mingea numit pitz, a murmurat Jeffrey. Am auzit despre asta.

Și Fletcher auzise, căci jurnalul lui Baker cuprindea ceva nu prea clar pe această temă.

Între două tribune în pantă, săpate în piatră, pline cu spectatori care ovaționau, două echipe de orci albaștri săreau și plonjau pe un teren lung, acoperit cu nisip. La fiecare capăt al acestuia, era încastrat în perete câte un inel de piatră, la o înălțime de aproape patru metri. Inelul era așezat oblic, ca o ureche perfect rotundă, iar Fletcher știa că scopul fiecărei echipe era să bage mingea prin inelul echipei adverse, pentru a câștiga jocul.

Văzuse multe desene cu astfel de terenuri în cercetarea lui Baker asupra satelor de orci, dar nu știa nimic despre felul în care se desfășura jocul în sine și nici că mai mult de cincizeci de jucători se întrec pe un asemenea teren.

Lucrul cel mai fascinant era însă mingea: o sferă grea de cauciuc, același material pe care îl foloseau gremlinii pentru harpoanele lor. Orcii și-o aruncau unul altuia lovind-o cu niște bâte de lemn, pe care le foloseau deopotrivă pentru a-și doborî adversarii. Nisipul era mânjit cu vopsea albastră și sânge roșu, cele două culori amestecându-se la fel ca pe gâtul unui cazuar.

— E un joc brutal, a șoptit Sylva când o lovitură de bâtă a smuls un colț din gura unui ore, împroșcând în jur cu sânge.

Mulțimea a sărit în picioare, iar vuietul a ajuns până în încăperea în care se aflau ei.

— Nț, a zis Mason, arătând înspre terenul învecinat. Egzistă lucruri mul mai rele ca jocul de pitz. Uite-acolo. Vânătoarea.

Ebony și-a îndreptat privirea către terenul următor, unde pe nisip se vedea mult mai mult roșu decât albastru, iar publicul era mult mai numeros. Trei orci erau înlănțuiți împreună de glezne, împresurați de o haită de hiene. La mică distanță, un al patrulea, trântit la pământ, era atacat cu sălbăticie. Erau înarmați doar cu niște sulițe, pe care le roteau în mână și încercau să le înfigă în fiarele urlătoare.

În colțul terenului, o grămadă de trupuri albastre fuseseră lăsate la bunul plac al vulturilor. Printre ele, se puteau vedea leșuri de animale, cum ar fi feline de talie mare precum jaguari, tigri și lei. Cele mai numeroase însă păreau a fi hiene și câinii sălbatici, iar ici și colo se ițeau crocodili și babuini.

— Jocul de pitz e-n cinstea zeului vântului. Vânătoarea e-n cinstea zeilor animalelor. Și mai e și lupta cu odgonul, pentru zeul focului și luminii.

A arătat înspre următorul teren, iar Ebony și-a mutat din nou privirea.

Trebuie că se aflau cam o sută de orci pe acest teren, dar nu se vedea nicio picătură de sânge. În centrul lui însă se afla o groapă mare, în care ardea un foc aprig, despărțind în două grupul de orei. O funie mare, făcută din piei de animal înnodate, era întinsă pe deasupra focului, iar cele două echipe de orci trăgeau cu forță, alunecau și se clătinau pe nisip, într-o disperată luptă cu odgonul.

— Doar nu o să… a șoptit Jeffrey în momentul în care primul rând al uneia dintre cele două părți s-a împiedicat, iar picioarele lor încercau cu disperare să se proptească în marginea gropii.

— E pentru zeii lor, a zis Mason indiferent, întorcând privirea.

Unul după altul, orcii învinși au fost târâți înspre flăcări și au căzut în groapă, până când tot ce s-a mai văzut din acea parte era o funie de piele înnegrită.

Alte și alte terenuri se întindeau în depărtare, pe care se desfășurau alte jocuri. Cel mai apropiat era un bazin plin cu apă, în care orci în niște canoe se băteau între ei cu ramele. Aveau pietroaie legate de glezne, astfel încât cei care pierdeau să se înece în caz că ar cădea în apă. Și ca și cum nu ar fi fost suficient, bazinul era înțesat de trupuri întunecate de crocodili, iar apa avea deja o nuanță roșiatică în jurul a ceea ce mai rămăsese dintr-o canoe răsturnată.

— Îi zice naumahie. E în cinstea zeului apei, a șoptit Mason.

— Cine are nevoie să fie uciși orci? a zis Sylva, clătinând din cap cu un amestec de mirare și repulsie. Fac treaba în locul nostru.

Prin zidurile încăperii au pătruns ovații, iar privirea lui Ebony s-a întors din nou înspre terenul de pitz. Una dintre echipe reușise să înscrie. Orcii învingători se prăbușiseră în genunchi, plini de recunoștință, gâfâind din pricina efortului. Mulți se îmbrățișau între ei, în timp ce alții zăceau pur și simplu pe spate, iar lacrimile le șiroiau pe obraji. Învinșii fuseseră imediat strânși la un loc de mulțime și părăseau terenul, în direcția pieței. Orcii care priveau asmuțeau asupra lor, când treceau pe lângă ei, hiene ținute în lesă, până când animalele mai să se sugrume mortal în timp ce se aruncau să atace.

— Ai zice că au pierdut mai mult decât un simplu joc, dacă te uiți la felul în care merg unii dintre băieții ăștia, a remarcat Verity, căci orcii învinși suspinau amarnic, în timp ce erau împinși către baza scării. Se pare că nu sunt chiar așa de duri, a adăugat ea.

— Da’ chiar au pierdut mai mult, a murmurat Mason, clătinând din cap. O să vedeți. Acum o s-aflăm dacă-s vreunii anu’ ăsta care au darul invocării. Să sperăm că…

S-a oprit. Strigătele și tobele amuțiseră. Cristalul magic arăta că mulțimea nu mai mișuna de colo-colo. Au început să se dea la o parte, asemenea unei

cortine multicolore, în timp ce, dintr-un zigurat aflat în fața piramidei, a intrat în piață un convoi.

— Iată că vin, i-a anunțat Mason.

O turmă de rinoceri căra pe sus o lectică masivă, iar capetele mari ale animalelor se mișcau ritmic în timp ce acestea se opinteau sub povară. Semăna cu o trăsură fără roți și i se dăduse forma unui craniu uriaș de ore. Exteriorul era vopsit în auriu, astfel că strălucea orbitor sub razele dogoritoare ale soarelui. Ajungea aproape la înălțimea obeliscului pe care se cocoțase Ebony, dar înăuntru nu se putea zări nimic altceva decât întuneric.

Era înconjurată de o escortă de orci, niște exemplare mai mari decât cele pe care le văzuse Fletcher până acum. Pielea le era stropită cu vopsea roșie, iar pe piept și pe față aveau dungi galbene. Erau înarmați toți cu câte o ghioagă și purtau pe spate o tolbă cu sulițe. Aveau pieptul, coatele și genunchii protejați de platoșe de jad, iar această armură de ceremonie răspândea o puternică strălucire verzuie în lumina soarelui.

— Probabil că sunt gărzile de corp ale orcului albinos, a șoptit Fletcher. Pesemne că el e înăuntrul trăsurii.

— Dacă Lovett l-a trimis pe Lysander să îl elimine… a zis Cress, apucându-l pe Fletcher de braț.

— Nici să nu te gândești, a mormăit Mason. Dacă legiunile de orci din jurul nostru nu-ți taie avântu’, uită-te în spatele lor.

În capătul convoiului venea o altă trupă de orci, care purtau niște paruri enorme, din pene țipătoare. Nu erau acoperiți decât de niște podoabe din oase, iar părțile rușinoase le erau ascunse de o centură din țeste de om. Cei mai mulți aveau tatuaje ritualice pe corp și pe față, în timp ce alții aveau dopuri groase înfipte în nas și în urechi. În ciuda înfățișării lor fioroase, nu asta era ceea ce îi deosebea de restul.

— Sunt șamani, a spus Sylva în șoaptă.

Alături de acești orci pășeau demoni, niște creaturi monstruoase, de toate felurile. Pe unele lui Fletcher i-a fost ușor să le recunoască: Felide, Licaoni și chiar un Minotaur. Dar pe alții îi știa doar din lecțiile de la Vocans sau din desenele din jurnalul lui Baker.

Cei mai fioroși erau cei doi Nanaue. La fel ca Felidele, mergeau târșâindu-și picioarele și semănau la postură cu o maimuță, dar asemănarea se mărginea la atât. Specia lor era tot atât de apropiată de rechini precum erau Minotaurii de tauri, având niște guri care se deschideau larg, cu dinți

foarte ascuțiți, cu câte o înotătoare pe șira spinării și cozi ca o cârmă, care spintecă apa.

— Sunt de nivel nouă, a șoptit Jeffrey, urmărindu-le conturul cu degetul. Nu m-ar deranja să pot face disecție pe unul.

Trei Oni înaintau greoi pe lângă șamani, de aceeași statură și înfățișare ca aceștia. Fletcher i-ar fi putut confunda cu orcii, dacă din frunte nu le-ar fi ieșit niște coarne imense și nu ar fi umblat cocoșați. Pielea lor era de un roșu rubiniu și se repezeau cu sălbăticie la cei din mulțime cu colții lor supradimensionați. Fletcher știa că erau sub nivelul mediu de inteligență al Insectelor.

Cel mai mare dintre toți era un Fantaur, un elefant uriaș, cu două picioare, înalt de aproape trei metri, cu niște urechi clăpăuge, mari, o trompă lacomă și colți zimțați, la fel de lungi ca brațele lor puternice. Demoni mai mici alergau de colo-colo printre picioarele Fantaurului, bâzâind, dar distanța era prea mare pentru ca Fletcher să îi poată identifica.

— Nimeni nu a capturat niciodată un Fantaur până să știm ce nivel au, dar bănuiesc eu că monstrul este cel puțin la nivelul douăzeci, și-a dat cu părerea Jeffrey.

— S-a cam zis cu ideea că demonii orcilor sunt mai slabi, s-a cutremurat Rory, ținându-l aproape pe Malahi, pentru ca Insecta să poată vedea. Pesemne că țin demonii puternici deoparte și trimit doar exemplarele cu niveluri mici împotriva noastră. Ia gândiți-vă, jumătate din Imperiu urmărește asta. Nimeni nu o să se mai înroleze voluntar după ce vede așa ceva!

— Că veni vorba, trebe să ieșim d-aci înainte să vie ei, a șuierat Mason, apropiindu-se de-a bușilea de ușă și scoțând capul afară. Deocamdată drumu-i liber, i-a anunțat el.

— Adu-o pe Ebony înapoi înainte să o recunoască vreun șaman, i-a ordonat Malik lui Verity, înhățându-și rucsacul. Trebuie să ne găsim o ascunzătoare mai în adâncul piramidei. Hățișurile nu sunt un loc sigur și nici încăperea asta.

— De acord, a zis Fletcher și i-a înghiontit pe Othello și pe Atilla, să îi trezească. Dar Ebony să rămână afară. Trebuie să putem vedea ce se întâmplă.

Othello s-a întins și a căscat, apoi a înlemnit când a văzut placa de cristal a lui Verity și convoiul etalat pe suprafața ei.

— Ce-am pierdut? a mormăit el.

Capitolul 39

Au coborât în beznă de îndată ce și-au strâns lucrurile, iar ecoul pașilor lor răsuna ușor în jur. Dreptunghiul mic de lumină care venea dinspre intrarea din spate se îngusta pe măsură ce înaintau în măruntaiele piramidei, până ce a rămas abia un licăr. Ignatius și Tosk deschideau drumul, în timp ce Athena stătea pe umărul lui Fletcher, dându-i posibilitatea să vadă în întuneric. În același timp, Caliban, Lysander și Sacharissa veneau în urma lor, ca să observe o eventuală mișcare la intrarea din spate.

Din față au răsunat o bufnitură și un geamăt.

— Au! a zis Seraph, iar Fletcher a văzut că se prăbușise la pământ, în fața lui. E un perete aici.

Ignatius l-a lins pe Seraph pe față cu simpatie, ceea ce a stârnit încă un vaiet.

— La naiba! a zis Verity și a produs o flamă magică. Dacă sunt demoni care păzesc locul ăsta, o să ne audă, cu sau fără lumină. Măcar așa îi putem vedea venind.

Au țâșnit și alte flame magice, iar pereții au fost luminați de o strălucire albăstruie, diafană. Când întunericul s-a retras, Fletcher a văzut că Seraph se lovise de zidul din capătul coridorului. Două cărări identice se deschideau de o parte și de alta, mai înguste și mai prăfoase.

— Trebuie să ne despărțim, a declarat Malik și a trimis o pereche de flame magice de-a lungul fiecărui coridor.

Drumul cotea înspre centrul piramidei și se pierdea din vedere.

— Verity, Mason și cu mine o să o luăm la stânga, cu tine, Fletcher, a spus încet Malik, pășind în coridorul dinspre răsărit. Penelope și Rufus, mergeți cu echipa lui Seraph pe coridorul din dreapta.

— Cine a zis că tu faci regulile? a mârâit Atilla și și-a pus brațul pe după umerii lui Othello. Aș prefera să rămânem împreună.

— Practic gândind, nu avem cum să găsim o ascunzătoare pentru noi toți într-un singur loc, a răspuns Malik, ridicând mâinile împăciuitor. E obligatoriu să ne împărțim în două grupuri.

— Malik are dreptate, a zis Fletcher. Potrivit hărții, există o cale către grote pe aici pe undeva – nu-i așa, Mason? Știi unde e?

— Eu doar am auzit, a răspuns Mason, scărpinându-se în cap. Nu am avut niciodată voie aci-năuntru, numa-n grote. Am văzut doar că există o cale de la grote către piramidă, da’ nu știu unde iese.
— Avem mai multe șanse să o găsim dacă ne împrăștiem, a zis Seraph, împingându-l pe Atilla înspre coridorul din dreapta. Țineți minte că nu piramida e ținta, ci grotele de sub ea.
— Ne vedem de cealaltă parte, a zis Geneviève, dându-i drumul Azurei în aer, ca să meargă înainte în recunoaștere. Haide, Rory!
Sacharissa a scâncit și l-a înghiontit pe Fletcher în braț, obligată să meargă cu grupul lui Seraph.
— Am reușit, Arcturus, a șoptit Fletcher.
Canidul l-a lovit în joacă pe Fletcher cu capul în piept, apoi a pornit lipăind în urma echipei.
Rufus s-a oprit lângă Fletcher, înainte să o urmeze pe Penelope de-a lungul celuilalt coridor.
— Fletcher, a zis nobilul, apucându-l de încheietură. Dacă ajungeți la grote înaintea noastră, salveaz-o mai întâi pe mama. Te rog.
— O să fac tot ce îmi stă în putință, i-a răspuns Fletcher, dar evitându-i privirea.
Nutrea compasiune pentru Lady Cavendish, dar, după părerea lui, ouăle de goblin erau adevărata amenințare. Fiecare ou distrus însemna un goblin mai puțin trimis să lupte împotriva Imperiului.
— Mulțumesc, a șoptit Rufus. O să îți rămân veșnic îndatorat.
Apoi a plecat alergând în urma celorlalți.
Chiar în momentul când a pornit din loc, Fletcher a fost izbit de perete. În goana lui, Caliban îl împinsese într-o parte, aplecându-se ca să nu zgârie tavanul cu coarnele.
— Se pare că Rook nu-ți duce dorul, i-a făcut Othello cu ochiul, urmându-l.
Noul coridor era la fel de lung precum cel de dinainte, dar nu se termina la fel de brusc. După câteva minute de mers, acesta s-a lărgit, dând într-o antecameră la fel de mare precum camera pentru invocare de la Vocans.
Lucru și mai ciudat, locul era plin de saci, dintre care unii erau crăpați și din ei se împrăștiaseră alandala prin încăpere petalele unor flori galbene, proaspăt culese. Acestea se așternuseră peste un strat gros de praf care

acoperea podeaua, răscolit doar pe margini, pe unde pășise cel care adusese sacii.

— Ce-i locul ăsta? a întrebat Othello.

Gnomul a trimis niște flame magice prin încăpere, direcționându-le înspre colțuri, până când lumina a dezvăluit întregul spațiu. Au putut astfel vedea că pe pereți erau gravate hieroglife și diferite scene, toate cu vopsea care începuse să se șteargă.

— Poți descifra chestiile astea? l-a întrebat Fletcher pe Jeffrey, care le copia deja într-un carnet.

— Nu, a răspuns acesta în șoaptă, urmărind cu degetul conturul simbolurilor. Cred că nici măcar orcii nu pot. Chestiile astea sunt foarte vechi. Provin de la o civilizație mai veche cu o mie de ani decât a lor.

— Vrei să spui că nu orcii au construit locul ăsta? a zis Verity, fără să ridice privirea din placa de cristal.

— Habar nu am, i-a răspuns Jeffrey, în timp ce mișca grăbit creionul pe pagina carnetului. Sunt desene cu orci pe pereți, așa că s-ar spune că ei l-au construit. Dar hieroglifele astea sunt într-o limbă cu totul diferită. Orice civilizație o fi construit piramida, a dispărut cu multă vreme în urmă. Asta explică mărimea și stilurile diferite ale ziguratelor din jurul piramidei. Nu-i de mirare că aceasta e atât de importantă pentru orci, pun rămășag că ei cred că locul a fost construit de strămoșii lor zei.

Fletcher a cercetat hieroglifele aflate în apropierea lui. Simbolurile înfățișau animale și plante din hățișuri, un soi de alfabet având la bază natura. Nu se asemănau deloc cu runele orcilor pe care le văzuse pe sulul de invocare al lui Ignatius, alcătuite din linii zimțate și din puncte.

Era cu neputință să le descifreze semnificația, așa că și-a îndreptat atenția către sacii cu petale de la picioarele lui. Având în minte ceea ce îi învățase Jeffrey despre plantele din hățișuri, a evitat să le atingă, dar le-a mirosit cu atenție și a constatat că au o aromă asemănătoare cu cea de tutun, cu un ușor iz de alcool. Ce căutau petalele unei asemenea plante înăuntrul piramidei era un mister.

— Băieți, cred că ar trebui să aruncați o privire la asta, a auzit-o pe Verity, care ridicase niște ochi mari din placa de cristal. Au ajuns la piramidă.

Ajunseseră. În cristal se vedea cum era lăsat jos palanchinul în formă de craniu, iar rinocerii îngenuncheaseră dinaintea scării celei mari. Fletcher a

mai observat și că tobele începuseră să bată din nou – chiar și aici, în adâncul piramidei, răzbătea bubuitul lor surd, ca și cum străvechea construcție avea o vibrație a ei.

Acesta a fost momentul în care Fletcher l-a văzut. Orcul albinos a coborât dintr-un salt, din lectică direct pe scară, iar cor pul lui era viguros și atletic deopotrivă. Apariția lui a stârnit ovațiile mulțimii, însoțite de bătăi din picior, iar fervoarea lor făcea să se cutremure pământul.

Era adevărat că albinosul era mai înalt decât toți ceilalți orci, căci trebuie că atingea doi metri și jumătate. Nu avea pe el decât o fustanelă scurtă, iar pielea lui unsă strălucea asemenea fildeșului șlefuit. Spre deosebire de varietatea de tunsori ale orcilor din jurul lui, chica lui cenușie îi cădea liberă pe umeri, la fel de lungă și deasă precum pletele Sylvei. Nu era atât de mătăhălos ca orcii care îl înconjurau, musculatura lui suplă fiind mai potrivită pentru viteză decât pentru forță.

Și-a ridicat brațele, în semn că primește ovațiile publicului. A dat din cap și a zâmbit printre colții lui feroce, apoi a urcat treptele cu mișcări de dansator, cu pași mlădioși și siguri. Era flancat de doi șamani, ai căror demoni Nanaue săreau plini de însuflețire de colo-colo, de-a lungul treptelor.

Înainte să ajungă în vârful scării, ovațiile mulțimii s-au transformat într-o scandare, un singur cuvânt, repetat iar și iar, care ajungea la ei înăbușit de zidurile piramidei. Toboșarii punctau scandarea cu o bătaie de tobă, făcând mari eforturi să țină ritmul cu mulțimea.

— Ce spun, Verity? a întrebat Fletcher, încercând să distingă cuvântul.

— Khan, a zis Verity, închizând ochii ca să se poată concentra. Așa sună – Khan.

— E numele lui, le-a spus Mason, cutremurându-se. Așa îi spun.

Cei trei orci ajunseseră deja pe treapta din vârf și Fletcher a văzut cum Khan a scos un cuțit zimțat, din obsidian, dintr-o teacă pe care o avea la brâu.

Mulțimea parcă își ieșise din minți, căci urla și țipa cu o fervoare pătimașă. Numai cei douăzeci de orci albaștri care fuseseră învinși la jocul de pitz rămăseseră tăcuți, îngenuncheați la baza treptelor. Apoi, unul câte unul au fost îmbrânciți să urce mulțimea de trepte, până în vârf.

— E cât se poate de ciudat, a murmurat Cress. Nu e nimic acolo, sus. Ce fac?

— O să vedeți, a zis sumbru Mason și s-a îndepărtat cu mers greoi. Da' io-aș prefera să nu mă uit, dacă vă e totuna.

Primul ore albastru a ajuns pe vârful plat al piramidei. Chiar dacă Ebony era mult deasupra lui, Fletcher a observat că acestuia îi tremurau mâinile. Și-a târșâit picioarele mai departe, până când Khan l-a urcat dintr-o smucitură pe un altar. Orcul albastru zăcea întins, cu brațele desfăcute, în timp ce albinosul a ridicat cuțitul. Fletcher și-a întors privirea exact la timp.

Verity a icnit și i-a dat placa de cristal Sylvei, apoi a fugit într-un colț, să vomite. Ceilalți priveau cuprinși de groază. Jeffrey era singurul care fusese scutit de acea scenă, căci era prea fascinat de simbolurile gravate pe pereți ca să mai acorde vreo atenție cristalului magic.

— Sacrificii pentru vechii zei, zeii uitați, a murmurat Mason. Orcilor le e frică dă ei, cred că sălășluiesc aci-n templu' ăsta. Așa că le dau cât mai mult sânge – mai mult dăcât la oricare-alt zeu.

Cadavrul orcului albastru a fost azvârlit pe trepte și s-a rostogolit pe lângă victimele rămase, până în mijlocul mulțimii de jos. Privitorii au slobozit un nou val de strigăte, s-au năpustit asupra leșului și apoi l-au ridicat deasupra capetelor, trecându-i celor din spate, într-un soi de ritual macabru.

Pe altar zăcea un alt sacrificiu, iar pieptul i se umfla de la respirația terifiată. Cuțitul s-a ridicat și s-a abătut din nou. Khan a apucat de gleznă corpul care încă zvâcnea, iar sângele care țâșnea din rana căscată în piept împroșca altarul.

Cei din piramidă au rămas așa o vreme, privind cum curge sângele, cu o fascinație sinistră. Până când a răsunat vocea lui Jeffrey:

— Băieți! N-o să vă vină să credeți.

Capitolul 40

Au privit către peretele pe care li-l arăta Jeffrey și nu le venea să-și creadă ochilor. Malik a stins flacăra magică aflată în apropiere și a înlocuit-o cu un glob de foc, care a aruncat o lumină albăstrie asupra culorilor șterse de pe perete.

Un ore în alb era înfățișat acolo, care semăna leit cu Khan. În spatele lui stăteau războinici orci, desenați în roșu și galben, culorile gărzilor de corp de afară. Dar ceea ce surprindea erau oamenii din partea opusă a desenului.

Erau înfățișați grosolan, dar trăsăturile și corpurile lor nu lăsau loc de îndoială. Erau comandați de o siluetă care avea aceeași postură ca orcul albinos.

— O dată la o mie de ani, a murmurat Fletcher. Pun pariu că asta spun hieroglifele. Un salvator însemnat, trimis să îi învingă pe oameni. Cel puțin așa mi-a spus cândva un soldat bătrân.

— Mai curând o mutație naturală, care apare la toate speciile… a zis Malik în șoaptă. O fi adevărat că orcii albinoși sunt mai mari și au ca invocatori un nivel superior celorlalți, ceea ce îi face conducători înnăscuți. Restul însă e superstiție, nimic altceva.

— Oricum ar sta lucrurile, nu asta e partea ciudată, a zis Sylva, privindu-i ca și cum ar fi fost orbi cu toții. E vorba de oameni. Nu au de ce să fie desenați aici.

— De ce nu? a întrebat Cress.

— Pentru că oamenii au sosit aici acum două mii de ani, când strămoșii voștri au traversat Deșertul Akhad, a explicat Sylva. Piramida asta a fost construită cu mult înainte ca oamenii să pună piciorul prin locurile astea. Texte elfice vechi de cinci mii de ani pomenesc de locul ăsta.

— Mai e ceva, a zis Jeffrey, ștergând cu mâneca un strat de praf.

Conturul unui demon încă se mai vedea între orci și oameni, căci vopseaua cu care fusese acoperit se descojise de mult.

— O Salamandră, a șoptit Fletcher.

Ignatius a ciripit entuziast și a lovit cu laba peretele de dedesubt.

Sub acest tablou erau înfățișate două scene separate. Una în care orcii stăteau victorioși deasupra leșurilor însângerate ale oamenilor, iar alta în care învingători erau oamenii.

Fletcher și-a amintit de primul lui vis sub infuzare. Știa de acolo că sulul de invocare al lui Ignatius fusese inițial destinat unui ore albinos, cu mai bine de o mie de ani în urmă. Poate că orcii care făcuseră aceste desene încercaseră să recreeze această profeție. Ceea ce vedea acum limpede era faptul că, potrivit atât desenelor, cât și visului lui, orcii credeau că o Salamandră era cheia pentru victoria lor… sau pentru dezastru.

— Trebuie să copiem toate astea, a zis el, arătând înspre perete. Poate că o să reușim să le tălmăcim mai târziu.

— Am făcut-o deja, l-a liniștit Jeffrey, arătându-i blocul de desen.

— Băieți, i-a întrerupt Sylva, ridicând placa de cristal. Trebuie să pornim, în momentul ăsta. Sacrificiile s-au sfârșit și Khan se îndreaptă înspre intrarea din spate. E însoțit de un grup de șamani, plus unul de tineri orci. Probabil cei care au darul invocării.

— Fir-ar să fie! a bombănit Malik. Aici nu avem unde să ne ascundem – trebuie să plecăm. Veniți după mine!

A stins globul de foc și a pornit în grabă înspre celălalt capăt al antecamerei, de unde se continua coridorul. Fletcher și ceilalți nu au avut de ales și l-au urmat.

— Se pare că am așteptat destul, a șoptit Othello, încercând fără succes să își ascundă zâmbetul. Echipa Isadorei nu s-a încadrat în timp.

Au alergat până când coridorul s-a bifurcat din nou. Nu aveau timp să decidă care încotro să o ia; în graba lor, Fletcher a luat-o la dreapta, împreună cu Othello, Sylva și Lysander. De data aceasta, podeaua urca brusc. Păreau că se îndreaptă înspre centrul piramidei.

— Ia stați, a zis Fletcher cu răsuflarea tăiată, în timp ce zgomotul pașilor lor răsuna puternic de-a lungul coridorului. I-am lăsat în urmă pe Cress și pe Jeffrey.

— O să ne regrupăm mai încolo, a răspuns Sylva, în timp ce lumina drumul cu un deget al cărui vârf strălucea. Orcii o să ajungă aici dintr-o clipă în…

Sylva nu și-a mai terminat vorba, căci coridorul se termina brusc, dând într-o încăpere enormă. Bolta îi era susținută de niște grinzi masive din metal ruginit, iar o rețea de țevi cobora din tavan și intra în pereți.

O groapă se adâncea în beznă, împrejurul unei platforme, atât de adâncă și de imensă, încât părea că nu are capăt. În mijloc se afla un soclu lat, pe care era gravată adânc o pentagramă. Chiar în centru era o gaură, deși Fletcher nu își putea da seama cât e de adâncă.

Singura cale de a ajunge la el erau patru poduri de piatră care se intersectau, pornind de la cele patru intrări în încăpere.

— Unde naiba o să ne ascundem? a întrebat Othello, în timp ce cerceta cu privirea încăperea. Aici nu e nimic!

— Uitați-vă – scări! a zis Sylva, arătând înspre soclu.

Era susținut de un stâlp gros, care avea o lățime egală dedesubt. În jurul coloanei înainta în spirală o scară cioplită grosolan, dintr-o piatră alba ca laptele, ca și cum ar fi fost de curând tăiată.

Fletcher a lansat o flamă magică, care a coborât învârtindu-se în adâncul gropii. Aceasta era adâncă, aproape cât jumătate din înălțimea piramidei. Dar, chiar pe fundul ei, Fletcher a observat un tunel care ducea în măruntaiele pământului.

Lucrul cel mai straniu, se putea vedea un cuibar cu câteva sute de ouă, îngrămădite într-un șanț, care înconjura baza stâlpului. Erau verzi și perfect sferice, având mărimea și aspectul unei portocale necoapte.

— Probabil că sunt ouă de gremlini, a presupus Fletcher, recunoscându-le datorită celor văzute în Vizuini. Ouăle de goblini trebuie să fie mult mai mari, pentru că Mason zicea că goblinii ies din ou direct ca adulți complet dezvoltați.

— Nu vreau să știu ce caută chestiile alea aici, a zis Othello. Dar cred că o să aflăm foarte curând – tunelul ăla e ascunzișul nostru. S-ar putea chiar să ducă la grote.

— Cine știe unde duce, a răspuns Fletcher, cu privirea ațintită în adâncul gropii. Dar sunt sigur că încoace vin Khan și șamanii lui, coborând scările alea. Dacă e o fundătură, o să fim blocați acolo împotriva a… câți orci?

— Zece, a zis Sylva, numărând șamanii și pe cei cu darul invocării cu ajutorul cristalului magic al lui Verity. Și-au infuzat însă demonii. Am face bine să ne grăbim – chiar acum pătrund prin intrarea din spate.

Fletcher își storcea creierii: ar putea-o lua pe unul dintre celelalte trei coridoare care dădeau în încăpere, dar nu puteau fi siguri că șamanii n-o să vină chiar pe acolo. De coborât nici nu putea fi vorba… în mintea lui a început să prindă contur o idee.

— Lysander, ne poți duce în zbor până pe grinzile alea? l-a întrebat el pe Grifon, privind înspre tavanul boltit. Sunt destul de late ca să nu fim văzuți.

Lysander a scos un cârâit aprobator, apoi i-a făcut lui Fletcher cu ochiul, așadar, căpitanul Lovett deținea controlul. Fletcher a răspuns printr-un zâmbet larg, căci susținerea ei îi întărea hotărârea.

— Ești sigur? l-a întrebat Othello, cercetând grinzile cu privirea. Arată mai ruginite decât găleata unui pescar.

— Ori facem asta, ori ne încercăm norocul ascunzându-ne în grote, i-a răspuns Fletcher și, după ce și l-a așezat pe Ignatius pe umăr, a încălecat pe Lysander.

Othello și Sylva s-au înghesuit în spatele lui, iar Fletcher a simțit cum mâinile Sylvei îi cuprind mijlocul. La rândul lui, s-a ținut strâns de gâtul lui

Lysander. Cum nu avea șa, Fletcher ședea direct pe mușchii în permanentă mișcare de pe spatele creaturii robuste și simțea prin pantaloni penele alunecoase ale Grifonului.

Înainte să apuce Fletcher să dea ordinul, Lysander și-a luat zborul de pe pod cu o singură bătaie viguroasă din aripi. Pentru o clipă în care a avut senzația că îi stă inima în loc, s-au prăbușit ca un pietroi, apoi a simțit că stomacul îi e tras în jos în momentul în care s-au năpustit în sus, descriind un arc care i-a azvârlit până la căpriori.

Lysander a străbătut în grabă una dintre grinzile late, iar ghearele lui au scrâșnit pe metalul ruginit, până când s-au oprit. Fletcher a tras adânc aer în piept ca să se liniștească, cu fața îngropată în penele de pe gâtul Grifonului. Apoi i-a simțit pe ceilalți descălecând și le-a urmat exemplul, atent să se plaseze exact în mijlocul bârnei.

De aici, putea distinge destul de clar ouăle de pe fundul gropii, precum și platforma de dedesubt. Cea mai largă țeavă era chiar lângă capul lui și dinăuntru se auzea cum curge prin ea un lichid. S-a înfiorat și și-a stins flama magică, iar încăperea s-a cufundat în beznă. Exact la timp, căci deja zărea o lumină venind dinspre intrarea pe care o folosiseră ei.

Apoi, strângând în mână o torță care ardea trosnind, Khan s-a aplecat ca să intre în încăpere. De aproape, statura lui ieșea și mai izbitor în evidență printre șamanii care îl urmau. Nu avea fruntea atât de proeminentă, iar colții îi erau ceva mai mici decât ai celor mai mulți orci. Dar nu asta i-a atras în primul rând atenția lui Fletcher, ci demonul cocoțat pe umărul lui, care cerceta încăperea cu ochii lui chihlimbarii.

Khan avea cu el o Salamandră.

Capitolul 41

Salamandra era neagră ca smoala și de două ori mai mare decât Ignatius. Avea chiar și niște cioturi de aripi la spate, acolo unde se aflau la Ignatius oasele umerilor. Dar, în ciuda acestor anomalii, era neîndoielnic o Salamandră, căci avea un ac în vârful cozii, iar botul i se termina printr-un cioc fără dinți.

Și Ignatius părea să creadă la fel, căci a scos un ciripit abia perceptibil în timp ce urmărea demonul, care își făcea toaleta pe umărul lui Khan. Fletcher i-a transmis în gând să se potolească și a urmărit suita de șamani

care traversa podul în urma orcului albinos. Unul dintre ei ducea un sac cu petale galbene din antecameră.

Niciunul nu era însoțit de demonul lui și nici nu aveau suluri de invocare, dar, chiar și de acolo de sus, de pe grindă, Fletcher a observat că toți aveau tatuate pe mâini pentagrame și alte simboluri, exact ca el. Până și noii învățăcei cu darul invocării aveau asemenea tatuaje, însă unii dintre ei își țineau cu mare băgare de seamă mâinile, ca și cum ar fi fost tatuați de puțină vreme.

De sus, Fletcher a observat că aceștia din urmă erau mai mici decât ceilalți orci, iar din buza de jos le ieșeau colți nu pe deplin dezvoltați. Erau îmbrăcați doar în niște fustanele din iarbă, însă corpul le fusese pudrat cu o pulbere albă, poate pentru a imita pielea albinosului.

Un strigăt al lui Khan l-a făcut pe Fletcher să tresară. Dădea ordine cu niște lătrături guturale, arătând înspre cele cinci colțuri ale pentagramei. Șamanii care îl însoțeau s-au așezat fiecare în câte unul, în timp ce învățăceii au îngenuncheat în spatele lor, privind cu atenție.

Au urmat și alte lucruri spuse în limba orcilor, iar apoi șamanii au început, toți în același timp, să traseze simboluri complicate, care se intersectau în aer, deasupra pentagramei. Era un spectacol fascinant. Fără să știe de ce, Fletcher își imaginase întotdeauna că șamanii orci sunt niște invocatori primitivi, incapabili să controleze altceva în afara unui demon de nivel scăzut.

Trebuise să-și aducă aminte că orcii practicaseră invocarea cu mult înaintea oamenilor și, cu toate că nu a îndrăznit să îi împărtășească această idee Sylvei, posibil și înaintea elfilor.

Khan a lătrat un alt ordin, odată terminată gravarea simbolurilor. Un inel straniu, în formă de spirală dublă, atârna în aer deasupra pentagramei, iar mâinile șamanilor răspândeau o strălucire albastră în timp ce pompau mana în acest simbol. Curând după aceea, inelul s-a transformat într-un disc rotitor de lumină albastră, care se mișca atât de repede, încât Fletcher nu reușea să îl urmărească.

Șamanii orci au început o incantație tânguită, ridicând vocea ca să acopere vuietul făcut de disc. În timp ce vocile li s-au unit într-un crescendo, Khan a îngenuncheat pe podea și a apăsat un mic mâner de pe platformă. Acesta s-a afundat în piatră și o bubuitură a răsunat în întreaga piramidă. Din tavan, chiar de deasupra capului lui Fletcher, s-au auzit

zăngănitul și scrâșnetul unui mecanism. Khan a ridicat o secundă privirea la auzul zgomotului, iar Fletcher s-a ascuns după grindă, cu inima zbătându-i-se în piept ca o pasăre în colivie.

De abia când a auzit lichidul curgând prin țeava de lângă el, curiozitatea l-a împins să arunce din nou o privire. Ceea ce a văzut era respingător.

Din țeavă a țâșnit un șuvoi de sânge care s-a scurs pulsând în gaura din mijlocul pentagramei, ca dintr-o arteră retezată. În timp ce lichidul trecea prin inel făcea spume și sfârâia, dobândind o consistență vâscoasă, iar culoarea i s-a înnegrit. Dedesubt, la distanță, lichidul s-a coagulat deasupra ouălor de gremlin, scurgându-se prin niște găuri de la baza stâlpului, în șanț. Apoi, ouăle au început să palpite în apă, începând să crească, și s-au revărsat din șanț, umplând groapa până sus.

O sudalmă rostită în șoaptă undeva, în întunericul din spatele lui, i-a dat de înțeles că nu era singurul care văzuse scena. Curând, sângele din țeavă abia mai picura. Inelul a început să pâlpâie și să pălească, iar șamanii s-au prăbușit la pământ de extenuare. Lui Fletcher i-au asudat palmele în timp ce privea înfiorătorul ritual. Până la urmă, sângele orcilor albaștri folosea la ceva.

Khan a mormăit aprobator și, ducând mâna la un săculeț de la brâu, a dat drumul unei bucăți de carne în gura Salamandrei. Aceasta a înfulecat-o cu lăcomie, înghițind-o cu două smucituri ale capului, ca o pasăre.

Orcul albinos a mârâit un nou ordin, iar învățăceii s-au îngrămădit să se așeze în rând în spatele lui, înșirându-se de-a lungul podului. Au luat toți câte un pumn de petale galbene din sac, inclusiv Khan. Împreună, și le-au îndesat în gură, apoi le-au mestecat și le-au înghițit plescăind zgomotos. Orcii tineri s-au strâmbat din pricina gustului, iar unul chiar a icnit înainte să reușească să le dea pe gât cu ajutorul unei guri de apă dintr-o butelcă ce îi atârna la șold.

Fletcher se întreba dacă o fi vreun soi de drog ori de otravă, care să le amorțească trupurile sau să le adoarmă simțurile. Era limpede că se clătinau pe picioare, cu toate că nu își putea da seama dacă de teamă ori era efectul substanței stimulante.

După o scurtă pauză, Khan a vorbit din nou, iar vorbele lui aspre i-au făcut pe șamani să îngenuncheze. Și-au înclinat capetele în semn de supunere, evitând privirea lui Khan. Și-au înmuiat toți degetele în sângele

de pe pentagramă, cu o mână pe codul corespunzător punctului lor din pentagramă, iar cu cealaltă pe steaua însăși.

— Codurile orcilor! a șoptit Sylva, doar cât să o poată auzi Fletcher.

Lui Fletcher i-a sărit inima și a trebuit să își acopere gura ca să își înăbușe un strigăt. Dedesubt erau expuse, la vedere, coordonatele părții din eter care le aparținea orcilor – secretul lor cel mai strașnic fusese dezvăluit! Nu observase decât în momentul în care gravurile se umpluseră de sânge.

I-a făcut înnebunit lui Lysander semne cu mâna, până când a reușit să îi capteze atenția. A arătat în jos, mimând simbolurile, iar Grifonul s-a aplecat în față din locul unde stătea cocoțat, asumându-și un risc enorm pentru a reuși să vadă cât mai bine ceea ce se petrecea jos.

Fletcher știa că, peste tot în Imperiu, oamenii o să le copieze cu grijă. Chiar dacă misiunea lor ar eșua, măcar nu va fi fost în zadar. Vor fi izbândit un lucru la care Imperiul renunțase de mult să mai spere.

Având coordonatele părților din eter care le aparțin orcilor, invocatorii din Hominum vor avea acces la un ecosistem total diferit, putând să captureze noi specii de demoni. Asta va întoarce definitiv soarta războiului în favoarea lor, lucru care se va fi datorat echipei lui Fletcher.

Simbolurile cu pricina au început să răspândească o strălucire albastră, la fel ca pentagrama, iar sângele din ea a început să sfârâie și să păcăne sub efectul fluxului de mana. Curând după aceea, o sferă strălucitoare a prins să crească în aer, un portal rotitor către eter. Globul era imens, mult mai mare decât văzuse Fletcher vreodată. În timp ce privea cum se rotește, un zgomot înfundat a făcut să vibreze încăperea, micșorându-se și crescând cu fiecare rotație a sferei.

Khan a scuipat o pastă galbenă și a ridicat torța în mână, apoi s-a îndreptat înspre portal, oprindu-se la doar câțiva centimetri. Le-a aruncat o privire încruntată învățăceilor, iar ochii lui roșiatici au trecut de la unul la altul. Apoi, fără cea mai mică ezitare, s-a făcut nevăzut prin portal.

Fletcher a auzit-o pe Sylva scoțând o exclamație de uimire în momentul în care, unul câte unul, învățăceii l-au urmat, dispărând într-un alt plan al existenței. Șamanii rămași în loc rosteau cu voce joasă o incantație, în timp ce direcționau un șuvoi constant de lumină albastră în canalele pline de sânge ale pentagramei.

La adăpostul întunericului, Fletcher urmărea totul de sus, nevenindu-i să creadă, în timp ce minutele se scurgeau unul câte unul. Învățaseră că

atmosfera din eter e otrăvitoare, cauzând paralizie și adesea chiar moartea. Invocatorii erau nevoiți să intre echipați cu un costum ermetic – casca lui Lovett abia se crăpase puțin, atunci când aceasta intrase în eter, cu aproape doi ani în urmă, și cu toate astea rămăsese paralizată din pricina otrăvii.

Secundele se scurgeau chinuitor de încet; singura schimbare care intervenise în tabloul de jos era pojghița subțire de sudoare care acoperea treptat spinarea șamanilor. Echipa de sus era obligată să rămână ascunsă, în tăcere, abia îndrăznind să respire.

Fletcher a văzut că Sylva se chinuia să își înăbușe un strănut, iar ochii i s-au umezit în timp ce își astupa nările cu degetele. I-a sărit inima din piept când aceasta a icnit, înghițindu-și strănutul, iar umerii i-au tresăltat din pricina efortului.

A trecut aproape o jumătate de oră până când orcul albinos a ieșit din portal, cu Salamandra lui neagră stându-i dreaptă pe umăr. Învățăceii au apărut câteva clipe mai târziu, mulți dintre ei dând buzna, de parcă ar fi fost în mare grabă. Albinosul a izbucnit în hohote de râs când aceștia s-au îngrămădit fiecare în spatele șamanului pe lângă care uceniceau.

De îndată ce a ieșit și ultimul învățăcel, șamanii au lăsat să se închidă portalul, iar încăperea s-a cufundat în întuneric. Singura sursă de lumină rămăsese torța lui Khan, care rezistase călătoriei în eter.

Albinosul a lătrat un ultim ordin și i-a condus pe ceilalți orci peste pentagramă, către coridorul din cealaltă parte. Sleiți de puteri, șamanii s-au împleticit în urma lui, gâfâind greu din pricina efortului.

Chiar și după ce în încăpere s-a făcut beznă, Fletcher și ceilalți au rămas tăcuți, căci nu puteau ști sigur dacă nu cumva orcii aveau să se întoarcă. De abia când ovațiile mulțimii de afară au pătruns prin pereții de piatră, au înțeles că se pot mișca în siguranță.

— Ce naiba a fost asta? a mormăit Othello, târându-și picioarele înspre Fletcher și Sylva. Orcii sunt imuni la atmosfera toxică din eter?

— Așa se pare, a șoptit Sylva și a trimis o lumină magică în spațiul gol de sub ei. Dar acum le știm codurile. Și echipa noastră e cea care a reușit să le afle – un gnom, un elf și un om.

Radia de mândrie, iar lui Fletcher i s-a părut că acel zâmbet a răspândit în întreaga încăpere o lumină mai strălucitoare decât orice flamă magică. Pentru o clipă, și-a îngăduit să se bucure din plin de realizarea lor. Codurile orcilor erau păzite cu atâta strășnicie, încât descoperirea lor nici măcar nu

fusese luată în calcul în privința obiectivului misiunii. Echipa lui întrecuse cu mult orice așteptări.

În minutele care au urmat, Lysander i-a coborât unul câte unul și, pentru prima dată, au stat pe platformă.

— Privește bine fiecare cod, Lysander, a zis Fletcher, arătând înspre simbolurile însângerate de pe podea.

A aruncat o privire peste marginea platformei și a trimis o flamă magică înspre fundul gropii. Ouăle erau tot acolo, dar crescuseră toate, atingând mărimea unui butoiaș de bere. Palpitau și vibrau de parcă ar fi fost însuflețite, iar coaja gelatinoasă era acoperită cu o secreție alunecoasă.

Othello s-a lăsat pe vine ca să cerceteze pentagrama. Între marginile ei rămăseseră niște urme negre, care scoteau încă aburi de la mana care cursese prin ele. Gnomul a strâmbat din nas și s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de o ieșitură din stânca de lângă el.

De deasupra pentagramei s-a auzit un pleoscăit și Othello a ridicat privirea, moment în care a fost împroșcat de sângele care curgea din țevi.

— Nu pot să cred, s-a văitat el și, dându-se câțiva pași în lături, a început să își șteargă înnebunit fața cu mâneca.

— Material organic pentru pentagrame, a zis Sylva, lăsându-se pe vine ca să îl examineze, în timp ce sângele a continuat să se scurgă din țevi, strângându-se între marginile pentagramei. La fel ca pergamentele noastre pentru invocare și ca mâna lui Fletcher. Probabil că există o țeavă care vine de la baza altarului.

— Nu mai spune, a zis Othello sarcastic, stropindu-și obrajii cu apă din butelca de la brâu.

Fletcher nu s-a putut stăpâni și a râs pe înfundate de bietul gnom.

Încăperea arăta altfel acum: descoperiseră atât de multe, dar tot rămăseseră o groază de întrebări fără răspuns.

— Deci ce-a fost asta, un soi de ceremonie de inițiere a învățăceilor? a zis Sylva, pășind în jurul pentagramei. Primul contact cu eterul, poate?

— Probabil, a oftat Othello. Măcar acum știm cum se obțin ouăle de goblin.

— Da, o magie oribilă care amestecă sângele de ore cu ouăle de gremlin, a mormăit Fletcher.

Cu degetul de la picior, a încercat prima treaptă care cobora în groapă, amețind la vederea spiralei care înconjura stâlpul platformei.

— Că tot veni vorba… hai să mergem să vedem cu ce avem de-a face.

Treapta părea destul de solidă, așa că a coborât mai departe, până când capul lui a ajuns la același nivel cu platforma.

— Oare nu ar trebui să îi căutăm pe ceilalți înainte să coborâm acolo? a sugerat Othello, uitându-se cu groază la scară.

— Dacă există o intrare în grotele goblinilor, atunci asta e. Ceilalți o să ni se alăture în curând, protectorii lor vor fi văzut grație cristalului magic al lui Lysander că drumul e liber și o să îi conducă la noi cu ajutorul demonilor lor.

Fletcher și-a continuat încet coborârea, trecându-și degetele de-a lungul pietrei aspre, ca și cum aceasta i-ar fi putut oferi ceva de care să se prindă ca să nu cadă, căci până jos distanța era mare. Pereții îi dădeau o senzație de claustrofobie și și-a amintit de scările pe care îl duseseră Didric în drum spre tribunal. A simțit cum îi pătrunde frica prin piele și cum îl furnică picăturile de sudoare rece. Pe scări erau vulnerabili, căci nu aveau unde să se ascundă în caz că dușmanul și-ar face apariția dedesubt… ori deasupra.

Singurul lucru care i-a întărit hotărârea a fost senzația pe care i-o dădea pielea caldă a lui Ignatius, lipită de ceafa lui, chiar când cobora în burta fiarei.

Șanțul care împrejmuia capătul scărilor era plin cu ouă, precum și cu un strat subțire de sânge închegat. Fletcher nu a avut de ales și a înaintat prin el, mormăind cu silă. Când a ajuns de cealaltă parte, pantalonii îi erau complet mânjiți.

Sylva și Othello au avut buna inspirație să sară de pe o treaptă aflată ceva mai sus și abia dacă au atins cu picioarele lichidul la marginea șanțului. Lysander a coborât în zbor fără nicio problemă, iar Fletcher și-a dat seama că demonul ar fi putut să îl ducă în spate. De data asta, a fost rândul lui Othello să chicotească în timp ce Fletcher încerca să își curețe pantalonii de scârboasa substanță gelatinoasă cu partea boantă a sabiei.

— Se pare că adaugă la rezervă câteva sute de noi ouă de fiecare dată când țin ceremonia, a zis Sylva. Mă întreb cum de am aflat abia anul ăsta de goblini. Probabil că și-au construit în secret o armată.

Și-a scos falxul și a împuns în mijloc oul aflat cel mai aproape de ea. Dinăuntru a țâșnit un jet de lichid opac, iar ovulul verde s-a dezumflat, rămânând un sac încrețit. S-a răspândit o duhoare cumplită, de cloacă fetidă.

— Mulțumesc, a zis Othello, ținându-se cât mai departe de ou. Acum trebuie să așteptăm aici, în putoarea asta.

Sylva și-a dat ochii peste cap.

— Păi, de unde era să…

O săgeată de arbaletă a străpuns cu o bufnitură umărul lui Fletcher. S-a holbat la ea, la pana albastră care ieșea din el de parcă ar fi fost un mădular nou și ciudat. O alta l-a lovit în coapsă și Fletcher s-a prăbușit în genunchi. Nu simțea durere, ci numai o amorțeală surdă provocată de șoc, în timp ce brațul îi atârna inutil pe lângă corp. Khopeshul i-a alunecat din mână.

Sylva a scos un strigăt și a trimis un fulger în sus, înspre platformă, de unde venise atacul. Acesta a lovit acoperișul piramidei, provocând un nor de praf și de zidărie.

Othello era deja în spinarea lui Lysander, iar Grifonul s-a năpustit în sus bătând furios din aripi. Ecoul de pași care se îndepărtau l-a făcut pe Fletcher să înțeleagă că era inutil. Asasinul plecase deja.

— Nu, nu, nu, a șoptit Sylva, prinzându-l pe Fletcher în brațe când acesta a căzut pe spate.

Atunci a început durerea. Se simțea ca și cum ar fi fost rupt în bucăți. Prima săgeată îl străpunsese oblic, prin spate, până în partea de sus a pieptului. Avea dureri la respirație.

— Scoate-o! a spus Fletcher cu voce răgușită.

Simțea pe buze gustul metalic al sângelui și și-a dat seama că îi fuseseră străpunși plămânii.

— Trebuie să vindecăm…

A țipat în momentul în care Sylva a rupt între degete vârful de oțel al săgeții și a scos-o dintr-o singură mișcare fluidă. Apoi Fletcher s-a înecat în timp ce plămânii i se umpleau cu sânge.

Sylva a repetat procedeul pentru săgeata din coapsă, împingând-o mai întâi puțin mai adânc, pentru a putea apuca vârful de oțel.

În timp ce Fletcher gâlgâia, Sylva a trasat în aer simbolul magiei pentru vindecare, iar firișoarele albe de lumină au licărit în jurul rănilor. Ignatius a pus și el umărul și a început să lângă rana, încercând disperat să oprească șuvoiul de sânge.

Totul se petrecea mult prea încet, iar sângele rubiniu din coapsa lui Fletcher șiroia pe pământ. Îi fusese atinsă artera.

Urmărea totul într-o tăcere gravă. Nu voia să moară în groapa asta fetidă, privit de toată lumea. Ar fi fost un eșec și un simbol al lipsei de unitate a Imperiului. Un martir pentru o cauză pe care o detesta.

În acel moment și-a adus aminte. Poțiunile Electrei, pe care le avea legate de piept.

Incapabil să vorbească, Fletcher a tras un flacon din locașul lui și i-a scos dopul cu un bobârnac al degetului mare. L-a dat pe gât și a simțit un gust la fel de metalic precum al sângelui care îi mânjea dinții. Câteva secunde nu a simțit nimic, ci doar cum i se scurge viața din trup. Apoi…

— Uau! a exclamat Sylva, iar simbolul magiei pentru vindecare a dispărut din aer.

Fletcher a simțit o răceală care i se răspândea în corp. Durerea încetase aproape instantaneu. Și-a privit piciorul și nu a mai văzut decât un petec de piele pătată de sânge, dată la iveală de gaura din pantaloni. La piept lucrurile stăteau la fel.

Ignatius i-a sărit pe umăr și i s-a înfășurat în jurul gâtului. Sub pielea demonului speriat, Fletcher auzea bătăile înnebunite ale inimii acestuia.

— Liniștește-te, amice, a murmurat el. Sunt aici.

— Credeam că te-am pierdut, a șoptit Sylva și și-a lipit fruntea de a lui, respirând greu din pricina emoțiilor.

Doar pentru o clipă, atât de repede încât nici nu putea fi sigur că se întâmplase cu adevărat, Fletcher a simțit buzele catifelate ale elfei atingându-le pe ale lui.

Apoi Othello a aterizat lângă ei cu o bufnitură și s-au trezit înlănțuiți în îmbrățișarea lui de urs.

— A fost cât pe ce, a suspinat gnomul și i-a strâns atât de tare în brațe, încât lui Fletcher i s-a părut că îi pârâie coastele. Să nu îmi mai faci niciodată așa ceva! a mai zis Othello.

Capitolul 42

S-au ghemuit la adăpostul peretelui gropii, unde nu mai puteau fi luați la țintă. Numai Lysander a rămas să se ascundă printre grinzi, în caz că asasinul s-ar întoarce.

— Fie echipa Isadorei e aici, fie e Cress, a susținut Sylva, cu brațele încrucișate sfidător. Nu e ciudat că a lipsit în ambele dăți când s-a tras în

tine?

— Nu, nu pot să cred asta, a zis Othello, la fel de încăpățânat. Nu ne-ar face așa ceva. Și nici lui Fletcher. La drept vorbind, cred că are o slăbiciune pentru el.

La aceste cuvinte, Sylva s-a înroșit, dar și-a încleștat fălcile și l-a pironit pe Othello cu privirea.

— Ar putea fi o fanatică. Poate că vrea război, iar faptul că nu poartă văl e doar o acoperire. Poate că e așa cum era Afilia înainte, a zis Sylva cu o privire sălbatică. Era cât pe ce să îl pierd… pierdem!

Era altfel decât fata pe care o știa el. Stătea încă lipită strâns de el, iar Fletcher nu putea să nu se întrebe dacă se schimbase ceva între ei, în acel moment efemer petrecut împreună.

Sylva chiar o invocase pe Sariel, care privea cu atenție tunelul întunecat. Elfa și-a trecut absentă mâna prin blana Canidului și atunci demonul a schelălăit jalnic.

— Lysander a văzut când s-a tras în mine, a șoptit Fletcher, cu spatele sprijinit de perete.

— Dacă, atunci când s-a produs atacul, Cress nu era în câmpul vizual al lui Caliban ori al Sacharissei… întregul Imperiu o să creadă că ea a fost, a continuat Fletcher. Săgeata de arbaletă are pană albastră.

— Probabil că a fost ea! a exclamat Sylva, exasperată. De câte ori mai trebuie să îți spun? Nu putem avea încredere în ea.

— Nu pricepi? Nu-mi pasă dacă a fost ea ori ba, a zis Fletcher cu voce joasă. Toată bunăvoința pe care am câștigat-o descoperind codurile orcilor s-a dus pe apa sâmbetei.

— Lysander abia dacă a văzut, a spus Othello cu mărinimie, iar noi doi am plecat în mare grabă. În plus, din unghiul lui, nu se poate vedea culoarea săgeții.

— Poate… a murmurat Fletcher mohorât. Dar ideea că un gnom a încercat să asasineze un om o să stârnească o adevărată furtună în întregul Hominum.

— Nu un simplu om… acum ești un nobil, a zis Othello oftând, apoi s-a întors din nou către Sylva. Oricum, lucrurile nu sunt așa de simple. Echipa lui Malik a mai și fost tot timpul pe același mal al râului ca și noi. Poate că îți poartă pică de când l-ai învins în Turneu. Verity e în echipa lui: poate că e în slujba Triumviratului – bunica ei e unul dintre membri, la urma urmei.

— Chiar crezi că ar putea fi Verity? a întrebat Fletcher, încercând să își imagineze ochii aceia mari pândind din spatele unei arbalete îndreptate către el.
— De ce nu? Doar pentru că e drăguță? i-a răspuns Sylva, săgetându-l cu privirea.
— Ar putea fi Rory, sau Geneviève, de supărare că aproape l-ai omorât pe Malahi anul trecut, a continuat Othello. Nu uita că și echipa lui Seraph s-a aflat prin apropiere.
Fletcher se întreba cum de și-o fi făcut atâția dușmani. Se părea că jumătate dintre cei de la Vocans aveau motiv să îl omoare.
— Dacă ești atât de orb și nu vezi, eu nu am de gând să mă cert cu tine, s-a răstit la el Sylva, clătinând din cap. Nu o să zic nimic atunci când apare. Dar o să fiu cu ochii pe ea.
În timp ce se așternea o tăcere tensionată, de sus s-a auzit un cârâit. Cei din echipă au fost instantaneu gata – Fletcher și Sylva aveau arcurile pregătite, iar Othello trasase simbolul magic pentru foc. Au așteptat, cu răsuflarea tăiată și țintind în sus, înspre platformă.
Peste marginea acesteia s-a ițit capul lui Didric.
— V-am zis eu că miroase a baligă pe aici, a zis el, bine dispus. Privește, Tarquin, am găsit sursa.
Othello a șoptit din colțul buzelor:
— Vezi?
Sylva s-a încruntat fără să spună nimic, cu arcul îndreptat fără șovăire direct înspre fața lui Didric.
A apărut și capul lui Tarquin, care a încruntat din sprâncene când i-a văzut.
— Ia te uită, a zis el cu glas tărăgănat, ridicând mâinile ca pentru a se preda, în bătaie de joc. Până la urmă ați reușit. Cred că numai noi suntem de vină, după ce v-am salvat de patrula aia.
— Voi ne-ați salvat pe noi? s-a răstit la ei Othello, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Dacă nu ne-am fi întors după voi, acum nu ați mai fi decât o pată maronie pe fundul unei haznale a orcilor!
— Vezi să nu, astea nu-s decât aiureli, a răsunat până jos vocea Isadorei. Dragă Grindle, fii bun și adu-ni-l pe Atlas jos. Arată exact ca un cadavru.
O umbră a trecut peste ei, apoi Fletcher l-a văzut pe Wendigo, Hannibal coborând primul pe scări, iar silueta lui masivă și greoaie se descurca greu

pe scările înguste. În spatele lui a apărut Grindle, care îl purta pe Atlas pe umăr. A rânjit către ceilalți, urmat de Isadora, care cobora scările cu sărituri grațioase. Uniforma ei părea, nu se știe cum, la fel de curată ca în ziua în care sosiseră în hățișuri.

Fletcher și ceilalți au fost obligați să lase armele în jos, în timp ce Wendigo cobora, cu ochii lui negri ațintiți asupra lor.

Tarquin și Didric îi urmau îndeaproape. Când au ajuns pe fundul gropii, s-au luat după Grindle și au sărit peste șanț așa cum făcuseră Othello și Sylva, în timp ce Wendigo a luat-o prin șanț și a ridicat-o pe Isadora peste apă. Fletcher și-a dat ochii peste cap. Un adevărat gentleman…

— Ce a pățit Atlas? a întrebat el, cu ochii la băiatul care aproape că-și pierduse cunoștința.

— A mâncat ieri niște fructe sau ceva ce nu i-a picat bine, după ce am trecut râul, a zis Isadora, în timp ce își studia unghiile. Bulgărele ăsta de grăsime a halit tot ce a găsit. Mă îndoiesc că o să reușească. Degeaba l-am luat cu noi – tot drumul nu a făcut decât să ne încetinească. Dar Tarquin pare să considere că n-ar da bine dacă îl abandonăm.

Fletcher s-a lăsat în genunchi lângă băiatul care se simțea rău. Era de o paloare cadaverică, iar respirația îi era superficială și neregulată.

— De cât timp sunteți aici? a întrebat Fletcher, trăgând un alt flacon cu elixir tămăduitor din locașul din bandulieră. V-am așteptat la intrarea din spate.

— Tocmai am sosit, a croncănit Didric cu vocea lui obosită, în timp ce împungea, absent, un ou cu floreta. Ne-a luat o veșnicie, a trebuit să îl cărăm pe idiotul ăsta cea mai mare parte a drumului. Șansa noastră a fost că orcii sunt, aproape toți, de cealaltă parte a piramidei.

— Noi v-am așteptat, a mormăit Othello. Am merita măcar un mulțumesc.

— Nu v-a cerut nimeni, i-a replicat Tarquin, ridicând din umeri.

Fletcher nu i-a băgat în seamă, ocupat să studieze flaconul. Nu-i mai rămăseseră decât două, iar celălalt îi salvase lui viața. Oare chiar ar fi capabil să îl sacrifice pe acesta ca să salveze viața băiatului ăsta trădător? A fost nevoie de o privire dojenitoare din partea lui Lysander pentru a se hotărî. Întreaga lume privea.

A scos dopul și a turnat o parte din lichid în gura lui Atlas. Băiatul și-a lins buzele uscate și a înghițit.

— Îți pierzi timpul cu el – am încercat cu magia pentru vindecare. E terminat, asta-i sigur, a zis Grindle.

S-a întors către Sylva și i-a făcut cu ochiul, apoi a adăugat:

— Îmi pare bine să văd că fata elfă a reușit. Ar fi păcat să îmi răpească un ore plăcerea de a o ucide eu însumi.

Sylva și-a strâns degetele pe falx, atât de tare încât acesta a tremurat pe lângă corpul ei. Cu toate acestea, a răspuns fixându-l cu o privire rece.

— Încearcă numai. Plăcerea va fi a mea.

În momentul în care și ultima picătură de leac s-a scurs din flacon, lui Atlas a început să îi apară din nou culoarea în obraji. A tușit și s-a ridicat în capul oaselor, privind buimac în jur.

— Magia pentru vindecare nu a avut niciun efect, a zis Isadora, nevenindu-i să creadă ce vedea. Am irosit o groază de mana încercând.

— Se pare că elixirul e eficient și împotriva veninului, a zis Fletcher, în timp ce își cerceta banduliera.

Nu mai avea decât un flacon roșu cu elixir, dar mai erau încă trei fiole dintre cele cu mana albastră. Ar putea fi utile la distrugerea ouălor.

Atlas a îndreptat înspre Fletcher o privire nedumerită. A început să vorbească, apoi a ezitat când l-a auzit pe Tarquin că își drege glasul. S-a întors în direcția zgomotului și, după o scurtă pauză, s-a săltat în picioare și a pornit resemnat înspre ceilalți.

— Cu plăcere, a zis Fletcher, sarcastic.

Lysander a scos încă un cârâit, care anunța sosirea celorlalți. Ochii lui Fletcher s-au oprit asupra lui Cress și, câteva clipe, s-a gândit dacă suspiciunile Sylvei ar putea fi întemeiate. Dar o singură privire înspre chipul zâmbitor al lui Cress l-a convins că e nevinovată. Și-a alungat bănuielile din minte și a privit în lungul coridorului întunecat. O pală de aer fetid, fierbinte se simțea venind dinspre coridor, pentru a fi trasă imediat înapoi, ca răsuflarea unui uriaș adormit. Acesta era momentul. Toate riscurile pe care și le asumaseră, toate încercările prin care trecuseră îi conduseseră până aici. Ajunseseră la grotele goblinilor având jumătate de oră în plus și erau pe cale să dea atacul.

Capitolul 43

Echipele s-au lăsat în genunchi în gura coridorului ca să studieze harta grosolană a grotelor pe care o schițase Mason. Demonii lor s-au îngrămădit în tunel, pândind o eventuală mișcare.

— Habar nu am cum duce tunelul ăsta la grote, da' o să știu dăstul dă bine când o să intrăm, a zis Mason și, cu sabia, a arătat o încăpere întinsă, aflată în mijloc. Asta e grota principală. N-am fost acolo dăcât o dată, da' știu c-acolo țin ouăle dă goblin. Pereții îs din magmă, așa că țin ouăle la căldură. Din ce-am văzut, seria a mai veche scoate ezact când e adusă aia nouă, așa că tre' s-avem grijă.

A privit prudent peste umăr, înăuntrul tunelului, apoi la ouăle umflate din șanț.

— S-ar putea să vie niște goblini să le-adune la un moment dat, așa că mai bine o luăm din loc.

— Și cu prizonierii cum e? Unde sunt ținuți? a întrebat Cress, ghemuindu-se lângă el.

În timp ce vorbea Cress, Sylva îi urmărea cu atenție chipul, cu mâna pe mânerul falxului.

Mason a indicat o încăpere legată de grota principală printr-un tunel lung și îngust, care mai avea o ramificație ce ducea la suprafață.

— Aci țin uneori prizonierii. Nu-ș dacă tovarășii mei o să fie-acolo la ora-asta.

— Acolo e mama? a întrebat Rufus, cu ochii mari.

— Da. O țineau într-o cușcă. N-au lăsat-o niciodat-afară, nici pă noi să vorbim cu ea, a zis Mason, clătinând din cap. Nu puteam nici măcar între noi să vorbim acolo – erau tot timpul goblini în încăpere, ăi mai mulți dântr-ei acolo dorm, mai ales când e zi dă sărbătoare, ca azi. La ora asta-s deja beți morți, da' tot o să fie al naibii dă greu s-o scoatem d-acolo fără să fim văzuți.

La vorbele astea, Rufus și-a scos sabia și s-a dus lângă demonul lui, o Vidră, la capătul tunelului. Fletcher știa ce simte băiatul. Și el ar fi dat orice numai să mai aibă șansa să-și vadă mama încă o dată.

Isadora a bătut din palme și toți au tresărit.

— Perfect, iată cum o să procedăm, a zis ea, arătând înspre tunel. Scoatem în liniște ouăle din grota principală, până când suntem descoperiți și se dă alarma. În momentul ăla, trebuie să distrugem cât mai multe. Praf de pușcă, globuri de foc, fulgere, nu contează cât zgomot facem, trebuie să

le distrugem rezerva de ouă și să ieșim în siguranță. Are cineva vreo obiecție?

Fletcher a clătinat din cap. Cu toate reținerile lui, nu putea să ignore că ordinele Isadorei erau corecte. Și el tot așa ar fi procedat. Isadora a vorbit din nou, fără să fie tulburată de tăcerea celorlalți:

— De îndată ce o să vadă că am ajuns la ouă, Diviziile Celeste vor porni în zbor înspre locul de întâlnire din spatele piramidei, ceea ce înseamnă că avem cam douăzeci de minute să ne îndeplinim obiectivul. Când se apropie Diviziile, demonii o să ne anunțe că e timpul să plecăm. Din momentul ăla, o să mai avem încă zece minute ca să ne întoarcem la locul de unde o să fim preluați, în spatele piramidei. Cine ajunge mai târziu e pe cont propriu.

— Și cum o să ne putem întoarce, cu jumătate din forțele orcilor înarmate până în dinți, strânse în fața piramidei? a zis Verity și a luat placa de cristal din mâna Sylvei, ridicând-o ca s-o vadă ceilalți.

Aceasta arăta imaginea a mii de orci care mergeau de colo-colo pe afară, căci diferitele jocuri continuau în lumina apusului.

— Nu contează, a zis Mason în timp ce privea atent cristalul. N-o să vină toți aci-năuntru. Numa’ orcii cu darul invocării pot intra-n piramidă, așa că n-o s-avem d-a face dăcât cu goblini, șamani și demonii lor când ne-ntoarcem în punctu-ăsta. Da’ cred c-o să trebuiască să ne mișcăm repejor când o să sune-alarma. Grotele o să s-umple dă orci dăstul dă repede.

— Perfect, a zis Fletcher și și-a desfăcut tocul pistolului. Acum, dacă nu mai sunt întrebări, haideți să pornim.

— Suntem cam arțăgos azi? a zis Didric, zâmbindu-i strâmb. Uiți că e o serie de ouă chiar aici. Ce-ar fi să rămâi să te ocupi de ele și să-i lași pe băieții mari să facă treaba serioasă?

Fletcher nu l-a băgat în seamă, dar cuvintele lui Didric i-au oferit un răgaz. S-a întors către Jeffrey, care își ținea sabia scurtă în față ca și cum ar fi fost un șarpe veninos.

— Jeffrey, tu rămâi aici să distrugi ouăle, i-a spus el și a arătat înspre mulțimea de globuri lipicioase dimprejurul lor. Cineva trebuie să o facă. Aș prefera să rămâi în groapă, unde nu poți fi văzut, și să stai de pază. Ne poți avertiza dacă se întoarce vreun șaman. Poți face asta?

Jeffrey a încuviințat recunoscător din cap.

— Sincer, doar v-aș încetini. O să examinez mai atent ouăle astea proaspăt fertilizate, să văd ce pot descoperi.

Cu o mișcare aprigă, a spintecat un ou aflat aproape de el. Duhoarea a devenit și mai înfiorătoare, provocând un geamăt colectiv din partea celorlalți.

— Idiotule! a zis Didric. În regulă, haideți să plecăm de aici.

Și uite așa a început misiunea.

Demonii deschideau calea, ajutați de o singură flamă magică, care arunca împrejur o lumină ternă. Pereții și tavanul erau făcuți dintr-un amestec ciudat de pământ, argilă și rădăcini, care lui Fletcher i se părea la fel de instabil ca un scaun cu trei picioare. Din când în când, în cap le cădea praful pe care îl desprinsese trecerea unui grup atât de numeros.

— Țineți, a zis Fletcher și le-a dat câte un flacon cu mană Sylvei, lui Cress și lui Othello, păstrând asupra lui singurul flacon cu elixir tămăduitor rămas.

După două încercări de asasinare, nu mai voia să-și asume niciun risc.

Când i-a dat flaconul lui Cress, Sylva s-a strâmbat, încă suspicioasă față de tânăra gnomă. Dar acum lui Fletcher puțin îi păsa de asta. Tot ce îl interesa era să apere Imperiul și nu își permitea să se lase distras de altceva. În ciuda atâtor minciuni și șmecherii, dușmanii lui nu ar îndrăzni să facă nimic sub privirile celor patru demoni ai protectorilor, ca să vadă toată lumea.

Cu toți demonii lor de față, Fletcher s-a simțit, dintr-odată, încrezător în șansele lor. Aveau cel puțin doisprezece demoni cu totul, de mărimi diferite, de la Hidra lui Tarquin, Trebius, la Insecta cu cochilie galbenă a lui Rory.

L-a putut observa și pe cel de-al treilea demon al lui Verity, umblând de colo-colo, chiar pe dedesubtul Libelulei, care zbura cu aripile întinse. Fletcher a început să îl studieze, ceea ce l-a ajutat să se liniștească.

Era un Elfild, un văr îndepărtat al Vulpidului. Era mai mic, doar cât un câine mare, dar cu cap de vulpe, labele din față ca de vultur, pieptul îngust al unui ogar și partea din spate a corpului ca a unui lup. Ghearele din față îi erau periculos de ascuțite, iar blana roșie din partea din față a corpului și cea cenușie de pe partea posterioară erau împestrițate cu pene maronii. Un demon elegant din toate punctele de vedere – la fel ca stăpâna lui, s-a gândit Fletcher.

La capătul tunelului era o lumină care răspândea o strălucire roșie-portocalie, temă, care îi amintea lui Fletcher de grota de sub Vizuini.

Mason, care mergea chiar în urma demonilor, a ridicat pumnul strâns. Invocatorii s-au oprit în loc, iar Mason a pășit înspre lumină ușor ghemuit.

A rămas acolo câteva secunde, apoi s-a întors, cu ochii cât cepele.

— Am dat lovitura, a șoptit el. Sunt cu miile, unele peste altele, la grămadă.

— Sunt și goblini? a întrebat Tarquin.

— Nici picior, a răspuns Mason cu un rânjet pe față. O s-avem câteva minute până să fim deranjați. Parc-am pescui într-un butoi.

— Haideți să terminăm cu asta, a mormăit Othello, ridicându-și toporul. Salvatorii trebuie că au pornit deja. Douăzeci de minute – înăuntru și afară.

Acestea fiind spuse, cele patru echipe au dat năvală înspre lumină.

Capitolul 44

Au intrat în goană într-o grotă imensă, mai mare chiar și decât atriumul de la Vocans. Chiar în mijloc se afla un bazin cu lavă, care bulbucea și clocotea ca un ceaun care fierbe. Patru șuvoaie de rocă topită pornite din lacul în flăcări se scurgeau pătrunzând în pereți și împărțeau încăperea în patru sferturi de rocă solidă. Fiecare sfert avea propriul tunel către celelalte încăperi, iar porțiunile de teren solid erau toate conectate prin niște poduri șubrede, făcute din pietre cu forme ciudate, legate între ele grosolan, cu un mortar sfărâmicios.

Și acolo se aflau ouă. Nu sute, ci mii și mii de ouă, unele adunate în mormane atât de înalte, încât aproape că atingeau tavanul. Multe erau acoperite de praf și de pânze de păianjen, în timp ce cele aflate mai aproape de ei păreau mai proaspete. Cojile uscate ale celor care deja eclozaseră erau împrăștiate pe jos. Erau aproape la fel de multe ca și ouăle.

— Trebuie să fi ieșit deja din ou o legiune de goblini, a murmurat Fletcher, împungând o coajă aflată aproape de el cu khopeshul. S-ar putea să fie deja prea târziu.

— Ultima dată am fost aci cu trei ani în urmă, a zis Mason, iar gura deschisă i se mișca la fel ca a unui pește pe uscat. Pe vremea aia nu erau nici pe jumătate din câți sunt acu'.

— Nu avem acum timp să ne facem griji pentru asta, a zis Isadora și și-a înfipt sabia într-un ou. Lăsați grămezile mari – o să le dăm foc la urmă, în caz că o să scoată prea mult fum.

Felida ei, Tamil, deja despica ouăle din preajma ei, sâsâind din pricina conținutului acestora, care i se lipea de gheare. Ceilalți demoni i-au urmat exemplul, cu excepția Insectelor, care erau prea mici pentru a izbândi ceva. Așa că acestea zburau pe lângă celelalte trei intrări ale grotei, pândind o eventuală patrulă a goblinilor.

— Haideți să ne punem pe spart ouă, a zis Fletcher și și-a ridicat khopeshul.

În câteva secunde, încăperea s-a umplut de un miros înțepător de carne stricată, o duhoare atât de puternică, încât Fletcher aproape că îi simțea gustul.

Apoi a avut, dintr-odată, o senzație de liniște și satisfacție care l-a făcut să tresară. I-au trebuit câteva clipe să-și dea seama că aceasta venea de la Ignatius.

Salamandra înota înspre mijlocul bazinului cu lavă, acolo unde roca topită era incandescentă. Ignatius nu simțea durere, ci numai dorință și motivație și chiar… familiaritate. Fletcher se întreba dacă nu cumva locul îi amintea micului demon de căminul lui din eter, oriunde va fi fost acesta.

— Ce naiba face Ignatius? a bombănit Othello, trimițând cu o lovitură de picior două ouă în lavă. Acestea au sfârâit și s-au înnegrit, scoțând un miros de păr ars.

— Habar n-am, i-a răspuns Fletcher.

Când îndărătnicul demon a ajuns în centrul lacului, Fletcher a simțit un șoc de energie. Ceva se schimba.

Secundele se scurgeau și, în ciuda schimbărilor pe care le percepea în conștiința lui, Fletcher continua să ciopârțească ouăle, fără să-l scape din ochi pe Ignatius, care înota în cerc în jurul punctului central al lacului. În tot acest timp, pulsații de mana ieșeau din corpul demonului, fără un motiv aparent. Era ca un robinet care picură, iar lui Fletcher îi părea rău că nu păstrase un flacon de mana pentru el.

Era sigur că avea legătură cu lava. A încercat să îl cheme pe Ignatius înapoi, dar controlul lui asupra demonului părea că nu funcționează, iar mica Salamandră aproape că nici nu era conștientă de prezența lui. Fletcher nu putea decât să spere că, atunci când va fi timpul să plece, Ignatius o să îi asculte chemarea. S-a concentrat pe distrugerea ouălor, fără să mai bage în seamă șocul de energie care venea dinspre demon.

Chiar dacă au muncit fără întrerupere, după cinci minute nu reușiseră să distrugă mai mult de câteva sute de ouă. Unele dintre ouă aveau înăuntru goblini dezvoltați pe jumătate, pe care erau nevoiți să îi omoare imediat ce aceste biete creaturi diforme ieșeau la lumină.

Fletcher a analizat situația și a constatat că echipele abia reușiseră să curețe o pătrime din suprafață, fără să mai socotească grămada mare din mijloc, căreia urma să i se dea foc.

— Cum rămâne cu prizonierii? a întrebat Rufus cu răsuflarea tăiată, privindu-l implorator pe Malik. Cu mama?

— Trebuie să terminăm cu astea mai întâi, i-a răspuns Malik și a icnit în momentul în care a despicat un ou cu iataganul.

— Fă-ți treaba, Rufus. E nevoie de toți ca să distrugem ouăle astea la timp, a mârâit Didric și l-a împins pe Rufus înspre cel mai apropiat ou.

Acesta s-a împiedicat, apoi s-a întors cu umerii crispați de furie. În ochi i se citea ceva ce Fletcher nu mai văzuse până atunci. Băiatul cu păr castaniu era timid și rezervat de cele mai multe ori, însă acum era stăpânit de o hotărâre neclintită.

— Mă duc după mama. Să fiu al naibii dacă o să îngădui unui neica nimeni care se crede mai mult decât e să mă împiedice.

Rufus a scuipat înspre ghetele lui Didric, iar Fletcher nu și-a putut stăpâni un rânjet în momentul în care lui Didric i-a picat fața când s-a văzut astfel insultat.

Înainte să îl poată cineva opri, Rufus a luat-o la fugă spre cel mai apropiat pod, făcând slalom printre ouă, înspre tunelul aflat mai aproape. Fără să stea pe gânduri, Fletcher s-a repezit în urma lui, iar Mason l-a urmat îndeaproape.

— Rufus, stai! a zis acesta cu o voce între strigăt și șoaptă. O să ne dai de gol!

Dar Rufus era rapid și avea un avans. Când a trecut Fletcher podul și a ajuns la tunel, tânărul nobil se făcuse deja nevăzut în întuneric.

— Bine măcar că idiotu' naibii a luat-o în direcția a bună, a mormăit Mason, ajungându-l din urmă. Ălelalte tuneluri duc la suprafață.

— Ar trebui să mergem după el, a zis Fletcher, încercând să surprindă vreun zgomot în tunel. Nu o să reușească de unul singur.

Mason și-a ridicat sabia, o armă masivă, asemănătoare cu un satâr, numită macetă. Arăta destul de comic alături de fața uscățivă a băiatului,

care era deja împovărat de o arbaletă mare. Încă era costeliv de pe urma timpului îndelungat cât fusese prizonier, dar mânuia destul de bine sabia. La urma urmei, băiatul făcuse parte, cândva, din Furiile Forsyth, un regiment de temut în toate privințele.

— Să mergem atunci, a zis Mason și a pornit în față.

Fletcher a rămas pe loc. Știa cât de dureros e să îți pierzi un părinte, iar inima lui era alături de tânărul nobil costeliv.

Dar oare chiar avea Imperiul nevoie de asta? Mai erau mii de ouă care trebuiau distruse. Oare salvarea unei bătrâne nobile cu mințile rătăcite ar schimba soarta războiului?

Cu toate astea, nu îl putea lăsa pe Rufus să se pună orbește în pericol, fie și numai pentru că ar putea declanșa alarma.

Cuprins de îndoieli, a lăsat-o pe Athena să distrugă în continuare ouăle. A pășit în tunel și, punându-și khopeshul în teacă, și-a pregătit arcul și o săgeată, gata pentru un atac prin surprindere.

— Ne întoarcem în cincisprezece minute, a murmurat Fletcher ca pentru sine. Cu sau fără ei.

Tunelul înainta într-o pantă atât de abruptă, încât Fletcher a început să răsufle greu din pricina efortului de a urca. În lumina palidă, de abia îl distingea pe Mason mergând în fața lui. Băiatul înainta tiptil, ținându-se în umbră și evitând lumina care venea dinspre ieșirea de la capăt. Aceasta răspândea o strălucire diferită – naturală. Probabil că erau aproape de suprafață.

După o ultimă pantă, tunelul s-a deschis, blocându-le vederea asupra grotei de dincolo. Mason s-a târât către buza tunelului, iar Fletcher a făcut la fel, având grijă să rămână strâns lipit de pământ. Pieptul îi era ud leoarcă din pricina solului jilav în momentul în care a ajuns în vârf, dar a uitat pe dată de această neplăcere când a dat cu ochii de scena dinăuntru.

— Măi să fie! a șoptit el.

Capitolul 45

Erau cu miile, întinși pe pământul pietros precum jucăriile în camera de joacă a unui copil răsfățat. Goblini, dormind în umbra caldă a grotei. Erau atât de mulți, încât se vedea mai mult pielea lor cenușie decât pământul, iar

mâinile și picioarele le erau întinse în lături, unii peste alții, ca și cum ar fi căzut secerați acolo unde se aflau.

Sus, lumina se infiltra printre orificiile dintre niște grinzi mari, tăind întunericul ca niște sloiuri mari de gheață. Paznici nu se vedeau pe nicăieri, lucru bun și acesta. Rufus era în mișcare.

— Țicnitu' naibii, a bombănit Mason, privind cum tânărul nobil își croia drum printre goblinii adormiți. Norocu' lui că s-au îmbătat criță cu lapte dă cocos fermentat în timpu' festivalului.

Fletcher a urmat direcția lui Rufus și a dat peste ceea ce căuta. Era o cușcă din bambus, lăsată acolo, lipită de peretele încăperii, ca un fel de adăugire. Înăuntru, Fletcher putea distinge o siluetă răvășită, ghemuită într-un colț.

Altceva i-a atras lui Fletcher privirea. În cealaltă parte a grotei moțăiau o duzină de bărbați tineri, precum și câțiva gremlini Băieții nu purtau decât niște cârpe în jurul mijlocului, la fel ca gremlinii, și erau toți legați unul de altul cu niște curele aspre de piele.

— Prietenii tăi? a întrebat el, arătând înspre grup cu o mișcare din cap.

Mason s-a cutremurat când i-a văzut și i-a pierit culoarea din obraji.

— Trei an am petrecut aci, a zis el cu voce tremurândă.

Mâinile îi tremurau în timp ce și-a dat jos arbaleta și tolba cu săgeți, pe care le-a așezat pe podea.

— Mă duc după ei, a bolborosit el.

S-a ridicat în picioare și s-a clătinat mai să-și piardă echilibrul, cu răsuflarea sacadată. Avea un atac de panică.

— Nu, merg eu, a zis Fletcher și și-a scos banduliera.

O singură poticnire a lui Mason și ar fi fost pierduți cu toții.

— Am să te acopăr, i-a spus băiatul, pe al cărui chip se citea ușurarea.

Fletcher și-a lăsat arcul, pistoalele, tolba și teaca, luând cu el doar sabia, ca să poată tăia legăturile prizonierilor.

Rufus înainta încet, căci calea îi era blocată de o zonă cu foarte mulți goblini întinși pe jos. Fletcher a văzut că acesta a fost nevoit să se întoarcă și să apuce o cale mai ocolită.

Sperând să nu facă aceeași greșeală, Fletcher a încercat să găsească traseul cel mai bun printre goblinii adormiți.

Așa că a pășit printre ei, potrivindu-și piciorul în îndoiturile de coate și genunchi, cu khopeshul ținut jos și îndreptat înainte, ca să se echilibreze.

Tocmai când trecea peste el, un goblin a horcăit în somn, iar Fletcher, aflat la atât de mică distanță, a simțit pe gleznă aerul expirat de acesta. A înlemnit, cu sufletul la gură. Câteva secunde, nasul goblinului a stat lipit de pielea goală a piciorului lui, umed și rece ca un pește mort. Fletcher simțea cum, la fiecare răsuflare, mucii gâlgâie pe piciorul lui.

După o vreme care lui i s-a părut o veșnicie, goblinul a înghițit și s-a întors pe cealaltă parte, iar cotul acestuia s-a atins puțin de piciorul lui Fletcher. Goblinul turmentat nici n-a observat. Ajunsese acum să stea întins peste corpul altui goblin. Dormeau duși amândoi.

Prinzând curaj, Fletcher a început să înainteze mai repede, sărind din piatră în piatră, cu grijă, dar iute. Știa că ar fi fost de ajuns ca un singur goblin să deschidă ochii și să îl vadă – și s-ar fi dezlănțuit iadul pe pământ. Trebuia să treacă repede printre ei.

Când a ridicat privirea ca să vadă cât înaintase, a observat că unul dintre băieți se trezise. Era slab ca un schelet, avea pielea la fel de închisă la culoare ca a Electrei și, pe cap, o încâlceală de nedescris de zulufi negri, deși. Cu ochii pe jumătate deschiși, l-a urmărit pe Fletcher făcând ultimii pași peste trupurile goblinilor, prea obosit să aibă vreo reacție față de silueta care se apropia de el. Își închipuia, poate, că visează.

De abia când Fletcher a tăiat legăturile care îl înlănțuiau de perete s-a mișcat, privind în sus, înspre el, cu uimire.

— Ce-ce… a fost tot ce a putut rosti.

Fletcher și-a dus degetul la buze, făcându-i semn să tacă, apoi a trecut la următorul prizonier. În scurt timp i-a eliberat pe toți, iar mulți se grăbeau să se depărteze de el, de parcă ar fi fost vreo stafie. Gremlinii nici nu s-au mișcat. Ochii lor erau morți și mulți aveau brațele și picioarele îndoite, semn că oasele le fuseseră rupte și prost puse la loc. Fletcher l-a cules pe unul de pe jos și l-a îndesat în mâinile băiatului cu păr încâlcit. A arătat înspre ceilalți și, în curând, toți erau instalați comod în brațele câte unui băiat sclav.

Din cealaltă parte a încăperii a răsunat un hârșâit. Fletcher a ridicat privirea și a văzut că Rufus ajunsese lângă cușcă și sabia lui scurtă tăia repede în bambusul vechi. Construcția nu avea nicio ușă. Fapt îngrijorător, orcii o construiseră în jurul femeii nobile, fără intenția de a o mai scoate vreodată afară.

Mason i-a făcut băiatului semn cu mâna și, împreună, au început periculosul drum către intrarea tunelului. Fletcher a rămas pe loc, urmărind progresele lui Rufus. Tânărul nobil reușise să taie două dintre barele cuștii, suficient pentru ca mama lui să se poată strecura afară. Dar aceasta rămăsese ghemuită în colțul ei.

Scrâșnind enervat din dinți, Fletcher și-a croit drum înspre cealaltă latură a grotei. Lumina de afară era mai slabă, cu nuanțe de portocaliu, semn că soarele apunea. Timpul le era acum măsurat în secunde și în fiecare secundă puteau fi distruse alte și alte ouă. Pe suprafața cristalului magic, imaginea s-a schimbat în timp ce Ebony zbura de colo-colo afară din piramidă, ceea ce făcea și mai dificilă strădania lui de a păși în întuneric. Tresărea la fiecare pas. Iar faptul că pulsațiile de mană dinspre Ignatius deveneau tot mai dese nu era de ajutor.

A urmat un moment de mare panică atunci când, lângă intrare, un goblin s-a ridicat în picioare. Acesta a ieșit împleticindu-se la lumină, ținându-se de burtă și lălăind. Fletcher a rămas nemișcat ca o statuie. Și-a ținut respirația și a scrâșnit din dinți. Apoi goblinul a dispărut.

Leoarcă de sudoare rece, Fletcher și-a continuat drumul, mișcându-și picioarele cât de repede îndrăznea. Când a ajuns lângă cușcă, Rufus se resemnase să șușotească disperat, cu brațul întins înspre silueta ghemuită înăuntru.

— Mamă… mamă, eu sunt. Apucă-mă de mână. Apuc-o, la naiba!

Hohotea, iar lacrimile lăsau urme pe fața lui murdară. Umerii i se cutremurau violent la fiecare respirație, iar mâinile îi tremurau, încercând să o apuce.

Dar femeia refuza să se miște. Privea prin el, cu ochi goi. Albastru nu mințise când spusese că aceasta își pierduse mințile.

— O aduc eu, Rufus. Tu întoarce-te. Nu îi ești de niciun ajutor în felul ăsta, a zis Fletcher și și-a așezat mâna pe umărul lui, ca să-l liniștească.

Tânărul nobil a tras aer în piept și s-a ridicat în picioare, dându-se la o parte, dar a scuturat din cap în momentul în care Fletcher l-a împins ușor înapoi, către tunel.

Nu era timp să se ciondănească, așa că Fletcher s-a strecurat în cușcă, iar marginile ascuțite ale bambusului rupt i-au făcut julituri adânci în abdomen când s-a vârât prin spărtură. Înăuntru spațiul părea și mai mic.

Era pe jumătate cât fosta lui celulă – nu ar fi avut loc să se întindă decât pe diagonală, cu capul într-un colț și picioarele în celălalt.

Femeia a rămas nemișcată, chiar și atunci când Fletcher s-a târât înspre ea. Existau semne vechi, care arătau că înainte fusese lucidă. Crestături făcute pe bara de deasupra ei, mai mult de o duzină. Un pieptăn grosolan, făcut dintr-o carapace de țestoasă, pe care îl ținea strâns în mână. Chiar și hainele ei jerpelite fuseseră îngrijit cusute și peticite – un os cioplit, tendoane și piele uscată de animal, folosite pe post de ac, ață și petice, erau cu grijă aranjate în colțul opus.

Gura îi era murdară de sânge uscat, iar scândurile de sub el adevereau ceea ce dădeau de înțeles grămezile de oase și de măruntaie. Nu se deranjaseră să îi dea mâncare gătită ori să curețe împrejur. Fletcher și-a acoperit nasul cu mâneca din pricina mirosului, care duhnea și mai tare înăuntrul cuștii. Duhoarea semăna cu cea de ou de goblin stricat, iar stomacul i s-a întors pe dos de repulsie, dar și de milă.

Doamna purta o uniformă pe care Fletcher nu a recunoscut-o, cu toate că puțin mai rămăsese din ea, așa cum fusese la început. S-ar fi putut să fi fost albă cândva, dar acum era de un galben murdar. Părul și chipul îi erau atât de jegoase, încât o făceau de nerecunoscut. Numai ochii se distingeau din toată acea murdărie, căci albul le era curat, iar irisul, de un albastru deschis. Brusc, și i-a fixat asupra chipului lui Fletcher.

Acesta a tresărit și și-a înăbușit un strigăt. Femeia s-a holbat la el, apoi a întins o mână, cu palma în sus, ca un cerșetor care cere pomană. Fletcher i-a luat-o ușor, căci încheietura ei era atât de slabă, încât i se părea că s-ar putea rupe la cea mai mică apăsare. S-a chinuit să se ridice în picioare, fiind nevoită să stea aplecată din pricina acoperișului cuștii. Fletcher a observat la timp că o lasă genunchii și a prins-o exact când să cadă. I se părea că ține în brațe un mănunchi de oase, căci corpul îi era lipsit de consistență și de greutate.

— Dă-mi-o mie, a zis Rufus.

Vorbea prea tare, dar era clar că puțin îi păsa. Fletcher a scos-o pe femeie prin spărtură, iar capul ei stătea rezemat de umărul lui. Era atât de descărnată, încât era la fel de ușor de ridicat precum o păpușă.

Rufus i-a smuls-o din mâini și a plecat fără să spună nimic. A alergat printre trupurile adormite fără să se uite pe unde calcă, făcând, în graba lui, pași mari și salturi, strângându-și mama la piept de parcă era un prunc cu

mâinile și picioarele lungi. Numai o minune a făcut să nu trezească niciun goblin în goana lui nebună înspre tunel.

În fața lui, deja nu se mai vedeau sclavii direcționați mai înainte înspre grota principală. Numai Mason rămăsese și cerceta încăperea să surprindă o eventuală mișcare. Rufus nici nu l-a privit când a trecut poticnindu-se pe lângă el, cu povara lui în brațe.

De îndată ce i-a văzut pe cei doi în siguranță, Fletcher a pornit în urma lui Rufus, strecurându-se cu grijă printre goblini, iar inima îi bătea tot mai tare cu fiecare pas. Dar goblinii dormeau mai departe duși, beți criță.

De abia când a ajuns la mijlocul distanței a observat. Mason. Care își îndreptase cu băgare de seamă arbaleta înspre el, țintind exact la cap.

Fletcher s-a oprit, simțind că i se taie picioarele. Și-a mișcat repede mâna ca să facă un scut, dar nu s-a întâmplat nimic. I-a înghețat sângele în vene când și-a dat seama – nu mai avea mana. Ignatius o luase pe toată.

Mason a ochit în lungul patului arbaletei, cu vârful limbii scos printre buze. Fletcher nu putea face altceva decât să stea acolo, așteptând sfârșitul. Nu avea de gând să primejduiască misiunea făcând un salt într-o parte, chiar dacă asta însemna moartea lui. Cât de prost fusese să se încreadă în băiat. Odată ce ai făcut parte din Furiile Forsyth, rămâi pe viață unul de-ai lor.

Mason a tras, iar Fletcher a auzit vibrația surdă a săgeții, care a trecut pe lângă el. În spate au răsunat o bufnitură și un schelălăit.

Fletcher s-a întors exact în momentul în care un goblin s-a prăbușit la pământ, căci săgeata i se înfipsese în gât. Acesta își ducea panicat mâinile la gât, cuprins de convulsii, iar singurul sunet pe care reușea să îl scoată era un ușor gâlgâit.

— Să ne grăbim, a șuierat Mason, făcându-i un semn cu mâna. Înainte să se mai trezească vreunul.

Capitolul 46

Când au ajuns în grota principală, i-a întâmpinat un zvon de sfadă. Fletcher a fost șocat să vadă că Didric se suise cu picioarele pe sclavul cu păr încâlcit și își apăsa vârful sabiei în pieptul scuturat de respirația agitată a acestuia, atât de tare, încât băiatului care încă strângea în brațe gremlinul rănit îi dăduse sângele. Ceilalți se opriseră din căsăpit ouăle ca să privească. De abia fusese curățată o jumătate din încăpere.

— Nu e loc pentru tine! a mârâit Didric.

Paingul lui, care arăta așa cum îi spune și numele, i-a zbughit-o printre picioare, iar ochii lui s-au întors către Fletcher în momentul în care acesta a năvălit la locul faptei.

Paingul legase gleznele băiatului cu o pânză lucioasă, iar firele albe ieșeau dintr-o gaură de sub acul lui redutabil. Fără să piardă timpul, Fletcher le-a retezat cu khopeshul.

— Ce crezi că faci? l-a întrebat pe Didric, ridicându-l pe sclav în picioare. Sunt de partea noastră!

Gremlinul din brațele sclavului a chițăit nervos, iar băiatul l-a legănat, așa cum se face pentru a liniști un prunc.

— Ai făcut-o de data asta, Fletcher, tâmpitule! a exclamat Didric, clătinând cu stupoare din cap. Sunt o duzină de sclavi aici. Cum crezi că o să poată Diviziile Celeste să ne preia pe toți în condițiile astea?

Lui Fletcher i s-a frânt inima când a înțeles care e situația. S-ar fi putut ca Didric să aibă dreptate. Echipa de salvare probabil că pornise deja și nu mai era timp să aducă întăriri.

Didric l-a împins pe sclav în tunelul din partea opusă, unde Rufus încă își legăna mama în brațe. Ceilalți l-au urmat, ferindu-se când Didric le trăgea câte una.

— O să fie destui demoni să îi care, a zis Fletcher, mai degrabă cu speranță decât cu certitudine.

— O să fie trei la un demon, dacă nu mă înșel, s-a zburlit Didric. Cum ar putea să zboare mai repede decât Dragonii cu o asemenea greutate în cârcă? Îți spun de pe acum că eu n-o să iau pe niciunul cu mine.

— O să ne ocupăm mai târziu de asta, a zis cu un ton ferm Malik, aflat în cealaltă parte a încăperii. Diviziile Celeste sosesc în cinci minute. Înapoi la treabă!

— Mă întorc la treabă când vreau eu și… a început Didric, dar s-a oprit când ceva de lângă intrare i-a atras privirea.

Fletcher s-a întors și a văzut un trunchi cenușiu ieșind cu mișcări șerpuitoare dintr-un ou și sfâșiind cu ghearele sacul transparent care îl acoperea. Alături, un alt ou a căzut pe o parte, apoi un pumn cenușiu a găurit stratul exterior și a început să bâjbâie pe jos.

Ochii goblinului nou-născut s-au îndreptat către ei, niște globi alburii, care se mișcau în toate direcțiile. A deschis gura și a scos un țipăt asurzitor,

care a răsunat prin grotă și în tunel. Cress i-a străpuns țeasta cu o săgeată.

Și mai multe ouă au început să se clatine și să crape, cu sutele, împrăștiate pe jos, în jurul lor. Din tunel a răsunat un strigăt de răspuns – un vacarm de țipete care au făcut ca lui Fletcher să i se strepezească dinții. Goblinii adormiți se treziseră.

— Dați-le foc! Dați-le foc la toate! a răcnit Othello.

A dezlănțuit un vârtej de flame care au cuprins cea mai apropiată grămadă de ouă. Le-au aprins ca și cum ar fi fost din hârtie, făcându-le să se zbârcească și să ardă până când au rămas doar niște saci negri, încrețiți.

Ceilalți din echipă au făcut la fel. Fulgerele trosneau prin grotă, ouăle explodau în toate părțile și împroșcau în aer conținutul lor stâlcit.

— Sylva, flaconul tău – am rămas fără mană! a strigat Fletcher în momentul în care primul goblin a dat buzna din tunel, agitând o ghioagă prin aer.

Din cealaltă parte a încăperii, Sylva a azvârlit flaconul și Fletcher l-a prins în vârful degetelor. În aceeași clipă, a parat lovitura de ghioagă a goblinului.

Athena s-a năpustit și și-a înfipt ghearele în capul goblinului. Acesta s-a îndepărtat răsucindu-se și schelălăind, ceea ce i-a dat lui Fletcher răgazul să dea flaconul pe gât. Avea un gust grețos de dulce, ca apa cu miere de lavandă.

Mana s-a revărsat din adâncul lui ca o undă de lumină albă și i s-a împrăștiat prin vene și prin conexiunea cu Athena și Ignatius. Supraîncărcat, Fletcher a detonat un glob de foc în pieptul goblinului.

Aproape imediat, pulsațiile de mana au început să se simtă dinspre Ignatius, dar Fletcher se săturase de Salamandra neascultătoare.

— Ajunge! Ieși de acolo.

A aruncat un lasou cinetic în lac și a tras demonul afară, făcându-l să se rostogolească prin aer și să aterizeze pe pământul acoperit de aburi de la picioarele lui.

Ignatius și-a scuturat capul, ca pentru a alunga un gând nedorit. Demonul părea că se făcuse mai mare, dar nu era timp să îl examineze amănunțit. Din tunel au năvălit și mai mulți goblini, țipându-și strigătele războinice, iar în spatele lor răsunau răgetele groase ale orcilor.

— Înapoi în piramidă! a ordonat Fletcher și a trimis un mănunchi de fulgere împotriva celor care au dat primii buzna.

Când s-a întors, un goblin nou-născut l-a apucat de gleznă și l-a trântit pe jos. Cu o lovitură de gheare, Ignatius i-a sfâșiat acestuia fața până la os, făcându-l să o ia la goană, schelălăind.

Apoi au pornit. Pe când se apropia de intrare, Fletcher i-a văzut pe ceilalți mult înainte, în timp ce Othello și Sylva le asigurau spatele.

Un glob cinetic i-a trecut pe lângă umăr, iar urletul goblinului doborât a răsunat în spatele lui, primejdios de aproape. Othello a mai trimis unul pe deasupra capului lui Fletcher, iar suflul exploziei l-a împroșcat cu țărână și țipete. A aruncat o privire înapoi și a văzut că primul val de goblini era într-o totală debandadă, mulți dintre aceștia urlând în agonie în timp ce erau arși de lava în care fuseseră aruncați.

— Haide! a strigat Sylva când Fletcher a trecut în fugă pe lângă ea.

Cei trei goneau cu toată viteza prin tunel, iar Ignatius și Athena alergau în urma lor. În față, Sariel și Solomon așteptau la baza stâlpului. Ceilalți urcau deja scările, inclusiv Jeffrey.

— Sus, sus! le-a strigat Fletcher și au luat-o în goană pe scări. N-o să dureze mult până se regrupează goblinii.

Solomon era primul, căci era cel mai greoi, iar picioarele lui bondoace se chinuiau să urce treptele. Fletcher și Sylva acopereau retragerea, în timp ce Othello și-a scos tromblonul din toc și l-a îndreptat înspre intrarea tunelului.

— Ce vezi, Fletcher? l-a întrebat Sylva cu răsuflarea tăiată, în timp ce urcau scările cu spatele. Ne așteaptă sus un comitet de primire?

Fletcher a privit în cristalul magic de la ochi, în care apărea în continuare imaginea a ceea ce vedea Ebony.

— Orcii nu intră în piramidă, iar șamanii sunt prea departe, a răspuns el cu ușurare. Se pare că Mason a avut dreptate.

— Ei bine, goblinii nu au scrupule din astea, a zis Sylva, în timp ce, în tunel, răsunau urlete pline de ură. Ai grijă, vin!

Goblinii s-au bulucit afară din tunel, agitând în mâini sulițe, lănci și ghioage. Primul proiectil a șuierat printre picioarele lui Fletcher, care a produs pe bâjbâite un scut magic. Exact la timp, căci imediat o duzină de alte proiectile s-au lovit zăngănind de el.

Primul grup de goblini a început să urce treptele, călcându-se în picioare, în setea lor de sânge. Un veteran care mârâia conducea atacul, cu o cicatrice pe umăr, de la o veche rană de glonț. Ignatius l-a doborât cu un glob de foc

bine țintit, iar acesta s-a prăbușit peste cei care veneau în spate, într-o învălmășeală de mâini și de picioare.

Obligat să țină scutul în loc cu încheietura stângă, Fletcher mânuia khopeshul cu o singură mână. Sylva îi apăra spatele cu lovituri largi de falx, care sfârtecau goblinii și îi făceau să se rostogolească în groapa de dedesubt.

— Foc! a răcnit Othello, iar Fletcher s-a ghemuit instinctiv.

S-a auzit o bubuitură de trăsnet, urmată de o pală de fum cu miros sulfuros. Alicele s-au împrăștiat în hoarda aflată mai jos, iar o brazdă de morți s-a prăbușit la pământ, izbiți parcă de pumnul unui uriaș invizibil.

— Încarc! a strigat Othello, în timp ce rândurile s-au strâns și tot mai mulți goblini au năvălit din tunel să ia locul celor căzuți.

O săgeată albastră de arbaletă a intrat între goblinii care mai erau pe scări și i-a străpuns unuia umărul. Acesta s-a prăbușit, urlând și zbătându-se, până când a lovit masa urlătoare de dedesubt cu o bufnitură sinistră. A urmat încă o săgeată, care a doborât un alt goblin de pe treapta pe care ajunsese.

— Mai aveți puțin, le-a strigat de sus Cress. Vă acopăr eu!

Fletcher a profitat de scurtul răgaz pentru a privi în sus, să vadă cât mai aveau. Othello își reîncărca înnebunit arma, iar mâinile îi tremurau când încerca să toarne praful de pușcă pe țeavă. Cress îngenunchease pe pod, chiar deasupra lor, și își trimitea săgețile cu o precizie mortală. Lysander rămăsese lângă ea, neputând să ia parte la luptă. Era prea mare ca să se poată feri de sulițele aruncate în continuare înspre ei de jos.

— Ai grijă! a strigat Sylva.

Fletcher s-a întors la timp și și-a tras burta pentru a se feri de o lovitură de lance care i-ar fi scos mațele. A izbit-o cu latul sabiei, trântind-o la pământ, și apoi a atacat cu mânerul. L-a nimerit pe goblinul în cauză drept în față, iar acesta s-a învârtit clătinându-se pe marginea scării. Cu un țipăt furios, Athena s-a năpustit și l-a împins în gol.

O durere ușoară de-a latul abdomenului i-a dat lui Fletcher de înțeles că lancea îi lăsase urme. Goblinii au prins curaj și au mai atacat o dată în jurul stâlpului, răsucindu-și ghioagele deasupra capetelor.

— Foc! a răcnit din nou Othello.

De data asta, a tras direct în josul scărilor, iar fumul acru s-a vălătucit între fața Sylvei și a lui Fletcher. Forța distructivă era concentrată într-un

con tot mai mare de șrapnel, care a lăsat în urmă măcel. Rămășițele scăldate în sânge l-au oripilat până și pe Fletcher, iar pe supraviețuitori i-au făcut să se retragă în josul scării, țipând și luptându-se să treacă de goblinii mai înverșunați din spatele lor.

În pauza care a urmat, echipa a urcat împleticindu-se ultimele trepte și a ajuns pe platformă, în timp ce Cress a ținut liberă partea de sus a scărilor cu ajutorul arbaletei.

— La naiba cu asta, a zis ea brusc și și-a aruncat cât colo arma.

A scos dopul flaconului cu mana și l-a dat pe gât.

Cuprinsă de tremur în timp ce mana îi inunda corpul, și-a îndreptat mănușa de luptă înspre scară. Din ea a țâșnit un mănunchi de flăcări, care au coborât învârtejindu-se scara, măturând mulțimea de goblini. Era un spectacol dur, de parcă un val ar fi luat cu el șobolanii de pe resturile unei epave. Pe fundul gropii se formase un adevărat infern, care curgea și se învolbura ca focul lichid. Cei care nu s-au năpustit înapoi în tunel au fost arși de vii, iar țipetele lor de durere îl asurzeau pe Fletcher.

S-a așternut liniștea, tulburată doar de sfârâitul corpurilor care se coceau dedesubt.

— Am terminat rezervele de mană, a zis Cress, cercetând cu privirea priveliștea de dedesubt, care a făcut-o să tresară. Dar ei nu știu asta.

— Și eu, a mărturisit Sylva în timp ce își curăța falxul de sânge frecându-i de marginea platformei. Am folosit-o pe toată ca să ard ouăle alea.

Rezervele lui Fletcher erau scăzute, dar a absorbit scutul prin degete, pentru a le reface. Mai avea acum suficient pentru câteva magii.

— Eu mi-am păstrat flaconul, a zis Othello, în timp ce își încărca din nou, agitat, tromblonul. Și mai am și niște mană rămasă. Nivelul de mană al lui Solomonn a crescut odată cu mărimea lui.

Când și-a auzit numele, Golemul a mormăit, iar pe față i s-a lățit un zâmbet strâmb.

Apoi, în timp ce primii goblini au început să se aventureze din nou în groapă, în încăpere a răsunat un urlet. Venea dinspre coridorul din partea cealaltă a platformei. Fletcher a privit în cristalul magic și a văzut că Ebony plana pe deasupra piramidei. Sub ea, zeci de creaturi țâșneau dinspre orcii care așteptau și năvăleau prin intrarea din față.

— Demoni, a șoptit Fletcher, cu ochii mari de groază.

S-au retras prin coridor, în timp ce răgetele demonilor răsunau tot mai puternic.

— Echipa de salvare a ajuns, a zis Fletcher, privind în cristalul magic. Ne așteaptă la intrarea din spate.

Vedea cum hoardele de orci atacă Diviziile Celeste, care îi așteptau pe ei, însă mulți zăceau morți în porțiunea de pământ dintre râu și piramidă. Arcturus și câțiva alți călăreți erau singurii care mai luptau, căci cei mai mulți dintre salvatori dispăruseră deja în zare, cu celelalte echipe. Fletcher a văzut nori de fum și globuri de foc spintecând aerul, în timp ce se luptau să-și mențină poziția. Chiar în timp ce el privea, Ebony și-a luat zborul, urmându-și stăpâna înapoi, în lumea civilizată.

Echipa ajunsese deja la jumătatea coridorului și, drept în fața lor, se afla antecamera cu hieroglife. Vaietele goblinilor s-au adăugat vacarmului și, când a aruncat o privire înapoi, Fletcher i-a văzut pe primii care porniseră în urmărirea lor, prin tunel.

A slobozit un glob de flame, care a răspândit lumină în coridorul întunecat. L-a lovit pe primul goblin în piept, dându-i de-a berbeleacul. Cei care veneau după el l-au călcat pur și simplu în picioare, cu strigăte de luptă.

Echipa a fugit mai departe, iar Lysander a intrat în goană în încăperea din fața lor, în timp ce mersul greoi al lui Solomon îi încetinea. Câteva clipe mai târziu, au dat buzna în antecamera.

Flacăra pâlpâitoare a unei torțe de pe peretele îndepărtat era singura sursă de lumină, pe care o aprinseseră Khan și orcii lui când intraseră. Rufus zăcea în colț, ținându-se cu mâinile de burtă, iar împrejurul corpului lui, sângele scurs formase încet o baltă. Vidra lui zăcea alături, cu capul pe jumătate retezat. Jeffrey îl legăna pe băiat în brațe, în timp ce Lady Cavendish stătea ghemuită în colț, legănându-se înainte și înapoi.

— Ajută-mă, a implorat Jeffrey, ridicând mâinile.

Acestea erau pline de sânge până la coate, căci încercase să oprească hemoragia.

— E prea târziu, a zis Othello, îngenunchind lângă băiatul rănit. Nu mai putem face nimic pentru el.

Lysander a gemut, apoi s-a prăbușit la pământ.

— Ce naiba! a strigat Cress, mergând în fugă lângă demon.

Acesta nu avea răni, dar zăcea fără cunoștință, iar ciocul îi era larg deschis, ca al unui pui cu gâtul răsucit.

— Solomon, ridică-l, i-a poruncit Othello demonului său, arătând înspre Grifonul care zăcea nemișcat. Eu o aduc pe Lady Cavendish.

— Capul sus, avem musafiri, a strigat Sylva și a slobozit o săgeată în coridor.

Zgomotul puternic de pași răsuna tot mai aproape și primii goblini și-au făcut apariția în goană din întuneric.

— Ține-o pe Bess, a strigat Othello și a aruncat tromblonul înspre cealaltă parte a camerei.

Fletcher l-a prins și a tras de la nivelul șoldului, iar forța detunăturii l-a făcut să se clatine, în timp ce o jumătate de livră de șrapnel a ricoșat în coridor. Măcelul a fost instantaneu, iar goblinii au căzut secerați, precum grâul în fața secerătorului. Cei care au scăpat de prima salvă se buluceau să se întoarcă pe unde veniseră.

Dar goblinii nu erau singuri. Doi demoni Nanaue alergau mai repede decât ei, sărind de pe podea pe perete și pe tavan, iar ghearele lor se înfigeau în piatră la fel de ușor ca în scoarța de copac.

Fletcher a rezistat impulsului de a-i lovi cu ultimele rezerve de mana, știind că magia nu avea efect împotriva demonilor. Și-a scos în schimb pistolul, Vâlvătaie, iar țeava lungă a tremurat când a ochit. Chiar când l-a luat pe unul la țintă, o săgeată trasă de Sylva i-a străpuns acestuia umărul, trimițându-l la pământ.

Fletcher a schimbat ținta și a tras, apucând să vadă cum glonțul de muschetă îl lovește pe celălalt demon în piept înainte ca norul de fum să acopere totul. Creatura a alunecat și, în elanul ei, s-a rostogolit pe pământ, corpul ei lovindu-l pe Fletcher în fluierul piciorului. I s-a părut că vede în ochii ei negri, umezi privirea tulbure de dinaintea morții, dar nu avea timp să fie sigur.

Demonul rănit din spate și-a smuls săgeata din umăr, iar prin gura lui larg deschisă ieșeau răgete în timp ce și-a continuat atacul. Zece metri. Cinci metri.

Fletcher a scos celălalt pistol, Vifornită, și a descărcat ambele țevi, una după alta. Primul glonț l-a nimerit în genunchi, astfel că Nanaue a continuat

să se apropie șchiopătând. Cel de al doilea glonț a ratat ținta, provocând doar un nor de praf și desprinzând bucăți de zidărie din tavan.

Apoi Fletcher a fost trântit la pământ, iar pistoalele i-au zburat zăngănind din mână. S-a precipitat împărțind lovituri în toate părțile, dar în gol. Când s-a ridicat, a văzut-o pe Sylva luptându-se cu demonul, ale cărui șiruri de dinți erau vârâte în pieptul elfei Aceasta a țipat de durere, chiar în momentul în care Solomon s-a năpustit asupra demonului cu pumnii lui pietroși.

Fletcher a privit disperat în jur, căutând o armă, dar a văzut-o pe Cress zăcând pe jos, lângă el, cu ochi care priveau în gol. Tosk era întins lângă ea, iar zvâcnirile cozii erau singurul semn că e viu.

Atunci în scenă a intrat Sariel, care a prins în gheare botul demonului și l-a deschis. Sylva s-a contorsionat și a reușit să se elibereze, iar Sariel a azvârlit creatura înapoi în coridor, apoi s-a adâncit și ea în întuneric, în urma acesteia, mârâind cu ură.

Pe când cei doi demoni se sfâșiau pe coridor, Othello s-a apropiat împleticindu-se de Sylva, ca să trimită asupra ei energie de vindecare. Rândul de răni sângerânde făcute de mușcătură a început să se închidă încet, iar Fletcher a adăugat și el magia de vindecare, dând tot ce putea, în timp ce Sylva gâfâia de durere.

— Ea te-a îmbrâncit din fața demonului, a zis Othello cu voce încordată.

Rănile erau doar pe jumătate vindecate, dar simbolul magic pentru vindecare al gnomului a prins să pâlpâie și apoi a dispărut. Acesta a ridicat nedumerit din sprâncene.

— Ceva nu-i în regulă, a murmurat el, cu capul atârnându-i pe piept, ca al unui om beat. Și-a dat ochii peste cap și s-a prăbușit.

— Solomon, am nevoie de ajutorul tău, a strigat Fletcher și a tras-o pe Sylva în picioare. Scoate-i de aici.

Golemul a scos un urlet din pricina stângăciei mâinilor lui grosolane, în timp ce se străduia să o ridice pe Cress de pe jos. Ignatius și Athena îl trăgeau pe Othello de brațe.

— Jeffrey, mișcă-te! i-a strigat Fletcher, dar alchimistul nu a fost capabil decât să se facă mic în colț, alături de Lady Cavendish.

Sylva a arătat înspre coridor și a scos un strigăt. În spatele lui Sariel, hoarde de demoni năvăleau asupra lor, iar siluetele lor adumbrite era luminate de făptura de foc din mijloc – un Ifrit, un demon de foc umanoid, care ardea cu vâlvătăi.

Sariel i-a privit în ochi. Adversarul ei era mort, dar bravul Canid plătise scump pentru asta. Sângele picura dintr-o rană înfiorătoare din piciorul din spate, sfâșiat până la os. Și-a plecat capul și a scos un lătrat răgușit, iar ochii blânzi îi erau plini de lacrimi. Ignatius s-a apucat să îi lângă rana, dar Canidul a împins ușor Salamandra la o parte.

— Nu, Sariel, a hohotit Sylva, simțind intenția demonului.

Canidul s-a întors și s-a avântat în întuneric, adresând un urlet provocator demonilor care se apropiau. Le oferea timp în plus.

Fletcher a ridicat mâna în momentul în care Sariel s-a năpustit între demoni, lovind în dreapta și în stânga cu ghearele. Când Ifritul a apucat-o pe Sariel de gât și a azvârlit-o într-o parte, Fletcher a răcnit și a aruncat o detunătură cinetică puternică în tavanul coridorului. Praful a ieșit învârtejindu-se și piatra s-a făcut țăndări, împrăștiind cioburi ascuțite. A urmat o avalanșă de moloz, îngropând coridorul și pe cei dinăuntru cu un huruit asurzitor.

În acel moment a simțit. Ignatius și Athena erau cuprinși de frică. S-a întors și le-a văzut trupurile zăcând pe podea, cu membrele depărtate, incapabili să se miște. Fiecare avea o săgeată înfiptă în spate, care le injecta în vene substanțe paralizante. Sylva a scos un țipăt când a fost lovită, iar capul i-a căzut în piept când otrava a început să își facă efectul.

În timp ce Fletcher îl căuta înnebunit pe făptaș, a simțit o durere ascuțită în umăr și a smuls încă o săgeată. A simțit instantaneu senzația rece de paralizie răspândindu-i-se prin organism, iar mâna i-a rămas atârnată fără vlagă pe lângă corp. Abia a avut timp să smulgă flaconul roșu din bandulieră înainte să îi amorțească și celălalt braț, dar nu a mai apucat să îl ducă la buzele Sylvei. Bufnitura produsă de corpul lui Solomon în momentul în care a izbit podeaua i-a dat de înțeles că și Golemul căzuse. Zăcea acolo, cu ochii rotindu-i-se prin încăpere în căutarea dușmanului ascuns. Nu a avut mult de așteptat.

— Nici nu pot să-ți spun cât de mult am așteptat momentul ăsta, a chicotit Jeffrey, pășind în lumină.

A verificat dacă ochii lui Lysander erau închiși, apoi s-a ghemuit lângă Fletcher și i-a fluturat o sarbacană prin fața ochilor.

— Foarte folositoare otrăvurile astea, a zis el. Din curara, dacă nu știai. Am luat sarbacana și săgețile de la Albastru, fie binecuvântat. Mult prea încrezători, voi amândoi.

— De ce? a reușit Fletcher să exclame.

Îi era tot mai greu să respire, căci otrava i se răspândea prin piept.

— Sunt patriot, Fletcher, atâta tot, a zis Jeffrey. Îmi iubesc țara și seminția – mai mult decât propria viață. Dar uită-te și tu ce se întâmplă cu Hominum. Gnomi și elfi se amestecă cu oamenii, încrucișări care ne alterează sângele. Regele îi ridică la statutul de a ne fi egali, îngăduindu-le să intre în măreața noastră armată. Mi se face rău numai când mă gândesc.

A scuipat înspre trupul înlemnit al lui Othello, renunțând la masca servitorului speriat. De sub ea apăruse chipul unui fanatic nebun.

— Imediat ce te-ai împrietenit cu gnomul, am știut că ești o belea. Mare păcat, ne înțelegeam așa de bine! Nu ți-ai pus întrebarea de ce te ocoleam? Sau m-ai uitat așa de repede?

Ce-i drept, Fletcher nu prea se mai gândise la Jeffrey după prima săptămână petrecută la Vocans, cu toate câte se întâmplaseră. Aproape că nu îl mai zărise pe băiat în restul anului.

I-a aruncat o privire Sylvei și a constatat cu ușurare că rănile ei aproape dispăruseră. Avea să supraviețuiască, deocamdată. Jeffrey i-a apucat fața și i-a întors-o din nou înspre el.

— Trebuie să spun că n-a fost ușor. Să mă alătur Nicovalelor, să mă amestec cu iubitorii de gnomi, să le câștig încrederea, să le beau berea oribilă. Nu m-aș fi descurcat fără alde Forsyth – la urma urmei, a fost ideea lor. Lucram împreună de câțiva ani, chiar de când le-am spus ceea ce se întâmplase să aud despre consiliul de război al gnomilor. Nu te-ai întrebat niciodată cum de au știut unde și când avea să se țină?

Fletcher era preocupat să respire, iar limba îi era prea amorțită ca să poată răspunde. A încercat o magie, dar nu și-a putut activa mana. Otrava nu îi afectase doar mușchii. Nu mai putea să își controleze nimic, în afară de picioare și de mâna în care ținea sabia, într-o oarecare măsură – reușea încă să simtă cu degetele netezimea flaconului. Acest lucru i-a dat o idee… Trebuia doar să aibă răbdare.

— Îmi place la nebunie să le înscenez gnomilor diverse chestii, ca să pice ei de vinovați, a zis Jeffrey, zâmbind la aceste amintiri. E foarte ușor, toți îi urăsc deja. Oamenii au nevoie doar de un pretext, pe care eu sunt bucuros să li-l ofer. Ai fi uimit să afli cât de ușor e să faci o bombă și nimănui să nu i se pară suspect un butoi uitat pe marginea drumului. A fost floare la ureche să-i răpesc pe conducătorii Nicovalelor, cu puțin ajutor din partea

Inchiziției, desigur. Chiar ei au plasat bomba la procesul băiatului gnom – Regele Alfric și Triumviratul sunt de aceeași părere când vine vorba de rasele inferioare.

Jeffrey fusese cel care le propusese să meargă pe linia frontului, ba chiar și să intre în cortul pentru jocuri de noroc. Tot el făcuse presiuni asupra Electrei, să își obțină intrarea în echipă. Jeffrey, care stătuse în expectativă în timpul ambuscadei, pândind momentul să lovească. Cum de nu își dăduse seama?

Apoi o umbră a apărut pe fața lui Jeffrey și și-a îndreptat privirea către Fletcher, cu buzele strânse.

— Era cât pe ce să distrugi totul când ai fugit înapoi în cort după ce aprinsesem fitilul, chiar dacă am dat totul din mine. Nu sosise încă momentul să mori, mielușelul meu de jertfă. Nu înainte ca toată lumea să îți vadă cadavrul cu săgeata de la arbaleta lui Cress înfiptă în burtă. Sau de la arcul Sylvei. Ori toporul lui Atilla înfipt în spatele lui Seraph, dacă ai fi refuzat propunerea Electrei.

A izbucnit în râs, în timp ce Fletcher se înăbușea și tușea de furie.

— A doua oară eram sigur că ți-am făcut felul. Numai de nu ți-ar fi dat Electra flacoanele alea! Tare naivă femeie! O să o rezolv eu însă: echipa care cuprinde toate cele trei seminții o să aibă parte de un sfârșit jalnic la ultimul obstacol. Lumea o să se convingă că trebuie să ne vedem fiecare de ale noastre.

Fletcher a încercat să îl scuipe pe Jeffrey, dar tot ce a reușit a fost să i se scurgă un firicel de salivă pe la colțul gurii. Jeffrey i l-a șters ușor cu mâneca, gângurind ironic către Fletcher, ca și cum ar fi fost un prunc.

— Erai atât de îngrijorat pentru sărmanul, bolnăviciosul Jeffrey! Nu e greu să tragi cu arbaleta, Fletcher, ori să ascunzi una într-un rucsac, a continuat el. Nu pot să cred că ai bănuit echipa Isadorei. Ei nu și-ar asuma în veci un asemenea risc, când atâta lume privește. Nu, am luat responsabilitatea asta pe umerii mei.

Alchimistul a aruncat o privire către cadavrul lui Rufus și a clătinat trist din cap.

— Păcat că a trebuit să îl ucid pe băiat, dar aveam nevoie de ceva ca să îți distrag atenția. Are un frate mai mare, care o să ducă neamul mai departe, așa că nu e mare pagubă.

În momentul în care Jeffrey s-a întors cu spatele, Fletcher a deschis flaconul cu degetul mare, tresărind la sunetul făcut de rostogolirea dopului pe podea. Jeffrey însă nu părea a fi băgat de seamă.

— Acum chiar trebuie să plec, a zis acesta și a privit peste umăr, căci zgomotul de împușcături care venea dinspre coridorul din spate crescuse. Nu o să mă mai aștepte mult.

Pe față i-a apărut o expresie de frică prefăcută și s-a gheboșat.

— A fost un accident groaznic, Arcturus, a strigat el în bătaie de joc. S-a produs o surpare! Au murit toți – trebuie să plecăm imediat de aici!

A izbucnit din nou în râs și l-a plesnit pe Fletcher peste față, doar așa, pentru că putea.

— O să îi las pe orci să termine ce am început.

Jeffrey s-a întors și a luat-o la fugă înspre ieșire. Acum era momentul! Cu un efort uriaș, Fletcher a ridicat flaconul și și-a vărsat conținutul peste buze. Un firișor a ajuns în gură și l-a înghițit cât de repede a putut.

Nu era de ajuns. Senzația de paralizie a slăbit oarecum, dar abia putea să își miște puțin degetele mâinii tatuate. Disperat, a încercat să lângă lichidul împrăștiat pe față, adunându-i cu limba.

Paralizia era tot mai slabă cu fiecare secundă, până când a reușit din nou să își îndoaie degetele. Scrâșnind din dinți, Fletcher a gemut și și-a ridicat mâna, îndreptând-o înspre spatele băiatului, care se îndepărta. Nu avea nicio ezitare. Jeffrey merita o moarte de trădător.

Un trăsnet a spintecat spinarea lui Jeffrey și l-a azvârlit în coridor, izbindu-l de perete. Băiatul zăcea schimonosit pe jos, cu ochii privind în gol, și avea gura larg deschisă, ca într-o parodiere macabră a șocului. Moartea nu îi venea bine.

Fletcher s-a forțat să se ridice și a privit trupurile împietrite ale celor din jur. Erau atât de aproape! Arcturus și echipa lui erau la o aruncătură de băț, imediat după cotul coridorului.

S-a ridicat cu greu în genunchi și a început să se târască. Secundele treceau una după alta, iar el se târa cu greu înspre ieșirea din încăpere, căci picioarele încă nu îi puteau susține greutatea. Dar se mișca încet. Prea încet.

A mârâit printre dinți și a reușit să înainteze împleticit câțiva pași, apoi s-a prăbușit din nou la pământ. Coridorul era chiar în fața lui… numai de ar reuși să ajungă la intrarea din spate și Arcturus o să îl ajute să îi scoată afară pe ceilalți.

Dar în acel moment au reînceput urletele. Demonii găsiseră o altă cale să străbată piramida. Chiar atunci l-a văzut pe primul apărând de după colț. Era un Oni, iar pielea lui roșie scânteia în lumina tremurătoare a torțelor. A apucat capul lui Jeffrey atât de ușor de parcă ar fi fost un grepfrut și i-a ridicat corpul ca pe o carcasă agățată la uscat.

Un alt demon a patinat în spatele primului, o Felidă cu pete de leopard. Fletcher nu avea cum să treacă de ei. Nu mai avea decât o singură variantă.

Cu ultimele rezerve de mană, a produs un glob sfârâitor de energie cinetică, pe care l-a ascuns la spate. A așteptat ca și mai mulți demoni să năvălească în coridor. Aceștia nu se grăbeau, știindu-l prins în cursă. Erau însă șovăielnici, căci își aminteau de tovarășii lor îngropați în celălalt tunel.

— Haideți! le-a strigat Fletcher, făcându-le semn să se apropie.

Un Kamaitachi a sâsâit și s-a îndreptat zăngănind înspre el – era un demon cu înfățișare de nevăstuică, care avea colți și niște lame de os zimțate în loc de labe. Doi Canizi tărcați s-au înghesuit să intre primii în antecamera, mușcându-se și mârâind unul la altul. Picăturile de sudoare îi intrau lui Fletcher în ochi. Nu încă. Nu sosise încă momentul.

Apoi l-a văzut. Strălucirea Ifritului, care își croia drum printre creaturile care se întreceau între ele. În noua lumină răspândită de trupul de foc al acestuia, Fletcher a observat că alte zeci de demoni veneau în urma lui, de la obișnuitele Insecte până la monstruozități cu tentacule. Sosise momentul.

A azvârlit globul de energie cinetică în tavanul coridorului, lovind piatra cu ultimele urme de mană pe care le mai avea. Suflul exploziei l-a aruncat înapoi, proiectându-l cu picioarele în sus. A văzut stele verzi și s-a izbit cu capul de podea.

A zăcut așa, înăbușindu-se din pricina aerului plin de praf care îi umplea plămânii. În lumina palidă, a văzut că nu mai exista coridorul, în locul căruia se aflau o grămadă de moloz și bucăți de zidărie. Țipetele demonilor prinși sub dărâmături răsunau în antecameră, iar Fletcher a zâmbit trist. Îi luase pe cei mai mulți cu el.

În timp ce asculta strigătele tot mai slabe, și-a dat seama că, afară, împușcăturile încetaseră. A privit în cristalul magic și a văzut că e negru – Verity întrerupsese conexiunea.

Trista acceptare a faptului că îl abandonaseră s-a transformat în disperare în momentul în care torța a început să sfârâie din pricina prafului iscat de explozie, apoi s-a stins. I-a învăluit un întuneric beznă.

Prinși în capcană.

Capitolul 48

Fletcher zăcea în beznă, iar ceafa îi era lipicioasă din cauza sângelui. Se terminase. Auzea deja goblinii în coridor, săpând printre dărâmături și țipând unul la altul. Ar putea răzbate înăuntru în câteva minute ori în câteva zile.

Se întreba absent dacă să mori de sete era de preferat captivității. Nu că ar fi avut posibilitatea să aleagă. A închis ochii și a așteptat să vină moartea.

Orele s-au scurs.

Othello a fost primul care s-a mișcat, forțându-se să facă să apară o mică flamă magică din degetele lui înțepenite. Aceasta s-a mișcat încontinuu prin încăpere, trecând pe la fiecare, căci gnomul voia să verifice dacă erau întregi cu toții.

Un geamăt al lui Cress a anunțat că începea încet să își revină. A încercat să vorbească, dar nu a reușit decât să bolborosească ceva, cu limba împleticindu-i-se. S-a făcut din nou liniște, în timp ce echipa aștepta, răbdătoare, să treacă efectele paraliziei.

Timpul se scurgea și încet, dar sigur, ceilalți și-au recăpătat treptat simțurile. Othello a vorbit primul, rostind cuvintele încet și atent:

— Bravo! a zis el. Date fiind condițiile, lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

— Mult mai rău? a bombănit Cress, cu limba împleticită, dar înflăcărându-se repede pe acest subiect. Suntem îngropați de vii, încercuiți de, probabil, întreaga armată a orcilor și a goblinilor, la sute de kilometri în interiorul teritoriului inamic și cu întreg Imperiul crezându-ne, mai mult ca sigur, morți. Avem tot atât de multe șanse să ieșim de aici ca un om cu un singur picior într-un concurs de tras șuturi în fund.

Fletcher nu s-a putut abține să nu izbucnească în râs. Atunci au auzit-o pe Sylva suspinând.

— Hei… ești bine? a întrebat-o Fletcher, târându-se înspre ea.

A aprins o flamă magică în vârful degetului și a văzut că umărul ei pe jumătate vindecat și partea de sus a pieptului mai aveau urme ale mușcăturilor de Nanaue, o cicatrice în formă de semicerc zimțat. Și-a pus mâna pe brațul ei, dar ea s-a smucit.

— Nu mă atinge, a șuierat elfa.

— Sylva… îmi pare rău pentru Sariel, a murmurat Fletcher.

— Ai ucis-o, a șoptit Sylva, cu ochii ei albaștri plini de lacrimi. Eu te-am salvat, iar apoi tu ai ucis-o. Am simțit cum cad pietrele peste ea, cum îi rup șira spinării. A durat ore întregi până a murit – știai asta, Fletcher? Cu corpul zdrobit, abia mai respirând? Singură, în întuneric.

— Și-a dat viața ca să o salveze pe a ta, a zis Fletcher, cu toate că relatarea Sylvei îi făcuse foarte rău. Știa că e singura cale, a adăugat el.

— Nu era alegerea ta! a țipat Sylva, împingându-l de lângă ea.

— Ai dreptate, Sylva. A fost alegerea lui Sariel, a zis, simplu, Fletcher.

Fără să răspundă, Sylva s-a făcut ghem, cu mâinile pe cap. Suspinele mute îi scuturau umerii.

Ignatius, Athena! Ei unde erau? Fletcher a privit disperat împrejur, până ce le-a văzut trupurile nemișcate pe pământul rece. Ignatius zăcea încă țeapăn pe jos – dar, spre ușurarea lui Fletcher, ochii lui chihlimbarii se mișcau dintr-o parte în alta și nu simțea nicio durere dinspre demonul paralizat. Athenei îi era mai bine, cu toate că de abia reușise să se rostogolească stângaci pe partea din față.

Othello s-a ridicat clătinându-se în picioare și s-a apropiat cu mers împleticit de Cress și de Lysander, făcându-i semn cu mâna lui Fletcher să vină și el. Acesta s-a târât până în cealaltă parte a încăperii, încă prea amețit să se țină pe picioare. Un sac cu petale galbene îi stătea în cale, iar el l-a împins într-o parte, astfel încât conținutul s-a împrăștiat pe podea.

Othello i-a dat o mână de ajutor și l-a tras pe ultima porțiune, apoi s-au sprijinit amândoi cu spatele de trupul Grifonului, căci efortul de a se ridica fusese prea mare pentru ei.

— Mai bine o lași în pace, i-a spus Othello în șoaptă. Aș fi o epavă dacă l-aș pierde pe Solomon.

— Da, a răspuns Cress. Nu-ți face griji, știe că ai făcut ce trebuia. Dar acum are nevoie să dea vina pe cineva, iar tu ești la îndemână.

L-a îmboldit pe Tosk cu mănușa. Creatura era încă pe deplin țeapănă, ca Ignatius și Athena. Solomon era singurul care părea capabil să se miște și mergea împleticindu-se prin încăpere.

— Pesemne că pielea lui Solomon a împiedicat săgeata să pătrundă prea adânc, și-a dat Othello cu părerea, în timp ce Cress l-a tras pe demonul ei, Raiju, în poală. În plus, e mai mare decât ceilalți.

— La fel e și Lysander, a gândit Fletcher cu voce tare, cu ochii la Grifonul care zăcea cu mâinile și picioarele în lături.

Era nemișcat ca un cadavru, singurul semn că e viu fiind praful pe care îl răscolea ușor răsuflarea lui.

După câteva clipe de gândire, Fletcher și-a trecut brațul de-a lungul corpului lui Lysander, de unde au căzut pe podea mai multe săgeți. Vârful acestora era încă acoperit de o substanță neagră.

— Se pare că a primit o doză mare, fiind primul care a pătruns în încăpere și tot restul, a zis Fletcher, ridicând laba demonului neputincios.

I-a dat drumul și aceasta a căzut moale pe podea.

— Mă întreb dacă Lovett poate măcar să ne audă, a adăugat el.

Demonul a rămas fără nicio reacție. De fapt, când și-a pus capul pe pieptul lui, Fletcher abia dacă a auzit un puls slab. A căutat și alte săgeți în blana și penele acestuia, dar nu a mai găsit.

— Și cu ea ce facem? a murmurat Othello, trimițându-și flama magică înspre Lady Cavendish.

Aceasta era tot ghemuită în colț, legănându-se nebunește în față și în spate. Împrejurul cadavrului fiului ei se întinsese un cerc de sânge, iar pe Fletcher l-au trecut fiori la această priveliște.

— Merg să o iau din colțul ăla, a zis Fletcher.

Cu pași nesiguri, a ocolit corpul abandonat al lui Rufus. A ridicat-o de unde stătea și a fost surprins când femeia s-a oprit din legănat și și-a pus brațul pe după gâtul lui. A așezat-o lângă Cress și s-a prăbușit din nou la locul lui.

— Ești în ultimul hal, a zis Cress, văzând pentru prima dată cât de mizerabilă era înfățișarea femeii.

Și-a înmuiat mâneca în puțină apă din butelca de pe șold și i-a tamponat fața. Lady Cavendish a închis ochii, primind fără o vorbă îngrijirile fetei gnom.

— Suntem terminați, nu-i așa? a șoptit Othello, făcând un semn din cap înspre ieșire.

De acolo s-a auzit o bubuitură provocată de mișcarea pietrelor, iar un goblin a țipat de durere. Apoi, în partea cealaltă a răsunat o bufnitură, iar din tavan a început să cadă praf și încăperea s-a cutremurat. Orcii dădeau molozul la o parte prin explozii.

— Când pătrund aici, omorâm cât de mulți putem, a zis Fletcher și a închis ochii. Până atunci ar trebui să avem ceva mai multă mană – eu deja am recuperat suficientă pentru câteva globuri de foc.

— Da, și mai e și ultimul flacon cu elixir. O înghițitură pentru fiecare, a spus Othello în timp ce își flexa degetele amorțite. Să sperăm că își revin și demonii până atunci.

Fletcher a încuviințat din cap, prea obosit să răspundă. Și-a plimbat vârful degetelor prin praful de pe jos. Era fin la atingere, dar pe sub această pulbere măruntă șerpuia o adâncitură ciudată. A măturat zona cu mâneca și a produs o flamă magică, să poată vedea.

Stăteau pe conturul unei pentagrame, asemenea celei de pe platforma din mijlocul coridorului. Era mai mică, depășind nu cu mult roata unei trăsuri, însă nu mai puțin funcțională. Înăuntrul ei se vedeau încă urmele înnegrite de sânge vechi de secole, iar codurile orcilor erau imprimate în fiecare colț al stelei.

— Ia te uită, a zis Othello, privind curios pentagrama.

A aruncat o privire în sus și a văzut o țeavă scurtă, neagră încastrată deasupra, în tavan, ceea ce l-a făcut să se tragă agitat într-o parte.

— Dacă am fi orci, am putea intra în eter, a zis Fletcher, nostalgic. Nu că ar fi mult mai bine decât aici.

— Nu aș fi crezut să te aud vreodată dorindu-ți să fii ore, a chicotit Othello. Dar ai și tu dreptate. Mai bine decât să murim aici ori să fim capturați.

— Poate că, în partea lor de eter, aerul nu e toxic, și-a dat cu părerea Cress, ridicând privirea de la ceea ce făcea. Poate că nu sunt imuni, până la urmă.

Pe sub stratul de murdărie, chipul lui Lady Cavendish se arăta a fi unul drăguț, cu toate că descărnat și hămesit. Părea cam de vârsta lui Arcturus, în jur de treizeci și cinci de ani, iar la colțul ochilor începeau să îi apară riduri. Ce vârstă ar fi trebuit deci să aibă? Era în mod clar ceva familiar la ea, ca și cum ar mai fi văzut-o nu cu mult timp în urmă. Ochii care îl aținteau erau ai lui Rufus?

Cress a pocnit din degete.

— Alo? Am zis că, poate, partea lor de eter nu e toxică, a repetat ea.

— Nu ai decât să îl testezi, i-a zis sec Othello. Dacă vrei să fii cobaiul nostru, ești invitata mea. În ce mă privește, eu aș prefera să iau câțiva orci

cu mine.
Cress a ridicat din umeri și s-a întors la Lady Cavendish, ca să îi descâlcească nodurile din păr cu un pieptăn.
Un alt bubuit a zguduit grota, iar din grămada de dărâmături care astupa coridorul s-a desprins un bolovan, rostogolindu-se pe pământ.
— Sunt nerăbdători, a remarcat Fletcher.
— Mă întreb dacă o să ne lege de copacul morții, a dat Othello glas curiozității lui morbide. Doare mai rău decât să fii ars de viu, nu a zis așa Jeffrey?
— De parcă te poți încrede în ce a spus trădătorul ăla, a răsunat din întuneric vocea Sylvei.
Fletcher s-a bucurat să o audă. Se ridicase în capul oaselor, cu o expresie rece, furioasă pe chip. Sylva își canalizase acum furia înspre cine trebuia.
— Poate că ar trebui să mestecăm niște chestii din astea, să amorțim durerea, a zis Cress și a cules una dintre petalele împrăștiate pe jos, curățând-o de praf.
A băgat-o în gură și a început să o mestece, gânditoare.
— Să știți că nu e deloc rea, a mormăit ea. Mă furnică în gură.
— Ești sigură că e o idee bună? a întrebat-o Othello, culegând la rândul lui o petală și adulmecând-o.
A strâmbat din nas și a aruncat-o cât colo.
— Oricum o să mor, a zis Cress și a ridicat din umeri.
A tăcut și a ridicat din sprâncene.
— Hmmm, a mormăit ea gânditoare, clătinând ușor din cap. Provoacă ceva. Nu știu însă ce.
Fletcher s-a încruntat. Mai auzise înainte pe cineva spunând asta. Pe Electra.
— Ia stați, a zis el, cu ochii la petale.
Erau galbene, la fel ca flacoanele pe care i le arătase Electra. În mintea lui s-a produs un declic.
— Petalele astea sunt din eter, a continuat el, ținând o petală ridicată în lumină. Pun prinsoare pe o sută de ludovici că asta e în flacoanele alea galbene pe care ni le-a arătat Electra. Alea care păreau că nu au niciun efect.
— Și? a întrebat Cress, molfăind încă o petală.
Othello i-a aruncat o privire dezaprobatoare.
— Ce-i? a zis ea, rânjind. Îmi place cum mă gâdilă.

Din coridor a răsunat încă o bubuitură, atât de puternică încât s-a zguduit pământul. Fletcher auzea vocile groase ale orcilor, care strigau niște ordine guturale. A ridicat tonul:

— Înseamnă că nu sunt un simplu drog pe care îl folosesc orcii să se matolească – dacă e să ne luăm după reacția lui Cress. Poate că doar îl fac pe cel care le folosește imun la otrava din eter?

Othello s-a holbat la el câteva clipe, iar sprânceana i s-a ridicat pe măsură ce întorcea pe toate părțile cuvintele lui Fletcher. Apoi a scos un chiot și și-a apucat prietenul de umeri.

— Ești un geniu! a exclamat el, scuturându-l. Asta trebuie să fie!

— Cred că ai dreptate, Fletcher, a zis Sylva, fără tragere de inimă.

Și-a târât picioarele mai aproape de ei și a început să examineze pentagrama.

— Acum trebuie doar să umplem șănțulețele pentagramei cu o materie organică, ca să putem s-o folosim. Vreo idee? Că eu nu văd pe aici niciun ore albastru așteptând să fie sacrificat.

Fletcher a cercetat încăperea cu privirea. S-a oprit câteva clipe la balta formată de sângele lui Rufus, dar a scuturat din cap, oripilat de idee. Așa ceva nu. Niciodată.

— Khan a apăsat, parcă, un doi de buton, a zis Cress și a început să măture cu mâna stratul gros de praf.

Cu un zâmbet, a arătat înspre o mică ieșitură din pământ, aflată în fața ei.

— Bine că n-am călcat pe ea mai devreme, căci Othello ar mai fi avut parte de o baie de sânge.

— În regulă, toată lumea să mănânce, a zis Fletcher și și-a îndesat în gură o mână de petale.

Aveau un gust ușor amărui, dar nu complet neplăcut. Îi aduceau aminte de whisky-ul acru.

A urmărit-o pe Cress în timp ce încerca cu blândețe să o convingă pe femeia de viță nobilă să mănânce o petală. Era atât de hămesită, încât a înghițit-o ca un animal turbat, aproape fără să o mestece.

— Bravo, Cress! a zis el și a zâmbit.

O detunătură foarte puternică a vibrat în încăpere. Prin dărâmăturile care blocau intrarea din spate se zărea o dâră de lumină de la torțele goblinilor de afară. Vocile orcilor se auzeau deja deslușit, iar vorbirea lor

monosilabică, aspră, răsuna atât de tare, de parcă ar fi fost în aceeași încăpere.

— Ar trebui să ne grăbim, a zis Fletcher și, împreună cu Othello, s-a îndepărtat puțin de pentagramă. Tu prima, Cress.

Fata a apăsat butonul, șuierând printre dinți din pricina efortului, până ce acesta a intrat în podea. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic. Apoi, chiar când începea să îi cuprindă panica, o primă picătură de sânge a căzut pe pentagramă.

Picăturile s-au transformat într-un șiroi, iar lichidul era de un roșu atât de închis, încât părea negru. Se răspândea încet, desfăcându-se în mai multe firișoare, care apoi se reuneau, până când au umplut complet conturul stelei și al codurilor de pe suprafața ei.

— Othello, dă-mi flaconul cu mana, i-a cerut Fletcher, ridicând mâna. Sau vrei tu s-o faci?

— Desigur, a răspuns gnomul și i-a întins flaconul. Aproape că nu mai ești paralizat, datorită poțiunii pentru vindecare. Nu cred că eu ori Cress am putea s-o facem, în starea în care suntem.

Fletcher a încuviințat din cap și a dat pe gât lichidul lipicios. O clipă mai târziu, se delecta simțind cum îi pulsează din nou mana în corp.

— Ascultați-mă, a zis el, în timp ce își înmuia degetele în sânge.

Era cald încă, iar Fletcher și-a oprit un fior involuntar.

— Sylva, a continuat el, vreau să arunci înăuntru cât de multe petale poți – nu știm cât durează efectul.

Sylva a închis ochii și a dat din cap.

— Perfect. Cress, tu strânge ce a mai rămas din provizii, inclusiv pistoalele mele, rucsacul lui Rufus și pe cel al lui Jeffrey, orice e de folos. O să avem nevoie de toate. Le bagi prin portal, apoi o iei pe Lady Cavendish și treceți amândouă, se pare că în tine are cea mai mare încredere. Solomon o să-l care pe Lysander în eter, iar Othello, pe Tosk, Ignatius și Athena.

Femeia de viță nobilă s-a foit, ridicând privirea.

— Lady Cavendish, dorești ceva? a întrebat Fletcher, sperând să obțină o reacție.

Aceasta privea din nou în gol, așa că Fletcher a oftat și a continuat:

— O să am câteva secunde, din momentul în care degetele mele nu mai sunt în contact cu sângele, să sar prin portal, înainte să se închidă, așa că eu o să fiu ultimul. Dați-i drumul!

Cu aceste cuvinte, Fletcher a început să pompeze mana în pentagramă, iar lichidul răspândea o strălucire violetă, intensă. A scrâșnit din dinți și și-a intensificat efortul în momentul în care a apărut primul punct al portalului, care apoi a crescut până la mărimea unui grepfrut.

— Nu îi pot căra pe toți, dar cred că Athena aproape și-a revenit, a strigat Othello.

— Nu acum, Othello, s-a răstit Fletcher și a direcționat înspre pentagramă o nouă descărcare de mana.

Portalul creștea și se rotea, până ce a ajuns să atârne în aer, ca un soare în miniatură, iar încăperea s-a umplut de un vuiet monoton.

— Athena, a repetat Lady Cavendish, atât de încet, încât Fletcher a crezut că i s-a părut.

Sylva a început să arunce sacii cu petale prin portal, iar ceilalți se luptau să își îndeplinească propriile sarcini. Au urmat rucsacurile, iar cel al lui Rufus s-a deschis după ce a fost aruncat, din pricina răsucirii.

Solomon a fost primul la portal, clătinându-se sub greutatea lui Lysander. S-a aruncat cu capul înainte în lumină și a dispărut într-o clipită.

Sylva a pornit împleticindu-se pe urmele lui, cu alți saci de petale în brațe.

— Sper să meargă, a murmurat ea, apoi a sărit în sfera strălucitoare.

S-a făcut nevăzută chiar în momentul în care o altă detunătură a răsunat în încăpere. De data asta, au fost împroșcați de o ploaie de pietricele, iar grămada de moloz a început să se prăbușească.

— Othello, du-te! i-a strigat Fletcher.

Gnomul a năvălit prin portal, cu Tosk și Ignatius ținuți strâns la piept. Athena a zburat după el, încă nesigură pe mișcări din pricina paraliziei. Pentru o secundă, Lady Cavendish a ridicat mâna, vrând parcă să atingă Grifobuha.

— Cress, ia-o pe Lady Cavendish, acum! a strigat Fletcher, în timp ce încă o explozie a zguduit încăperea.

Un prim goblin și-a făcut apariția, vârându-și capul printr-o spărtură din grămada de dărâmături care bloca trecerea. A țipat în momentul în care a încercat să treacă prin spărtură, înfigându-și ghearele în piatră.

Cress a apucat-o pe Lady Cavendish de mână, dar, dintr-odată, aceasta a reacționat din nou. Se zbătea să scape din strânsoarea lui Cress, încercând să o împingă.

— Athena, a strigat ea cu voce dogită. Unde e Athena? Copilașul meu!

În clipa aceea, Fletcher și-a dat seama. Femeia semăna întocmai la față cu Lady Forsyth, pe care o văzuse la proces. O văzuse în vis, mai tânără, aplecată asupra pătuțului lui.

— Mama, a șoptit Fletcher, iar inima îi bătea nebunește în piept. Alice Raleigh.

Auzindu-și numele, aceasta a renunțat să se mai zbată. Și-a ațintit privirea asupra lui Fletcher.

— Mergi după Athena, a zis el, zâmbind printre lacrimi. Cress o să te ducă la ea.

Apoi a rămas el singur, căci Cress o târâse pe mama lui prin portal.

O ultimă detunătură a dărâmat grămada de moloz, iar unda de șoc s-a abătut asupra lui asemenea unei furtuni. A aruncat o ultimă privire în jur.

Și a făcut saltul în eter.

Notes

[←1]

Manticore este o creatură legendară de origine persană, cu corp de leu, chip de om, aripi de vultur și coadă de scorpion (n. trad.).

[←2]

Perytonul este o ființă mitologică hibridă, care combină trăsăturile fizice ale unei păsări și ale unui cerb (n. trad.).